

ŞEHİT MÜNİR ALKAN FEN LİSESİ
ÖĞRENCİLERİ

2019-2020

İÇİNDEKİLER

1. YA ÖLMEZSEM – Seçkin Eren UZUN
2. KIZIL KRAL – Eylül Tuğba ERGİN
3. SARI OTOBÜS - Sabri KARAYEĞİT
4. İÇİMİZDEKİ IŞIK - Erk KÜÇÜKYILMAZ
5. EMEKTAR OKLAVANIN LAĞVETTİĞİ EMEKTARLAR – Simge Ceren AYDIN
6. YAŞLANMIŞIM ZATEN - Nurdan KUKU
7. DEVAM ETMEK İSTİYORUM / SİYAHIN DIŞINA / MAVİYE DOĞRU- Zeliha TUNÇDEMİR
8. ULU CEVİZİN ARDI – Görkem Arda TOKUR
9. ZEMHERİ – Ayça Nur ÜNLÜ
10. KURT DÖNENCESİ – Özge AVŞAR
11. AHTAPOT - Rabia Göksel DEMİRAY
12. KÖPRÜ - Hikmet Ecem ÇEBİ/Merve Büşra YAŞI/Süheyla ÇAVDAR
13. BAŞLANGIÇ - Tunahan TAŞÇI/ Mert ŞİT/ Batuhan ATEŞ
14. 1999 - Selaynur DEMİREL/ Rana BARAKLI
15. GÖNÜL - Doğa Ece KOCA/Dilara GÖZE / Rüveyda Nur DURU
16. 12/26 - Enver Kamil AKCAN
17. İMTİHAN – Ömer BAYRAKTAR
18. KÜÇÜREK HİKÂYE ÖRNEKLERİ – Tolga OCAK / Eylül ÖNER / Betül Ecrin GÜLCÜ / İrem Bilge ÇALIK / Ahmet PINAR / Görkem ÇEÇEN / Hasan KIRIŞTIOĞLU
19. YÜK - İrem Feyza ŞEN
20. SENİ SEYREDERDİM - Taha ÇAKIR
21. BARIŞ YANGINI - Gülbuse BAZ
22. LAFÜGÜZAF - İrem Deniz TÜRK
23. İKTİDAR ÇÖLÜ – ÇAĞAN KAYGI
24. BİR NEFES ALABİLSEM - Bengisu KAYAN
25. KAPTAN-I DERYA - Miray Begüm YILMAZ
26. ÖMÜRDEN YEGÂNE EZGİLER - Mislina Bace AĞDERE
27. TÜKENİK UMUTLAR - Sıla AYAKDAŞ
28. SONSOZ UFUK - Gizem Asya SOLAK
29. TUHAF MEKTUP - Ayşe İŞLEYEN
30. KÖLELER- Mehmet Batu SOLAR
31. YEŞİL IŞIK - Duygu ERKİN
32. KAYIP GEÇMİŞ - Gülce SAKALLI
33. ELFİDA - Buse TURAN
34. HAYAT NELER GETİRİR? - Zeynep Yağmur DURMUŞ
35. TANIDIK BİR DENEY – Tolunay KAYIKÇI
36. YAKUT - Eylül EVRENOSOĞLU
37. BARDAKTAKİ SU - Yasemin Beyza KAYA
38. KARGAŞANIN AHENGİ – MERYEM SEVEN
39. HAYALLER, HAYALLER... - Melis PALAZOĞLU
40. GİTTİK ANNE - Ceren DALANÇIKAR
41. PIŞMANLIK - Ş. Toprak DURUKAN
42. İSKENDER AYAZ - Hülya MODACI
43. BU SABAH - Simge ÇALIKOĞLU
44. DÜNYANIN EN İYİ GPS SİSTEMİ - Ceren YAŞAR
45. KAFAMIZDAKİ EV - SUDE İREM TUNÇ
46. CEBİMDEKİ ANAHTAR - Nisa Nur ÜNAL
47. GİZLİ HATIRA – Ayça SERTAÇ
48. YOL MU? VARMAK MI? - Aygül BAYCAR
49. HAYAT – Şeymanur DEMİRKAN
50. MAVİ BATTANIYE – Rana AKTÜRK
51. SON GÜCÜMÜN SESSİZ ÇIĞLIĞI - Zeynep Naz GÜL
52. KARANLIK - Baran Deniz ÖZDEMİRTAŞ
53. AMELIE – Tuana KINAY
54. BABAM – Hilal DERE
55. BALERİN - İrem Nur COŞKUN
56. BİR KELEBEĞİN HİKÂYESİ - Hümeysra Zümra TUFAN
57. BOYA – Kerem BAKAÇ
58. BOYNUMUN ÖLÇÜSÜ – Ecemso BABAĞLU

59. BÖĞÜRTLEN – Bilge ASMATÜLÜ
60. DÜĞME – Aycan YAFİZ
61. DÜNDEM KALANLAR – Güneş SAMANGÜL
62. ELPİS – Belkıs FINDIKÇI
63. E-MAİL - Seray ÖZTÜRK
64. ESKİ BİR EV – Melis TEKİNTAŞ
65. FENER – Can KAYRAN
66. GÖRÜNMEZ KAZA - Cenker YILMAZER
67. HAYATIN ANLAMI – Ece Sude SÖZEN
68. HAZİRANIN SON GÜNÜ – Didenaz GÜLER
69. KÖTÜ OLAN ÖLÜM DEĞİL – Kerem ALPER
70. KENDİME YOLCULUK – TOLGA ŞERBET
71. KUTSAL AMAÇ – Ayça AYDIN
72. MAHKÛM – Zeynep KUZU
73. SERENDİPÇE – Bilge ARGUN
74. SIRADAN BİR GÜNÜN GECESİ- Ayberk GÜRSES
75. SON RESİM – Şevval ÇINAR
76. YALNIZLIĞIN GÜRÜLTÜSÜ – Gamze AYDOĞAN
77. YAPBOZ PARÇALARI – İrem ÖMERAL
78. YENİDEN DOĞUM – Emre DURSUN
79. YAZAR PSİKOLOG – Nur Pelin YAKUT
80. ZOR- Emin Taha ERTUĞRUL
81. SİSTEMATİK SUİKAST – Kayra KARABACAK
82. 4.96.5760 - Bahar Didem ŞAHİN
83. MAVİ GÖZLER- Eylül Beyza GÜREL
84. MENEKŞE – Elif KÖSE
85. NE KADAR DA GÜZEL BİR GÜN – Umut TUNCER

86. SON BAHAR – Senem ÖZER
87. YÜZLEŞME – Enis Batu ÖZTÜRK
88. ZİNDAN – Burak BAŞDÖNER
89. SIRADAN BİR SON – İlayda ÖNCÜ
90. ASLINDA HAYAT - Azra Meryem DÖLEK
91. ÇIK AKLIMDAN - Simay YILMAZ
92. DAĞ EVİ CİNAYETLERİ - Ali Eren BİR
93. DÜNYANIN SON GÜNÜ - Sude Naz SARIMEŞE
94. YALNIZLIK ORKESTRASI - Elif Naz ÖLMEZ
95. GERÇEĞİ ARAMAK - Muhammet Faruk EFE
96. GÜZ VEDASI - Elif ÇETİK
97. HAYALİ ÇOCUK - Eray EROL
98. HAYAT FİLMİ - Efe DEMİREL
99. İÇERİK HIRSIZLARI – Emir Yakup KILIÇ
100. İSTENMEYEN HAYAT – Şevval Melike MUTLU
101. KARA İNCİ - Esmâ Betül AKIN
102. KARANLIK ZİHİN - Sena Elif DÖNMEZ
103. KIRK ALTI GÜN - Zeynep Sude TUNÇ
104. NEFES – Eser TUNA
105. ÖZEL - Nehir GÜNDOĞAN
106. SOKAK LAMBASI – Ömer ASLAN
107. TAKAŞI'NİN HİKÂYESİ - Yağz Ömer SOYLAK
108. Hümeyra Zümra TUFAN UNUTMAK - Alperen ERDİL
109. VEFA BORCU - Derin Berfin MÜJDECİOĞLU
110. YAMAN BİR SIR - Havvanur DEMİR

YA ÖLMEZSEM?

Ya ölmezsem?

Ne kazandıracak bana yaşamak? Elbet yok olmayacak mı her şey, yalan olmayacak mı tüm duygular? Bir an önce ölmek istiyorum bu yüzden. Ölmeyi öğreniyorum doğduğumdan beri, öğrenecek bir şey kalmadı geriye.

Bir bahçelerim kaldı sevdiğim. Onlarla yaşıyorum ya kaç zamandır. Köpeklerim de var bahçelerimde, ne güzeller... Duyguları çok samimi hep, gerçekten seviyorlar beni. Ölsem üzülmeler miydi acaba? İstemem üzülmelerini, çok seviyorum onları. Hem ölene üzülmek mantıksız değil midir? Olanla ölene çare olmaz, derler.

Benimle birlikte yaşayan bir de sen varsın aslında. Seni de seviyorum, hem de çok ama zor oluyor insanı sevmesi. Bir öyle bir böyle hep. Neden salınmayı bırakmaz ki insan, bir o yana bir bu yana gidip gelmeyi sever hep? Böyle işte, çok şaşıyorum insanlara, yalandan yaşıyorlar birçoğu. Her neyse, bıktım biraz, ne yapsam ne etsem bilemiyorum pek, yalnız düşünüyorum şu sıralar. Neyi?

Sonbahar gelmiş ya, dökülüyor ağaçlarımın yaprakları. Ne kadar üzülsem de o yeşillerini kaybetmelerine mutluyum da aynı zamanda. Doğal bir süreç bu sonuçta, ayak uyduruyorlar yalnızca, kötü bir şey değil ki bu onlar için. Hamağımı bağladığım zaman kırılacaklarmış gibi hissediyorum, buna da üzülüyorum biraz ama bencillik oluyor böylesi. Yaşlanmışlardır belki benimle birlikte, sonbahar değildir onları böylesine güçsüz kılan. Ah, geliyorsun işte, çay var elinde. Sandalye masa çekiyorsun bahçemize, sana yardım ediyorum. Ne kadar güzel... Merhaba.

Ansızın hava kararmış. Yıldızlar ne kadar da güzel gökte, ayrı bir güzel onları izlemesiye. Güneşli bir gün mü isterim yoksa açık bir gece mi, bilemiyorum, ikisi de güzel birbirinden. Kaç yılım kaldı acaba, kaç zaman daha göreceğim bunları, kaç defa soracağım aynı soruları? Fazla dalıp gittim sanırım bunları düşünürken, köpeğim geldi yanıma beni merak edencesine solgun suratıyla. Ölmek istediğimi anlıyor gibi hissediyorum, çok seviyor beni. Ben de onu seviyorum.

Nasıl sıkılıyor şu sıralar canım, anlatamam. Hani bir "of" çeksem karşiki dağlar yıkılır ya, o misal. Dağ da yok ki karşıda gerçi. Köpeklerimde farklılıklar var biraz. Seni de seviyorlar sanırım artık. Çok güzelsiniz birlikte. Ben onlarla ilgilenemediğim için sana dadandılar artık ama yine unutmuyorlar beni, sık sık geliyorlar yanıma, canlarım.

Evim çürümeye başlamış; duvarlarındaki, çatıdaki tahtaların bazıları çürüyüp de düşmüşler yere. Su boruları da paslanmış yer yer. Düzeltmek istemiyorum pek, ne kadar zamanım kaldı ki zaten burada? Gerçi sen yine de toparladın benim yerime, su borularını bile yeniledin uğraşıp da. Çok daha güzel olmuş şimdi eskisinden. Teşekkür ederim.

Uyanmam biraz sürdü bugün, eski gücümden pek eser kalmadı artık. Seni de bulamadım ya, bir yere gittin sanıyorum. Oysa seni görme isteğimle uyandırmıştım kendimi. Defterimi sana hiç okutmadığımı fark ettim şimdiye kadar. Defterim... Defterim de çürüyor yavaş yavaş benimle birlikte, sapsarı kesilmiş yaprakları. Eski yazılarımın da birçoğu kaybolmuş.

Bir gezintiye çıkıyorum tek başıma, defterimde kalan bu son yazılarımı da sana bırakıyorum çürüyüp yok olmadan benimle. Çok güzel bir tepe var evimizin arkasında, bilirsin. Oraya çıkıyorum. Oradan izliyor olacağım burayı. Ağaçlara iyi bakmanı istiyorum senden, ölmek üzereler. Köpeklerimizse zaten mutlular seninle. Ancak, her şeyden önce, iyi bak kendine ve eğer ziyaret etmek istersen beni çiçeklerle gel elinde.

Hoşça kal.

***

Sana bıraktığım notlar bitti ya orada, içimdeki yazma isteği bitmedi yine de. Hâlâ yazmak istiyorum durmadan, manalı manasız. Vaktimin az kaldığını biliyorum, hem evimizi ve seni izliyorum hem yazı yazıyorum. Yavaş yavaş okuyorsun yazılarımı, bir köpeğimiz var yanında, seni mi izliyor yoksa kâğıtları mı çözemiyorum, çok uzak burası.

Sana söylemediğim ve yazmadığım şeyler varmış gibi hissediyorum. Ne olduğu zar zor aklımda, demiştim ya, yok oluyor duygular önünde sonunda. Seviyorum seni, çekinmeden söylüyorum bu sefer bunu. Umarım bu sayfa da çürümeden gelirsin buraya çünkü doluyor zamanım, yazmıyor kalemim ve...

Seçkin Eren UZUN

KIZIL KRAL

Hızlı olmak zorunda değilsin, sakın ol sadece. Bunu batırmak istemezsin değil mi? Bundan öncekileri batırmadın, bunu da batırmayacaksın. Annen sana çok yetenekli olduğunu, her şeyi halledebildiğini söylerdi hep, hatırlasana. Öyleyse bunun da altından kalkacaksın.

Adımlarına dikkat et. Bu evin zemininde halifleks yok; adımlarının korkutucu ağırlığını bu soğuk parkeler yutamaz. Niye bunu düşünemedin? Yillardır çok zeki olduğun için yakalanmadın, ama buna mı dikkat etmiyorsun? Şehrin en iyi dedektifi L.R. bile seni yakalayamadı. Adamın şöhretini sadece zekân ve kaçış teknikleriyle öldürdün. Ama bir haftadır izlediğin evin tüm ayrıntılarını öğrenememişsin bile. Ya üst kattaki şu genç kız uyanırsa? Ya da anne ve babası uyanıp, aynı anda sana saldırırlarsa? Planının başarısız olma gibi bir şansı yok. Geçen sefer yaşadığın şeyi hatırlamadığını söyleme bana. Az daha o bıçağı düşürecektin elinden, hem de tam ortasında; en güzel yerinde. Amatör. Topla kendini. Aptal gibi davranma. Sadece işini hallet ve git. Beni sustur. Sana nasıl da işkence ediyorum, ama sorun ben değilim ki Kızıl Kral. Sensin. Sen bana izin veriyorsun.

Hadı ama. Olduğun yerde dikilip de ne yapıyorsun? Şu duvardaki anlamsız tabloya mı bakıyorsun? Zevksiz insanlar. Sen bayılırsın zevksiz insanlara. Ben de bayılırım. O kadar boşurlar ki gereksiz yer kaplayan bu insanların yok olmasını ikimiz de tutkuyla istiyoruz.

Güzel, hareket etmeye başladın. Ah, odaklanır mısın artık? Aile fotoğraflarıyla dağıtıyorsun dikkatini şimdi de. Bugün bir garipsin. Bana karşı koyuyorsun. Düşüncelerini hissediyorum K.K., o gülümsemeleri kıskanıyorsun. Öyle bir ailen olmadığı için kendine acıyorsun. Bırak artık bunu. Tüm hayatın boyunca acıydın kendine. Eline ne geçti? Sadece ben. Bu acıma sayesinde çıktım ortaya ben. Sen hayvanları öldürmeye başladığında oluşmaya başladım, o berbat insanların aşağılamalarıyla büyüdüm ve en sonunda sen o annenin kendi koluna iğneler vurduğu koltukta çöküp ağladığında; kendini dünyadaki en aciz ve acınası insan hissettiğinde de doğdum. O günden beri bırakmadım yakarı. Bırakmaya da niyetim yok. Baksana nasıl da eğleniyoruz. Eğer sadede gelersen daha da eğleneceğiz.

Mutfağın önünden geçiyoruz. Adımlarını yavaşlat. Kalbini kontrol etmeyi öğrenmelisin artık. Bir basgitar gibisin bugün K.K. Ne bu dengeni bozan? Sonbahar havası deme sakın. Aptal olduğuna inanırım yoksa. Sen duygularını öldürmüş bir insansın, bu havalar mahvetmez seni. Ah dur biliyorum, o fotoğraf. Yukarıda uyumakta olan o mutlu aile düşündürdü seni. Kalbin ağırlaştı, hızlı nefes alıyorsun, gözlerin odağını kaybediyor. En kötüsü ise insan gibi hissediyorsun. Ben buradayken insan gibi hissedemezsin ama. Bana istediğimi vermelisin artık. Çok oyalandın.

Hayır, hayır, hayır... Niye duruyorsun? Ah şimdi gördüm. Toplanmamış yemek masasına bakıyorsun. Tam üç tabak var. Ortada yarısı lazanya ile dolu olan bir yemek tepsi ile birlikte. Sadece birkaç saat önce kahkahalar yankılanıyordu bu duvarlarda K.K.

Genç kız o gün arkadaşlarıyla gittiği doğaçlama komedi şovunu anlatıyordu annesi ve babasına; babası gülmekten kıpkırmızı kesilmişti, annesi ise gülmekten ağrıyan yüzünü ovuşturuyordu. Mutlulardı kısacası K.K.

Kendi anne ve babanı hayal edemezsin bile böyle. Hem, onlara sen ne anlatacaksın ki? Geçen hafta öldürdüğün o yedi yaşındaki oğlanı mı? Ya da işkence ettiğin o hayvanları? Bağımlı annen ve seni döven baban güler miydi gerçekten bunlara? Daha da imkânsız bir şey hatta: annenin o sıcak lazanyayı kendisinin yapacağına da mı inanıyorsun? Kes hayal etmeyi. Sadece aptallar imkânsız hayal ettikleri fantezi dünyalarında yaşarlar.

Merdivenleri dikkatli çık. Tek bir ufak seste bitersin. Kaçabilirsin ama L.R. yapışır yine ensene. Bu mahalleye geldiğinden haberi yok. Seni hala şehrin diğer ucunda avlanıyor sanıyor. Sakın ol, sakın ol. Güzel, kalbini yatıştırdın. Anne ve babanı düşünmek öfkelenirdi seni, biliyorum. Asla sahip olamadıkları şeyler öfkelenirir insanı. Bu gerçeğin bir yara olduğunu da biliyorum sende. Yarayı kanla kapatmaya çalışıyorsun. Bu yüzden Kızıl Kral diyorlar sana. O kanı sevmiyorsun ama yarandan akıp seni güçsüz düşüren sıvı yerine bir şey koymalısın. Kimse seni anlamıyor ama ben anlıyorum. O yüzden sana yardım ediyorum.

Önce en büyük tehdidi kaldıracaksın ortadan. O güler yüzlü, ailesini her şeyden çok seven tatlı adam. Yönteminden şaşma. Şaştığında ne olduğunu hatırlıyorsun değil mi? Evet, o dokunduğun yer. Karnına kendi bıçağını yemiştin. İyileşmesi bir buçuk ay sürdü. O bir buçuk ay senin cehennemindi. Sadece ben yoktum hatırlarsan, arkadaşlarımla beraberdik. Gece gündüz seninle eğleniyorduk. Sen onlardan nefret ediyordun ama onlar seni seviyordu aslında. Sadece sevgilerini gösterme şekilleri çok farklıydı.

Yatak odasının kapısı açık, bu iyi. Kapılar çok ses çıkaracak gibi duruyordu çünkü. Önemli olan bu tehditleri kaldırman ortadan. Beni artık memnun etmelisin. Hadi K.K.

Toz. Onları uykudan baygınlığa geçirecek toz. Burunlarına doğru; önce adam, sonra kadın. Solumalarına izin ver. İyi ki bu aklıma geldi; yoksa uyanıp seni öldürebilirlerdi. Ve eğer ölürsen kimse beni senin gibi sevmez ve kimse benimle ilgilenmezdi. Beni dinlediğin için hayattasın.

Saydın mı? Tam üç dakika on saniye. Bilinçleri kapanıyor. Artık sen işini hallederken uyanmayacaklar. Sapı güçlü tut. Eldiven de iyi fikirdi. Bazen bir aptal gibi ellerin terliyordu. Sana neden Kızıl Kral dediklerini anlıyorum, inan bana. Güven. Bana güveniyorsun. Benim sayemde hayattasın.

Tamam, kendini kaybederek vaktini de kaybetme. Uzağa kaçabilmen ve L.R.'nin izini bulamaması için mesafe kat etmen gerek. Bunun için de vakit gerek. Genç kızın odasına git. Onda bu kadar oyalanma. Beni mutlu etmek istediğini biliyorum. Ve mutlu da oluyorum, yeter ki kaybetme. Neyi kastettiğimi anladın.

Sana canavar diyorlar K.K. Ama değilsin. Bunu dediğimde asla bana inanmıyorsun ama değilsin işte. Bir canavar bu kadar düşünceli ve zeki olabilir miydi? Bir canavar bir işini bu kadar titizlikle halledebilir miydi?

Kimi düşündüğünü biliyorum, yaşlı adamın 'akbaba' gözünden nefret ettiği için onu öldüren o deli adamı düşünüyorsun. Kendini onunla özdeşleştir K.K. O da çok zekiydi, sen de zekisin. İkiniz de canavar değilsiniz. Tek farkınız şu ki o beyninin oynadığı oyunlara ve yaşlı adamın kalbinin sesine yenildi, sen ise hiçbir şeye yenilmeden çıkacaksın bu evden. Sen ondan daha güçlüsün. Sen bana sahipsin. Sen benim sayemde hayattasın. Bana güvenmeye devam et.

Geriye kalan da tamam sanırım, ha? Rahatladın. Bunu hissetmek için günlerdir bekliyordun. Bunu hissetmek için günlerdir bekliyordun. Bunu hissetmek için günlerdir... Bekliyordun. Biliyorum. Ben de bekledim seninle. Saniyeleri, dakikaları saydım. Ve işte buradayız.

Bakınmayı kes artık. Gitmeliyiz. L.R. ensemblede. O adam seni yakalarsa yapacaklarını düşünemiyorum bile. Çağının Holmes'u o adam. Yine de seninle gurur duyuyorum o adamı alt ettiğin için. Sen çok zekisin K.K.

L.R. için mesaj bırakma demeyeceğim, asla beni dinlemiyorsun. Sanırım bunu yapmanı seviyorum. Seni yakalayamadığını yüzüne vurarak kanını beynine sıçratıyorsun o adamın. Artık itiraz etmeyeceğim, benim de hoşuma gitmeye başladı bu huyun. Mektuba biraz da kırmızı lazım, bir delil torbasında ne güzel görünürdü düşünsene. Beni dinlediğin zaman her şey daha da güzel oluyor. Sen bana güvendiğinde her şey yoluna giriyor.

Gitme vakti. Söz veriyorum, yol boyunca çenemi kapalı tutacağım.

Sonunda lavanta kokan o lanet evden çıktık. Bagajı sakince aç. Eldivenlerini çıkar, bıçağı beze sar. Derin bir nefes al. Bunu da başardın ve ben seninle gurur duyuyorum. Sürmeye başla, susacağım gerçekten. Arkadaşlarımı da çağırmayacağım. Seni rahat bırakıyorum K.K.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim. “Sonunda.”

Eylül Tuğba ERGİN

SARI OTOBÜS

Önündeki öğrenci kalabalığını yararak kapıdan geçti. Müdür konuşmasını yine uzatmıştı. Ya geç kalırsa? Müdürü başından beri sevmezdi her hafta aynı seremoni. İçinde kızgınlık yok. Durağa yetişmek: "Sarı Otobüs"e binmek istiyor. Acelesi var. Bu hafta geç kalmayacak, bu sefer farklı. Geçen sefer de mi böyle düşünmüştü?

Koşar adım yokuşu çıkmaya başladı. Bıkmış insanların arasından süzülerek geçti. Suratlarına baktı. Her hafta aynı yüzler mi iniyordu bu yokuştan? Hepsinin yüzü yine gri, yine durgun. Okuduğu bir kitapta da denk gelmişti bu insanlara. Bunlar "Bıkmaktan bile bıkmış" olanlardı. Karşısından yaklaşan bıkmış insanla yüz yüze gelmeden sağa saptı. Kendini okuduğu kentteki tek, tek olduğu için mecburen en güzel, parkın içine attı. Yolunu kısaltan park aynı zamanda içini de açıyordu. Uzamış yeşil çalılara bakarak derin bir nefes aldı. Bu sefer başaracak, buna inanıyordu. İçine çektiği nefes içini açtı.

Parktan çıktığında karşıya geçeceği üst geçit önünde belirliyordu. Bordo kauçuk kaplı merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Geçidin üstünde soluklandı. Kafasını kaldırıp uzaklara baktı. Buranın manzarası... Bir yerlere yüksekte bakabilmenin verdiği hazla dolu. Karşısında duran deniz ve o denizden yansıyan kızılılık... Gözünü biraz daha yakınlara çevirdi. Her hafta aynı seremoni: hava yine açık, trafik yine sıkışık, durak yine kalabalık. Kendini toparlayıp iniş merdivenlerine yöneldi. Hızlı olmalıydı. "401" numaralı "sarı otobüs"... Merdivenleri hızlıca inmeye başladı. Elindeki sigarayı tütüren kör dilenci yine sadaka kutusunu uzatmış bozuklukları bekliyor. Bu adam gerçekten kör müydü; herkesten fazla mı görüyordu? Her gördüğünde nasıl gülümseyebilirdi yoksa ona? İşte karşısından da her zaman acelesi olan o grup geliyor. Birbirlerini ezerek merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışıyor, dilenciye görmüyorlar. Aşağı inmeye çalışırken yine iki çocuğu elinden tutmuş, duvar gibi gelen teyze. Teyze yine aynı basamakta karşısına çıktı. Sağdan inilir, sağdan çıkılır! Bir insanı sırf saç ağarmış diye kimse uyarmaz mı?

Son basamağı inerken ayağı yerinden çıkmış kauçuğa takıldı. Kauçuğu hala yerine yerleştirmemişler. Kauçuk insanları düşürmek için yine orada bekliyor. Sağa döndü. Karşısındaki uzun ince yola baktı. Henüz yolun başındayken durağa yetişebileceğini düşündü. Belki "sarı otobüs" de durakta bekliyordur. Durağa yanaşmış otobüslere baktı. Hiç sarı bir otobüs yoktu. Sevinmeli mi yoksa üzülmeli mi bilemeden sarı bir otobüs durağa yanaştı. Koştı, çantasının sırtına yaptığı ağırlığı, çantasından fırlayan su şişesini umursamadan koştı. Ciğerleri alev aldı. Yetişmiş miydi? Evet, sarı bir otobüs ama bu onun "401" numaralı otobüsü değil: bu başkalarının ulaşmaya çalıştığı başka bir sarı otobüstü.

"401" numaralı "sarı otobüs"ü beklemeye başladı. Pek çok sarı otobüs yanaştı. Onların peşinden gelen mavi otobüsler de bir yanaşıp bir ayrılıyorlardı duraktan. Ciğeri soğudu, hava karardı. Yine mi geç kalmıştı? Kendine o kadar inanarak koşmuş ama yine yetişememişti. Saat başı olunca kendini mavi otobüslerden birinin içine attı. AKBİL'i de onu yarı yolda bıraktı. Otobüs yine kalabalık, yine geç kalmış insanlar...

Peki, "sarı otobüs" nerede? O şu an ulaşması gerektiği yerde. Kendisine geç kalmış insanlardan habersiz garajda dinlenmekte.

Sabri KARAYEĞİT

İÇİMİZDEKİ IŞIK

Alarımın sesine uyandım. Burnuma güzel kokular geliyordu. Önce elimi yüzümü yıkadım ve ardından aşağı inip kahvaltımı etmeye başladım. Sıradan bir gündü benim için. Nereden tahmin edebilirdim ki her şeyin bu gün değişeceğini. Giyinip evden çıkmaya hazırlanırken telefonum çaldı. Arkadaşım arıyordu. Telefonu açmadım ve sadece evin kapısını açtım. Tam karşımda duruyordu. Kısa süreli bir sohbetten sonra okula doğru yürümeye başladık.

Okulum sıkıcı ve ortalamaydı. Beni tatmin etmeyen bazı arkadaşlarımı ve sıkıcı derslerimi beraberinde getiren de buydu. Kendimi hiçbir zaman buraya ait hissetmemiştim ve hala da ait hissetmiyordum. Ders başlamadan sınıfa girdik ve yerleştik.

Ben kendimi hep kendi atölyemde resim yaparken hayal ederdim. Sanatsal bir kişiliğimin olduğunu söyleyebilirim gönül rahatlığıyla. Resim çizmek çok dinginleştirici bir aktivite bana göre. İçimde ne varsa resmime vurup kendimi çözümlenmeye çalışırım ve yardımı olduğunu da söyleyebilirim. Bazen garip şeyler çizdiğim de oluyor. Mesela bağırان ağaçlar veya karanlıktan fırlamış silüetler. Bunları neden çizdiğim hala benim için bir gizem konusu.

Çevrem tarafından genellikle dışlanırım. Onlara göre “garip” ten öte bir nitel kişiliğim yok. Kendilerini ne sanıyorlar acaba. Hiç insanların ne düşündüğünü düşünmek ve onların gözünden görmek istediniz mi? Ben istedim doğrusu. Asla gerçekleşmeyecek başka bir hayal ürünü daha...

Kendimi farklı hissediyorum. Sanki ben düşünmeye başlayınca etraf grileşiyor ve içimden bir renk fıskırıyor. Kimi zaman bir duygu kimi zaman bir yorgan kimi zaman bir kalkan... Ne olduğunu hala çözemediğim bir gücüm olduğundan şüphelenmeye başladım. Sadece benim görebildiğim bu semboller ve renkler... Acaba deliriyor muyum? Neden olmasın ki. Benden başka ne beklenir. Benim gibi şanssız doğmuş masum bir insan parçasından...

Tatmin olunabilir bir gerçeklik vereyim size. Hayat çok saçmadır ve ne zaman ne olacağını asla bilemezsiniz. Mesela birazdan bizim okulda bir patlama olacak. Bunu nereden biliyorum peki? İşte ben de bunu bilmiyorum. Sanki aynı anda hem ilahi hem de kahraman bakış açısına sahibim. Veyahut tamamen aklımı sıyırđım ve siz de aslında yoksunuz. Bana ikincisi daha mantıklı gelmesine rağmen yine de okulda bir bomba patlıyor...

Kargaşa, gürültü, ağlayan çocuklar... Tam bir kaos ortamındayız. Şimdi ne olacak? Polisler, itfaiyeler ve ambulanslar okulun içini dolduruyordu. Tek yaralanmayan kişi bendim. Acaba neden olabilir diye düşünürken bir anda her yerin kararmaya başladığını fark ettim. Tüm vücudum üstünden hükmüm yavaşça kalktı ve bitti. Kendimi yere düşerken hatırlıyorum ve gerisi sadece simsiyah bir boşluk...

Bir koltukta oturduğumun farkına varıyorum. Etraf çok karanlıktı. Uyanmamıştım henüz. Hayal dünyam beni esir almıştı. Kendimle karşı karşıya duruyordum. Ben hangisiyim onu bile bilmiyorum. Karşımda sadece bir ayna olduğunu umarak elimi uzatıyorum ve ellerimiz iç içe giriyor. Sarılmak için bir hamle yapıyoruz ve aramızdan bir ışık çıkmaya başlıyor. Bir anda etrafımızda yedi farklı renkte kalbin döndüğünü görüyorum. Karşımdaki bende ters beyaz kalp bende ise sadece içi boş bir kalp yuvası vardı. O zaman anladım ki ben aslında gerçekten ben değilmişim. Bir parçam hep eksikmiş. Kim yapmıştı peki bunu bana. Bunca zaman sadece bir et torbasından farksızmışım. Bu yüzden hayal kurmak bana hep iyi geliyordu. Şimdi olaylar çözülmeye başladı. Karşımdaki beni sınıksıkı sarmaladım ve içime aldım. Etrafımızdaki kalpler tek tek bana görüntüler göstermeye başladı. Hepsi de çizimlerle alakalıydı. İnanılmaz bir şey gördüm bu görüntülerin arasından. Çizimlerimi gerçek dünyada kullanabiliyormuşum ama bunun farkında değilmişim. Ah ne kadar da aptalım! Bu başıma gelen garip olayları tam anlamıyla karşılıyor. Gerçek dünyaya resimleri geçirmek demek vizyonlar görmek demek zaten. En başından beri biliyordum. Ben diğerlerinden farklıydım. Ben normal değildim. Ben...

Peki, ben neyim? Başka bir soru daha. Neden bir şeyler öğrenmek ardından hep başka bir soruyu getirir ki. Ama artık ne yapacağımı biliyordum. Bir resim çizmeye başladım ve onu defterden çekip çıkardım. Bu bir kalemdi. Artık iki kalemim vardı ve bu da yazıyordu. Başka ne yapabilirim acaba? Biraz gevşemeyi denedim ve kafamı boşalttım. Elim defterin üstüne koydum ve elim kıpırdamaya başladı. İstemsiz olarak bir resim çiziyordum ama bu bana garip gelmişti çünkü daha çok yazı yazıyormuşum gibi değişik bir hissiyat vardı. Sanki bir mesaj alıyordum. Elim durduğunda gözümü açtım. Defterde kocaman ‘YAPABİLDİĞİN DAHA ÇOK ŞEY VAR AMA SEN GÜCÜNÜ BOŞA KULLANIYORSUN!’ yazıyordu.

Elimde olmadan etrafıma bakındım. Arkamda biri vardı ama yok gibiydi. Maddesel olarak yoktu desem daha doğru. Sadece varlığını hissedebiliyordum. Bana yaklaştı ve eliyle gözümü kapadı. Etrafın daha da karardığını gördüm ve ne yapacağımı bilemeden defterime sarılarak yere yığıldım...

Bu sefer etrafta bir parazit vardı. Daha alt bir katmandaydım ama nerede olduğumu bulmalıydım. Buradan nasıl çıkacaktım. Yürümeyi denedim ama sanki geri gidiyormuşum gibime geliyordu. Koşmaya çalıştım ama anında yere kapaklandım. Sanırım küre gibi bir şeyin içindeydim. Defterim hala yanımdaydı. Bir şeyler karalamaya başladım ama aniden aklıma bir görüntü geldi. Sadece resimlere bağımlı değildim. Bu yaptıklarımı ruhum ile yapıyordum. Resim sadece bir araçtı. Direkt olarak ruhumu kullanarak elimde güç toplamaya çalıştım. Göğsüm parlamaya başladı. Elimde de beyaz bir küre vardı. Küreyi duvara yakınlaştırdım. Duvar bir anda paramparça oldu ve düşmeye başladım...

Artık daha derin bir katmana doğru ilerliyordum galiba. Acaba bir eğitim miydi bu? Aklıma böyle bir şey geldiğine göre değildi. Hala düşüyordum. Sanırım dipsiz bir yerdeydim. Aşağı indikçe başım ağrımaya başladı. Vücutumdan artık kan yerine ışık aktığını fark ettim. Parlamaya başladım. En sonunda bütün vücutum saf beyaz ışıkla kaplandı ve bir anda bitti. Etrafın yıkıldığını görüyordum. Hiçbir şey yapamadım. Kendi içimden bir ret sesi geldi. Çok içten ve kısık bir cızırtı... Pes etmeyen bir ruh...

Anladığımda çok geçti. Kendi gözlerimi oymuştum. Acı hissetmediğimi böylece anlamış oldum. Gözlerim olmamasına rağmen etrafı hala görebiliyordum. Gördüğüm şeylerin aslında ruh kalıntıları olduğunu anlamam çok uzun sürmedi çünkü onlara dokunamıyordum. Bu durumdan bir kurtuluş yolu bulmalıydım. Tükenmek üzereydim. Işığım gittikçe azalıyordu. Son çareyi kendimi öldürmek de buldum sanırım. Deftere bir bıçak çizip ölmemeyi ve uyanmayı umut ederek bıçağı kalbime sapladım. Ellerimi çektiğimde yarılan kısımdan ışık taşıdığını gördüm. Bu iyiye işaret olamazdı. Ama yukarı doğru hızla yükselmeye başlamıştım. Kendimi garip hissetmeye başladım. Elimi kalbime bastırdım. Kalbimin yarısı boşalmıştı ve hızla boşalmaya devam ediyordu. Cenin pozisyonuna kapanıp ağlamaya başladım. Damarlarımda artık kan bile akıyordu. Kurumaya başlamıştım. Ne yapmıştım ben? Kendi kendimi var olan hakkımdan mahrum etmişim. Bir süre sonra göz kapaklarım sonsuza dek olmak üzere kapandı ve ışık tamamen solup gitti...

Alarımın sesine uyandım. Burnuma güzel kokular geliyordu. Yataktan kalkarken başıma bir ağrı saplandı ve yaşadığım her şey birden hafızama tekrardan geri doluverdi. İşte ben buydum. Sürekli aynı şeyleri yaşayan, kurtuluş için bir yol arayan, her seferinde farklı bir senaryo ile mutsuz son yaşayan ve asla ne olduğumu anlayamayacak bir belirsizlikten başka bir şey değilim. Asla ne olduğumu çözümleyecek güce sahip değildim. Buna rağmen asla inancımı kaybetmedim. Sadece güvendim, sabrettim ve azimle bekledim...

“Son aslında varoluşsal bir yargıdır. Asıl son amacından sapmadan ne kadar imkânsız olursa olsun sadakatle bağımlılık göstermek ve başarımın takip ettiği mutluluk senaryosudur...”

Erk KÜÇÜKYILMAZ

EMEKTAR OKLAVANIN LAĞVETTİĞİ EMEKTARLAR

Çatılar birçok şeyin olabileceği, işlevi yüksek yerlerdir. Kaybolduğunu sandığımız bir kedi orada uyuyor çıkabilir mesela. Hırsızlar evlere girebilir, hırsızlar evlerden kaçabilir. Şalvarlı ve başında yazmaları üstten küçük birer düğümle bağlanmış olan irice kadınlar biber ve patlıcan kurutabilir. Fındık ya da çay serilebilir. Çarşaflar asılabilir. Lakin yeterince muhafazakârsanız bu çarşafların aralarına birkaç don bile asılabilir.

Sonra siz bu donları gizli gizli asarken çocuğunuz o donu elinizden kapıp kafasına geçirmesin mi! Bir de etrafta koşmaya başlarsa mahalleye ne de rezil olunur. Çatılarda rezil de olunur kısaca. Mutlu da olunur. Ağlanır da. Hatta film bile çekilir. Hoplanır zıplanır... Lakin ben çok fazla hoplamanızı önermem. Çünkü çatılardan düşülebilir de. Bilerek de bilmeyerek de.

Ben çatıları çok severim şahsen. Hayatımın çok büyük kısmını çatılarda geçiririm. Gezinirim. Kendi kendime konuşurum, yemek yerim. Bazen uyurum. Genelde hep aşağıyı izlerim ama. Yerdeki pek çatılara bakmaz ama çatıdakiler hep yere bakarlar. Ben de hep yere bakarım. Mahallede ne olur ne olmaz her şeyi bilir, kollarım. Bir çatıdan diğerine atlaya atlaya geçerim, gezerim mahalleyi. Özellikle sevdiğim bir sokak vardır ki, insanları bir garip, onları izlemeye doyamam. Hepsinin hayatlarına onlar farkına bile varmadan burnumu sokarım. Bazen fark ederler tabi. Hele bir gün vardı ki o günden sonra bir addır yapıştı. Sonrası zaten malumdur.

O olayın gerçekleştiği gün, Mayıs ayının sıcak çarşambalarından biri olsa gerek, mahallede bir gürültüdür koşturdu. Yerlerden ta çatılara kadar her yer sarsıldı. İleriki cami bir sağa yattı, bir sola. Caminin minaresindeki imam, düştüm de öldüm, sandı da bir sela okumaya başladı. Bir anda millet ne olduğunu şaşırıldı. Etrafta kim var kim yok camiye doluştu. Öyle ya zaten pek fazla kişi de ayırt edemez salayla ezanı.

Lakin o sıralar o camiden az uzakta bizim şu garip mahalle vardı ki oranın sakinlerinin bambaşka dertleri vardı. Tabi kimse kimsenin derdini bilemez ama bu mahalledekiler çok da derin kuyu sayılmazlar. Öyle ki mahallenin en derinlikli insanı yufkacı Osman Bey'dir. Demem o ki biraz garipçe, anlaşılması güç bir insandır o. Sessiz sakin, mülayim biridir. Genelde de bezgin bezgin bakar. Ama gelin görün ki ona biraz daha uzun süre bakarsanız sanki dükkân camına çarpıp duran topu kesiverecekmiş gibi görünür. İnsanlar da ondan çekindikçe çekinir. Sarımtırak bir renkteki pala bıyıkları, en az bıyıkları kadar kalın kaşları ve sanki biri kafasının üst ve alt tarafından sıkıştırmışçasına baskın bir kafası vardır. Derler ki bebekken beşikten düşmüş. Ondan sonradır zaten bu adam böyle anlaşılmazdır, bu adamın kafası bozuktur. Hem dıştan... Hem içten... Bir de yufkacılık mesleğinden olsa gerek uzun boyunun yanında enine de geniştir kendisi. Bu mahallede dedikodu çabuk yayılır lakin hamurları çiğ çiğ mi yutar pişirip mi yer kimse bilmez. Her sabah ezanla dükkânı açar hava kararır mı da kepenkleri indirir. Sürekli olarak sivri burunlu ve aşırı cilalanmış ayakkabılar giyer. Una toza nasıl direnir o ayakkabılar bir türlü anlayamam. Ama mahalledekiler onun ayakkabılarını un tutmasın diye okuttuğunu söylerler. Lakin bu mahallede herhangi bir şeyin aslını astarını bilen kimsecik yoktur.

O malum günde de ne oldu hala kimse bilmez. Dedim ya kimse hiçbir şeyi bilmez. Her şeyi çocuk gözüyle görmüş çocukların, çocuk dedikodusu başkadır; hiçbir şeyi doğru düzgün görmemiş kadınların kocakarı dedikodusu başka... Esnaf arasında en çok okunan gazete de doğrusu fısıltı gazetesidir.

Zaten her şey de Osman Efendi'nin fıldır fıldır dükkânda dönmesiyle başladı. Osman Efendi, o gün, cilalı ayakkabılarının sivri uçlarını yere vurarak matlaşmış döşeme yerde tak tuk sesler çıkardı. İri cüssesinden şaşılacak bir atakla ileri atıldı ve bir topuklarını, bir sivri uçları ördek gibi yere vurarak; paletlerle yürüyormuş gibi bir görüntü çıkararak tezgâhın arkasına doğru ilerledi. Uzaktan bakan biri ayakkabıların ona 2-3numara büyük olduğunu düşünürdü. Öyle miydi bilinmezdi tabi kimse sormaya cesaret edemezdi. Canı sıkın olduğunda yahut canı sıkıldığında, iki ucunu sağ elinin baş ve işaret parmağı arasına alıp diğer parmaklarını içe kıvrarak ve serçe parmağını hafifçe yukarı kaldırarak bıyığını kıvrırdı. O an da bu küçük merasimi yerine getirdi ve durup burnundan hırıltılı, derin bir nefes aldı. Genzine gelen balgamı sinirle yuttu. Hemen kemerli alçı kapıdan sarkan tahta boncuklu, şingirtılı perdeden hışımla içeri daldı, daldığı gibi de emektar oklavasıyla dışarı çıktı. Oklavadaki unları bıçağını bilermişçesine beyaz önlüğüne sildi ve yufkacıyı kapatmaya ihtiyaç duymadan çingirtılarla cam kapıdan çıktı. Kapının üstündeki çan uzun süre arkasından sallandı durdu.

Dükkân basamaklarını indi ve taş yahut tuğla gibi görünen çarpık çurpuk, pembe desenli sokakta yokuş aşağı yürümeye başladı. İri cüssesi ve yaşlı bedeninden dolayı mıdır bilinmez ki sinirden de olabilir pekâlâ, kırmızı görmüş bir boğa gibi görünüyordu. Gerçi kırmızı bir boğa gibi görünüyordu demek daha doğru olur çünkü alında atan damardan başlayarak sanki uzun süredir nefesini tutuyormuş ya da kalp krizi geçiriyormuşçasına kulaklarına kadar kızarmıştı. Sağ elinde unlu, üzerinden yer yer hamur sarkan oklavasını ise yeri geldiğinde sol eline vuruyordu. Sanırdımız ki hayatında yufkadan başka şey dövmemiş şu yufka gibi adam birilerini çok fena benzetecekti.

O sırada aynı yokuş sokağın başka bir tarafında elinde suya daldırdığı marulla balıkları sulayan Güllü, kaşlarını yerlere değdirecek kadar çatmış bir şekilde aşağı doğru oklavasını sallayarak yürüyen iri yarı bir adama bakıyordu. O gün gözlüklerini unutan Güllü, adam iyice yaklaşına kadar kısıp ve elini, tuttuğu maruldan dolayı aşağı sular sıçratan elini, siper ettiği gözleriyle bu ilginç adama baktı. Az sonra bu sinirli beyefendinin halasının kocası olduğunu gördü. Bir anda marulu da, su dolu kovayı da yere attı ve içeri daldı. Hemen sonra elinde koskocaman bir balıkla dışarı çıktı ve direkt olarak yola çıkıp iri yarı, cilalı ayakkabılı adamın ardından yürümeye koyuldu. Kova dramatik bir şekilde, eciş bücüş olan marulun yanına devrildi. İçindeki sular taşların arasındaki oluklardan küçük nehirlere aktı.

Fakat bu mahallede her gün tekerrürden, her olay bir başka olayın sonuçlarından ve bunların sonuçlarından ibaretti. Güllü'nün attığı kova yere çarpmasıyla sadece dökülmekle kalmadı, etrafa da oldukça fazla su saçtı. Bu saçılan sular ise direkt yan taraftaki baharatçının baharatlarına saçıldı. Sarılı, kırmızılı tozlar bir anda toprak çamura döndü. Bu işten yeşil baharatlar bile yakayı sıyıramadı. Toz biberler, pul biberler kırmızı kırmızı boyalara döndüler. Az uzaktaki kekikler naneler ise olaya biraz yabancı kaldılar. Tüm bunlara tanık olan baharatçının çırağı Çetin ise uzun zamandır arayıp bulamadığı heyecanı bulmuş olacak ki, oturduğu küçük iskemleden kalktı ve kapıldığı gibi en yakındaki iki baharatlık kapağını hemen Güllü'nün arkasından koştı. Sanki orkestrada zilleri çalan gururlu bir müzisyendi.

Çocuk koştı. Koştı koşmasına ama fazla heyecanlanmış olacak ki karşı tarafta bulunan restoranın sahibi Düriye Teyze'nin -ve artık bir bakıma tüm mahallenin- en iri kedisi Haşlak'ın kuyruğuna bastı. Acıdan ne olduğunu şaşan şişman kedi hemen ani bir hışımla çocuğa saldırdı. Lakin çocuk bir yerleri tutuşmuşçasına koşuyordu. Kedi ise avını bırakmamaya niyetli bir şekilde çocuğun peşine takıldı.

Kedisinin lokantanın önünden ciyak ciyak koştuğunu gören Düriye Hanım elindeki örgü şişlerini kucağına doğru indirerek gözlüklerinin üzerinden şaşkınca baktı. Hemen dönüp içeride çorba içen adama bir göz attı. Etrafta sadece, sekiz yıldır çalışan ve artık tıngırdamaya başlayan, rengi atmış vantilatörün insanın beynini yoran uğultusu vardı. Mahalledeki bu alışılmamış gürültüden ve görüntüden hemen sonra şişlerini örgü ipliğinden kurtarıp üstündeki örme, cırtlak mor rengindeki üçgen ve kenarından köşesinden yeşilli turunculu boncuklar sarkan şalını düzelterek iki elinde iki şiş-benden söylemesi her biri en az otuz santim- tutarak hızlı ama sık, yaşlılıktan yamulmuş omurgasından dolayı -hafif öne eğik durduğundan olsa gerek- az az sağa sola yalpalayarak, kendinden emin yaşlı kadın adımlarıyla kafileye katıldı. Her bir adımda bir öteki elindeki şiş yukarı kalkıyor görenlere aman bu kadın bu şişleri ya gözüne ya da birinim böğrüne sokacak, dedirtiyordu. Lakin o kadın o şişleri belki başkasının böğrüne demeyelim ama kendi gözüne batırmayacak kadar uzun süredir kullanıyordu.

Restoranın iki sağındaki bakkalın üstünde, Mahallenin gözde dullarından Nermin Hanım otururdu. Nermin Hanım kendisini İstanbul hanımı olarak görürdü. Sürekli mahalledeki insanlardan, pazar mallarının kalitesizliğinden şikâyet eder, gençliğinde ne kadar güzel bir kadın olduğundan bahseder dururdu. Pembe çerçeveli, ince gözlüklerinin alt kenarlarından bakacak kadar kafasını kaldırarak yürür, bu tavrı uzun boyuyla da birleşince kelimenin tam anlamıyla size tepeden bakardı. Uzun ince yüzünü daha da ince gösterecek şekilde tüm saçlarını ensesinde sıkı bir topuzla toplar ve sürekli boğazının üşüdüğünden bahsederek farklı renk ve şekillerdeki fularlarla gezerdi. Gerçi bakkal Sadri'nin karısı Ayşen, altın günlerinden birinde bu fular meselesinin tamamen boynundaki kırışıklıklarını saklamak için olduğunu yumurtlayıvermişti. Kimse ona nereden bildiğini sormadı. Herkesten, önce bir cık cık nidaları yükseldi. Sonra da kısırlara ve böreklere geri dönüldü. Nermin Hanım buraların eski yerlisi, kendini iyice hanımefendi görür. Ona buna "merci" der. Sopa yutmuş gibi yürür ve hala dudağına en azından bir ruj sürmeden dışarı adımını atmaz. Kocası öleli altı sene kadar olmuş. İki oğlu da evli barklı. Kendisi bu mahallenin eski sakinlerinden demişim ya, bu yüzden

mahalle kendisinin sanır hatta yeni gelenleri hiç hoş karşılamaz. Geçen sene muhtarlık için adaylığını bile koymuştu. İşin korkunç tarafı ise kazanmış olmasıydı.

Muhtar Nermin Hanım, pazarlara laf ederdi ama hiçbir pazarı da kaçırmazdı. İşten erkenden çıkar pazardan şöyle bir geçer, çaktırmadan aldığı şeyleri büyük deri çantasına atardı. Pazara gittiği bilinsin istemezdi. Tüm bunlar olurken de kendisi pazardan gelmekteydi zaten. Çantasının içinde az önce aldığı patatesler vardı. Mahallede oldu olası sevdiği tek insan Düriye Teyze'ye tam selam verecekti ki Düriye Teyze muhtar Nermin Hanım'ı görmezden gelip yanından elinde şişleri sallaya sallaya geçip gitti. Muhtar Nermin Hanım kadar önemli bir kişiliğin görmezden gelinmesi Nermin Hanım'ın çok ağrına gitmiş olacak ki Nermin Hanım sırtını dikleştirdi, gözlüklerini yukarı itti ve çenesini kavgacı bir şekilde öne doğru kaldırdı. Siyah deri çantasını ise her an birinin kafasına vurmaya hazır bir şekilde göğsüne kaldırmış bir şekilde sımsıkı tutarak Düriye Hanım'ın peşine, ona bir iki çift laf etmeye koyuldu.

Muhtar Nermin Hanım Düriye Teyze'yi takip ediyordu etmesine ama Düriye Teyze fark etmemişti bile. Bilhassa o sıralar akli Nermin Hanım'da olan başka biri vardı ki bu da Muhtar Nermin Hanım'ın müptelası manifaturacı Zübeyir'den başkası değildi. Sürekli olarak Nermin Hanım'ın kapısına, ofisine kalp şeklinde kumaş parçaları gönderirdi. Mahallenin kumaş almaya gidenleri, kestirdikleri kumaşın tam ortasında kalp şeklinde bir boşluk görmeye alışmışlardı. Önceleri gelip de "Zübeyir Bey, ne bu hal?" diye sitem etseler de Zübeyir Bey'in "aman efendimleri" alıp başını gidiyordu her defasında. Zübeyir Bey'den alınan her kumaş mihlanmış gibiydi. Olmadık yerlerde, birinin kıyafetinin omuz kısmında, bazen birinin masa örtüsünde hatta ve hatta Düriye Teyze'nin restoranın perdelerinden birinde kalp şeklinde boşlukları rahatça görebilirdiniz.

Ancak bu sitem günleri çabuk geçti. Mahalleli böyle şeylere kolay vurdumduymazlık gösterirdi. Koca şehrin içinde kalmış, Anadolu insanı hak aramak nedir pek bilmezdi ki zaten şu mahallede de kimse kimseyi isteyerek kazıklayacak kadar açığöz değildi. Köy hayatından geriye kalan sarsılmaz bir güven söz konusuydu çünkü insanlar hala birbirlerine bağımlı olduklarını sandıkları bir hayat yaşıyorlardı.

Manifaturacı Zübeyir'in Nermin Hanım'a olan ilgisi fark edilince herkes Zübeyir Bey'e, Âşık Zübeyir demeye başladı. Sonradan sonraya yani mahalleye yeni taşınan insanlar Âşık Zübeyir'i âşık olmuş bir adamdan öte halk ozanı sanmaya başladılar. Büyük ihtimalle bunun nedenlerinden biri de Zübeyir Bey'in dükkânda müşteri olmadığı zamanlar sazını alarak Nermin Hanım'a mahlaslı türküler okumasıydı. Dükkânın önünden ne zaman geçseniz bildiğiniz türkülerin bazı kelimelerinin yerine "muhtar" konmuş olarak duyardınız. Acaba hiçbir muhtara bu kadar sevgi gösterilmiş miydi?

Nermin Hanım ise bu ısrarlı ilgiden bir hayli bıkmış olsa da şu yaşında bile bir hayrana sahip olmak ve içindeki kadınlık dürtüsüyle bir erkeği peşinden süründürmek onu memnun ediyordu. Âşık Zübeyir'in aşkı ne karşılık buluyordu ne de karşılıksız kalıyordu. Olan mahalledeki masa örtülerine, perdelerine, bebek yorganlarına oluyordu.

Manifaturacı Zübeyir o günde de- neyse ki bu sefer bitmek üzere olan bir toptan- kalpler kesmeye başlayacaktı ki dükkânın önünden büyükçe bir gölge, irice bir balık geçti. Birbirine çapan sert plastik sesleriyle beraber bir kedinin ciyaklaması yükseldi. İncecik bıyıkları ve ortadan açarak iki yana limonla taradığı saçlarıyla pek de baskın karakterli biri olmayan Âşık Zübeyir ayrıca çok da ağır hareket ederdi. Kafasını tam kaldırmıştı ki Nermin Hanım'ın burnundan soluya soluya dükkânın önünden geçişini yakalayabildi. Biricik aşkının dükkânın önünden geçip gitmesini izleyen manifaturacı Zübeyir, kalpleri zamanında kesemeyeceğini anladı. Elindeki makası önündeki tezgâha bırakıp hemen en yakındaki koca kumaş topunu sırtlandı. Sanırım aklında kalpten kumaşlar yerine kumaş topunu direkt olarak vermek vardı. Zübeyir Bey, çok da zeki sayılmazdı.

Zübeyir Bey'in sekiz yaşındaki torunu Ela'nın, dedesinin koca kumaş topunu sırtlandığını görünce önce çenesi sonra elindeki top yere düştü. Top yukarı sekti, Ela ağzını kapadı ve topu yakaladı. Yakalar yakalamaz ördüğü saçlarını savura savura dışarı koştu.

İp bir bakıma da burada koptu işte. Çünkü bir haberi ya uçan ya kaçan çabuk yayardı. Ve ben inanırım ki çocuklar hem uçardı hem kaçardı. Ela uçtu, Ela koştu. Ela, ellerini ağzının etrafına sarıp önce bir çocuğun kulağına sonra başka bir çocuğun kulağına fısıldadı. O çocuklar da başka kulaklara fısıldadı. Sanırım bu gün bayram vardı. Bir kalabalık. Bir çocuk guruhi ki mahalleden aşağı doğru yürümeye başladı. Kimisinin elinde toplar, ipler; kimisinin elinde o sırada yemek yerken yakalandıklarından dolayı tam bitiremedikleri salçalı ekmecekler yahut sadece kuru ekmecekler vardı.

Bir anda restoranın karşısında, az aşağıda kalan telefoncunun önündeki hoparlörlerden biri arıza çıkardı. Telekom Cemil de tam bu sırada hoparlöre bakmaya çıkmıştı ki küçük kardeşinin kocaman bir kalabalığın arkasına takılmış yürüdüğünü gördü. Önce gözlerine inanamadı. Bir an mahallede bu kadar çocuk olduğuna mı şaşırırsa yoksa bu çocukların hepsinin toplaşarak bir yere gittiğine mi bakakalsa emin olamadı. Pek bir şey anlamasa da içindeki gençlik ateşinden ya da biraz aptallığın getirisi olarak hemen oradan buradan topladığı ve sol ön koluna sardığı uzun, görece ağır-ki büyük ihtimalle gerçekten de oldukça ağır -olan uzatma kablolarını savura savura dışarı fırladı. Birini kafasına mı vuracaktı onları yoksa o kişiyi bir yere mi bağlayacaktı bilmiyorum ki kendisi de bilmiyordu. Lakin dışarı fırlama nedeni sadece kalabalıktı. Ne yalan söyleyeyim ben de bilmiyordum. Ben de sadece onları izliyordum neticede.

O gün Telefoncu Cemil'e doğru yürüyen Deli Sülbiye adında bir kız vardı ki kendisi sinemacı Kerimanların kızıydı. Deli olmasının sebebi de kuşlarla konuşmasıydı. Ben şahsen onu çok severdim. İyi dert dinlerdi ve sürekli yanında güzel kokan yiyecekler taşırdı. Hele günün birinde martının biri güvercinin tekini gözlerinin önünde yiyince martılara iyice kafayı takmıştı. Sürekli tok tutmak isterdi ki güvercinleri yemesinler. Zamanında ona sormuştum, ondan biliyorum.

Deli Sülbiye'nin gözlerinde sıkıntı vardı. Artık uzağı mı göremez yakını bilmem ama kavanoz dibi gibi camı olan gözlükler takar, yeri geldiğinde burnunun ucunu bile göremezdi. Bu yüzden arada bazı şeyleri gözden geçirir, ya çarpar ya da yere düşürürdü. Günün birinde yokuştan çıkarken az daha çiçekçinin büyük saksılarından birine çarpyordu ki Cemil onu kolundan tutmuştu da saksıyla beraber onu devrilmekten kurtarmıştı. Kızcağız o günden beri Telekom Cemil'e tutulmuştu. Sürekli dükkânın önünden geçer, Cemil ne zaman konuşsa kıpkırmızı kesilirdi. Sülbiye de güzel kız sayılırdı. Cemil de ondan hoşlanırdı. Bu iki âşık belki birbirlerine göz süzemezlerdi lakin bir nedenden dolayı Deli Sülbiye'nin telefonları hep bozuluverirdi de arada bir araya gelip aralarında kaçamak, utangaç muhabbetler döndürürlerdi. "Nasılsın be Cemil?" derdi Sülbiye "İyiyim, ya sen?" derdi Cemil. Sülbiye yine kızarır Cemil de utangaç utangaç gülümserdi. Ben kafamı başka yere çevirirdim ki o kadar da utanmasınlar.

Deli Sülbiye'nin telefonu yine bozulmuştu da Cemil'e geliyordu ya o gün, bir baktı ki Cemil'in dükkân boş, dükkânın önündeki hoparlör cızırt cızırt eder; hemen içini bir telaş aldı. Önce sağa sola bakındı. Ne görsün. Sonra baktı ki her yerden insan boşalıyor; sokaklar insan doluyor, hepsi de bir yere, mahallenin aşağılarında bir yere gidiyorlar. O da tuttu milleti takip etti. Bir yandan da "Cemil, Cemil!" diye söyleniyordu.

Bizim Deli Sülbiye Cemil derdinde, Cemil kardeşinin derdinde, kardeşi ise kim bilir hangi çocuk aklına uyup yürürken hakikaten de sokaktaki insan sayısı bir hayli artmıştı. Aşağı sepet sarkıtan Ayten Yenge, sepeti tutarak çırağa bağırarak bakkal Sadri, zerzevatçı Hüseyin'le muhabbet ede ede yürüyen hamal Hilmi, hatta sağır sultan hanım bile yaptıkları işleri teker teker bırakıp yürümeye başladı. Sucu sağ omzuna koyduğu dolu damacanasıyla, tüpçü ise göbeğine dayadığı bir tüpü parmak boğumları beyazlaşınca kadar sıkılmış bir halde, Cemil'in komşu dükkândaki çiçekçi ekinde koca bir saksı, içinde de limon ağcına benzer bir ağaçla, çingene Sevim koca bohçasıyla, kasap Bedri elinde iki büyük şiş; şişlerin üstünde ciğerlerle, üstelik peşinden mahallenin köpekleriyle gürüha katıldılar. Her şey birbirini takip etti. Biri diğerini takip etti kimisi anladı ne olduğunu kimisi ise fikir bile yürütemedi. Karnaval var sanıp giyinip gelen de cenaze var sanıp ağlama başlayanlar da oldu. Ve daha niceleri ellerinde absürt, alakalı alakasız, büyük büyük eşyalarla; üstelik her biri ayrı bir sinirlilik ya da ifadesizlik, birçoğu büyük bir merak ifadesiyle yürümeye devam etti. Bir gelin eteklerini toplayarak ve damat da gelinin eteklerini toplayarak, arkalarında gelen saçları yapılı üç kadın, önünde bebek bulunan bir arabayla güruhun tam ortasındaydı. Davul zurna tüm yol boyunca çaldı. Omuzlarından geçirdiği uzunca tahtasıyla bir bozacı yahut sütçü, ellerinde ansiklopediler bulunan iki öğretmen ve kravatlarını kafalarına bağlamış ya da ellerinde sallayarak tezahüratlar eden liseliler akin akin yürüyordu da yürüyordu.

Olan oldu biten bitti. Bir koca gürültüdür koşturdu ki cami yine bir sağa yattı bir sola. İmam daha minareden inmeden yine başladı bir sela okumaya. O sırada camiden çıkan insanlar tekrar gerisin geri camiye doluştular. Bense hızlı hızlı geçtim çatılardan. Sokakları dolduran mahalleliye baktım tepeden. Geçtim gittim hepsinin yanından. Yufkacı Osman Bey'i görene kadar da durmadım. Sonra bir çatıdan diğerine atlardım ve sahil kenarında duran yufkacı Osman'a en yakın çatıda durdum. Başladım tekrar aşağıyı izlemeye...

Yufkacı Osman hiç istifini bozmadı. Arkasındaki gürühtan haberi bile yoktu. Güllü balığı sallayarak lap lap sesler çıkartıyor, baharatçının çırağı elindeki kapakları birbirine vuruyor. Düriye Teyze çılginca etrafa bakınıp kediyi arıyor ve şişlerini biraz önce böğrüne batırdığı adamın biri şişin battığı yeri tutarak küfür ediyordu. Muhtar Nermin Hanım'ın gözleri hala kısık ve sinirli, yaşlılıktan buruşmuş gül rengi dudakları sertçe birbirine yapıştırılmıştı. Liseliler düğün güruhunu bulmuş ve kollarını diğer arkadaşlarının omuzlarına atmış halay çekiyorlardı. Öyle bir cümbüş hâkimdi ki limana çoktan gümbürtülü bir giriş yapmış olan deniz otobüsünün kaptanı az daha korkup otobüsü geri çeviriyordu. Olmadı olamadı, çoktan kıyıya demir atılmıştı. Otobüstekiler teker teker indiler. En son şef şapkasını göğsüne basmış, önlüklü bir çocuk indi. Yavaş ve utangaç bir tavırla yufkacı Osman'a yürüdü. Bir süre bakıştılar. Osman önce uzun uzun, sinirli sinirli baktı. Sonra elindeki oklavayı kaldırdı. Çocuk ellerini uzattı. Sanki oklavayı çocuğun ellerine çarpacaktı. Cezalı bir öğrenci gibi. Güllü nefesini tuttu. Balık sıcakta kokmaya başlamıştı. Baharatçı Çetin yavaşça Güllü'ye sokuldu. Kapakları birbirine vurunca çıkacak büyük gürültüden Güllü'nün korkacağına inanıyordu.

Düriye Teyze kediyi kucakladı. Muhtar Nermin Hanım Düriye Teyze'ye baka baka bir hal oldu. Âşık Zübeyir, Nermin Hanım'a baka baka başka bir hal oldu. Kumaş topunu da bir kere olsun yere bırakmamıştı. Sülbiye, Cemil'i bulamadı ama Cemil kulağından tuttuğu kardeşini sürükleyerek Sülbiye'yi buldu. Ve o dakikalarda yukarı kalkan oklava genç çocuğun elleri üzerine yavaşça bırakıldı. Çocuk suçlu suçlu babasına baktı. Yufkacı Osman ise çocuğun koltuk altına sıkıştırdığı şapkasını aldı, açtı. Sonra şapkayı çocuğun kafasına geçiriverdi. Çocuk şimdi tam da mutfaktan çıkmış bir şefe benzemişti. Osman Bey bir elini çocuğun omzuna koydu, diğeriyle de hafifçe söylenerek çocuğun sağ yanağına iki kere yavaşça vurdu. Sonra oğluna bir şeyler söyledi; çocuk iyice mahcup oldu. Oklavayı göğsüne bastırdı ve deniz otobüsüne geri yürüdü. Güverteye çıktı ve bir süre etrafa, tüm mahalleye baktı. Acaba neden herkes oradaydı. "Babamın emektarını nasıl unutturum ilk iş günümde?" diye söylendi " tam bir aptalım ben!"

Sonra babasının gururlu olduğunu düşündüğü yüzüne baktı. Lakin babasının yüzü biraz basıktı. Duygularını anlamak pek mümkün değildi. Oklavayı okşadı ve aşağıdaki cümbüşe baktı kaldı.

Yine bir gürültüdür koptu. Çatılar titredi, ben titredim, camidekiler ise hala içerideydi. Mahalleliler bir büyüden çıkmış gibi birbirlerine bakındılar. Cenaze olmadığını görenler mutlu, karnaval olmadığını görenler mutsuz ayrıldı. Sülbiye ve Cemil ilk kez el ele tutuştu. Ela dedesini buldu, Nermin Hanım Düriye Teyze'nin selamını görmezden geldi. Çetin ise plastik kapakları birbirine vurarak korkunç bir ses çıkartamayınca ailesinin neden onu baharatçıya çirak verdiğini bir kez daha göstermiş oldu ve hayal kırıklığıyla dükkâna geri yürüdü. Köpekler kasabın üstüne atlayıp ciğerleri yediler.

Bozacı yoluna devam etti. Meğerse kendisi zaten başka bir mahalleye geçmek üzere o yolu yürüyecekti. Herkes işine, gücüne, sohbetine döndü. Öğretmenler, okuldan kaçmış liselileri alınlarına kravatları bağlı halay çekerken görünce neye uğradıklarını şaşırıldılar; hemen alıp öğrencilerini okulun yolunu tuttular. Gelin, eteğini toplayıp arabaya bindi damat ise derin bir nefes aldı. Arabanın üstündeki bebek ise gerçekten ürkünçtü.

Ben ise kanatlarımı açtım. Birkaç kere çırpıtım. Müşterileri bıraktıktan sonra geri geri kaçan deniz otobüsünün peşine takıldım. Otobüs kaybolana kadar bekleyen Osman Bey ve otobüsteki oğlu arasında uçtum durdum. Bir süre sonra, iyice uzaklaşınca deniz otobüsünün yanına geldim. Otobüsle yarıştım, köpüklerin üzerinden geçtim. İçerideki insanları izledim. Deniz otobüsündekiler hep denizi ve martıları izlerler. İnsanları izlemezler ama ben hep insanları izlerim. Attıkları simitleri, Sülbiye'nin artık yemeklerini yerim.

Ben ki yüksek yerleri severim. Deniz otobüsünün üstüne uçtum yine. Kondum bir güverte demirine...

Gemi güverteleri birçok şeyin olabileceği, işlevi yüksek yerlerdir. Ben şahsen çok severim...

Simge Ceren AYDIN

YAŞLANMIŞIM ZATEN

Benim miydi bu yüz? Benim miydi bu cansız gözler? Aynaya bakmayalı kendime yabancılaşmışım. Ya saçlarım? Beyazlamış olduklarını yeni fark ediyordum. Bakımsız, beyaz ve kırık saçlar... Ne kadar zaman geçmiş üzerinden, her sabah annem yapardı saçlarımı bu aynanın önünde. Benim kararsız isteklerimle bir yapar bir bozardı saçlarımı. Ama asla kızmazdı, kıyamazdı bana. Saçlarımı hep annem yapacak sanırdım; gitmeyecek, beni asla bırakmayacak ve hep gülen yüzüyle bana bakacak... Ama öyle olmuyormuş. İnsanlar büyüdükçe bu dünyadaki vakitleri küçülüyormuş.

Işığı kapatıp çıktım banyodan. Yer yer kırılmış tahta zemin üzerinde mutfığa doğru adımladım. Isıtıcıya koyduğum su çoktan kaynamıştı, fincana koyduğum kahvenin üzerine döküp koltuğuma yöneldim. Oturmadan pencerenin önünde biraz durdum. Yağmur yağıyordu. İnsanlar felaket yağıyormuşçasına oraya buraya kaçıyor, anne babalar kolundan tuttukları çocuklarını çekiştiriyordu. Trafik desen almış başını gidiyor. Bu karmaşıklık ruhumu daralttı, kendimi koltuğa bıraktım. Koltuğun hemen yanındaki kitaplıktan okumakta olduğum kitabı aldım. Sayfaları karıştırdım. Yine unutmuşum kaldığım yeri. İşaretleme huyum da yoktur zaten. Attım onu da bir kenara. Kahvemden bir yudum aldım.

Orada öylece kaç saat oturdum bilmiyorum. İki, üç belki de dört saat. Vücudumun uyduğuna hissedince kalktım, salonda gezinmeye başladım. Vitrindeki tozlanmış süslere baktım. Babam gittiği yerlerden toplar getirirdi bir şeyler. Annem ve ben de bir yandan babamın anlattıklarını dinler bir yandan da getirilen şeylere hayranlıkla bakardık. Çok isterdim ailecek oralara gitmemizi ama babam bunun mümkün olmadığını söylerdi. Belki de mümkün olmamasını istiyordu. Bilmiyorum.

Askıdan elime gelen ilk şeyi aldım, babamı da tozlu vitrinde bırakarak kendimi dışarı attım. Gün batmak üzereydi, hava da soğumuş. İncecik hırka almışım elime, saçlarım yine dağınık, üstüm başım kir içinde. Aldırmıyorum. Sahile doğru yürümeye başlıyorum. Yanımdan geçen insanlar garipsiyor beni, öyle hissediyorum. Bütün gözler üzerimde gibi. Utanıyorum. Utandıkça küçülüyorum, kamburum daha çok çıkıyor. Kalabalıktan uzaklaşmaya çalışıyorum; adımlarımı sıklaştırdım, bacaklarımda derman kalmıyor, yoruluyorum.

Bulduğum yere oturdum. İnsanlar beni dilenci sanıp önüme para bırakıyorlar. Üşüyorum. Soğuktan mı? Sanmıyorum. Vücudum titremeye başlıyor. Hasta mı oluyorum? Yaşlanmışım zaten. Ama ya ölürsem? Ölmek nasıl bir şey? Ah bütün bunlar beynimi kemiriyor. Vücudumun ağırlaştığını hissediyorum, uyusam geçer gibi. Birinin bana doğru geldiğini görüyorum, bir şeyler soruyor, sanki yardım etmeye çalışıyor. Aldırmadım. Başımı duvara yaslıyorum, artık hiçbir şey duymuyorum...

Nurdan KUKU

*Devam etmek istiyorum,
Siyahın dışına
Maviye doğru.*

Gökte bulutlar, yerde papatyalar... Bu havayı çok seviyorum. Hafiften rüzgâr esiyor, içimi ısıtıyor. Bir yerlerden sütlü kahve kokusu geliyor. Kahveyi severim ama çay kadar değil. Hem çayın sakinleştirici etkisi var diyorlar. Bende pek etki etmiyor sanırım.

Lena kahveyi çok sever. İki gün oldu görüşmeyeli. Dün gece aradığımda da açmamıştı. Kütüphanede uyuyakaldı herhalde. Hiç çalışkan biri değil aslında. Kitaplara da pek ilgisi yoktur. Benim yazmaya olan ilgime imrendiğini söyler hep. Görüşmediğimiz günlerde kütüphaneye gitmesi bundandır belki.

Lena'yla tanışalı dört yıl oldu ama onu hala tam olarak tanıyabildiğimi söyleyemem. Duygularımı dışa yansıtmaktan pek hoşlanmaz. Özünde iyi biridir ama bölümündeki çoğu kişi sevmez onu.

Müzik sınıfının önünden geçerken Maribel'in çaldığını duyunca içeri girmiştim. Piyanonun başında Lena vardı. Daha önce hiç görmemişim onu. Aslında içine kapanık biriyimdir ama o gün Lena'nın enerjisinden olsa gerek pek rahattım. Bir süre konuştuk, tanıştık. Sonraki günlerde yolumuz hep müzik sınıfında keşişti. Sesi de oldukça güzel aslında ama moda tasarım okuyor.

Kütüphaneye geldim. Görevli Lena'yı azarlıyormuş gibi duruyor. Tahminim doğruymuş anlaşılabilir. Yanına ulaştığımda "*Kitap okurken uyuyakalmak benim suçum mu Moli?*" diye söylenmeye başlamıştı. Hah bir de bu var. Lena isimleri şekilden şekle sokmayı çok sever. Bazen onun sayesinde ismimin Marina olduğunu unuttuyorum. "Seni her seferinde uyarıyor adam Lena, biraz dikkatli olmalısın." dedim. "*Dikkat denen şeyin varlığını unutmasam buraya gelmek yerine atölyeye giderdim.*" dedi. Neden atölyeye gitmediğini sormadım. Sorsam uzun uzun anlatırdı belki ama bugün pek dinleyecek halim yok doğrusu. Evan'ın onu Gogh Kafe'ye çağırdığını söyledi. Benim de onunla gelip gelemeyeceğimi sordu. Lena'nın son günlerde Evan'dan kaçtığının farkındaydım. Belki baş başa konuşmaları onlar için iyi olurdu. Lena'nın bakışlarında değişik bir şeyler sezdim. Teklifini kabul ettim. Kabul etmemle pişman olmam bir oldu. Ben de böyleyim işte.

Lena'nın duygularını dışa vurmadan hoşlanmayan biri olduğundan bahsetmişim. Duygularının üstünü örtmek istediğinde şarkı söylemeye başlar. Kendini dış dünyadan tamamen kopardığını hissettiğim zamanlarda Lana Del Rey'in şarkılarından birini söyler. İngilizce aksanını duyan birinin onun Hollandalı olduğuna inanması çok güçtür. Nasıl bu kadar güzel konuşabildiğini sorduğumda özellikle Lana'nın aksanı üzerinde çok çalıştığını söylemişti.

Bugün kafasının bulanık olduğunu yol boyunca "*Get Free*" söylemesinden anlamıştım.

Bazen kafamda savaş varmış gibi hissediyorum.

Çıkmak istiyorum ama sürmeye devam ediyorum.

En çok bu kısmı tekrar edip durdu. Eskiden söylediği şarkıların sözlerinin onu yansıtmadığını sorardım. Beni alaya alıp konuyu dağıtır sonra da *her şakanın bir gerçeklik payı vardır*, derdi. Bugün neden bu şarkıyı seçtiğini sormadım.

Sonunda Gogh Kafe'ye varabildik. Burası Lena'nın en sevdiği yerd. Tüm duvarlar Van Gogh'un tablolarıyla kaplıydı. Evan ve Lena da hep burada buluşurlardı. Her zamanki gibi Lena'yı görür görmez Evan'ın gözleri parlamıştı. Evan'la Lena çocukluktan beri arkadaşlar. Her ne kadar bu ilişki arkadaşlık ilişkisi olarak ilerlese de Evan'ın Lena'ya olan ilgisi çok açıktı. Lena görmek istemiyordu ya da gerçekten farkında değildi. Aralarındaki uyumsuzluk uyumunun hoşuma gitmediğini inkâr edemem. Güzel bir çift olurlardı aslında. Bu konuyu Lena'ya hiç açmadım. Açmamak da en iyisi galiba.

Ortamda gereksiz bir gerginlik vardı. Lena Evan'dan tarafa bakmayı pek tercih etmiyordu. Evan da benim gibi gerginliğin sebebini pek anlamış değildi. Zaman saatleri dakikalara çevirmişçesine akıp gidiyordu. Evan rahatlamış görünüyordu ama ben hala tedirgindim. Lena atölyeye gitmesi gerektiğini söyleyince kafeden ayrıldık. Dersim olduğu için kampüse geri dönmüştüm, içimden bir his Lena'nın atölyeye gitmediğini söylüyordu.

Gogh'taki buluşmanın üzerinden iki hafta geçmişti. Lena'da pek bir değişiklik yoktu. Evan'la hala konuştuğumu biliyordum ama ben Gogh'taki buluşmadan sonra Evan'ı hiç görmemişim. Lena'ya

da sorma gereği duymamıştım pek. Lena'nın o günden sonra "Get Free" dışında bir şarkı söylediğini duymamıştım. Bu aralar ise farklı bir kısmını tekrar edip duruyordu.

*Devam etmek istiyorum,
Siyahın dışına
Maviye doğru.*

Siyahı hiç sevmem. Lena sever diye biliyordum. Bu kadar basit anlamlarda düşünmekten hoşlanmam ama Lena söz konusu olunca ne düşünürsem düşünüyüm yetersiz olacaktım gibi geliyor.

Lena'nın atölyesine gittim. Burayı ilk defa bu toplu, düzenli görüyordum. Lena şaşkınlığının sebebinin anlamış gibi güldü. Evan'la beraber tüm gece atölyeyi topladıklarını söyledi. Bu da şaşırmanın gereken başka bir durumdu ama tepki vermedim.

Üniversitenin son dönemindeydik. Kış nerdeyse bitmek üzereydi. Bugün Lena'nın atölyesine gidince zamanın nasıl hızlı geçtiğini bir kere daha anladım. Mezun oluktan sonra nerede devam edeceğime karar vermeliydim artık. Birkaç yayınevine hikâyelerimi yollamıştım. Bir yere bağlı olarak çalışmaya pek niyetim yoktu ama yine de...

Lena'nın ani ruh hali değişimleri beraberinde Gogh Kafe'ye gitme kararı aldık. Evan'ı da çağırmıştı. Yolda Evan'la aralarında bir sorun olup olmadığını sordum. Bir şey olmadığını söyleyerek geçiştirdi.

Kafeye vardık. Evan gayet mutlu görünüyordu. Lena da onu görünce rahatlamış gibiydi. Ortamda herhangi bir gerginlik belirtisi yoktu. Ani değişimlere alışık olmadığım için galiba bu olayların altında bir sıkıntı arayışım. Evan bir şeyler anlatmak istiyordu ama sanki Lena bakışlarıyla susturuyordu onu. Yine olayları zihnimde farklı yerlere çekmeye başladım.

Lena'nın bu gizli saklı halleri artık normal gelmemeye başlamıştı. Aylar geçiyordu. Görüşmelerimiz azalmıştı. Bu durum beni üzse de Lena'ya iyi geliyormuş gibi geldiği için canımı sıkılamaya çalıştım. Ne de olsa yollarımız elbet bir gün ayrılacaktı.

O gün Lena'yla olan son buluşmamızda -bunun son buluşmamız olduğundan bihaberdim-yine "Get Free"yi söylüyordu.

Karar vermem gerektiğini hiç fark etmedim, başkasının oyununu oynamak için ya da kendi hayatımı yaşamak için.

O gün Lena'yla eskisi gibi takıldığımız, gülüp eğlendiğimiz, oyunlar oynadığımız nadir günlerden biriydi. İlk defa Lena'nın duygularını dışa vurmaktan çekinmediğini fark etmişim. Günün sonunda Lena biraz çakırkeyif olmuştu. "Get Free" söylemeye başlamıştı yine. Birden gözleri dolmuştu ve bana sarılmıştı. Biz parkın ortasında öylece dururken o sözlere devam etmişti.

*Sonunda eşikten geçiyorum.
Sıradan dünyadan
Kalbimin açıklarına.*

Bir şey söylemedim. Sadece sarıldım. İçimde ilk defa kötü bir his yoktu. Lena'yı evine bırakıp kendi evime geçerken aklımda sadece şarkının ilk sözleri vardı.

O günden sonra Lena'yla hiç görüşmedik. Üç aydan fazla olmuştu. Gogh Kafe'ye gittiğimde Evan'ı görmeyi hiç beklemiyordum. O beni gördüğüne pek şaşırılmış gibi değildi. Bana çay ısmarladı. Sadece Lena'yı konuştuk. Lena Milano'da iyi markalardan birine kabul edilmiş. Oraya gidip yerleştikten haftalar sonra Evan'a haber vermiş. Lena'yı bilirdim. Bir işi bitirmeden o işi başkalarıyla konuşmayı sevmezdi. Evan'a sen ne yapacaksın diye sormadım. O da beni sormadı. Gitmeden önce Lena'nın da kendisinin de bana çok büyük teşekkür borçlu olduğunu söyledi. Sebebinin anlamadım. Sormadım da.

Balkonda papatyalarımı suluyordum. Bahar kendini belli etmeye başlamıştı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadığım zamanlardan birindeydim yine. Masama oturup gelen kargolara, postalara baktım. Bir sürü hayran mektubu, çeşitli hediyeler... Arada farklı bir kartpostal gördüm. Gönderen: Lena-Evan Smits. Şaşkınlıktan donakalmıştım. Lena'dan haber almayı yıllar oluyordu. İkimiz de otuzlarımıza gelmiştik.

Siyahın dışına

Maviye doğru

Her şey için teşekkürler Moli, yazıyordu. Arka kısmında da ikisinin sarılarak çekilmiş bir fotoğrafı vardı. İçim bir değişik olmuştu. Odama geçip üniversite yıllarımdan kalma bir defterimi açtım. Lena'yla görüştüğümüz o son gün yazdığım hikaye aklıma gelmişti. Sonunu bir türlü getirememiştim. Kalem elime aldım. Lena'nın bana verdiği ilhamla hikayemi bitirdim. *“Her insanın kader bağları düğüm düğümdür ancak her insana düğümünü çözecek biri düşmez.”*

Lena ve Evan'ın arasındaki bağın yıllar geçmesine rağmen kopmaması beni mutlu etmişti. Bu mutlulukla beraber yıllar sonra çok huzurlu bir uykuya daldım.

Birkaç hafta sonra yine papatyalarımın yanında Lena'dan haber vardır umuduyla postalarımı karıştırıyordum. Değişik işlemeli isimsiz kartpostal ilgimi çekmişti. Üzerindeki yazıyı okuduktan sonra papatyalarımı gözyaşlarımla suladığının farkına çok geç varmıştım.

“Düğümünü çözmeye geldim.”

Zeliha TUNÇDEMİR

ULU CEVİZİN ARDI

Önümde ağır bir kapı... Ardında okyanus... Kapıyı açmam gerek... Birisinin gözü anahtar deliğinde... Bak diyor sadece buradan... Küçücük bir resim... Yetmeyecek bir esinti... Somunda boğulmak olsa da benim o sulara yüzmem gerek... Anahtar deliğinden görünen bu küçük manzara sana yetiyorsa yetsin... Benim o sulara yüzmem gerek.

Dı dı dı dıt ! Dı dı dı dıt ! Ciğerlerime işleyen rutubet... Astım krizini tetikleyen hallice toz... Allah'ın her günü aynı şey. Rüya gör, şiir oku, yaşa, yarı ölüme uzan. Yeter be ! Biz de insanız. Mı ?

Yatağımın başına dikildim. Mis gibi temiz havayı (!) içime çektim, çektim ve çektim. Gözüm kitaplığa dikildi. Sırada galiba bugün ne yaşayacağımı öğrenmek var. Ulu Ceviz'in önüne geldim. Gözüm kapalı, nefesim donuk, ellerim titrek bir şekilde şiir kitaplarının üzerinde ellerimi narince gezdirdim. Bir cevizin soğukluğu, bir kitapların sıcaklığı, bir ciltlerin kayganlığının verdiği rahatlık ve emniyet duygusu arasında duygularım mekik dokuyordu. İçerümde benden başka var olan ben istediği anda birdenbire bir kitabı çekiverdim. Mehmet Akif Ersoy. Safahat.

Poker kardı kararına - sanki hayatım boyunca çok kardım ya – ani bir sayfa çeviriş ve “TAK!”. Bugün kismetimizde ne var acaba. Dede Korkut der : “ Söyle bakalım Hânım !”

Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim,

Onu dindirmek için kamçı yerim çifte yerim.

“Adam aldırma da geç git !” diyemem aldırırım.

Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırım!

Zalimin hasmıyım amma severim mazlumu...

İrticanın sizin lehçede ma'nası bu mu?

Ciğerimin yanması, kamçı yemek, çifte yemek, çiğnenmek, mazlumu sevmek... Rota oluşturuluyor! Aptal kadın. Sürekli beynimde yankılanıyor. Olmaz olasıca teknoloji...

Kabanı aldım ve dışarı çıktım. İşim yok gücüm yok nasıl olsa. Akrabalar sağ olsunlar – gerçi hiçbirini tanımıyorum nasıl olsa, sağ olsalar bana ne? – oradan buradan miras kaldı. Fındık tarlalarından düzenli para geliyor. Ekmeğe katık edecek tuz olsun yeter zaten bana. Fakir edebiyatı... En sevdiğim.

Metroya yürürken bir insan kalabalığına denk geldim. Yere düşmüş bir zeytin için birbirinin üstünden geçen, birbirini çiğnemeye çalışan haşere sürüsünden farkları yoktu. Bilumum ağza alınmayacak laflar, hakaretler, küfürler, kıyametler, sövmeler, sayışmalar, bıçak çekmeler... Ani bir içgüdüyle – içerümdeki ben – o kalabalığa koştum. Yanlarına geldiğim zaman adımlarımı biraz yavaşlattım. Amaç gizlice dinlemektir. Seni çakal! Sözde Arif'sin ya. Bu klişeyi bir sen akıl edebilirdin.

“ Sökül parayı !” “Abi para mara yok bende.” “Yoksa da yaratacaksın.” “Yapamam.” “YARATACAĞIN ULAN !”. Ani bir el kaldırış... Tartaklanan çocuğun yüzündeki yaraya doğru inen okkalı bir yumruk... Kanayan bir yara... “*Kanayan bir yara gördüm mü yanar ciğerim (...)*” ... Yanık ciğer kokusu... Ani bir hiddetlenme...

-Ne var ulan burada? Utanmıyor musunuz koskoca adamlar ufacık çocuğu dövmeye?

-Sana ne oğlum? Sen ne karıştıyorsun? Ak yanağına sen de mi kırmızı leke istersin?

- Adam aldırma da geç git!

Ok gibi bir fırlayış... Burnumun ucunu peykan gibi kullanıp atılan sert bir kafa... “Adamsanız tek tek gelin !”. Eziliş... Çiğneniş... Kemerlenme... Kusulan kan... Hakaret... Küfür...

En son bayılmaya yakinken parası ceplenmeye çalışılan çocuğun kaçtığını gördüm. Sokağın köşesini dönmeden önce attığı son bir bakış vardı. Güzel bir göz ışıldaması... Şükran dolu bir yüz ifadesi... En sonuncu tekme yemeden önceki içimde uçuşan kelekler birer birer ezildi, suları çıktı.

Yine mi ölmedik? Şükür. Gerçi ölüm şiiri okumamıştım zaten. Ölmem imkânsızdı. Acaba bunu bilerek mi kavgaya girişmişim? Şiir kitaplarının beni koruyan güçlü bir manevi kalkan olduğunu mu düşünüyordum? Yoooo. Eeeee, o zaman neye bu kadar düşünürsün be adam! Çok konuşma, artist.

Pamuk yumuşaklığındaki (!) kaldırımlardan kalkıp kabanımı silkeledim. Eve az vardı zaten. Eve az bir şey yürüdüm. Uzunlamasına tek şerit bir yol... İn cin uykuda. Yalnız iki yoldaş uyanık: biri benim, biri de serseri kaldırımlar... Eve gittim. Ağzımın kenarında kuruyan kanları sertçe çitiledim. Bir güzel kendimi temizledim, akladım, pakladım ve “ Voilâ !”. Dışarıda fırtına başladı.

Saatim çalmadan uyandım bugün. Dünkü fırtına çoktan dindi. Yağmur yağmış, her yer yıkanmış. Vakit kaybetmeden yazmaya başladım. Bir ağacım ormanda. Dallı budaklı. Baharı bekler dururum. Gövdemde adın yazılı. Gözümde bir damlan denize döndü. Şiirler yazdım sana. Okur musun? Söyle. Uzanıp ellerimden tutar mısın? Söyle.

Şimdi gerçekten uyandım. Saatim çalmadı. Fırtına dindi. Medyumluğa mı başlasam? İyi para var. Ekmeğimi de çekirdekli alırım belki. Uzatma Arif. Kısa kes Aydın havası olsun.

Ulu Ceviz bugün her zamankinden daha dimdik, daha ulu, daha görkemli, daha ihtişamlı duruyordu. Şiirimi okuma vakti. Ani bir çekiş... Nedim'in Divanı...

Güllü dibâ giydin ama korkarım âzâd eder;

Nazenimin sâye-i hâr-ı gül-i dibâ seni

(İpek kumaşından gül desenli bir elbise giymişsin de güzelim, korkarım o kumaşın üstündeki gülün dikeninin gölgesi seni incitecek)

Haddeden geçmiş nezaket yâl-ü bâl olmuş sana

Mey süzölmüş şişeden, rûhsar-ı âl olmuş sana

(Nezaket haddeden geçip boyunu posunu oluşturmuş. Şarap şişeden süzülerek yanağına allık olmuş.)

Keşke ben de böyle sevebilseydim. Aşkımı öyle bir haykırsaydım ki yer gök inleseydi, âşıkların kalpleri tir tir titreseydi, tüm insanlık aşka inansaydı. Ancak nerede bende o âşık adam. Nerede bende o yürek, o şefkat, o dokunuş... Kimsenin ak gerdanına bir de ben gerek değil.

Kapıdan çıkış, merdivenlerden atlayış, dışarıya çıkış... Kısa bir yürüyüş ardından çile bülbulüm. Metro, otobüs, vapur... Boğazın buram buram tuza karışmış yosun kokusunu içime çektim. 30 dakika beynimi yumuşatışımın ardından vapur Kadıköy'e yakışmak üzereydi. DÜÜÜÜÜT ! Vakit geldi. Aşağıya indim. Bir an önce vapurdan aşağıya inmek isteyen yolcuları gülmeye yakın acıma duygusuyla izliyordum. Kimi sınava yetişecek, kimisi patrondan azar işitecek. Ne kadar acizce. Ne kadar...

Kalabalıkta bir kadın seçtim. Uzun boylu, omuzlarına azar azar değen kestane rengi saçlı, gül desenli mavi ipek elbisesinin vücudu bir kum saati gibi gözüküyordu. Salt nezaket denilen ana maddeden ilmek ilmek dokunmuş alımlı bir kadındı. Vapurun sağından solunda uçuşan martıları izliyordu. İnmeden önce sağ suretini görebildim sadece. Ama gözlerini görmemiştım. Güneş gözlüğü vardı. Ama gözlüklerin oturduğu sapaşğlam temel olan yanaklarını görmüştüm. Şarap gibi kıpkırmızıydı. O kadar kırmızıydı ki yanağına korkak bir titrek buse bıraktığım anda bembeyaz olurdu.

Aklımdan onun güllü dibâsını geçirirken dalıvermişim. Vapur durmuş, hatta herkes inmişti bile. Aptal adam. Bir de Arif olacaksın... Budala... Az odaklan! Sen kâinatta böyle bir nezaket timsali gördün mü? Hala duruyor musun? Koşsana, koş, koosooooş!

Kalbim göğsümden kopacakmışçasına koştum. Onu bulmam gerekiyordu. Ama bu petri kabındaki bakterilerden dolayı onu görmek zordu. Mavi bir kumaş görene kadar limandaki en yüksek ağaca çıktım. Mavi kumaş demek zor sanki? Şuna Nezaket desek mi? Diyelim bakalım.

Nezaket'in güllü dibâsını gördüm. Yeniden bir koşuş. Amma nasıl bir koşuş. Gidince ne diyecektim ki? Nasılsınız mı? Tanışmak istersiniz mi? Klişe. Bir kahve içelim mi, mi? Daha neler. Benimle evlenir misin mi? Yavaş gel ökün. Bu düşünce silsilesi yandan gelen arabanın kornası ile sekteye uğradı. Bir an yeniden toparlandım ve koşmaya devam ettim. Onun sadece gözlerinin rengini görsem yeterdi. Yetmedi.

Gittiği yolu takip etmeme rağmen bir türlü onu bulamadım. Avazım çıktığı kadar bağırdım : “ Nezakeeeeeet! Bana gözlerini göster! Maviyse yüzmek, yeşilse uzanmak, kehribarsa sonsuza kadar içinde hapsolmek istiyorum! Ben hasmın mıyım neden benden kaçarsın? Seni bu evrendeki her şeyden, herkesten daha çok seviyorum. O, bu gibi değil gerçek bir âşık gibi seviyorum seni. Güllerinin dikenini seni incitmesin, ben o gülleri kalbime gömerim.” diye haykırdım. Haykır, haykır. Daha çok haykırırsın.

Pes etmek kolay iştir. Hoş, benim pes etmek için yeteri kadar sebebim vardı zaten. Şiirde sevgilim olacağını söylemiyordu. Onu yakalasam da olmazdı zaten. Ne gerek var kendimi yormaya. Yat uyu Arif. Bu aşk burada biter.

Biriyle fena halde konuşmaya ihtiyacım var. Biriyle fena halde dertleşmeye. Evimde ne sıcak bir tabak yemeğim var ne de televizyonun sesinden başka bir ses. Ama içimde bir yerlerde sabır taşı gizli sanki. Doğduğumdan günden bugüne orada duruyor.

Ü ürüüü üüüüüüü! Hayırdır, şaşırdın. Ara sıra saatin sesini değiştirmek lazım değil mi? Her gün aynı sesle, aynı hislerle, aynı benlikle uyanmak olur mu azizim? Senin düşünceni soran olmadı. Arif olan bensem ben ne dersem odur.

Ulu ceviz bugün normaldi. Uzun. Işıltısız. Her zamanki kitaplık işte. Varsa var, yoksa yok. Bu sefer gözümü kapatmadım. Yeteri kadar her şeye gözümü kapattım zaten. En alta eğilip incecik bir kitap çekiverdim. İbrahim Araz.

*Ateşe verdim resmini
Aşkını tüm taş evlerini kundakladım
Monotof kokteyllerle bombaladım papatyaya bahçelerini
Bugün sen uyurken
Öldürdüm, öldürdüm seni!
Bıçakla
Cesedini paramparça ettim, küvette
Kolların, bacakların, ellerin, ayakların, gövden
Derini yüzdüm
Okyanus dolusu kanlar boşaldı vücudundan
Bir yüzüne kıyamadım
Gülemeyen, rengini yitirmiş, korku dolu yüzüne!
Kokuşmuş bedenini bir bavula doldurdum
Yıkadım elimi yüzümü
Üstümü değiştirdim
İğrenç kokan, pis bir çöplükte yaktım vücudundan arta kalanları
Benzinle, cayır cayır!
Faili meçhul bir cinayete kurban gittin sen
Cürüm işlemenin zevk tohumları arasında
Ve ben
Parlak bir ışık altında
Hiçbir polisün sigara dumanına ve suçlamalarına maruz kalmadım
Hiçbir mübaşir zikretmedi adımı
Bir mezarın bile yok senin dua edilebilecek
Sen ve düşlerim f tipi bir cezaevinin mahkûmlarısın artık! ...*

Bu ben olamazdım. Ben bir canı mıydım? Zevkle bir insanı, bir kadını, sevdiği kadını paramparça edecek kadar büyük bir canı? Ben Arif'tim, Zalim değil. Ben bunu yapamazdım. Koltuğa oturdum. Düşündüm. Nezaket nasıl bu kadar bencil olabilirdi? Nasıl o güzel gözlerini bana göstermezdi. Ben aşkımdan önünde paramparça olurken hangi cüretle beni gözlerinden mahrum bırakırdı? Nezaket nasıl benden kaçardı? Bunu bana nasıl revâ gördü? Nasıl, nasıl, nasıl, NASIL! YETER!

Çöplükten ayrıldım. İş tamam. Çöplükten çıkınca yeni giydiğim kıyafetlerimden gelen yumuşatıcı kokusu baskın gelmeye başladı. Artık rahatım.

Bugün bir zalim olarak uyandım. Artık Arif değil Zalim'im. Kime niyet kime kısmet. Olduğu kadar, olmadığı kader. Sakla samanı ge... Ne? Şu boş şeylerden bir türlü sıyrılamıyorum.

Yine aynı muhabbet. Ulu Ceviz. El gezdiriş. Kitabı çekiş. Nazım Hikmet.

*Ne güzel şey hatırlamak seni.
Ölüm ve zafer haberleri içinden
Hapisten
Ve yaşım kırkı geçmişken...*

*Ne güzel şey hatırlamak seni.
Bir mavi kumaşın üstünde unutulmuş ellerin ve saçlarında
Vakur yumuşaklığı canımın içi İstanbul toprağının
İçimde ikinci bir insan saadeti gibidir seni sevmek saadeti...*

Ey Zalim! Yeniden Arif mi olmak istiyorsun? O zaman ödevin belli. Vicdanını rahatlatırsın. Bana güven.

“ İyi günler memur bey! Kendimi ihbar etmeye geldim. Ben bir kadını öldürdüm. “

Bir sürü kâğıt, izlek , nasıllar – sana ne kardeşim nasılsa nasıl- , niyeler, hakaretler, bağrışmalar... Yarın akşam hapse girene kadar bir günlük göz nezaretine tâbi tutulacağım. Ne de olsa hala Zalim'im.

Taş gibi yatağa uzandım. En azından rutubet yoktu. Nezaket'i hatırladım. Dün dikkat etmişim. Gözleri kehribardı. Güzel kadınıdı vesselam. Yanaklarının allığı keşke hiç sönmeseydi. Neden öldürmüştüm? Hatırlamıyorum. Hatırlamaya gerek de yok. Oldu da bitti maşallah!

Sabah uyandım. Alarmsız. Rüyasız. Gözüm Ulu Ceviz'i aradı. Ama yoktu. Müebbet yesem de hayatımın devam edebilmesini sağlamak için en sevdiğim kitabımı eşofmanımın arasına sokuşturmuşum. Yahya Kemal. Açıp bir şiir okudum:

*Artık demir almak günü gelmişse zamandan
Sessiz bir gemi kalkar bu limandan*

*Hiç yolcusu yokmuş gibi sessizce alır yol
Sallanmaz o kalkışta ne bir mendil ne de bir kol*

*Birçok giden memnun ki yerinden
Çok seneler geçti dönen yok seferinden*

Galiba benim de artık demir almak günüm geldi. Her şeyden, herkesten, Nezaket'ten... Ama şöyle bir sıkıntı vardı. İlk önce bu dört duvarı aşmam lazım. Çantada keklik. Liyakatsiz polis alınırsa tabii ki de gözümün önünde anahtarı bırakır.

Koşarak eve gittim ve kitaplarımı topladım. Artık demir almak günü geldi. Mutlaka arıyorlardır beni. Ya da ötekileştirip umurlarında olmamıştır. Söyleyin Allah aşkına! Ben nasılsa karaya vurmuş garip bir deniz canlısı mıyım? Beni kalabalık caddede bir dükkânın çengeline mi asmalı? Gelen geçen beni üç beş kuruşa seyir mi etmeli? Yosun, kaya ve sessizlikler içinde yalnız kalmaya muhtaç değil miyim?

Değilim.

Kaçak bir tekneciye aileden kalma paraların büyük bir kısmını verdim. İğneada yolcusu kalmasın. Tekneci iyi bir adama benziyor. Oldukça arif birine benziyor. Benden bile. Zaten benden arif olduğunu beni dünyadan silmek için tekneyi ateşe verip gemiden atladığında anlamam gerekiyordu. Bu dünyada Zalimler ölmeliydi. Değil mi?

Değil.

Kitaplar ateşi körüklüyordu. Onları kurtarmak için her şeyi denedim ama nafiye. O adaya varmalıydım. Benim kaderim buydu. Şiir bunu söylüyordu. Yoksa söylemiyor muydu? Umurumda değil. Gelişigüzel atladım.

Yüzdüm.

Yüzdüm.

Tırnağım koptu.

Pis uskumru.

Yüzdüm.

Vardım.

Kendimi sahile zor attım. Kimse yoktu. Issızdı. Soluk alıp vermem düzelince oturdum. Şimdi ne olacaktı? Şiir kitabı yoksa benim de bir hayatım yoktu artık. Artık her gün ne yaşayacağımı bilemeden uyanacaktım. Allah'ım lütfen kâbus olsun. Ne yapmalı? Ne yapmalı? Düşün Arif! Sen arıfsın.

Galiba başka çare yoktu. Demir almak günü geldi. Ebediyete. Sahilden bulduğum iki keskin taşı gücüm yettiği kadar derin bir şekilde yardım. Öyle bir çılgılık attım ki çılgılığımı Nezaket bile duymuştur. Kan akışından ölene kadar artık yalnız ben ve içimdeki ben vardık.

Düşünüyorum. Anımsamaya çalışıyorum. Nezaket cidden var mıydı? Benim öldürdüğüm kadın kimdi? Benim hayatım neden iki dörtlük ve beyitten ibaretti?

Artık geç oldu. Uyuma vakti... Kendimi hayatın bir adım ötesinde ne olacağını görebilmek için bu şiirleri kendime zorla yaşatmaya çalıştığıma inanamıyorum. Kendimi affedemiyorum. Nezaket yoktu. Ben kendimi onun varlığına inandırmıştım. Ben kendimi zorla Zalim yapmıştım. Kendimi zorla bir kaçak yapmıştım.

Ölmeye yakındım. Hissediyordum. Madem benim hayatım şiirden ibaretti, hayatımın son şiirini de ben yazmalıydım. Son sözlerim:

*Mehtaba tutuldum ben
Başka denizleri aydınlatsa da
Sonunu bile bile kukla ettim kendimi ona
Artık gün doğmayacak olsa da*

*Rüzgâra karşı uçmaya çalıştım
Gözlerim kapalı hayatı aradım
Körebe oynar gibi
El yordamıyla sezgiyle
Güzel bir surete âşık oldum
Her kadın gibi yoksular
Hayatın peşine düştüm
Hayatım elden çıkana kadar*

*Ben yitirdim hayatı bir Ulu Ceviz önünde
Arifken zalim oldum bir cesedin önü...*

Arda Görkem TOKUR

ZEMHERİ

Üşüyorum, acıktım da. Balık tutabildin mi? Hiç mi? Daha fazla dayanabilir miyim? Ben güçlü biriyim. Ateşimiz var mı? Üşüyorum da...

Bir şeyler hatırlıyorum ama hayali, fazlaca. Başım çok ağrıyor. Sanki giyotinle idam edilmişim, kafam bedenimden ayrı, uzuvlarımı kontrol etmekte zorlanıyorum, yaşıyorum. Buraya ne için gelmiştik, önemli olmalı. Ah, hatırlıyorum... Bir bit... Evet, evet bir bitki! Hatırlıyorum. Neden, neden geldik ki? Ben kimim? Hadi, biraz daha zorla şu belleği; lise, üniversite, sınav, üniversite, ııı... Eczacıyım, eczacıyım!

Burası çok soğuk. Hadi kalksana, daha bulamadık şu bitkiyi, yoksa lavinya mıydı? Yapraklarını ezeceğim önce, suda kaynatacağım. Yapacağım çok iş var. Hadi kalk!

Kaç kişi geldik buraya? Çok... Neredeler, ne ile geldik? Az ilerideki jet kanadı mı? Hey, neredesiniz? Ne zamandır buradayız? Neyse ki yalnız değilim. Burada sabahtan beri konuşuyorum kendi kendime. Uyansana, ne uykucusun... Gözün açık nasıl uyuyabiliyorsun? Çok komik duruyor. Biri denizde yüzüyor. Hey, balık tutabildin mi? Buraya gel, buraya!

Ne kadar çok sinek var, böcek ilacım nerede?

Ne kadar çok çiçek var. Moru çok severim, mor... Sanırım mor çiçeğin yapraklarını ezecektim. Ne işe yarayacaktı acaba? Bacaklarımdaki, kollarımdaki morlukları geçirir mi? Kendime mi yapacaktım bunu acaba?

Sohbetine de doyum olmuyor. Benden daha yorgun olamazsın. Yıllarca bunun için çalıştım ben. Neden böyle bir mevsimde geldik ki? Sonbaharı daha çok severim. Sonbaharda seyahat etmek bir başkadır. Kurumuş sarı turuncu yaprakların üzerine basmış mıydın? Sinekler, sinekler...

Üşüyorum hala. Altımdaki beyaz örtünün içine girsem... Isındım sanırım. Donuyorum, en acısız bu derler. Vücudun uyuştukça hissetmezmişsin. Üzerime bir ağırlık çöktü. Uyumamalıyım. Kendimi kaybetmemeliyim. Uyumama... "Anne, önlüğüm yakışmış mı?" Uyu... Son baharım. Yanaklarıma yağmurlar dökülüyor. Bu bir ödül mü, ceza mı? Tepede zemheri kurdu uluyor.

Ayça Nur ÜNLÜ

KURT DÖNENCESİ

Lacivertin kendini yavaşça kırmızıya ve ardından sarıya bıraktığı saatlerde evimizin önündeki çamlıkta yere uzanmış, meltemin çam yapraklarını sallamasını izliyordum. Tatlı tatlı yüzüme çarpan meltem beni mayıştırdı, gözlerimi kapadım.

Birden güçlü bir girdap oluştu, rüzgârın hışırtısı kulağımı çınlattı. İrkilerek ayağa kalktım. Arkamda; kurtların terbiyecisi, Gök Tanrı'nın vekili Kağan Adıyaman ve hanımı Alçin Hatun belirmişti. Gözlerime inanmadım. Bu gerçek olabilir miydi? En sevdiğim romanın karakterleri ete kemiğe bürünmüş karşımda duruyorlardı. Kağan Adıyaman; eski Türk erkeklerine has sert bakışlarıyla beni süzüyor; heybetli göğsünü şişirmiş Kızıl Kurt başlıklı asasıyla adeta toprağı deliyordu. Kafasında İskitlerin işlediği Kanlı Taç vardı.

-Hakanım, si- si- sizin burada ne işiniz var?

-Kitabı okuduğun halde nasıl sorarsın bunu, Alp?! Bugün Kurt Dönencesi. Kurtların terbiyecisi, Gök Tanrı'nın vekili Kağan Adıyaman'ın ve hanımının, al yanaklı kızıl kurdunun, her beş yüz yılda karaya indiği gündür, dedi kağan kızgınlıkla. Kağanın yerine Alçin Hatun devam etti konuşmaya.

-En son kağanım ile Maverahünnehir bölgesine gitmiştik. Sıra: Zamanında herkesin ağızlarının suyunu akıtarak baktığı ve Türklerin vatan toprağına eklediği bu güzel şehirde, İstanbul'dadır. Bizi bu bir gün boyunca İstanbul'da gezdirmek ise senin şanlı görevindir, Alp.

Ne diyeceğimi bilemeden beklediğim birkaç saniye sonrasında gururlu bir vaziyette "Benim için onurdur hatunum, kağanım!" dedim. Hala heyecanlıydım ama belli etmemeye çalıştım.

-Haydi, yola koyulma vaktidir, dedi Alçin Hatun. Aklımda nerelere gidebileceğimizi tartarken aynı zamanda neyle de gideceğimizi hesap etmeye çalışıyordum.

- Kağanım, az ilerideki duraktan metrobüse binip yolculuğa başlayabiliriz.

- Bre evlat, sen ne dersin. Asamla gideceğiz tabii ki!

- Affedin unutmuşum, kağanım.

Kağan hanımını kolundan tuttu, Alçin Hatun beni elimden tuttu. Kağan, asasını süratle toprağına çarptı ve ayağımız yerden kesildi. Hafif bir ürpertiyle göbek deliğim gıdıklandı, midem bulandı ama yolculuğumuz kısaydı. İki dakika dolmadan kendimizi Galata Kulesi'nin tepesinde bulduk. Cumartesi sabahı olmasına rağmen kalabalıktı kule. İnsanlar kameralarına dört elle sarılmış, düşme korkularını içlerine gömerek daracık kaldırımından ilerlemeye çalışıyorlardı.

- Hakanım gelin biz de bir özçekim yapalım. Anı ölümsüzleştirelim.

- Sen nasıl biliyorsan. Bizim aklımız bu devire erişmez.

Hakan ve hatunu yanıma çektim, İstanbul Boğazı'nı arkamıza aldım ve bir sürü fotoğraf çektim. Birinde dil çıkardım, diğerinde deliler gibi güldüm. Hakan, kitapta yer alan çizimlerdeki gibi kaşlarını " V " harfi haline getirdi. Alçin Hatun gülümsedi. Gülümseyince al yanakları şişti. Manzaranın keyfini çıkarınca aşağıya indik. Galata'nın; ufak katlı, tarihi binalarının sıralandığı daracık sokaklardan geçtik, Karaköy'e indik, balık ekmek yedik.

-Beş yüz yıldır ağızıma bir şey sokmamıştım. AH, BİR KİMİZ OLSA DA İÇSEK HANIM!

- Balığın yanında iyi gitmez hakanım. Zehirlenirsiniz bir de. Allah korusun.

- Bre evlat, biz zaten ölüyoruz!

- Affedin, hakanım.

Balık ekmeklerimiz bitince Galata Köprüsü'nden karşıya geçtik. Eminönü'nde yürürken sahilde müzik yapan bir grup ile karşılaştık. Grup iki gitarist, bir baterist ve bir solistten oluşuyordu. Gitar kılıflarından bir tanesini Arnavut Kaldırım'ına sermişler, "Sevdadandır, sevdadandır, 'sevdadandır' dedi annem. Aldırma, gel yanımaaa." diye mırıldanıyorlardı. Öte yandan amcalar balık tutuyor, teyzeler süt mısır satıyorlardı.

-Hakanım, haydi vapura binelim.

- Haydi.

Bulduğumuz ilk vapura bindik. Kadıköy'e gidiyormuş. Martılara simit fırlata fırlata on dakikada vardık Kadıköy'e. İskelede, cumartesi olmasına rağmen çalışan insanların sadece bedenlen oluşturdukları kalabalık bulunuyordu. Hepsi evine gitmek istiyordu. Kalabalığı yarıdık ve Moda Sahili'ne yürüdük. Oradan tramvayla Altıyol'a çıktık. İnsanlar şu meşhur "boğa" ile fotoğraf çektiriyordu – bir tane adam boğanın üstüne çıkma görgüsüzlüğünde bulundu- biz de "birer hatıra

kalsın” diyerek bolca fotoğraf çektik. Kağan ve hatun “telefon” denen şu alete iyice alışmıştı. Bazen fotoğrafları hatun çekmek istiyor, çektikçe mutlu oluyordu.

Kadıköy mehtabına yavaşça karalar çökünce hızlanma kararı aldık. Boğazı bir ucundan diğer ucuna kadar gezdik. Kanlıca’da şekerli yoğurt, Çengelköy’de hıyar yedik. Beşiktaş sokaklarını arşınladık, Sarıyer Sahili’nde yükselen ayı izledik. Kağan uludu. Kağan uluyunca tüm İstanbul uludu.

-Hakanım yapmayın aman! Ben köpeklerden korkarım.

-Bre evlat, yiğit adam korkar mı hiç itten?!

-Affedin hakanım.

Gece iyice çökünce Anadolu Hisarı’na geçtik. Hisar ışıklarla aydınlatılmış, boğazın karşısından bir yıldızmışçasına parlıyordu.

-Kağanım ve hatunum, bu hisar; sizin küçük küçük torununuz Osmanlı Sultanı Yıldırım Beyazıt tarafından yaptırılmıştır. Tam karşısındaki hisarı – boğazın en dar bölümüne- Fatih Sultan Mehmed fetih amacıyla yaptırmıştır.

-Türk soyu altındandır, bre evlat.

Saat sabah yediye yaklaşıyordu.

-Hakanım, hatunum dilerseniz artık Kız Kulesi’ne geçelim. Gün doğumunu izler, vedalaşırız.

- Sen nasıl biliyorsan, Alp, dedi Alçin Hatun. Ah, ben bu kadını, bu adamı nasıl özleyeceğim şimdi. El ele tutuştuk, Kız Kule’sine uçtuk. Gün doğmak üzereydi. Biz ise kulenin tepesinden dalgalı denizi, uçuşan martıları, sefere başlayan vapurları izliyorduk ama asla vedalaşmıyorduk. Ne saçma kelimeydi vedalaşmak, ama gerekliydi de, maalesef.

-Ey ben ki kurtların terbiyecisi, kutsal kızıl kurdun eri, Gök Tanrı’nın elçisi; yeryüzüne indiğim bu kutlu günde seninle olmak beni yahşı kılmıştır. Öteki tarafta bir gün görüşmek umuduyla, bre evlat!

Kağan beni iri kollarıyla sardı, alnımdan öptü. Tam o sırada tacının soğukluğu içimi titretti.

- Hakanım bu şerefi bana layık görmeniz onurdur benim için!

- Deli çocuk, dedi Alçin Hatun ve anaç ve saf bir anne gibi kucakladı beni.

- Erimle seni özleyeceğiz evlat. Alçin Hatun deri elbisesinin cebinden bir kolye çıkardı. Kolye, Kurt Dönencesi Taşı idi. Kitapta iblisi yok eden; Gök Tanrı ruhu içeren tılsımlı kolye.

Kolyenin eski olduğu belliydi ama hala kutsaldı. Altın tabakanın üstüne kızıl kurt işlenmiş, sapsarı taşlardan gözler takılmıştı.

-Her hikâye, her kahraman, her saniye gerçektir. Eğer sen onları burada saklarsan (kalbime dokundu) Kendine ve bu yahşı kente iyi ba-

- Alppppp, hala uyanmadın mı sen bakayım. Servisin kapıya dayanmasına beş dakika kaldı.

Annemin sesi mutfak duvarını yararak aynen bir güneş gibi doğdu. Ama şu an Kız Kulesi’nde olmam gerekmez miydi? Her şey rüya mıydı? Aptal bir kitaba çok mu kapılmıştım yoksa? Kalkarken üstümdeki kitap – Kurt Dönencesi’ni yirminci okuyuşumda uyuyakalmışım anlaşılan-yataktan yere savruldu. Kalın ve eski – kitap babamın olduğundan en az bir otuz senesi vardı- kitabın içindeki parıltı halının üstüne düştü. Bu, bu Dönence Taşı idi. Demek ki her şey gerçektir. Kağan, hatun, gezimiz, atışmalarımız. Emin olmak için salondaki telefonuma koştum. Biraz korkarak galeriye girdim. Hala içimde bir yerlerde her şeyin bir rüya çıkacağı korkusu vardı. Son fotoğraflara baktığımda Boğazda, Kadıköy’de ve Galata’ da çektiğimiz tüm fotoğrafları gördüm!

Özge AVŞAR

AHTAPOT

Ahtapot,
Sonraları...

Belli belirsiz değil hatta çok aşına bir baskı... Öyle böyle değil, fazlaca garip bir his. Zihnim ve vücudum felaket bir ezilip büzülme isteğinde... Kemiklerim onlara keza... Ama hala ilerliyorum, hareket etmeden... Karanlık... soğuk... kocaman ama çok yoğun bir ortam. Düşüncelerim ağlıyor, başım ağrıyor. Kan dolaşımım durmuş gibi. Hiçbir yerime oksijen taşınmıyor. Ya zaman... Zaman hiç geçmiyor. Batmışım...

Batmışım, çıkamıyorum. Onlar... Ya onlar... Onlar bile terk etti beni... Dur... Onlar... Onlar kim? Belki de buradalar. Dur... Kim bilir? Balıklar... Ah boş ver... Ah ah... Düşünemiyorum, acıyor. Kayboldum, korkuyorum. Neredeyim? Bilmiyorum. Öylesine dikkat çekmek için falan değil, gerçekten bilmiyorum. Ne düşünüyordum? Bilmiyorum. Beş dakika önce ne oldu? Bilmiyorum... Ya da üç gün önce miydi? Bilmiyorum. Buraların rengi ne? Rengi var mı? Saydam? Dışarıdan ise çok daha farklı... Uçmak istiyorum.

Gelip geçen karaltılar var. Korkunç ama çok güzel. Sahteler mi, yoksa bir yanılısama mı var? Huşu içindeyim. Güzel, ya da değil. Ne fark eder? Bilmem... Balıklar, balıklar, balıklar... Onlar bilir.

Önceleri...

Umutlarım bir üçayaklı sandalye sanki... Bir su yoncasına bağlı... Dördüncü ayak belki ben... Yeni bir gün mü? Belki... Belki başarırım... Belki? Yeni mi? Yine mi? Bu sefer belki...

Ya kim olacak? Ben? Belki... Kim bilir? Balıklar... Neyse... Ulaşılmayana ulaşmaya... Belki...
Sonraları...

Komik, uykum var. Oysa çıkıp gitmeliyim. Durmadan...

Komik, ben kimim ki? Hele bir de önceki...

Daha komik, ben sıkıldım.

Daha da komik, ben yanıyorum

Komik, hala yaşıyorum.

Komik, kabullendik...

Komik, hayalet miyim aslen ben?

Komik ve biçareyim.

Komik, labirentteki hayaletle duvarlar hep yalan.

Komik...

Önceleri...

Uçuyor gibiyim, ama kanatsız... Koşuyor gibiyim, ama ayaklarım yere temassız... Yıllardır bu böyle... Tasasız... Nereye kadar gidebilirim? Sonuna kadar... Belki... Komik... Her an genişlemekte oysa ve sanki. Kararsız...

Helal edin ve lanet edin. Hayat nedir? Hayal edin ve hayallerimi gasp etmeyin. Eee, daha ne diyeyim ki?

Sonuna gitmeliyim. Yoruldum sanki... Dinlenmeli miyim? Cevap vermiyorlar. Kimin umurunda ki? Kim bilir? Balıklar... Ah, ah... kimsenin umurunda değil. Ama olacak. Sanki... yoruldum ve devam ettim. Durmadan...

Sonraları...

Bu uğurda pes ya, demene ne gerek var.

Küsemiyorum feleğe...

Hatalar benim.

Sövemiyorum feleğe...

Hatalar benim.

Bilemiyorum nerede hatam var benim.

Hatalar satır aralarında batağın hep senin.

Aklımda birkaç dize... Hale uygunluğu aşına... Bütün söylediklerim lafın gelişi. Hatırlamıyorum bile kimimi kimsemi...

'Kimim kimsem yok muydu? Olamaz canım! Şu son zamanlarda ne olduğunu pek kestiremediğim ama olmadığına da inanmadığım şeyler gözümün önünde resim gibi gelip çiziliyor.'

Hayıflansam neye yarar?

Hayat hain, hayat batıl, hayat katil, o hiç yarın değil. Hayat aslında ne şimdi ne de dün...
Son gördüğüm gencin ağzından dökülmüş birkaç söz... Doğru mu? Yoksa bir çeşit memnuniyetsizlik mi? Kime göre neye göre?

İnsanlar... Ayrı... Gayrı... Farklı... Garip insanlar...
Başkalarına toleranssız ama kendileri birer majeste...
Hatıralar...

Eee? Daha ne diyeyim ki?

Farz et cehalet dediğin yapamayacağını düşünmektir, kehanet değil.

Yeri yok, bir şeylerin başındayım ama çoğunun sonu...

Yeri yok, hiçbir şeyin...

Emeklerimin sonucunu alamamam Zeus türevi bir türün esprisi mi? Olabilir mi?

Başarı bir zaman aslında. O seninle ya da değil, ne kadar umurunda? Umurunda olduğu kadar yanında...

Mı?

Eve dönmeliyim? Ocakta yemek var. Yoksa hanım bekler miydi? İkili çatışmalar ve belli belirsiz ayrımları... Kim anlar? Balıklar...

Ahh, beynim... Neden ben? Aslında kimse bir şey yapmıyor gibi. Ama korkuyorum. Yapanlar da farkında mı olacak sanki? Çıkar çatışmaları...

Ah, ahh, kemiklerim. Şu lanet baskı... Bir hareket edebilsem, bir kurtulsam... Boş vaatler...
OF, SIKILDIM. Başka şeyler düşünmeli. Ne düşünsem? Hmm, Düşünmeye vakit çok ama malzeme yok.

Yaklaşan bir his, izleniyor muyum?

Önümde mi, arkamda mı? Yukarıda da olabilir ama aşağıda değil. Çünkü geldim ve bu kez balıklar anlamadı...

Eee? Nerede?

Bir karaltı... Kocaman, yaklaşan, birçok uzvuyla...

O karaltı yaklaştı, tüm kollarıyla sardı beni.

Sandım ki beni kurtaracak... Sandım ki beni yukarı taşıyacak...

Ama hayır, son umudum;

Sıcak,

Karanlık,

Boğucu,

Ve eşliğinde birkaç kırılma sesi,

Beynimde ise bir melodi;

‘Kapıları çalan benim

Kapıları birer birer

Gözünüze görünmem

Göze görünmez ölümler’

Rabia Göksel DEMİRAY

KÖPRÜ

Tavandaki siyah lekeler ne kadar artmış böyle. Yılların izleri kazınmış her bir zerreye. İzledikçe gözlerim yoruluyor da, bırakıp pes etmiyorum. Dinozor mu o? Yok, daha çok çiçeklenmiş ağaç gibi. Belime sancılar giriyor, her defasında sırtımı yakan, beni kıvrandıran bu acıyla baş başa kalıyorum. Meşale dokundurulmuş o bölgemi silip atmamak istiyorum. Seni de.

Sokaklar cıvılcıvılcı olmuş. Çocuklar koşturuyor, bahar geldi ya onlara da gün doğdu. Güneş değdikçe ısıtıyordur tenlerini. Herhalde bir hayli vakittir tadamadım bu hissi. Patlıcan sevmem ben nereden geliyor bu koku? Omzuma dokunan sıcacık el, küçüğüm, hoş geldin. Nasıl buldun beni buralarda? Çok yorulmadın mı ararken? Nereden esti bu dönüş? Seni görmek acı veriyor bana, gün yüzüne çıkma vaktin değil. Nalan mı? Duymak istemiyorum devamını, başımı ağrıtıyor sesler. Vazo ne hale gelmiş? Kuruyup solan çiçekler uzun zamandır orada mı? Değildi herhalde. Benim kadar eski değillerdir. Ayaklarımı göremez olmuşum. Uzanıp çorabımı değiştirsem iyi olurdu. Kalın montum ve botlarımla bile üşüyorum. Etraf karla kaplanmış. Son derin nefesimi çekiyorum içime. Soba sıcacık, ilk defa evde oluşuma bu kadar seviniyorum.

Tablo tam karşımda, yamuk mu duruyor biraz? Düzeltmem gerekirdi. Nalan, sen düzeltebilirsin, yetenekli kız. Kapkara saçların ne güzel kokuyor. Konuşmuştuk bunları, çat kapı gelmeyecektin. Müsait değildim. Kalıcı mısın burada? Yalnızlığımı bana bırakma. Beraber yalnız olsak ya? Ört kapıyı, gömül koridorun karanlığına, ihtiyacım yok sana. Annem de iyi bir kadındı, neler yapıyordur orada? Bekliyordur köprünün kenarında. Gözünü dört açmış beni izliyordur. Kavruk güneşin altında ısınan teni kendine çekiyor insanı, saçları savruluyor meltemde. İyot kokusu burnuma çarpıyor. Sıcaklaşan bedenimin aklına buz gibi deniz düşüyor, kendimi atıyorum derinlere. Uçağı kaçıyorum. Uzun zamandır bu kadar koşmamıştım. Nefeslerin ardı arkası kesilmiyor. Oturdum, ne güzeldi burası. Yemyeşil halı örtmüştü her yeri. Televizyonda hangi dizi var acaba? Hepsini birbirinden kalitesiz o dizilerden başka yapacak neyim var? Amacım ne? Ne istiyorum ben?

Nalan, sen seversin belgesel izlemeyi. Gel buluruz izleyecek bir şey. İçim katılıyor soğuktan, uyuşuyorum. Altımdaki karların pürüzsüzce kayışı hoşuma gidiyor. Çarpıyorum, soğuğa gömülüyorum, karanlığa gömülüyorum, sorunlara gömülüyorum, sorulara gömülüyorum. Yön bulmanın yolu tükürmek, tükürüyorum elime yüzüme bulaştırıyorum. Karmakarışık oluyorum.

Perdeyi kapatır mısın? Gözüme güneş geliyor. Zaten pek bir işe yaramadın Nalan. Ağaçların arasından bilinmeze uzanan adam, renklerin güzelliği, bu uyumu yakalamak zor iştir. Gölgelelendirmeler göze serinlik veriyor.

Günün sonunda herkes bir bilinmeze yürüyor. Ya da yürümüyor, belki de her şey çok biliniyor. Yarın öbür gün ve sonrası. Hangisi farklı? Hangisi bir öncekinden iyi? Bilmiyorum. Ağrıları artıyor. Zorlanıyorum. Kurumuş çiçekleri kim getirmişti? Beni iyi tanıyormuş. Lavanta, kokusu bile çeker kanımı, karşımda, yığılmış, tonla kokusu... Dayanamıyorum daha fazla. Çıkmalıyım buradan. Nereye? Nasıl? Kimle? Kimseyle.

Yakaladım –mı acaba?- Buradasın Küçük Ayı, elimde. Nalan, pek seversin gökyüzü izlemeyi, biraz otur yanıma, konuş, bir kelime. Belki de istemiyorum konuşmanı, bakışlarını seviyorum, sıcak gülüşünü, güzel yüzünü. Ama seni değil. Seni sevmiyorum. Gece gece bu aydınlık ne? Giderek büyüyen bu ışık? Karaltılar? Gözümü kör eden ne? Sırtım, kötüleşiyor, dayanılmaz halde artık. Köprüden geçiyorum. Karşıdakiler? Kimsiniz?

Anne?

Nalan?

Hikmet Ecem ÇEBİ/Merve Büşra YAŞI/Süheyla ÇAVDAR

BAŞLANGIÇ

Koordinatlar mı, diye düşündü adam, Tanrı koordinatların belasını versin!

Siyaha tutsak ışıltılar geziniyordu başlığının camında. Yıldızlar kavisli cama yansıyor, yer değiştiriyor, parlayıp sönüyordu. Aşağıda bir yerlerde o mavi umutsuzluk dönüp duruyordu. Umutsuzluk, çünkü ulaşılması değildi artık. Bir yerlere sıkıştırılmış da olsa huzur veren ormanlar, yüzlerce katlı binaların teras katlarından bin bir güçlkle seyredilen güneş doğuşu, göğe bulaşan kavuniçi ton; karısı, çocuğu ve artık hiç bakamayacağı eski mutlu zamanların slaytları, sararmış kâğıtlardaki antika fotoğraflar...

Cızırtılı ses başlığın değil, beynimin içinde yankılandı sanki. "Koordinatlar konusunda fikrin yok mu?"

Cevap vermedi. Bu heybetli siyah içindeki küçüklüğüne hapsolmuştu iyice. Bir küçücük nokta bile değildi şu an. Bir hiçlikteydi ve hiçliğe dahil oluyordu. Tüm dünyayı değiştirebileceğine dair duyduğu güvenden eser kalmamıştı içinde. Korku? Hayır! Belki biraz endişeliydi, ama korkmuyordu, emindi bundan. Hem zaten biraz da kendi isteğiyle sürüklenmemiş miydi bu duruma?

Modülle bağıny sağlayan halat yerinden kurtulduğunda kısa bir şaşkınlık çığılığı kurtulmuştu dudaklarından. Hepsı o. Yüzbaşı'ya doğru savrulmuştu

"Elimi tut!" diye haykırmıştı adam. "Elime uzan!"

Çınlamanın kulaklarını patlatacağını sanmış, sonra uzanan eli görmüşü. Pençe gibi kıvrılan, boşlukta yüzerek yaklaştığı, gümüşü eldiven içindeki telaşlı parmakları.

Kendi halatına sıkı sıkıya sarılan Yüzbaşı'nın yakınından geçecekti. Bir küçük hamle gerektiriyordu yaşam, bir inatçı direnç, bir uzanış... Kıpırdamamıştı... Denememişti bile. Tutmadığı yardım eli yaşama aitti, şimdi fark ediyordu bunu, ama hiç pişmanlık duymuyordu işin garibi.

"Küçücük bir tahmin bile yeterli," diye cızırdadı başlığın içindeki ses. "Modülün cisim saptayıcındaki arıza giderilemedi. Tam yerini belirleyemiyoruz."

Yine cevap vermedi. Susması, hiç konuşmaması gerektiğini hissediyordu. Ölüme saygısızlık etmemeliydi. Çünkü konuşmak tüm suskunların şahı olan ölüme karşı büyük bir saygısızlık olacaktı. Artık ölümün çocuğuydu o. Öyle değil mi? Kurtuluş yoktu.

Cisim saptayıcı, diye geçirdi aklından. Gülümsedi.

Kendisine ulaşmak için boşluğa savrulmasına neden olan o aciz elektronik aletten medet umuyorlardı. Onu tamir etmek için çıkmışlardı modülün dışına ve cisim saptayıcı yattığı tembellik uykusundan kalkmamak için halatın işini görerek teknisyeni halletmişti işte. Garip. Uzayın sonsuz boşluğunda savruluyordu ve gülmek geliyordu içinden. Kahkahalarla gülmek. Gerçekten garip. Elbette cisim saptayıcı falan bir oyun etmiş değildi. Şu meşhur romandaki "Hal" gibi gelişmiş bir elektronik bellek değildi ki o. Atadan kalma usullerle işleyen bir sistemdi sadece. Yine de tembelliği seviyordu belli ki. Ana gemiyle kenetlenene kadar dilediğince kaytarabilirdi artık. Adam bir kez daha, garip, diye düşündü ve bir kez daha gülümsedi.

"Cevap versene kahrolası!" diye çıladı başlığın içindeki ses. Yüzbaşı'ydı bu. Ancak o bağıırırken böylesine hâkim olabilirdi sesine. Topu topu dört kişiydiler modülde zaten. Ah, üç: Yüzbaşı, Pilot ve Bayan Aterina. Dördüncü kendisiydi ve şimdi uzayın serseri atıklarından biri olmaya çabalıyordu.

Yüzbaşı'nın modülünün içindeki yapay yer çekiminde usulca salınırken kızaran kulaklarını ovuşturduğuna ve kontrol panosundaki mikrofonu bağıırırken ağzından tükürükler saçtığına emindi.

Sınırlendiği ve kendini çaresiz hissettiği her zaman aynı duruma düşerdi adam.

"Ölmüş olmasın efendim?" diye cızırdadı Pilot'un sesi.

"Ölmüş! Ölmüş!" diye yineledi Bayan Aterina.

"Bilmiyorum," dedi Yüzbaşı. "Bilmiyorum. Allah kahretsin!"

Mutsuz muydum, diye düşündü adam. Ölümü seçmişti. Evet, kendisi seçmişti bunu. Daha kancayı kemerine geçirirken fark etmişti çelik halatı modüle bağlayan makaranın yerinden oynadığını, ama önemsememişti. Uzanan yardım elini tutmak için de çabalamamıştı. Hiç denememişti yaşamın parmaklarına sarılmayı. Ama yok, ölümü seçmek değildi bu. Daha başka bir şeydi. Çağırana gitmekti örneğin, ya da ait olunana kavuşmak... Buluşmak. Yüzüne yerleşen tebessüm genişledi. "Mutluydum," diye mırıldandı.

"Konuştu!" diye bağırdı Pilot. "Efendim, bir şeyler söylediğini..."

"Farkındayım," dedi Yüzbaşı soğuk bir sesle. "Çavuş?"

Ben çavuş değilim, diye düşündü adam. Hiçbir şey değilim. Sadece uzayın bir parçasıyım artık. Eşsiz siyahlığın uzantısıyım.

Sonsuzluğu hissetti. Garip bir ürperti sardı bedenini. Aklın mavi yeşil kuyruğunu dalgalandırarak uçtuğunu gördü. Takıldı peşine. O mavi yeşil kuyruğa dönüştü. Ya da renk zerrelere birine. Her neyse, çok da önemli değildi. Bedeninden sıyrılmış uçuyordu işte. Dünyaya yaklaştı, atmosfere girdi, bulutların altındaki dev yapıları seçti derken, üzerlerine uçmaya başladı.

"İşte!" diye fısıldadı. Süzülerek girdi doksan üçüncü kat penceresinden içeri. Parmaklarının ucuna basarak mutfığa yöneldi. Durdu. Adım seslerini duyamayacaklarını hatırladı. Alabildiğine özgür, sert, zemini hissetmeye çalışır gibi kuvvetli bastı ayaklarını, yürümeye devam etti.

Karısı yemek yapıyordu. Tüm elektronik hazırlayıcılara rağmen bir türlü vazgeçmemişti yemekleri elde hazırlamaktan.

Kapıya yaslanarak nazik ellerin sebzeleri soyuşunu izledi, sarı saçların omuzlar üzerindeki kıpırdanışı, ak kolun altında biriken ter zerreciklerini silişini ve gözlerinden akan yaşı...

"Oh, hayır!" diye fısıldadı adam.

"Dayanamıyorum" demişti kadın bir keresinde. Başını kocasının omzuna yaslamış, iç geçirmişti. "Yürürken, havabüsü beklerken, yemekle uğraşırken, hatta alışveriş yaparken bile bir ağlama hissi bastırıyor. Dayanamıyorum. Çıktığın görev uçuşları, yokluğun boğuyor beni. Ağlamaya başlıyorum."

İşte yine ağlıyordu.

Başlığını çıkardı. Yavaşça sokuldu kadının arkasına. Eğilip boynuna bir öpücük kondurdu. Dokunmaya çabaladığı gözyaşı parmağının içinden geçerek göğsüne düştü.

İç geçirerek burnunu çekti kadın. Yapay tohumlamayla üretilmiş sebze bir bıçak darbesiyle öldürdü.

Karısına sıkı sıkıya sarılmak, bu kahrolası astronot giysilerinin verdiği hantallıktan kurtulup o sıcacık teni hissetmek istedi adam. Daha fazla dayanamayacağını fark etti sonra. Pembe dudaklara hissedilemeyen bir öpücük kondurarak mutfaktan çıktı.

Oğlunu aradı gözleri, altı yaşındaki o zeki yaramazı. Odasına baktı. Yok.

Duvardaki kırmızı rakamlar 14.53'ü gösteriyordu yanıp sönerek.

"Okul" diye mırıldandı.

Zaman ve mekâna bağlı değildi. Okulun uzun sütunlu salonunda buldu kendini. Olabildiğince hızlı girdi koridora. Çöp toplayan küçük robotun üzerinden atladı, sonra bir kez daha güldü alışkanlıklarına.

Dersliğin kapalı kapısına işledi bedeni, içeri girdi. Görüntülerin sürekli değiştiği büyük ekrana metal parmağını uzatarak konuşan öğreticinin önünden geçti hızlıca. Oğlunun yanına diz çöktü.

Önündeki saydam plaka üzerinde parmağını gezdirerek yorumladıklarını kaydediyordu çocuk. Biraz buruk muydu ne?

Kahverengi saçların kuşattığı küçük alına bir öpücük kondurdu. Gözlerin dolduğunu hissetti. "Mutluydum," diye fısıldadı. "Mutluydum."

Peki, neden ölümü seçmişti? Neden?

"Çavuş!" diye haykırdı Yüzbaşı.

"Şokta olabilir efendim" diyerek araya girdi Pilot. "Şokta! Şokta!" diye yineledi Bayan Aterina.

"Sustur şu kahrolası papağanı!"

"Sustur! Sustur!" diye cıyıkladı Bayan Aterina.

Uyku göz kapaklarına oturuyordu. Gözlerini açık tutmaya çabaladı. Son ana kadar görmek istiyordu parçası olacağı siyahlığı. Yıldızlar çapkınca göz kırpyordu hala. Çok uzaklardaki küçük mavi noktayı dünya. Küçük mavi hatıra.

"Tanrı aşkına cevap ver!" diye yakardı Yüzbaşı.

"Bana yalvarma," diye mırıldandı adam. "Sen Yüzbaşı'sın"

"Çavuş," dedi Yüzbaşı heyecanla. "Beni duyuyor musun Çavuş?"

"Evet, duyuyorum"

"Bak, halat koştuktan on bir dakika sonra hareket ettik ve sana ulaşmaya çabalıyoruz. Yerini tam belirleyemediğimiz için bulmak zaman alacak, ama meraklanma!"

"Meraklanmıyorum"

"Güzel... Koordinatların konusunda bilgin var mı?"

Hiç de iyi bir koordinat saptayıcı olmadığını düşündü adam. İnsan yıldızlara ve sonsuz siyahlığa işaretler koyarak koordinat belirleme yetisine sahip olsaydı bir yığın elektronik alete gerek kalmazdı zaten. "Yok," diye geçirdi soruyu. İçine yayılan garip huzurun nedenini anlamaya çalışıyordu.

"Pekala oğlum!!" dedi Yüzbaşı. Yumuşamıştı sesi. "Savrulmuş olabileceğin çap içinde seni arıyoruz. Bizi görebiliyor musun?"

"Hayır"

Kısa bir süre hiç ses gelmedi kulaklığa. Yüzbaşı bilgisayar başında, kan ter içinde hesaplamalar yapıyor olmalıydı.

"Hayır... Hayır..." diye bağırdı Bayan Aterina birden.

"Sustur dedim şu hayvanı!" diye gürlledi Yüzbaşı. "Susmuyorsa gebert!"

"Emredersiniz!" dedi Pilot, ama papağanı öldürmeyeceği mutlaklı.

"Çavuş" diye seslendi Yüzbaşı. Artık bu seslenişlerden bıktığını düşündü adam. Huzur istiyordu, sessizlik, ölüme saygı. Kurtuluş yoktu, bunu biliyordu.

"Yaptığım hesaplara göre," diye sürdürdü Yüzbaşı "On dakika içinde seni bulacağımızı sanıyorum. En fazla on beş."

"On beş," dedi adam gülümseyerek. Kemerindeki hava göstergesine baktı.

Kırmızı ışık hararetle yanıp sönüyor, rakamlar birer birer aşağı iniyordu.

...03:57,03:56,03:54,03:53,03:52...

"Ne kadar havan kaldı?" diye sordu Yüzbaşı endişeyle.

"Üç buçuk dakikalık" diye mırıldandı adam.

Kulaklığa sessizlik hâkim oldu tekrar.

Nefes alışverişlerini dinledi adam. Kalbinin sesini beyninde duydu. Gülümsedi.

"Derin nefes alma," diye cızırdadı Yüzbaşı'nın bitkin sesi "Şu andan itibaren konuşmak yok.

Bir ihtimal seni zamanında ..."Sustu.

Yüzbaşı'nın imkânsızlığı gördüğünü anladı adam. "Teşekkür ederim efendim" dedi neşeli bir sesle.

Herhangi bir yanıt gelmedi kulaklığına. Sessizliğe sarıldı tekrar. Gözlerini açık tutmaya çabaladı. İyice zorlaştı bu uğraş. Usulca kapanıyordu görüntüler: Yıldızlar, gezegenlerin parlak ışıltıları, siyahlık, düşler...

Birden onu gördü. Önünde, başlığın kavisli camının bir metre uzağında, küçük, parlak bir bilye.

Uzaklardaki bir gezegenin parıltısı sandı önce, ama yakınlığı kavradı hemen. Parmağını kaldırıp yavaşça dokundu bilyeye. Bir cıva damlasının devinimi andıran tepkimeyi izledi. Gülümsedi farkında olmadan. Elini yüzüne çekip geri yaklaştırdı. Gözlerini kısıp izledi parmak ucunu. Bilyeyi oluşturan her neyse bir çeşit sıvıydı ve eldivene bulaşmıştı. Bu kez farkında olarak gülümsedi. İlık bir şeyler akıyordu içine. Bedeni bir bütünlüğe dâhil oluyordu. Anlamlandıramadığı böyle bir şeyler gerçekleşiyordu işte. Yine de garip şekilde huzurluydu. Gülmeye başladı. "Çok güzel," dedi gülücükler arasında. "Çok..."

Bilye parlaklığını arttırarak genişlemeye başladı.

Gözlerini kapadı adam. Parlaklık bakamayacağı kadar yoğundu artık. Sonra o mırıltıları duydu. Anlamlandıramadığı, ama huzur veren mırıltılar.

Kulaklık?

Hayır, ses kulaklıktan gelmiyordu.

Bu mırıltı boşlukta, daha doğrusu parlaklığın içindeydi.

Çevresini kaplayan ışıltı nesnenin içine soktu başını. Renkler uçtu gözünün önünde: Sarı, yeşil, mavi, kırmızı, mor, pembe, lacivert... Başlığın kavisli camında renkler şelale gibi çağladı.

"Buluşma," diye fısıldadı adam. Her şeyi kavradı. Tabii ki ölümü seçmemişti. Sonsuz yaşamı seçtiği. Karşı konulamayan çağrı, ait olunanla buluşma, sevgiyle kuşatılma.

...00:07,00:06,00:04,00:05,00:03,00:02,00:01,00:00.

Dit dit dit dit dit...

Büyülü ışığın içine bıraktı kendini.

"Zaman doldu," dedi Yüzbaşı üzüntüyle. "Öldü!"

"Öldü!" dedi Pilot başını öne eğerek. Gözyaşlarını sildi.

Tunahan TAŞÇI/ Mert ŞİT/ Batuhan ATEŞ

1999

Uyandı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama yatağında olmadığından emindi. Sol bacağında dayanılmaz bir ağrı hissediyordu. Fark etti ki bu ağrı tđm vđcuduna yayılmıştı. Etrafı kontrol etmek için kalkmaya çalıştı fakat bu ona dđnyanın en zor işiyemiş gibi geldi. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Etraf da hafızası kadar karanlıktı. şu halde başına neler geldiğini çıkaramıyordu. Ama mutlaka bđyđk bir travma geçirmiş olmalıydı. Kendi içinden mi yoksa çevresinden mi geldiğini algılayamadığı çığlık sesleri duyuyordu. Herhalde rđyadayım diye dđřđndđ. Ama çektiği acıların, hissettiklerinin gerçek olduğundan emindi. Hatta şu anda onun için tek gerçek buydu. Hafızasını zorlayarak kendine ait başka gerçekler bulmakta zorlandı. Sanki tđm yaşanmışlıkları bir enkazın altında ezilmiş gibiydi. Yakınından gelen bir bebek ağlaması duydu. Aşına olduğu sese benziyordu. Kızının sesi. Evet. Elif idi. Ama Elif bu saatte hiç uyanmazdı. Gerçi saatin de kaç olduğundan habersizdi. Peki, Meryem neredeydi? Elif'in ağladığından hiç mi haberi yoktu? Olsa mutlaka gelirdi. Ama nereye? Burası neresiydi?

Nefes almakta zorluk çekiyordu. Burnuna toz dolmuştu. Etrafta keskin bir koku... Meryem yemeği mi yakmıştı acaba? Aslında hiç yakmazdı. Meryem'e seslendi. Cevap alamadı. Belki de uyuyakalmıştı. Meryem'e bakmak için ayağa kalkmaya çalıştı. Pek kolay bir iş değildi. Meryem'e acilen bakması lazımdı. Hem Elif de ağlıyordu zaten. Aniden omzunda sıcak bir el hissetti. İçinde kopan çığlıkları duymuş olmalıydı. Ne iyi olmuştu geldiği. Sıkışıp kaldığı yerden onu bin bir gđlđkle çıkardı. Teřekkđr etmek için arkasını dđndđđnde o sıcak elin yerini soğuk bir yel almıştı. Tđh! Teřekkđr bile edememişti.

Beton yığınları ve i sesiyle -ve çığlıklarıyla- bu şehirde yapayalmızdı.

Yđrđyordu.

Ama hiçbir yere varamıyordu.

Her yer birbirinin aynısı,

Her yer beton yığını...

Selaynur DEMİREL/ Rana BARAKLI

GÖNÜL

Bilenler bilir, bozkırın tam ortasında, تنها konumundan dolayı çok fazla kişinin uğramadığı bir han, bu hanın bahçesinde bir gölet, bu gölete bakan küçük bir oda ve bu odanın en köşesinde eski bir sandık vardır. Bu sandık, kenarları ince ahşap işlemeli, oldukça büyük, heybetli; zamanında hanın eski sahibine, ölümden kurtarılan bir bey kızının minnetini göstermek için armağan ettiği oldukça nadide bir parçadır. Öyle kaliteli ve güzeldir ki, bundan iki sene önce o odada kalan bir misafirin akşam vakti rahatça kitap okumak için yaktığı bir mumun devrilmesiyle çıkan yangından ahşap olmasına rağmen etkilenmemiştir. Hanın yeni sahibi bu durum karşısında dehşete düşüncü de sandığın büyüklüğüne inanıp, içinde bulunduğu odaya kilit vurmıştır.

Bu han sahibi, zamanında ölümden kurtardığı bir bey kızıyla evlenen babasının ölüm döşeginde bile imrenerek, beğeniyle baktığı bu sandığı, zamanında Doğu'ya göç eden demir ustası bir müşterinin nezaketen hediye ettiği zarif, ince ve o güne kadar hanın girişinde sergilenen parlak kilit ile kilitleyip, anahtarını da ön bahçedeki büyük akasya ağacının altına gömerken oldukça hüzünlüydü. Bozkırın sert geçen kışlarından birinde, katılmış toprağı eşeledikçe kolları yorulan han sahibi, bir zamanlar hanın ve ailesinin en değerli eşyalarına ev sahipliği yapmış bu sandığın cilalı, adeta ilk günkü (?) kadar yeni ahşap yüzeyine hayranlıkla baktığı günleri hatırladı. Yeterince derin bir çukur kazdı. Parlak, güzel anahtarı da içine attı. Han sahibi sandığı yok etmek istemişti; onu parçalarına ayırmak ve çıkan yangından sonra duvarlarındaki isleri çıkarmak için handakilerin üç gün üç gece uğraştıkları o küçük odayı doğacak çocuğuna vermek... Ne var ki annesi buna müsaade etmemiş, sandığın başına bir şey gelmesi durumunda ona hakkını helal etmeyeceğini söylemişti.

Bir anda kanının çekildiğini hissetti. Soğuktan tir tir titreyen, yorgun ve nasır tutmuş elleri, kendini bildi bileli handa bulunan; her ne kadar çocukluk hatıralarında parlak kırmızı olsa da şimdilerde kasvetli bir griye dönmüş eski kürek ile çukuru doldurmaya çalışıyordu. Kapkaranlık gökyüzüne baktı, derin ama sık nefesler ile kenarda kalan sarı toprak yığınına da artık belli olmayan sığ çukurun üstüne attı.

Akasya ağacı, hanın balkonundan başka bir heybetli görünür. Bu ağaç ilk olarak kırk yıl önce gerçekleşen görkemli bir düğünde dikildi. Ağacın altında soğuktan tir tir titreyerek çukur kazan oğlunu görünce derin bir iç geçirdi. Balkonun ince demirlerine yaslanmış yaşlı bedenini, şu an hatırlamayı kendi seçse de normalde anımsamak dahi istemediği hatıraların verdiği garip rahatsızlık ile balkon demirinden geri çekti. Gururlu ve sert olmakla bilinen bu kadın, istemsizce yere bakan başını dikleştirdi, içeri girmeden son kez oğluna -belki de o ağaca- bakmak istedi.

Buraya gelmeden, yani kırk sene evvel; kendi bahçelerinde de bir ağaç olduğunu anımsadı. Henüz bir genç kızken de odasının balkonundan o ağacı izlemeyi çok severdi. Doğru ya; yatağından bile kalkamadığından yapabileceği başka bir şey de yoktu. O zamanlar upuzun, sapsarı olan saçlarını taramayı çok sever, hasta ve beyaz ellerinin titremesini engelleyebildiği günler bronz çerçeveli parlak aynasındaki onları taramayı deneyebilirdi.

Büyük ve ferah odasının tam ortasındaki yatağının hemen yanında duran meşe bastonunu ve onun pürüzsüz, cilalı ve parlak yüzeyini ne kadar beğendiğini hatırladı. Babası ile beraber gittikleri tüm şifacılar, onun bu güzel baston ile birlikte gömülmesinin kendisine öbür dünyada şans getireceğini dile getirmiş, karşılığında da kimisi okkalı bir tokat yemiş, kimisi de ağız dolusu küfür işitmişti. Sadece gittikleri en son şifacıardan birinde, babasının her zaman aldığı acı ve umutsuz cevap karşısında sinirlenmek yerine, "Ben bu zırvalara değil Allah'a inanırım." dediğini; iki gün sonra kendisini bir büyücünün karşısında otururken bulduğunda ise onun düştüğü bu çaresiz hale ne kadar çok ağladığını anımsadı. Çaresizlik, eskiden ona babasını anımsatırdı; şimdilerde ise aynada gördüğü bu beden, bir an bile kaçamadığı bir mahpushaneye dönmüştü. O gün o yaşlı falcının karşısında otururken babasının gözyaşları ile ıslattığı altın sarısı saçları şimdilerde bembeyaz olmuş, kendisine bir yaşama şansı olduğu söylendiğinde fal taşı gibi açılan mavi gözleri canlılığını kaybetmişti.

Derme çatma, küçük, taştan bir odada geçip gitmiş upuzun ömrü boyunca bir beyin gözyaşlarına hiç şahit olmamış olan bu yaşlı falcı, o gün karşısında sarı saçlı, solgun ve bir o kadar da güzel kızına sarılıp ağlarken gördüğü bu beyin haline o denli acımıştı ki! "Bir yolu var.". Artık açmakta dahi zorlandığı buruşmuş ağzından fişkırarak tükürükler, karanlık odada daha da belirgin görünüyordu. "Nedir bu yol?". Beyin gözleri bir umut ateşiyle yanıp tutuşuyordu. "Bedeli ağır.", "Ödenir.", "Parayla ödenmez.", "Toprak veririm.", "Toprakla da ödenmez.", "Ne ile ödenir?", "Can ile!". Beyin gözlerindeki o canlı ve parlak umut ateşi bir anda yerini sonsuz bir karanlığa bıraktı.

Genç kız, şaşkınlıktan dili tutulan babasının kollarının arasından kurtularak mavi gözlerini falcıya dikti. "Anlatın bana kimin canı gerek?", "Biz insanlar, hayat denilen yolda bir yolcuyuz. Sen artık bir yolcu olamayacaksın. Bu büyü yapıldığı andan itibaren kalbin bir hana dönecek; bir an bile içinde konaklamış herkesten bir ücret alacak, bu ücret ile istediğin kadar yaşayacaksın." Falcı çok fazla konuşmanın yarattığı ağız kuruluğuyla ağzını şıpırdattı. Şaşkın bir şekilde ona bakmakta olan baba-kız, gözlerini bir an bile kırpmadan bekliyorlardı. Bey, uzunca süren bir sessizliğin ardından, ağlamaktan kızarmış gözlerini çerçeveleyen kara kaşlarını kendinden emin bir şekilde çattı, "Bu büyüü yapman karşılığında sana ne vermemi istiyorsun?" Falcı güldü, "Ben bu büyüü asla yapmam!". Bey güçlü ellerini hemen önlerinde durmakta olan masaya vurdu, kız ürkmüştü. Falcı güldü, "Böyle büyük bir günahı asla işlemem." Bey büyük bir hışımla yerinden kalktı ve az önce yumruğuyla titrettiği masayı ayağının bir darbesiyle devirerek falcının boğazına yapıştı. "Yapmazsan seni şuracıkta öldürürüm." Falcı bu güç gösterisinden etkilenmiş benzemiyordu, "Beni öldürürsen kızını kurtarabilecek misin?" Bey, falcının yaşlı boynuna sarılı nasırlı ellerinin yavaşça gevşediğini fark etti. Falcı, "Bu büyüü nasıl yapacağımızı size öğreteceğim ama karşılığında çok para isterim." Bey, falcının onu ilk gördüğündeki çaresizlikle dizlerinin üstüne çöktü. "Ne kadar istersen vereceğim. Yeter ki bana yardım et." Falcı kurnazca güldü. Başkalarının ömrünü kızına isteyen bu acınası ve aptal adamdan koparacağı para ile en azından son günlerini güzelce yaşayabilecek olmanın getirdiği mutluluğunu saklamakta zorlansa da, o gün onlara ne yapmaları gerektiğini teker teker anlattı.

Yaşlı kadın, eski bir kürekle çukuru kapatmaya çalışan oğlunun genç yaşına rağmen kamburlaşmış geniş sırtını izlerken hissizleştiğini zannettiği yüreğinde bir sancı hissetti. Kırk yıl önce o gün, o falcının yanından çıktığında sorunun çözümünün çok kolay olduğunu düşündüğünü anımsadı. Konaklarına gelir gelmez önce bahçelerindeki kocaman ağaç, ardından da kendisinin sapsarı saçlarını kestiler. İçine sapsarı saçlarını koyup ardından da mühürleyecekleri, açılmayacak, kocaman bir sandık yaptırıldılar ve bu sandığı koyabilecekleri bir han aramaya başladılar.

Yaşayacak olmanın getirdiği neşenin de desteklediği bu büyük heyecan, genç kızın parlak bastonunu da alarak çıktığı kısa gezilere vesile olmuştu. Kapısında bekleyen ölümün ona armağan ettiği aksak adımlarına ve soluk tenine rağmen görmezden gelinemeyen kusursuz güzelliği, onu gören her delikanlının kalbinde hafif bir sızıya sebebiyet veriyordu. Bu delikanlıların arasında o gün çarşıya çıkmış sessiz bir genç de vardı. Bu genç, erzak almak için beraber çarşıya indiği hancı babasının büyük bedeninin ardından görüp tutulduğu bu genç kızın belki de ölmeyi dilemesinin en büyük sebebi olacağından habersizdi.

Bu acı hatıranın beyninde çaktırdığı şimşekler, yaşlı kadının yüzünü buruşturmasına neden oldu. O gün çarşıda başı dönüp de bayılacak gibi olduğunda onu tutan ve alelacele hanlarına götüren o delikanlı, evliliklerinden kısa bir süre sonra, yüzüne dahi bakmamaya çalışarak ona bir nebze olsun zaman kazandırmaya çalışan hamile karısının kendisine ilk armağanı olan o güzel sandıktan gözünü bir an bile ayırmadan son nefesini vermişti. Bu, kadının tek kaybı değildi elbet; sandığın hana ulaştığı ilk gece babası gözlerinde büyük bir memnuniyet ile onun kucığında ölmüştü. Kadın sandığı yakmayı, parçalamayı, yok etmeyi defalarca denediyse de başaramadı. Uzun uğraşlar sonucu çukuru kapatmayı başaran oğlunun gözlerini bir anlığına da olsa ona diktiğini fark ettiğinde, ona söylediği yalanları düşündü. Sandığın içinde altınların ve değerli eşyaların olduğu, bu sandığın kilidinin su kuyusuna düştüğünü...

Oğlunun genç yaşına rağmen ağarmış saçları, titreyen bacakları ve iyi görmeyen gözleri vardı. Oğlu küçüklüğünde sevgi ve şefkat görmemiş, hiç öpülmemiş, annesi ona bir kere bile sarılmamıştı. Kocasını ve babasını kaybettikten sonra kendine verdiği sözler, yaşlı kadının soğuk bir bozkır akşamı titreyen bedeninin, daha şiddetli titremesine sebebiyet verecek kadar üzücü hatıralardı. Defalarca gönlüne söz geçirmeye çalıştıysa da senelerce oğluna da dâhil herkesten kaçan gönlü ansızın bu akşam içindekileri dökmeye karar vermişti. Yaşlı kadın, ona böylesi bir sevginin yasak olduğunu bile bile dünyaya getirdiği bu oğlan çocuğunun kambur bedeninden, belki de doğacak çocuğunun evlendiğini göremeyecek olmasından sorumluydu. "Yapma' dedim." içinden geçirdi. Ama yine de yapmıştı. Bu handa geçirdiği ilk geceden sonra hiç aksamadan yürümeye başladığında, yaşamının ikinci yarısına adım attığını düşünmüştü, oysa sonradan fark etti ki o günden sonra bir kere olsun gerçekten nefes almamıştı. "Yapma' dedim.", içinden geçirdi, "Şimdi beni kurtar gönül..."

Saat 12.26...

Gecenin karanlığı soğuğu da getirdi. Üşüdüm. En iyisi camı kapatayım. Ahh yine ağrı, üşütüyor mu yoksa beni. Uzun zamandır ağrımıyor. Doktor dinlen dedi. Ben de uyudum, uyudum, uyudum, uyudum ve uyudum. Hee, bir de ilaç verdi! Kullanmadım. Aslında kaybettim. Yine ağrı girdi. İlacım nerede benim? Neyse ben şiirime devam edeyim. Şiir dediğime bakmayın daha bir mısraım bile yok. Mısraım. Benim mısraım. Ne güzelmiş.

Bugün biraz daha cılız sanki o. Acaba kırdım mı onu? Evet, evet kırdım onu. Ne zamandır konuşmuyoruz. Ama ne yapayım, bu aralar epey meşgulüm.

Taaak!

Yine kapı çarptı. Bozuk mu ne. Ahh! Yine o ağrı. En iyisi bir doktora görünmek. Evet, evet doktor iyi olur. İlaç falan da yazar. Yine girdi. Sanki ortaldan geliyor ağrı. Orta yerlerimden geliyor sanki. Yok, yok yukarıda. Bilmiyorum.

Yine aynı bakış son zamanlarda çok yapar oldu. Bir şey yoktur inşallah. Bir şey söylemiyor ki. Hep o bakış...

Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum. Her yerde. Geçti. Ohh! İyi geldi kahve. Hepsini içeyim. Doktor "Kahve iç." demişti. Gerçi kahve de bitti gidip almam lazım. Dışarı çıkmak istemiyorum ama önemi yok. Ağrımı geçirsin yeter. Ahh!

Epeydir bakıyorum ona. Bir saat oldu herhalde. Kılını bile kıpırdatmadı. O bakışı bile yapmadı.

Saat 01.26

Ahh! Ayağım yandı. Neyse ki kupaya bir şey olmadı. Amcam vermişti. Kendisi gibi de onu da sevmedim. Amcam, canım amcam beni ziyarete geliyormuş yarın. Mutluyum. Ahh! Ama ağrım çok.

Canı sıkkın biliyorum. Amcası geldiği için mi acaba? Gerçi ne alakası var. O amcasını umursamaz ki.

Ağlıyorum. Epeydir ağlamıyordum. Fakat hala niye ağladığımı bilmiyorum. Ağlıyorum, tutamıyorum kendimi ağlıyorum. Ben benden ayırıyorum sanki. Ağlamamalıyım amcam beni böyle görmesin. Yoksa ahhh ah ah ha ah!!! Ahh, yine ağrıyor. Bu lanet şey(!)

Ben, benn ve O... Yoruldum. Artık şiir de yazamıyorum. Ben bunlarla niye uğraşıyorum. Ne de olsa ben bir şairim. Ahhh! Bu sefer o. Evet o. Yine o. Hep o. O ağrı yine geldi. Olsun ne zamandan beri yoktu.

Hatta beni unuttu diye korkmaya bile başladım.

Saat 01.27

Üşüdüm, en iyisi camı kapayayım. Dur biraz kapalıymış! Ahh yine ağrı üşütüyor mu yoksa beni? Susmak istiyorum. . . . . Yoruldum. . . . . Ahhhh! ! ! !

...

Siyah bir araba yaklaştı. Daha önce görmemiştim. İçeriden bir adam çıktı. Şık giyimli, yakışıklı bir adam. Zili çaldı. Kapı açıldı. Kapı çarptı. Ses çıktı... Sanırım... Epey zaman geçti. Ve sonra bir ses daha... Kapı değil ama... Bu farklı. Sanırım Ambulans. Bu bir ambulans. Ne ambulansı. Bu saatte ne işi ola ki... Ambulans, tabii yaa ambulans. Tek bir ambulans. AMBULANS.

Ahh çok ağrıyor. Bu sefer ki çok fena. Birden girdi. Ahh dayanamıyorum. Nerede benim ilaçlarım? Doktor vermişti. Nerede bunlar? Mutfakta kesin mutfaktadır.

Patt, patt ve son patt.

Seslerden anlaşıldığına göre bir şey arıyordur. Kesin ilaçlarıdır. Mutfığa baktığı...

Yok, mutfakta yok. Banyo, banyodadır. İlaçlar nerede olacak başka? Banyo ya yahh. Size bir şey söyleyeyim mi, ağrımıyor artık. Ağrı, sızı yok. Hiç yok. İlk defa oluyor bu.

Sonunda şiir yazabileceğim. Zihnimde görebiliyorum mısralarımı, onlarcasını, yüzlercesini hatta binlercesini...

Saat 12.26

Ve ben tekrar tek ve loş

Ş

Ş

Soğuk

Issız

Karanlık

Boğuk

Yalnız

Sessiz

Taak!.. Yine kapı çarptı... Ses çıkmadı... Kırmızı-mavi, mavi-kırmızı kapı... Kapı kapandı. Bir daha açılmadı.

Enver Kamil AKCAN

İMTİHAN

Tüh... Bu da ağzına kadar dolu. Dörttür binemiyorum. Yeter artık yahu... Bir de evden tam vaktinde çıktım diye seviyordum. Şimdi en az on beş dakika geç kalacağım. Bu seferki son, gerekirse arkasından asılacağım.

Geliyor... Bineceğim ulan buna. Bir kol bir de bacak yeter.

“Ne yapıyorsun kardeşim, tepemize mi çıkacaksın!”

“Tepene de çıkarım gerekirse! Yarım saattir bekliyorum!”

Anlayışsız adam! Neyse...

“Bir öğrenci abi.”

“Öğrenci geçmiyor kardeşim, iki lira daha gönder!”

“Ne alaka abi, okul zamamı işte! İnat edeceksen de sen para üstü gönder. Bir tek ayağım minibüste.”

“Başımıza bela ettiler bu öğrencileri...”

Başımıza bela ettiler bu dolmuşçuları. İşin garibi, bütün dolmuşçular böyle. Bu da jargon gibi bir şey herhalde. Meslek, hal ve hareketleri de etkiliyor. Hepsi sinir küpü. Küfretmemek işten değil yahu.

“Beykent’te inecek var mı?”

“Var!”

“Yok!”

“Devam et kaptan!”

“Dur! Var... Var!”

“Kardeşim söylesene! Allah Allaah...”

“Söyledik ya!”

Hem durmuyor, hem de... Hem de ben bu adamı niye taklit ediyorum? Yoksa bende de dolmuşçu olmak istidadı mı var?

“Mende mecnundan füzûn âşıklık istidadı var.”

Aha! Bizim şair ruhlu müdür... Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Yaklaşıyorum, yaklaşıyorum...

“Günaydın hocam. Nasılsınız?”

“Sana da günaydın oğlum. İstersen senin için okulu bir saat geç başlatalım. Yazık oluyor sana böyle(!)”

“Valla ne iyi olurdu.”

“Az sonra sınava girecek, şu rahatlığına bak. Tam 20 dak...”

-Sınav mı?

Eyvah, Edebiyat sınavı!!!

Ömer BAYRAKTAR

KÜÇÜREK HİKÂYE ÖRNEKLERİ

Ben

—Oğlum siz çok güçlü oldunuz, tekrar kuralım.

—Tamam o zaman ben tek siz hepiniz.

Bir kurt yalnızlığı düşer hisseme.

Tolga OCAK

Büyüme

Artık dizimdeki yara kabuklarını koparmıyorum hiç. Ay Dede beni takip etmeyi bıraktı. Babam uyuyakalınca kalkıp yerime yatırmıyor beni. Sırtıma terlemeyim diye bez koyan da yok. Uyuma numarası yapmayı da bıraktım; kafamı koyduğum an uykuya dalıyorum.

Eylül ÖNER

Yetiştirmeli

Perşembe sabahtan Münip Bey'le toplantı...

Öğlen veli toplantısına yetişmeli. Ya öğleden sonraki işler?

İşler... Onlar aksatılmamalı.

Alışveriş yapmalı, yarın ucuzluk var.

Para...

Para lazım ay sonunu idare etmeli.

Perşembe sabahtan Münip Bey'le toplantı... Sunumu yetiştirmeli.

Çocukları okuldan almalı.

Bir gün daha bitti. Perşembe sabahtan Münip Bey'le toplantı...

Sunumu yetiştirmeli.

Offf!

Ne atom bombası/ Ne Londra Konferansı/

Bir elinde cımbız/ Bir elinde ayna/ Umurunda mı dünya?

Betül Ecrin GÜLCÜ

Çocuk

Bize uslu olmayı öğrettiler başta. Uslu olunca mutlu da olunuyordu. Annemin eli yanağımı okşuyor. Öğretmenim şeker verdi hem. Çocuk kıkırdamalarımı yastığın altına sakladım, çocukluğumu da...

İrem Bilge ÇALIK

Gitmeli mi? İnmeli mi?

Göğü süzdü uzun uzun:

-Fırtına çıkacak.

-Evet, dedi umarsızca.

-Gitmeyelim.

-Olmaz.

-Boşa kürek çekmek bu.

-...

Fısıldadı:

-İnelim bu gemiden...

Ahmet PINAR/ Görkem ÇEÇEN

GERÇEK

Her şey söylendiği gibi miydi?

Yaradılanı yaradandan ötürü mü seviyorduk?

Yaradani mı unutmuştuk yaradılıandan ötürü...

Neydi gerçek?

Hasan KIRIŞTIOĞLU

YÜK

Gözlerim ağırlaşıyor, uyku yakama yapışmış, bir alacaklı misali bırakmak nedir bilmiyorum. Taşı...taşı...taşı... Ezelden beri taşımışım ve de sonsuza kadar da taşıyacakmışım. Ağırlık elimden, belimden ayrıldığında gözlerime biniyor. Her adımı atması bir öncekinden daha zor, daha imkânsız. Gözlerim yanıyor ve aklım bahaneler üretmeye başladı bile. “Bırak da beş dakika dinlen, kestir. Yarın bakarsın işine. Olmaz mı?”. Olmaz, vallahi de olmaz. Malum, taşımazsak belki de bir yarınımız olmaz. Eve dönecek yüzümüz olmaz. Maazallah sırtıma binen yük olur da kalbime biner, kurtulmak o kadar kolay olmaz.

Gözlerimi kırpmak gittikçe güçleşiyor. Bir kapandı mı açılmak bilmiyor. Kokusu doluyor zihnime o evdeki sıcak kış çorbalarının. Hoş sohbetin sesi... Sıcacık her şey: çorbalar, ev, yatak ve insanlar... Eski günlerin özlemi yük oluyor yüküme. Herkesin kendi cenneti olsa benimki bu ev olurdu, diye geçiriyorum içimden. Bu özlemlerle daha bir hırslanıyor, devam ediyorum işe tahammül sınırlarımı zorlayarak. Dizlerimde derman kalmamış. Enerjim son demlerine varmış. Soğğun da etkisiyle uzuvlarımı hissedemez hale geldim artık, hala koca bir yük... Ne yapmalı?

Taşı... Taşı... Taşı...

Kafam sanki boynuma bağlı bir topaç. Sarhoşlar gibi bir o yana bir bu yana devrilen vücuduma hâkim olmaya çalışıyorum. Soğuk acımı hafifletse de uykumu ağırlaştırdı. Uyuşan uzuvlarım uykuya davetiye çıkarırken devam ediyorum taşımaya.

Taşı... Taşı... Taşı...

Başım bir yastık, gövdem bir yorgan arayışında çaresizce. Az kaldı devam. Taşı... taşı... taşı... Bitecek mi acaba bu yükün azabı. Başım sallanmaya devam ediyor. Öne ve geriye, öne ve geriye... Rüzgâr esmeye başladı, göz açtırmıyor adama. Karlar yüzüme, gözüme doluyor. Açlığımı duymaz oldum ne zamandır. Kokuyu ne kadar uzun zaman duymasan da hatırlaması kolaydır. O tarhananın kokusu burnumda tütmeğe, sıcaklığının hayali boğazımdan akmaya başladı. Poyrazın uğultusu kulaklarıma bir ninni, karlar gözlerime kuş tüyü yatak...

Küçük evde büyük bir telaş hâkim. Genç kız yemekleri son kez kontrol edip sofraya döndü. Tabak, çatal, kaşık muntazam bir şekilde sırasıyla dizildi, peçeteler katlandı. Herkesin sıkıntısı, özlemi, bir kuş misali kaçmayı bekliyor. Ev sakinlerinin kalplerinde çocuksu bir heyecan... Aman ki ne heyecan. Sonunda buharı tüten tarhana da geldi sofraya. Çorba tabaklara pay edildi. Şimdi tek eksiği var sofranın, o da yolda.

İşğa doğru yürüyorum. Parlaklığı gözümü alıyor birkaç saniye. Yürümeye devam ediyorum. İşte bir kapı, oldukça da tanıdık. Kapıyı açınca minik bir sofraya karşılaşıyor beni. Evin içinde mis gibi yemek kokusu... Tenime vuruyor sobanın sıcaklığı, derime derinden işlemiş karın kokusu soğuklukla beraber silinip gidiyor. Sarılmalar ve kucaklaşmalar... Paltomu koltuğun bir köşesine fırlattığım gibi sofranın başına geçiyorum. Sıcacık çorbamdan ve etrafımdakilerin tatlı sohbetinden birer yudum alıyorum.

Güneş uyanmış, karları süpürmeye başlamıştı. Gökte martılar, uyanan kargalar... Uyuyakalıyor genç kız beklemekten yorgun düşmüş bir halde. Sofrada soğumuş bir tas tarhana çorbası ve kulaklarında acı bir sala fisıltısı.

İrem Feyza ŞEN 11/E

SENİ SEYREDERDİM

Yağmurlu bir ekim sabahı... Güneş kendisini ufuktan gösterip geri kaçıyor. Sabah erkenden uyandı. Hiç alışkın olduğu bir şey değildi oysaki. Sabah dış etmenler yüzünden erken kalkarsa çok asabi olur, çekilmez biri olur çıkardı. Ama bu gece uyku tutmamıştı. Zorla ayrıldı yatağından, kendisini lavaboya attı. Yüzünü yıkayacaktı ama suyu yüzüne değdirmeye çekiniyordu. Haftalardır bozuktmuştu musluğu lavabonun. Kendisi uğraşmamış, tamir ettirecek birini de bulamamıştı. Zorla yıkadı yüzünü, attı dışarı kendini. Hızlıca evin balkonuna attı adımlarını. Oturduğu binanın karşısında herhangi bir yapı olmadığından bakış açısı genişti. Hava sıcak değildi ama yine de derin derin soludu dışarıdaki havayı. Henüz kendine gelememişti, bazen epey de sürerdi bu durum. Dışarı bakarken sapsarı ışıklarıyla dikkatleri üstüne çeken şu eski binaya takıldı. Eskiydi, ama çok şık bir görünüşü vardı. Buraya geldiğinde ilk öğrendiği yer orasıydı. Koskoca sarı ışıklarıyla bir tabelası vardı ki önünden geçen bakmadan edemiyordu. 'Beyaban Otel' yazıyordu üstünde. 'Otelin sahibi Arap bir milyonermiş, Mısır'dan geliyormuş, oteli de o yaptırmış.' demişlerdi. İlk katında çok da büyük olmayan bir kumarhane vardı. Diğer katları oteldi. Bu otelin yanında şu meşhur tatlıcı vardı. Küçük bir işletme olarak açılan bu dükkân, ismi duyuldukça ünlenmiş, tüm şehirde bilinir olmuştu. Özellikle hafta sonları kuyruk olurdu önünde. O dükkâna bakarken önünden geçen şu ilginç adamı gördü. Her gün işe giderken görürdü onu. Bugün biraz erkenciydi. Davranışlarından çok telaşlı olduğu belli oluyordu. İlginçti, çünkü her gün farklı ve tek renk giyinirdi. Daima şapkasından çorabına kadar tek renkte giydikleri. Hiç de konuşmazdı ayrıca. Bir sabah onunla konuşmayı denemiş, 'günaydın' demişti. O ise yüzüne bile bakmadan yanından yürüyüp çekip gitmişti.

'Bu kadar yeter' dedi içinden. Hızlıca yöneldi odasına. Bugünün önemi ayrıydı. Daha coşkulu, daha heyecanlıydı bu sabah. Giyinmeye başladı. Siyah kumaş pantolonu aldı, giydi. Üstüne de beyaz gömleği geçirdi. Akşamdan ütölemişti. Kırışmasın diye özel çaba sarf ediyordu. Siyah-beyaz çizgili kravatını geçirdi boynundan. Normalde tasma gibi gelen şu kravatı şimdi hissetmiyordu bile. Özenle fırçaladı dişlerini, taradı saçlarını. Daha erkendi ama evde duramıyordu artık heyecandan. Son kez bir göz gezdirdi kendine aynada, 'hazırım işte' dedi içinden. Ayakkabılarını giydi, kapattı kapıyı. Her gün sıkı sıkı kilitlediği kapıyı bugün kilitlemeden bıraktı, yola koyuldu.

Bir süre daha vardı, erken gitmek istemiyordu. İşe giderken kullandığı yolu uzatacak, mahalleyi dolaşacaktı. Oturduğu sokağın başına geldi. Yılların yorgunu kavak ağaçları arasında çok güzel görünüyordu sokağı. Yağmur da yağmıştı, uzaklarda gökkuşağı beliriyordu. İleride, mahallenin abisi olarak bilinen Hasan Abi'nin dükkânı gösteriyordu kendini. Hasan Abi emekli öğretmendi, şimdi de küçük bir dükkânda bakkallık yapıyordu. Akıllı bir adamdı ama daha önemlisi çok vicdanlı biriydi. Mahallede küçüğü büyüğü herkes onu abisi gibi görür, ona danışırdı. Oğlu varmış diyorlardı. Büyümüş, askeri okul kazanıp subay olmuş. Ama neredeyse on beş yıl önce şehit haberi gelmiş baba ocağına. Adam o günden beri herkese babalık duygusuyla davranırdı. Çok zor şeyler geçirmişti ama hala güler yüzüyle çok pozitif bir insandı. Dağ gibi adamdı vesselam.

Hasan Abi'nin dükkânının yanında ise Feridun Bey'in küçük lokantası vardı. Eski bir binanın giriş katına çok hoş bir lokanta açmıştı Feridun Bey. Neredeyse 100 metrekare bir yerdi, büyük değildi ama insanların dikkatini çekiyordu. -ya da ona öyle geliyordu.- Lokantanın önünde mor menekşeler görünüyor, ahşap işlemleriyle donatılmış iç mekân sade ama güzel duruyordu. Duvarlara asılmış olan tablolar, lokantanın köşelerine konmuş küçük heykeller lokantanın iç güzelliğini arttırıyordu. Ama bu lokantayı ona böylesine inceleyen şey şık olması değildi. Bu denli gözleminin sebebi Feridun Bey'in küçük kızıydı.

Şu siyah-beyaz mahallenin capcanlı renkleriyle gökkuşağı... Lüle lüle saçları, insanın içini ısıtan güler yüzü... Korkuyordu... 'Benim onda gördüklerimi görürler' diye çok korkuyordu. Keşke cesaretini toplayıp duygularını açıklayabilseydi ona. Bir süredir onu gözlemekle yetiniyordu. Tam da o sıralar geçirdi şu mısraları aklından: 'Görmezdim seni.../ Zaman yıl yıl geçirdi/Uzaktan, çok uzaklardan/Seni seyredirdim.' Seviyordu, ama cesaret edemiyordu konuşmaya. 'Ya yanlış bir şey söylersem, ya işler yolunda gitmezse?' diye içi içini yiyordu. Utanıyordu, göz göze gelmeye bile

utanyordu. Onun kendisine baktığını fark ettiğinde heyecanlanıyor, eli ayağına dolaşıyordu. Bazen onu görmeyi hak etmediğini düşünüyor, bazen de sadece onu görmek için dışarı atıyordu kendini.

Mahallenin içinden yürümeye devam etti. İşte Feridun Bey'in lokantasının önüne gelmişti. Kapalıydı, açmamıştı henüz. Lokantaya bakıp iç geçirdi. Oysaki ne hayaller kuruyordu her gün. Feridun Bey'den Handan'ı istediğine, evlenip birlikte dünyayı dolaştıklarına kadar düşünmüştü. Düşünmüştü, ama hala ilk adımı dahi atamamıştı. Bundan dolayı kızılıyordu bazen kendine. Yürüdü, yağmur bulutları toplanmaya başladığını görünce acele etti. Nihayet varmıştı iş yerine. Durdu binanın önünde. Derin bir nefes aldı, attı adımını içeri. Asıl heyecan şimdi başlıyordu...

Taha ÇAKIR 11-D

BARIŞ YANGINI

Gece 02.00 sularıydı. Telefonun sesiyle uyanmak zorunda kalmıştı. Tam da yeni uykuya dalmıştı. Kimdi bu saatte arayan münasebetsiz? Öfkeyle ama bir o kadar merakla başına geçmişti telefonunun. Yeni uyandığı için ekrandaki ismi okuyamıyordu. Gözlerini ovuşturdu ve tekrardan ekrana baktı. Arayan annesiydi. Fakat yetişememişti telefona. Bu saatte annesinin araması hiç de hayra alamet değildi. Annesini aramayı denedi fakat şebekede sıkıntı vardı. Şu şebekesini değiştirmek için kaç kere karar almıştı ama hiçbir zaman hayata geçirememişti. Yanlışlıkla aramıştır düşüncesine sığınmak istiyordu ama yine de içinden geçen kötü ihtimalleri de duymazlıktan gelemiyordu. Bu düşünceler içinde boğulurken telefonun melodisiyle hemen telefona sarıldı. Arayan tekrardan annesiydi. Hemen telefonu açtı.

-Alo?

-Yusuf, sen misin? Sonunda ulaşabildim sana. Oğlum burada durumlar hiç iyi değil.

Annesinin sesinden annesinin ağladığını anlamıştı Yusuf. Gitgide korkmaya başlamıştı.

-Anne iyi misin? Sesin hiç de iyi gelmiyor.

- Oğlum ağabeyinden haber alamıyorum. Ya başına bir şey geldiyse, ya ağabeyin...

Sesi orada tıkanmıştı annesinin. Yusuf hala olanları anlayamıyordu.

-Anne neler oluyor, de bana.

Annesinden cevap beklerken dışarıdaki çığlık seslerini ve ağlaşan insanları duyabiliyordu.

-Anne neler oluyor orada?

-Çok büyüyor oğlum. Allah'ım sen oğlumu koru.

-Ne oluyor anne? Büyüyen şey de ne? Lütfen cevap ver.

-Yangın oğlum, yangın!

Saat 03.00 olmuştu. Kendini uçağa atmıştı Yusuf. O aceleyle evden nasıl hazırlanıp çıktığını hatırlamıyordu bile. Gelirken okuduğu haberler aklında dönüp dönüp duruyordu. Yangının çok büyük olduğu yazıyordu. Uçağa gelene kadar annesine ulaşamamıştı. Bu sefer şebekesinde sorun yoktu, annesinin telefonu kapalıydı. Ah, o çaresizliğin tarifi yoktu. Neyse ki uçak bulabilmişti. Hemen annesinin yanına gitmek istiyordu. Acaba ağabeyi ne durumdaydı? Ağabeyiyle konuşmalı o kadar zaman olmuştu ki. Yıllardır küstü. Şimdi sorsan neden küstüklerini ikisi de söyleyemezlerdi. Sadece ikisinin de inadı tutmuştu. Saçma sapan bir inat uğruna... Dün annesinin dediği kadarıyla ağabeyinin bugün hastanede nöbeti vardı. Bula bula bu günü bulmuştu nöbeti. Bu düşünceler arasında kulağındaki basınçla uçağın kalktığını hissetmişti. Son bir kez daha annesini aradı ama sonuç değişmemişti. Çaresizlik içinde telefonunu kapatmak zorunda kalmıştı. Neden kapalıydı ki annesinin telefonu? Bir an önce uçağın inmesini temenni ederek başını koltuğuna yaslamış ve aklından geçen düşüncelerin akışına bırakmıştı kendini.

Sonunda inmişti uçak. Kendini apar topar dışarı atmıştı. Taksi arıyordu yana yakıla. Sonunda bulmuştu bir tane taksi. Taksinin plakasını telefonuna yazdı. Eskiden gelen bir alışkanlıktı bu. Babası öğretmişti ona küçükken. Bindiği her aracın plakasını alır yazardı telefonuna. Çok özlemişti babasını. Burada olsa şu an işlerin daha kolay olacağından adı gibi emindi. Ama yoktu işte. Bu düşüncelerden taksicinin sözleriyle ayrıldı. Taksicinin ne dediğini anlamamıştı.

-Efendim?

-Diyorum ki nereye gideceksiniz? Adres nedir?

Yusuf adres bilmiyordu. Ne diyeceğini kestiremedi. Üzüntüyle:

-Yangının çıktığı hastane, diyebildi.

Ne taksici ne de Yusuf yol boyunca konuştu. Arabada adeta ölüm sessizliği vardı. Hastaneye yaklaştıkça etraftaki yanık kokusunu ve insan kalabalığını fark edebiliyordu. İstemsiz bir şekilde gözleri doluyordu. Annesini indikten sonra kaç kere aramıştı ve açan olmamıştı. Ağabeyini gördüğü zaman ona bu saçma küslüğü bırakmaları gerektiğini söyleyecekti. Şimdi fark ediyordu ağabeyiyle zaman geçirmeyi ne kadar da özlediğini.

-Geldik efendim.

Ortalık mahşer yeri gibiydi. Herkes yanmış binanın etrafında ağlayarak dolaşüyor, kurtarma ekibine aldırmadan içeri girmeye çalışıyordu. Yangın söndürülmüştü ama geriye kocaman bir enkaz kalmıştı. Siyah duman her yeri kaplamıştı. Onlarca itfaiye aracı ve onlarca ambulans vardı. İçeriden çıkarılanlar hemen ambulanslara alınıyor, onlara orada ilk müdahale yapılıyordu. Dışarıda olan kalabalıktan bazı kişiler duman sebebiyle fenalaşmış, baygınlık geçirmişti. Bu korku dolu manzaraya bakarken bankta oturan bir kadın gözüne ilişti. Bu annesiydi. Annesinin yanına koşmaya başladı.

-Anne, anne!

Selma Hanım sesin geldiği yere baktı ve Yusuf'u görünce kalkıp ona doğru koşmaya başladı. Sıkıca ve ağlayarak sarıldılar birbirlerine.

-Oğlum, ağabeyin hala ortada yok. Sana da ulaşamadım. Telefonum o kargaşada düştü ve bulamadım. Çok korktum.

-Korkma anne. Ağabeyimi de bulacağız, sen hiç merak etme.

Tam o sırada Yusuf'un gözüne binadan çıkan bir itfaiyeci ve itfaiyecinin kolundaki ağabeyi çarptı.

-Anne, ağabeyim orada!

-Doktor hanım, durumu nasıl?

-Durumu hakkında bir şey söylememiz zor. Hayati riski az da olsa var. Biz elimizden geleni yaptık. Artık sadece uyanması için beklemeliyiz.

Selma Hanım duydukları karşısında gözyaşlarına boğulmuştu. Yusuf annesinin kolundan tutarak ona destek oluyordu. Ambulansla gelmişlerdi bu hastaneye. Az daha geç kalsalar... Yusuf bunu düşünmek bile istemiyordu. Annesi ile ağabeyinin yanında beklemekten ve uyanması için dua etmekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı.

-Anne, bir şey ister misin?

-Hayır yavrum. Bir şey istemiyorum.

-Anne üç gün oldu, doğru dürüst yemek bile yemedin. Hadi gel bir şeyler yiyelim beraber.

-Sen git yavrum. Erdem uyanırsa yanında olmak istiyorum. Beni göremezse korkmasın.

Yusuf bu sözler karşısında hiçbir şey diyemedi. Kapıya yöneldi.

-Anne... Anne, sen misin? Ne oldu bana?

Yusuf duyduğu sesle hemen yönünü değiştirdi ve ağabeyinin yanına geçti. Annesi ağlamaya başlamıştı.

-Benim oğlum, benim. Sen kendini yorma.

Erdem yavaşça gözlerini açmıştı. Karşısında Yusuf'u gördü. Sevinmişti.

-Babamı gördüm kaç kere. Bana çok kızılıyordu. Bir daha küsmeyelim olur mu?

Gülbuse BAZ 11-C

LAFÜGÜZAF

Spot ışıkları altın pırıltılarla yayıldı. Salonda arada bir artan fısıltı sesleri kesilmeye başlamıştı. Sunucuların birkaçı sahneye çıkıp ödülleri sahiplerine teslim ettiler. Son ödül bir yazara aitti. Yazar çıkıp konuşmaya başladı:

“Konuşmamı toparlamam gerekirse, ailemin arkamda olduğunu bilerek şu an bu kürsüde karşınızda konuşabiliyorum. Kırk küsur yıllık hayatım boyunca çok şey görüp geçirdim. Her konuda konuştum, susturulmaya çalıştım, yine de konuştum. Yazdım, çizdim, mühürlendim.

Bana ‘bunu böyle yapacaksın’ diyen herkese karşı kafama eseni yapmayı bildim. Ve bugün burada karşınızda bu ödülü tutuyorum. Ödülümü çocuklar, kadınlar, insanlar, hayvanlar, doğa ölmesin diye alıyorum. Dünyamız çok güzel, hele birlikte yaşamayı bilirsek daha da güzel. Teşekkür ederim.”

Genç kız, her zamanki ödül törenlerinden birini tutunduğu metrobüs kapısından izliyordu. İnceği durağa yaklaşıncı telefonunu cebine koydu ve önünü döndü. Klasik sabah insan trafiği işte. Koca şehir İstanbul’un bekçileri kulübelerine gidiyordu.

İndiği sırada yol kenarında bir şey dikkatini çekti. Bir adam, bir kadını kolundan çekiştirerek adeta sürüklüyordu. Kadının etrafına baktığındaysa herkesin sadece onlara baktığını, ardından hiçbir şey yapmadan geçip gittiğini gördü. Adımlarını hızlandırarak adama kadının yanına vardı. “Kusura bakmayın ama sanırım hanımefendi sizinle gelmek istemiyor.” Adam hiddetle genç kızın suratına çatik kaşlarla baktı.

“Sen karışma bacım, aile meselemizdir!” Şimdi etraftaki insanların dikkatini biraz çekebilmişti. Yavaş yavaş insan birikintileri oluşuyordu.

“Ablacım, bir şey söyler misin?” Genç kız kadının suratına baktı. Kadın etrafa yalvaran bakışlar atıyordu. Fakat ağzından tek kelime çıkmadı. Kalabalıktan birisi genç kıza seslendi:

“Sen karışma kızım, demek ki karı koca arasında bir şey. Aile işlerine karışılmaz. Sen gençsin, toysun, bilmezsin.” Genç kız gözlerini büyütürken etrafına bakındı. Kimse kadının haline bakmıyordu. Üstelik yargılayıcı bakışları bir de genç kıza bulmuştu. Kız, kalabalığı yardı ve uzaklaştı. Bağırıtı sesleri devam ediyordu. Kafasını salladı ve kulaklığını taktı. Kadına şiddet.

Yolda kaldırımları ezerek ilerliyordu. Yürüyüş yolu bir parkın arasından geçiyordu. Her sabah temiz ve yeşil olması gereken fakat hiçbir zaman olmayan park.

Yerde sigara izmaritleri, ağaçlara asılmış çöp poşetleri, çekirdek kabukları, çimenlerin üzerindeki pet şişeler...

Üzüntüyle etrafına baktı yine genç kız. Çantasını tek omzundan diğerine alıp yürümeye devam etti. Çöp konteynerinden taşan çöpler etrafa pis kokular yayıyordu. Onun dışında aç kalmış hayvanların açtığı çöpler de vardı.

Sonrasında insanlar dönüp dolaşp yeşil alan yok diye yakınırlandı. Altına sığınacak bir gölge bırakmayan insanoğlu, bir de kendi eserinden dolayı yakınırıldı. Ne yapılırsa yapılsın, yaptırım ne kadar olursa olsun bir dur diyememişlerdi. Şimdi sorsanız şehirden kaç kişi aldığı su şişesini geri dönüşüm kovaşına atıyor diye, acaba kaçından olması gereken cevabı alırdınız?

İlçelerde ne insanların görebileceği geri dönüşüm yaptırımları, ne de bunlara yönelik örnek davranış teşkil edecek insanlar vardı. Herkes giderek herkesleşmişti. Herkes ‘bir de ben yapsam ne olur’ diyerek buruşturduğu kâğıdı yere atmıştı. Doğa katli.

Genç kız parktan çıktıktan sonra cadde üzerine geçerek yürümeye devam etti. Hafifçe yağmur çiselemeye başlamıştı. Hırkasının kapüşonunu kapatıp yürümeye devam etti.

Bugüne kesinlikle iyi başlamamıştı. Okula vereceği dönem ödevlerini, sınavları, daha sonra gireceği daha büyük sınavı düşündükçe kafasını kaldırası gelmiyordu.

Kapitalist olarak düşündüğü düzen; sadece onu değil, kalan tüm öğrencileri de tıpkı bir yarış atı gibi oynatmaya başlamıştı. Daha doğrusu kapitalizm etkileri bütün öğrencilik hayatı boyunca alttan alttan kendini sezdirmeye başlamıştı.

Devlet okulları ve özel okullar, devlet liseleri ve özel liseler, devlet üniversiteleri ve özel üniversiteler... Aslında herkese biraz da olsa kapitalizm en başından beri aşılanmıştı.

Özellikle Türkiye'deki eğitim sistemi karmaşası. Hata yapınca düzeltmek için değil de sil baştan nasıl başlarım diye öğrencileri denek olarak kullanan Türkiye'deki eğitim sistemi... Nitelikli öğrenci yetiştirmek yerine ezberci makineler yetiştiren Türkiye'deki eğitim sistemi. Eğitim.

Genç kız basit ama detaylı şeyleri derince düşünürken soluklanma ihtiyacı duydu. Az ileride sekerek yürüyen çok güzel bir köpek gördü. Biraz daha dikkat edince hayvanın ne kuyruğunun ne de bacaklarından birinin olduğunu gördü. Elini refleks olarak ağzına götürdü. Gözleri doldu.

Sağındaki banka tutundu ve ayakta kaldı. İnsanları geç, hiçbir canlıya ne saygı ne sevgi kalmıştı ülkesinde.

Herkes sözde kınıyordu kadına şiddeti, hayvan haklarını, doğayı kirletmeyi, düzeni... Ama şunu görmek lazımdı. Bu dünya için, bu insanlık için ne yapıyordu? Sahi insanlık demişken, o kalmış mıydı bize?

Zamanında tüm dünyanın örnek aldığı Kurtarıcı Mustafa Kemal Atatürk'ün koyduğu kadın haklarına, onun örnek davranışlarından esinlenen nesle, onun ülkesine ne olmuştu? Ne olmuştu da bir zamanlar parmakla gösterilen bir ülkeyken şimdilerde tüm dünyanın 'vah' çekeceği bir ülke haline gelmiştik?

Kız, kafasını kaldırdı ve gökyüzüne baktı.

"Bize emanet edilen bu geleceği neye çevirmeye başladık böyle?"

Kendine sorduğu soru beyninde yankılanarak dolandı. Derin bir nefes alıp okuluna doğru yürümeye başladı. Oysa sabah ödül alan yazar bu ödülü her şey için, bütün kötülükler son bulsun diye alıyorum dememiş miydi?

Tek kişi olarak istediğiniz kadar farkında olun, dünya düzeni işte, lafügüzaf deyip geçen bir avuç insan dolu. Fakat yine de siz hiçbir şeye susmayın. Çünkü herkesleşirsek, yarınımız kalmaz.

İrem Deniz TÜRK

11/C

İKTİDAR ÇÖLÜ

Güneydoğu çöllerinin yaşam koşulları bilinen diğer tüm diyarlara kıyasla daha zordur. Kıtadaki feodal yönetimlerin çoğunun daha büyük krallıkların hâkimiyetine girmediği zamanlarda bu bölgede bir sultanlık vardı ve yaşadıkları kurak çöllerin parlak sıcaklarıyla karanlık soğuklarını kültürleri ve inançlarının her köşesine büyük bir özenle işlemişlerdi. Çölün en acımasız, en kurak, en zorlu bölgesine “İktidar Çölü” diye özel bir isim verilmişti. Binyıllardır tek damla su görmemiş, dehşet verici yaratıkların kol gezdiği bu lanetli topraklara gidip hayatta kalabilenlerin tanrılar tarafından önemli görevler bahşedilmesi için seçildiğine inanılırdı. Her yıl hasat zamanından sonra kim bilir kaç farklı sebepten makam, para ve güç arzulayan gençler bir kabile halinde yola çıkar, yüzlerce, kimi zaman binlerce kişiden oluşan grubun bazı zamanlar üçte biri daha İktidar Çölü’ne bile varamadan ruhunu tanrılara teslim ederdi. Bazen aylarca, bazen birkaç gün süren yolculuktan dönebilen kişi sayısı ise çoğu zaman bir elin parmak sayısını bile aşmazdı.

Yıllar boyunca devam etmiş bu geleneğin zamanla yönetici ailesine sıçraması ise kaçınılmazdı. En büyük kardeşinin sultanlık makamını hak etmediğini düşünen şehzade Bra’an, gizlice İktidar Çölü’ne giden kabileye katılıp o sene dönmeyi başaran tek kişi olmuştu. Tanrılar tarafından kutsanmış kanının yanında tanrılardan ayrıca destek almayı başarmıştı ve tahtı bu şekilde gücünü hor kullanan abisinden devralmıştı. Bu olayın üstünden sayılamayacak kadar süre geçmiş olsa da gelenek bozulmamıştı ve o günden beri tahta çıkan herkes İktidar Çölü’nün merhametsiz yollarında en az bir kere ölüm kalım savaşına tutuşmuştu. Bunu yapmak zorunda olmaları hiçbir varisin hoşuna gitmese de taht kavgası adı altında kendi kardeşlerini boğazlamaya binlerce kez tercih ederlerdi.

Yönetici ailesinden İktidar Çölü’nün bu seneki çağrısına cevap veren kişiler Za’arnid ve Kha’alshev’di. Za’arnid daha on altı yaşında bir gençti, atalarının yaptıkları kahramanlıkların hikâyelerini dinleyerek büyümüşü ve kendisi de onlar gibi halkının koruyucusu olma yolunda insanüstü bir hırsa yenik düşmüştü. Kendinden önce İktidar Çölü’nü geçmeyi deneyen üç kardeşi kızgın kumların üstünde acıyla kıvrılarak can vermişlerdi, taht yolunda kendisi hariç hiçbir engel kalmamıştı. Ailesi, öğretmenleri ve danışmanları birkaç sene daha beklemesi ve hazırlanması için uyarılmış olsalar da o güç hırsı onu ele geçirmişti artık, telkin etmenin duvara konuşmaktan farkı yoktu. O çöle gidecek, oradan sağ çıkacak, akli dengesini yavaş yavaş kaybeden babasının hükmüne son verecek ve gelmiş geçmiş en yüce hükümdar III. Za’arnid olarak sultanlık tarihine adını altın harflerle yazdıracaktı. O kadar sabırsızdı ki yola çıkma fırsatını bulduğu an saraydan dışarı fırlamış, hazırlık yapmayı aklının ucundan bile geçirmemişti. İhtiyacı olacak şeylerin çoğunu ölümlerin üstünden toplayabilirdi ne de olsa. Teyzesinin kızı Kha’alshev’in amacı daha kişiseldi. Aslında artık yönetici ailesinin bir mensubu bile değildi, düzeltmeyi umduğu şey de buydu. Yaklaşık iki yıl önce bariz bir şekilde ondan daha çok sevilen kardeşini av talimi sırasında sırtından okla vurmuştu. Bir kazaydı, fakat kimse kaza olduğuna inanmamıştı. Kha’alshev gibi yetenekli bir avcının “oku elinden kaydırmasına” ihtimal bile verilmemişti. Çocuk son anda kurtulmuş, ancak sakat kalmıştı. Bir daha asla yürüyemeyecekti. Kha’alshev kardeşine suikast girişimde bulunduğu gerekçesiyle evlatlıktan reddedildi. O vakitten beri sokaklarda yaşıyor, kaçak avcılık yaparak hayata tutunmaya çalışıyordu. O zamana kadar hafife aldığı saray yaşamının nasıl bir lütuf olduğunu zor yoldan öğrenmişti. Artık eski Kha’alshev yoktu, artık dersini almış, bambaşka biri olmuştu ve kendinden intikamını alıp ailesinin yanına dönme zamanı gelmişti. İktidar Çölü’nün meydan okumasını tamamlayıp tanrıların güvenini kazanmasının ailesinin de güvenini kazanması için yeterli olmasını umuyordu. Yanında sadece herkesten fazla güvendiği yayı, içinde biraz erzak olan bohçası ve vücudunun her tarafına doğaüstü bir güç taşıyan soylu kanı vardı. Ne pahasına olursa olsun pes etmeyecek ve onu sahip olduğu her şey yapan kimliğini geri alacaktı.

İkili, insanların yavaş yavaş birikmeye başladığı toplanma alanında uzun zamandan beri ilk kez göz göze geldi. Kan kırmızısı ve parlak beyazla boyanmış kalın kazıklarla belirlenmiş bölge her geçen dakika daha da kalabalıklaşıyor, insan seslerinin giderek yükselen uğultusundaki korku ve heyecan diğer tüm duyguları insafsızca tüketiyordu. Birbirlerinin gözlerine bakmaları onlara yeterince şey söylüyor olsa da yine de kendi kanlarının sesini yıllardan sonra tekrar duyabilmek için birbirlerine

yavaşça yaklaştılar. Birinin gözleri tanrıların ateşi gibi sonsuza kadar sönmeyecek bir heyecanla yanarken, diğerinkiler kefaret isteğinden gelen soğukkanlılığı benimsemiş, önüne çıkan her tehdidi tek bir bakışıyla yok edebilirmiş gibi görünüyordu. Bir süre yüz yüze kaldıktan sonra Kha'alshev konuşmayı başlatan kişi olmaya karar verdi:

— Burada olmaman gerekiyor.

Eski ailesinden biriyle konuştuğu için heyecanlıydı ama soğukkanlılığını da koruması gerekiyordu. Karşısında duran kişi saygıyı hak etmeyen, sırf özel olmak istediği için tanrıların huzurunda geberip gidecek aptal bir çocuktan sadece. Bunu görmek istemese de gerçek bundan ibaretti.

— Ben de sana aynı şeyi söylemek üzereydim Kha'alshev. Cesedinin sokaklarda çürüyor olması gerekiyordu, karşıma dikilip bana bilgelik taslaması değil.

Za'arnid'in yaşını ve acemiliğini belli eden yegâne şey üslubuydu. Bazı konularda çok yetenekli olduğuna şüphe yoktu fakat bu olağanüstü yetenekler, saray hayatının dış dünyadan koruyucu yapısı ve eşi benzeri görülmemiş bir güç hırsıyla birleşince karşı konulamaz bir ego ortaya çıkarıyordu. Yatalak yaşayan kuzeni yüzünden ailesindeki diğer herkes gibi Kha'alshev'den nefret etmesi gerektiği düşüncesi de eklenince hala içten içe umursadığı bu sürgüne ağza alınmayacak lafları dur durak bilmeden sıralıyordu. Kha'alshev bir süre bu sözleri dinledi, hatta kaba olmadan karşılık vermeye çalıştı ancak Za'arnid inatla lanet okumaya devam ettikçe sabrı tükendi.

— Senin gibi şımarık saray veletleriyle uğraşacak vaktim yok Za'arnid. Yapmam gereken daha önemli şeyler var.

— Daha fazla kişiyi yatalak bırakıp onları değil ama hayallerini öldürmeyi mi planlıyorsun?

Za'arnid, Kha'alshev hışımla yanından uzaklaşırken yine istemeden çok sert konuşup konuşmadığını sorguladı. Kendini bazen kontrol edemediğinin, düşünmeden hareket ettiğinin o da farkındaydı ve kendini bunu her yaptığında olduğu gibi karamsar hissetti. Bulduğu düz bir kayanın üstüne oturdu ve Kha'alshev'in yanına aldığı eşyaları kontrol etmesini izlerken ne yaptığını düşündü. İşte o an fark etti en büyük hatasını: bu yolculuğa da hiç düşünmeden katılmıştı. Yıllar boyunca egosunun onu kontrolsüzce beslemesine izin vermiş ve kendisi dâhil kimseyi umursamayan bir canavara dönüşmüştü. Tahtın mevcut başka bir varisi olmadığını bilmesine rağmen daha eğitimini bile tamamlamadan bu intihar seferine çıkmıştı ve belki de bunu yaparak bütün sultanlığı tehlikeye atmıştı. Üstelik hazırlık da yapmamış, hatta ailesine bile haber vermemişti. Birden görüşünün önce bulanıklaşmaya, sonra da kararmaya başladığını hissetti. Sesler kulağına hayal meyal gelmeye başlamıştı. Nefesleri sıklaştı, içini saldırgan bir panik hissi doldurmaya başladı. Düşünceleriyle bir kez olsun baş başa kalmıştı ve yaptığının ne kadar ahmakça bir hareket olduğunun farkına vardı. On altı yıl boyunca peşi sıra yaptığı akılsız hareketlerin bedelini tıpkı kardeşleri gibi büyük acılar içinde ölerecekti. Korkuyordu. Zihni sanki kendi içine çöküyor, etrafındakileri algılayamıyordu. Ne yapması gerektiğini bilmeyen bir bebek olmuştu adeta, etrafına korkuyla bakıyor, hem hareket edemiyor, hem de tir tir titriyordu.

Kalın ve kulakları sağır edecek kadar yüksek bir boru sesi toplanma alanının her köşesinde yankılandı, sadece bölgedeki uğultuyu değil, düşünceleri de bastırıp ele geçirmek, yok etmek istercesine. Sayısı belki de beş yüzü aşan insan topluluğu bir anda susmuş ve bütün dikkatini boruya ve onu üfleyen izbandut kılıklı adama çevirmişti. Za'arnid'in iç düşünceleri de bu boru sesinden istifade ederek kendini tekrar beyninin derinliklerine gömdü ve bedenin kontrolünü tekrar o düşüncesiz, açgözlü çocuğa teslim etti. Adam yaklaşık yarım dakika kadar üflemeyle devam ettikten sonra boruyu yere bıraktı ve belki de borudan daha kalın bir sesle kafilere seslendi:

— Yolculuk başlamak üzere! Son kontrollerinizi yapın!

Herkes adam sanki dediğini yapmazlarsa onları öldürecekmiş gibi yanlarına aldıkları eşyalara odaklandı veya diğerlerinin getirdiği eşyaları gözetlemeye başladı. Yaşanabilecek neredeyse her şey için olabilecek en iyi şekilde hazırlık yapılmış gibi görünüyordu. Uzun süre dayanabilmesi için kurutulmuş yiyecekler, şifalı ot karışımları; en kaliteli ince kumaşlar ve kalın kürklerden dikilmiş, bir sanat eserinden aşağı kalır yanı olmayan kıyafetler, sertleştirilmiş deriden ve çeşitli metal alaşımlardan üretilmiş zırhlar; kılıçlardan mızraklara, kısa yaylardan ağır arbaletlere her türlü hilkat garibesini yere yıkabilecek silahlar ve çok daha fazlası kum kızaklarına, develerin ve diğer çeşitli hayvanların sırtlarına ve çektikleri arabaların üzerine yerleştirilmişti. Tabii ki bu eşyaların çoğu zengin ve hâlihazırda güç sahibi ailelerin çocuklarına aitti, ortalama bir gencin yanında getirdiği şeyler çoğu zaman en fazla bir sırt çantasını dolduruyordu. Kha'alshev de diğer herkes gibi bohçasını son kere açtı ve eşyalarına baktı. Elinde ne varsa getirmişti, yine de yeterli gelmeyecekti. Kendisinden başka birinden yardım almayı kabul edemezdi, bu yolculuğun üstesinden kendi başına ve sadece kendi başına gelmeliydi. Yaptığı hatayı başka şekilde temizleyemezdi. Gerekirse yaptığıının cezası olarak öldürdü, ama başka bir yolcunun hakkına göz dikemezdi. Tanrılara dua etmekten başka şansı yoktu.

Boru sesi bir kere daha yükselip alana sükûnetin ve kesintisiz dikkatin tekrar hükmetmesini sağladıktan sonra izbandut görünümlü adam yola çıkma vaktinin geldiğini söyledi ve kabile eşyaları paketleyip yola koyuldu.

İktidar Çölü şöhretini tehlikelerle dolu olduğu kadar öngörülemez bir bölge olmasına borçluydu. Kimi zamanlar yaşanan en aşırı olay tek tük kişinin canını alan sıcak çarpmalarıyken diğer zamanlar kâbuslara konu olası canavarlar yerden bitiyor, insanları içten yiyip bitiren hastalıklar baş gösteriyor, grubun yarısının ruhunu tek gecede kendi yanına katan gizemli ruhlar saldırıyordu. Sadece tehlike seviyesi değil, aynı zamanda yolculuğun süresi de garip bir şekilde değişiklik gösterebiliyordu. Kimi zaman bir haftayı geçmeyen yolculuk süreleri kimi zaman üç aya kadar çıkabiliyordu. Bu lanetli bölgenin sırrını hiç kimse çözememişti, bu yüzden pek çok kişi “Tanrıların sınavıdır” diyerek geçiştirmeyi tercih ederdi.

Tanrıların sevdiği kişiler olsalar gerekti ki şimdiye kadar grubun başına ciddi bir şey gelmemişti. Yaklaşık yedi yüz kişilik kabile kendinden emin adımlarla ilerliyor, kum tepelerini, iri kayalıkları ve kurak toprakları teker teker ardında bırakıyordu. Tepelerindeki güneş onlara acımadan saldırırsa da çölde yaşadıkları gerçeği yüzünden buna alışıklardı, ancak çölde yaşamaları sıcak çarpmalarına karşı mucizevi bir bağışıklıkları olduğu anlamına gelmiyordu. On ila on beş dakika aralıklarla birinin önce adımları yavaşlıyor, sonra nefesleri sıklaşıyor, daha sonra grubun arka saflarına gerileyip en sonunda kumların üstüne yığılıyordu. Za'arnid ve yeterince hazırlık yapmadığını düşünen diğerleri ruh bedenden çıkar çıkmaz akbabalara gibi saldırıyor, zavallı adamcağızdan geriye kalanın üstünde bulabildikleri işe yarar görünen ne varsa kıyafetlerinin orasına burasına sıkıştırıp yollarına devam ediyordu.

Fakat bütün yolculuk aynı şekilde devam etmeyecekti. Bir anda örgülü saçları olan bir kız grubun geneline egemen olmuş fısıltıları bölerek yüksek sesle havanın kararmaya başlayıp başlamadığını sordu, birkaç kişi de onayladı. Çok geçmeden aynı şeyi gördüğünü söyleyen kişi sayısı artmaya başlamıştı. Ama bu imkânsızdı, güneş halen tepedeydi. Daha şimdiden akşam olmuş olamazdı. İnsanların kafasındaki sorular hava siyah yerine kahverengine bürününce cevaplandı ve yerine çok daha fazlası yerleşti. Anormal bir şeyler oluyordu.

İnsanlar teker teker transa geçmeye başlayınca ortama kargaşa hâkim oldu. Güneş her zaman olduğundan daha parlaktı ve normalde olduğu gibi sadece deriyi değil, zihni de zorluyordu. Güneşten etkilenenlerin göz bebekleri aşırı derecede büyüyor, bedenleri önce tuhaf biçimlerde kıvrılıp sonra hareketsiz kalıyordu. Kimi anlamsız sesler çıkararak inliyor, kiminin sesi tamamen kesiliyordu. Kimi cenin pozisyonu almış bir şekilde yerde yatıyor, kimi sanki mankenlermiş gibi dikiliyordu. Onları izlerken panik olmuş topluluk her aralarından ayrılan kişide daha da geriliyor, çaresizce yardım etmenin yolunu arıyordu. Sonunda biri kendine geldi ve ayağa kalktı. Ciddi bir şey olmadığı düşüncesiyle gelen sevinç adamın kılıcını çekip en yakındaki kişinin karnına geçirmesiyle aniden

söndü ve yerini yine paniğe bıraktı. Adamın suratı mimiksizdi, sanki vücudunu başka biri kontrol ediyordu. Başkaları da uyanmaya başlayınca daha on dakika önce birlikte yolculuk eden insanlar sanki gladyatör arenasındalarmış gibi vahşice birbirlerini kesip biçmeye başladı. Za’arnid ona doğru fırlatılan mızraklar ve oklardan kaçmaya çalışırken onun kadar şanslı olmayan diğerlerinin göğüs kafeslerinin çeşitli nesnelere parçalanmasına, halen uyanmamış insanların kafalarının bedenlerinden ayrılmasına tanık oldu. Koşarken havanın kararmaya başladığını fark eden kızın dikkatini çekti ve kız elindeki kırılmaya yüz tutmuş kılıcı boş ama tehditkâr bakışlar atarak ona doğru uzattı. Acemice bir tutuştu, o silahı nasıl kullanacağını bilmediği apaçıktı. Za’arnid kız üstüne açıklıktan ölmek üzere olan bir kurdun son çırpınışlarını andırırçasına koşarken sinsice tebessüm etti. İlk hamleden eğilerek kaçıp en yakındaki cesede doğru kaydı ve cesedin kalbine saplanmış kılıcı çekip gardını aldı. Kız kılıcını yarı kör şekilde savurmaya devam etti, yaptığı saldırılar stratejik hamlelerden çok uzaktı, belli ki sadece kan dökme amacı güdüyordu. Önce sağdan sola, sonra yukarıdan aşağıya. Za’arnid her saldırıyı ustaca bloke ediyor, karşı hamle yapmak için fırsat bekliyordu. Beklediği fırsatı çapraz yönde yapılan bir saldırıyı savuşturarak bir açıklık yaratınca elde etti. Tebessümü genişledi ve dişlerinin arasından “Sıra bende,” diye fısıldadı. Kolunu kafasının etrafında dolandırdı ve olağanüstü bir hızla kızın boğazına savurdu. Boğazında geniş bir yara açılan kızcağız, benliğini bu ölümcül darbe sayesinde bir şekilde geri kazanmış, bir şeyler söylemek, yardım çağırmak için çırpınıyordu fakat boğazından hafif hırıltılar ve akan kanın köpürtüşleri harici hiçbir ses çıkmıyordu. Dizlerinin üstüne çöktü, katiline baktı ve kaderini kabullenip toprağın üstüne yığıldı. Diğer güneşten etkilenenler de bunu fark etti ve bazıları odaklarını Za’arnid’in üzerine çevirdi. “İşte şimdi asıl düello başlıyor,” diye düşündü Za’arnid. Derin bir nefes aldı ve kendini hazırladı.

Kırk dakika sonra Za’arnid yirmi sekiz tane güneşten etkilenen cesedin önünde dikiliyordu. Yorulmuştu, yaralanmıştı, her tarafı kan içindeydi, kıyafeti ve silahı paramparça olmuştu ama ayakta kalan kişi oydu. Kendiyle gurur duyuyordu. Güneşten etkilenenlerin aşağı yukarı hepsi ya öldürülmüş ya da güneşin etkisinden kendi kendine çıkmıştı. Za’arnid diğerlerinin yanına gitmeye çalışırken hala güneşin etkisinde olan iri yarı bir adam sanki bir anda belirmiş gibi ortaya çıkıp onu arkadan yakaladı. Adamın kaval kemiğine vurduğu güçlü bir tekme ile adamdan kurtulmayı başaran Za’arnid o an var olan tüm gücüyle koşmaya başladı. Şu haliyle o adamla kavgaya tutuşup kazanmasına imkân yoktu. Aradaki mesafeyi olabildiğince açmayı başaran Za’arnid ani bir baş ağrısı hissetti, ama bu normal bir baş ağrısı değildi. Sanki beyni kafatasını parçalayıp dışarı fırlamak, sonra da kendi içine çökmek istiyordu. Güneş zorla beyninden içeriye sızıyor, inanılmaz acılar yaşıyor ve benliğini kül ediyordu sanki. Sıra sonunda ona gelmişti.

Za’arnid artık karanlıktan başka bir şey görmüyordu. Düşünceleri kontrolünü zorla ele geçirmiş ve onu bu karanlığın içine bırakmıştı. Hiçbir şey hissetmiyor, hissedemiyordu. Aklından düşünceler geçiyordu ama hepsi anlamsız, karmakarışıktı. Uzakta iki silüet belirdi. Hiçbir şey söylemiyorlardı ama Za’arnid’in boş bakışları oraya gitmesi gerektiğini hissetti, yalpalayarak ilerledi. Ağzını kontrol edemiyordu ama yine de konuşmayı denedi:

— Siz... Kimsiniz siz?

Silüetlerden yankılanan “Bize doğru gel,” cümlesi haricinde cevap gelmedi. Uğraşıyordu, gelmeye, yaklaştırmaya çabalıyordu ama zorla attığı her adım onu biraz daha uzaklaştırıyordu. Sonunda enerjisi tükendi ve dizlerinin üstüne çöktü. Yere secde eder gibi eğilip geri kalktığı anda silüetlerin karşısında dikildiğini gördü. Tekrar konuşmak için çabaladı ve aynı soruyu tekrar sordu. Silüetlerden biri sorduğu soruya cevap olarak kabul edilebilir bir cümle söyledi:

— Biz seniz Za’arnid. Artık gözlerini aç!

Silüetlerin gözleri akıl almaz bir ışıqla parıldadı ve Za’arnid acı harici hiçbir şey hissetmedi. Çılgınlığının uğultuları hem sonsuz hem de sessizdi. Silüetler ruhunu ufalayıp yok ediyormuşçasına her geçen saniye duygularından daha çok arınıyordu. Silüetlerin gözleri parıldamayacağı kesince Za’arnid kendini ayakta buldu. Yaşadıklarına anlam veremiyordu.

— Neler oluyor? Ne yaptınız bana?

— Her şey çok yakında anlam kazanacak Za'arnid. Her şey çok yakı-

Siluetlerin görüntüsü bir anda yırtıldı ve açılan boşluktan iri bir el Za'arnid'in boğazına yapışıp onu havaya kaldırdı. Güneşten etkilenen adam ona yetişmişti. Adam, Za'arnid durumun farkına bile varamadan onu yere fırlattı ve üstüne atladı. Birbiri ardından gelen yumruklar hem Za'arnid'in suratını hem de adamın elini parçalıyordu. Za'arnid sonunda öleceğini kabullendiği anda bir yayın gerilme sesi duyuldu. Ucu spiral şeklinde olan bir ok havayı döne döne yardı ve adamın kafasına saplanıp tıpkı bir vida gibi deldi. Adam canını oracıkta teslim edip Za'arnid'in üstüne yığıldı. Za'arnid dönüp baktığında oku atanın ilginç bir şekilde başına hiçbir şey gelmemiş Kha'alshev olduğunu gördü. Kha'alshev Za'arnid'in yanına yaklaştı ve elini uzattı.

— Bütün gün sana bebek bakıcılığı yapamam saray çocuğu, ayağa kalk.

Za'arnid Kha'alshev'in elini tutup ayağa kalktı ve yakındaki cesetlerin birinden uzunca bir hançer aldı. İkisi de birbirine dönüp baktıktan sonra güneşten etkilenenlerin kalanını yok etmeye giriştiler.

Hava tekrar maviye döndüğünde Kha'alshev bir lider edasıyla kalanlara seslendi:

— Toparlanın, yola birazdan devam edeceğiz!

Tahrip edilmemiş eşyalar toparlandı, parçalanmamış kızaklara yüklendi, sayım yapıldı ve yola devam edildi. Kalan altmış iki kişiden beşi sıcak çarpması yüzünden kaybedildikten sonra güneşin sıcaklığı sonunda yerini ayın soğuşuna bıraktı ve geceyi geçirmek için kamp kurulmasına karar verildi. Çadırlar kuruldu, ateşler yakıldı. İnsanlar bugün yaşananları tartışıyor, bir anlam yüklemeye çalışıyorlardı. Kha'alshev kendi köşesine çekilmişti, yalnızdı. Za'arnid bunun Kha'alshev'le konuşmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündü ve yanına yaklaştı. Kha'alshev Za'arnid'in geldiğini fark ettikten sonra yola tekrar çıktıklarından beri elinde evirip çevirdiği armayı yeğelinin cebine koydu ve aynı soğukkanlı ses tonuyla konuşmaya başladı:

— Ben de birazcık etkilendim, eğer merak ettiğin şey buysa.

— Onun için gelmedim, özür dilemek istiyorum.

Za'arnid, defalarca kez hakaret ettiği biri onun hayatını kurtardığı için kötü hissediyordu. Kha'alshev'den o ana kadar yaptığı her şey için özür dilemek istiyordu, bu fikir garip bir şekilde güneşten etkilendikten sonra zihninde daha fazla yer tutmuştu.

— Özür dileycek bir şeyin yok.

— Hayır, var. Sen benim ailemsin, sana o şekilde davranmamam gerekiyordu.

— Ben bir sürgünden fazlası değilim, keşke size de anlatabilsem. Hiçbiriniz anlamıyorsunuz.

Az önce cebine soktuğu armayı çıkarıp Za'arnid'e gösterdi.

— Akrep lejyonundan bir askerin armasıydı. Artık onun komutanı olan adamın kızı olmadığını, basit bir vatandaş olduğumu anlatamadım ve ben güneşten etkilendiğimde beni uyandırmaya çalışırken öldü.

Za'arnid sessiz kalmayı tercih etti. Kha'alshev de karşılık vermeyince bir süre yan yana oturdular. Sessizliği yine Kha'alshev bozdu:

- Özrünü kabul ediyorum. Yaptığın hareketleri düşünmeden yaptığın çok belliydi.
- Tekrar yapmayacağımı nereden biliyorsun?
- Çünkü artık gözlerinde eski seni görmüyorum.

Za'arnid güneşin etkisinde kaldıktan sonra bir anda değişim geçirmişti ve bu değişimin farkına bu sözle vardı. Ona ne olmuştu böyle? Güneş ona ne yapmıştı? Parçalar Za'arnid düşündükçe teker teker yerine oturdu. Siluetler onun düşündüğü gibi tanrısal ruhlar değil, biri onun kendini beğenmiş, çıkarıcı ve vurdumduymaz tarafıyken diğeri düşünceli, rasyonel ve kaygılı tarafıydı. Güneş ruhunun bu iki parçasını ondan çekip almış, onu kullanabileceği boş bir bedene dönüştürmüş, o ruhları ise kendi yanına almak için hazırlamıştı. Güneşten etkilenen adam bu sürecin gidişatını bir şekilde bozmuş ve ruhunun iki parçasını ona tek parça halinde geri kazandırmıştı. İki zıt kutup, birleşerek mükemmeli yaratmıştı. Za'arnid, artık hep olmak istediği o kahraman olmuştu. Her şey, gerçekten de anlam kazanmıştı.

Za'arnid ve Kha'alshev gecenin geri kalanını iki yıldır başlarından geçen olaylar hakkında sohbet ederek geçirdi. Sonraki bir hafta boyunca gruba zor zamanlarda liderlik ederek, başlarına gelen onca olaya ve aşmak zorunda oldukları onca engеле rağmen kalan elli yedi kişinin otuzuyla birlikte geri dönmeyi başardılar. Geri döndüklerinde Kha'alshev aileye geri kabul edilirken Za'arnid tahtın ruhani sahibi ilan edildi. Gelecek yıllar boyunca sultanlık bu iki kuzenin yönetimi altında en görkemli ve ihtişamlı günlerini yaşadı.

Yüzyıllar sonra sultanlık var olan ve var olacak her şey gibi yok oldu ve bölge başka bir krallığın kontrolüne girdi. Artık Efsane Çölü olarak anılan bu gizemli yeri araştırıp sırlarının ortaya çıkartılması için bilim adamları, araştırmacılar ve gezginler görevlendirildi. Bölgede bulunan kayda değer tek şey kumdaki minerallerden beslenip yan ürün olarak renksiz bir gaz üreten cıvık mantarlardı. Bu mantarlar ve ürettikleri gaz araştırıldığında insanlara olan yan etkilerinin bazılarının baş dönmesi, baş ağrısı, kişiden kişiye farklılıklar gösteren çeşitli sanrılar görme ve geçici renk körlüğü olduğu tespit edildi. Gaz şimdilerde krallığın fakir bölgelerinde insanların şu an yaşadıkları hayat için şükretmeleri amacıyla pazarlanmakta. Akıl sağlığını etkileyen başka yan etkilerin olup olmadığı ise halen araştırılıyor.

Çağan KAYGI 11-D

BİR NEFES ALABİLSEM

İstanbul... Yüksek binalar, telaş, trafik, kalabalık... Hava, ses, çevre, insanların kalbi epeyce kirli. Bulutlar bugün tüm göğü kucaklamış. Güneş görünürlerde yok. Burası, benim ait olduğum yer değil. Burası bana çok uzak. İstanbul'da bir parçam bile yokken nasıl bu küçük pansiyon odasına ev diyebilirim ki? Beni öperek uyandıran annemden, benimle katılarak gülen babamdan ayrırım. Yuvadan çoktan uçmuştum, hiç özleyeceğimi düşünmeden. Arkadaşlarım çoktan odadan çıkmış. Bu karamsar sabaha uyandıktan sonra pikemi yalancılıktan düzelttim. Çok şey eksikti artık bende. "Özleme bizi Meliha." Ne kolay sarf edilen sözler. Sadece altına bir pantolon giyerek, iğrenç alarm sesinin hala etkisinde ağrıyan başıma aldırış etmeden dersimin olduğu binaya yöneldim.

Gitmek istemiyorum, gitmek istemiyorum, gitmek istemiyorum; dönmek istiyorum, dönmek istiyorum... Ben görüdüğüm gibi güçlü değilim, neden kimse hala anlamadı?

Yeni güne gülümsedim.

***Girdiğimde demişim deniz durağan
Ne zaman uzaklaştım ben kıydan?***

***

-Meliha! Biz kütüphaneye gideceğiz. Gelecek misin?
-Teşekkür ederim ama bugün biraz yorgunum, döneceğim ben.
-Sorun değil, görüşürüz!

Pek de takılmadan arkasını döndü. Yeni tanıştığım insanlardan biri. Nezaketten sorulmuş bu soru bir balon gibi boş ve şişirilmiş. Epey de samimiyetsiz. Dönüş yolundaki banklardan birine oturdum. "Annem" diye kayıtlı olan numarayı aradım.

-Alo Meliha? Nasılsın kızım? Her şey yolunda mı?
-Evet anne, her şey çok güzel. Birçok arkadaş edindim şimdiden, derslerim o kadar eğlenceli olmasa da... Herkes nasıl?

Yüzümde kocaman bir gülümseme. Telefonda olduğumu hep unutuyorum.

-Herkes iyi de... Veysel hastanede kalacakmış şimdilik. Ama ciddi bir şey değil, sen oralardan merak etme. Hemen çaresine bakacakmış doktorlar.

Bakacakmış... Hep bu "mış"lar bizi yarı yolda bırakmadı mı anne? Nasıl merak etmeyeyim?
-Tamam anne. Hepinizi çok seviyorum. Çok öp Veysel'i. Görüşürüz.

...

*Veysel kaldırabilir mi bu küçücük yaşta tüm bunları? Onun güzel kalbi bunu hak etmedi.
Elimden ne gelebilir, kim biliyorsa bana söylesin!*

Şarkı mırıldanarak yürüdüm.

***Dalgalar köpürüyor durmadan
Batıp çıkmak bana artık olağan***

***

İlk bulabildiğim kitapçıdan gerekli kitap ve notları sordum. Suratsız bir adam olabildiğince az konuşarak poşete doldurdu hepsini. "Üç yüz yirmi dört lira." Cüzdanımı umutsuzca açtım. Kalan dört yüz elli liram. Veysel'in hastane masrafları yetmiyormuş gibi bir de beni okutan ailemden en azından bir ay para isteyecek yüzüm yok. Bir cüzdanıma, bir adamın bıkkın suratına bakıyor, ne yapacağımı

bilemiyordum. Adamın bakışları altında ezilen sesimi geri kazanmak için boğazımı temizledim. “Pardon, vazgeçtim. İyi günler.” En azından sadece en gerekli olanları anlayana kadar bekleyecektim. Yüksek ihtimalle yaptığım hareketi şahsına hakaret olarak algılamış olduğunu düşündüğüm adama bakmadan dükkândan çıktım. Onu boşuna uğraştırmış olduğum için biraz da üzüldüm. Elimden ne gelir?

Yanımda babam olsa mutlaka alırdı bana bu kitapları. Senden önemli mi derdi. Ama ben bencil olamam bu durumda... Nereden bulabilirim imdat? Sanki kök saldım, yürümek bu kadar zor değildi hiçbir zaman, değişen ne?

Ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Daldaki kumrulara selam verdim.

***Nefesim değildi umutlarımdı daralan
Denizdeyim ama yok sarılacak yılan***

***

Pansiyon odasında yatağımın üstünde oturuyorum. Telefonum yanı başımda. Tüm vücudum yanıyor ve yorgunum, sanki ateşim var. Olmadığını biliyorum çünkü boğazım düğüm. Yorganın altındayım, nefes almaya çalışıyorum. Telefonumun çalmasıyla irkildim. Heyecanla doğruldum, merakla telefon ekranına baktım. Babam, Sedef veya Veysel? Kim olabilirdi? Bilinmeyen numaraydı. Yine de açtım: “Merhaba, ... müşteri hizm-“. Kapatmam açmamlı bir olmuştu. Dizlerimi kendime çektim.

Sesini duymak isteyeceklerimi arayamayacak kadar aciz ama onların aradığını düşünecek kadar da salağım.

Bir süre telefonumda dolaşım.

***Batıyorum lakin yoktur ki beni soran
Üşüyorum, korumaz sular beni saran***

***

Sosyal medyada gezinmek pek eğlenceli gibi duran fakat gerçek yüzü öyle olmayan bir olay. “Kankanı” etiketle gönderileri, komik olmayan espriler, kadına şiddet, işe yaramayacak hayat ipuçları, yakılan bir köpek... Son videoyu görmemle telefonu fırlattım. Korkmuştum, nefesim düzene girmiyordu. Dehşet, şu anda hissettiğim tek duygu. Bu dünya yaşanılabilir bir yer mi artık? Herkes bencilken bu nasıl mümkün olabilir? Kimden umut bekleyebiliriz ki? En sonunda herkes “insan”, ama nerede bu “insan”?

*Hep beraber bu kadar batmışken bu dipsiz çukurda, tek çıkış yolumuzu da kendimiz yok ettik
Bir gelecek bana ne mümkün?*

Camdan dışarı bakmak için ayağa kalktım.

***Suyun derinliklerinde bulabilir misiniz iman?
Su yüzüne çıkmaya var mıdır imkân?***

***

Camdan dışarı bakıyorum. Burada beni tutan bir şey olmasa bile biliyorum ki çıkıp gidemem bu binadan. Arabalar bir o yana bir bu yana gidiyor. Biri kızımı okuldan almış, biri ise iş dönüşünde.

Çoğunun aklı epey dolu olmalı. O arabaların birinde oturup camdan esen o ferah rüzgâr yüzünüzü okşarken eve gitmek... Uykuluysanız, uzanıp arkada uyumak...

Beni götürün buradan. Alın beni, ocağıma götürün. Sadece, orada durayım yeter. Lütfen... Birisi, alsın beni. Ardıma bile bakmam, gerçekten! Burada durmak çok boğucu! Alışırım dediysem de yalan! Ben, yalnız hissediyorum. Ben artık gülemiyorum. Yarına dayanamıyorum. Durdurun zamanı, götürün beni buradan! Bu odadaki tek ses sessizlik! Lütfen, buradan...

Ağladım.

***Boğuldum. Yok mudur bu denizde benden başka boğulan?
Boğuldum, imkânsızdır yarın kıyıya varmam.***

Bengisu KAYAN 11/D

KAPTAN-I DERYA

Dalgalar kayalara çarpa çarpa yavaşlıyor, hırçınlığını kaybediyordu. Gün yarılanmış, hasat tamamlanmıştı. Delikanlı sırtını çuvallara yaslayarak yere çöktü. Uğruna hayatını kaybetmekten tereddüt etmeyecek kadar büyük bir özlemlerle sevdiğine tutulduğu deryayı, biricik babasına makber olduğu için keder dolu gözlerle seyre daldı.

Biri ona sesleniyordu.

—Ömer'im deryadan korkar mısın, dedi. Bu ses, Ömer'i heyecanlandırmaya yetmişti. Hemen ayağa kalktı. Koskoca Halil Reis gelmişti.

Halil Reis, Ömer'i omuzlarından tutarak ona uzun uzun baktı. Delikanlı uzun boyu, gök mavisi gözleri, sarı saçlarıyla babasından farksızdı. Reis'in gözleri dolmuştu, gülmeye çalışarak "Büyümüşsün." dedi.

Çuvalların üstüne oturdular. Ömer'e,

—Annen, kardeşlerin iyi midir, diye sordu. Ömer kafasını salladı. "Peki, sen nasılsın?"

—Ben de... İyiyim Halil Reis'im, dedi. Gözlerini denize çevirirken sarf ettiği bu sözler kederini bastırmaya yetmemişti.

Reis delikanlıya,

—Evlad, İlgin kızıyla düğününüz ne zaman, diye sordu. Bu soru Ömer'in biraz olsun gülümsemesini sağlamış, İlgin'in güzel yüzünü hatırlama getirmişti. Delikanlı mahcup bir halde düğünün bu gece olacağını söyledi. Halil Reis'in keyfi yerine gelmişti.

Birkaç saat sevdalısı oldukları deryayı izledikten sonra evin yolunu tuttular.

...

Genç kızın elleri titriyor, kalbi küt küt atıyordu. Ömer'in karşısında eriyor, bacaklarında onu ayakta tutacak takatin kalmadığına inanıyordu.

Ömer, genç kızın yüzünü örten peçesini kaldırdı. İlgin'in titreyen ellerini ellerinin içine alarak gülümsedi.

—Aşkın dermanı vuslatmış.

—Allah bu vuslatı daim kılsın, dedi.

İlgin mahcuptu. Delikanlı'nın gözlerine uzun uzun baktı.

—Deryadan korkar mısın, dedi. Ömer'in gözlerinin içi gülüyordu.

—Seni kaybetmekten korkarım, diye cevapladı.

—Ben burada seni bekleyeceğim.

Delikanlı ile genç kız birbirlerine bakıp gülüştiler. İlgin razı olsa da Handan Hanım Ömer'in deryaya kavuşmasına izin vermezdi. Kocasını gömdüğü kara sulara oğlunu feda etmeye hiç mi hiç niyeti yoktu.

...

Aylar geçmiş, Gelibolu'ya kış gelmişti. Ömer kucağında beyaz yeşil motiflerle bezenmiş beze sarılmış, minicik bedene bakıyordu. Allah'ın onlara bahşettiği bu mucizeden gözlerini alamıyordu.

Kapı tıklandı, Halil Reis içeri girdi. Ömer'in omzuna dokundu. Halil Reis:

—Hayırlı olsun evladım. Allah analı babalı büyütsün, dedi. Bebeği delikanlının kucağından aldı, sedire oturdu. Hatırında yer etmiş duaları okuyup miniğin yüzüne üfledi. Ömer'e döndü.

—Evlat, İstanbul'a gitme vaktin geldi. Bu gece yola çıkarsan bir haftaya evladın tekrar kucağında olur evelallah, dedi.

Ömer başını salladı. Daha yeni kavuştuğu evladından ayrılacaktı ama emir merhum babasının can dostundan gelmişti.

Ömer evladının kokusunu içine çekerek öptü. Eşiyle ve annesiyle vedalaştı. Atının eyerini sıkılaştırıp dizgini eline doladı.

...

Başkente neden gittiğini bilmiyordu. Halil Reis'in ak kaşları altındaki sert bakışlarından sormaya cesaret edememiş, emir kulu olmuştu.

Reis, oraya gittiğinde Haliç Tersanesine uğramasını istemişti. Sabah ezanı göğü delerek gündüzü geceden ayırıyordu. İstanbul'un göğe uzanan minareleri görünmeye başlamıştı.

Başkente ilk gelişi değildi, biricik babası tersanede görev yaparken o da burada bulunmuştu. Gemilerin inşa edilmesini izlemişti.

...

Tersanenin girişinde Ömer'in bir asırdır yaşadığına yemin edebileceği Tersane Kethüdası Hasan Usta duruyordu. Beyaz sakalları göbeğine kadar uzanmış, çorak toprakların çatlaklarını andıran yüz çizgileri yılların yorgunluğunu yüzüne hapsetmişti. Yaşlı adamın elinde Hint kamışından yapılmış mavi bir değnek vardı. Ömer, Hasan Usta'nın boşa kalan nasırlı elini öptü. Yaşlı adam, kendisine hürmet eden bu delikanlıya uzun uzun baktı. Bu tanıdık yüz kimindi?

Usta:

—Mehmet sen misin, diye sordu.

—Ben Gelibolulu Mehmet'in oğlu Ömer'im.

Usta bu sözler karşısında tebessüm etmişti.

—Babana ne kadar benziyorsun. Şaştım kusura kalma, dedi. Silik anıları zihnini ele geçirmişti. Hatırlamakta güçlük çekiyordu. Gözlerini kapattı. Kırmızı, uçları sırmalı sarığı Mehmet'in kafasına, açık mavi kuşağı ise kamasını muhafaza etmek için beline sarmıştı. Sefer günü dualarla uğurladığı Mehmet'e salalarla kavuşacağını bilmiyordu. O şهادet şerbetini içmiş, bu dünyadan göçmüştü. Yaşlı adam hatıralarının içine hapsolüyordu.

Ömer:

—Halil Reis buraya gelmemi buyurdu, dedi.

Kethüda irkilerek:

—Hatırladım, hatırladım. Berat kâğıdın vardır. Gel benimle, dedi. Kamburlaşmış belini değneğinden destek alarak doğrulttu. Tersaneye girdi. Kadırgaların yanından geçerken durakladı. “Kadırga nedir bilir misin evlat?” dedi. Genç adam “Osmanlı donanmasının bel kemiğini kadırga sınıfı gemiler oluşturur. Hafif, uzun ve su seviyesine yakındır. Baş tarafında üç tane olmak üzere toplam on üç topu vardır...” dedi. Hayretle genci dinleyen Kethüda, Mehmet Reis’in oğlu işte böyle olmalıdır diye düşünüyordu.

Berat kâğıdı, hükümdarın tuğrası ile başlayıp Ömer’in sefer kâtipliğiyle görevlendirildiği ile son buluyordu. Genç adam şaşkındı. Büyük bir iştiyakla istediği ayaklarının önüne serilmişti. Heyecanını daha fazla bastıramadı. Kethüdanın ellerine sarıldı, naralar atarak kendi çevresinde döndü. Bu haberi gül kokulu evladına, çok sevdiği eşine ve annesine...

Handan Hanım kabul edecek miydi? Orasını Allah bilirdi. Hasan Usta ile vedalaştı, atını Gelibolu’ya sürdü.

Ortalığı bir sis kaplamıştı. Köye yaklaştıkça kül kokusu burnuna doluyordu. Limandan ateşler yükseliyor, kadınlar bağıryordu. İçine bir kuşku düşmüştü delikanlının, yüreği sıkışıyor nefes alacak gücü kendinde bulamıyordu. Atını limana sürdü. Gemiler cayır cayır yanıyor, dalgaların üstünde gidip geliyordu. Atından indi. Yürümeye başladı, toplanan köylülere yaklaşıyordu. O adım attıkça sanki uzaklaşıyor, ayaklarını kontrol edemiyordu. Köylüleri iterek meydana ulaştı. Halil Reis, Ömer’i elinden tuttuğu gibi çemberden çekti.

—Küffar gemilerimizi yaktı.

Ömer’in zifti andıran yüzü tepkisiz kalmıştı. Reis genç adamı sürükleyerek bir kadın bedeninin önüne getirdi.

—Ömer’im. Ses çok derinden geliyordu. Ömer sesin kime ait olduğunu anlamakta güçlük çekmişti. Yere çöktü. Ilgın, son bir çabayla:

—Deryadan korkma beyim. Ben seni burada bekleyemedim ama kızımız bekleyecek, dedi.

Genç kızın gözünden düşen bir damla yaş yanaklarından süzülerek toprağa can oldu. Ömer genç kızın bedenini kollarıyla sarmış, sarsılarak ağlıyordu.

...

Ömer görevini yerine getirmek üzere Akdeniz limanına gidecekti. Annesinden helallik aldı. Gemiye bindi.

Ona verilen görevi yerine getirmemeyi çok düşünmüştü fakat Ilgın’ın sözlerini aklından çıkaramamıştı. Handan Hanım, oğlunun gitmesine razı olmuş, torununu büyüteceğini söylemişti. Gelininin intikamının alınmasını istiyordu. Ömer söz vermişti. *Ya kendisi ölecekti ya onlar.*

Ömer sefer kâtipliği görevini hakkıyla yerine getiriyordu. Akdeniz’in kıyılarını gözlemlemiş, tüm faaliyetleri kayıt altına almıştı. Halil Reis’in eğitimine tabi tutuluyordu. Dalgaların hâkim görüldüğü bu denizde hâkimiyeti kendi saflarına çekmek için her türlü teknik bilgiyi öğrenmeye çalışıyordu. Deryanın ne yapacağı belli olmazdı. Bazı günler sinirlenir, denizcilere kök söktürürdü. Bazı günler ise hiçbir şey yokmuşçasına masmavi uzanırdı.

Ömer, birkaç savaşta yer aldıktan sonra gemi komutanlığına yükseldi. Mürettebatın beyni oydu, kalbi ise gemi.

Birkaç ay sonra komuta ettiği gemisiyle denizlere açılıp akıncı leventlik yapmaya başlayacaktı. Limanları avucunun içi gibi bilir olmuştu. Yüreğinde derin yaralar açan gâvurlardan intikamını almak için hazırды. Yeni sefere çıktığında Akdeniz'in en tanınmış reislerinden biri olmuştu. İntikamını almadan dönmeyeceğine ant içmişti. İlk seferinde başaramamıştı ama pes etmedi. Tekrar hazırlandı, yeniden sefere çıktı.

Aklı da yüreği de bu savaşa hazırды. Denizin kara suları bu kez onun lehine dalgalanıyordu. Zafer kaçınılmazdı. İlk toplar ateşlendiğinde adanın üstünde siyah dumanlar yükselmiş, alevler yayılmıştı. Çok geçmeden ikinci toplar ateşlendi. Düşman gemilerinden yükselen toplar denizle bütünleşip sulara gömülüyordu. Genç Reis, topların ateşlenmesiyle düşman gemilerinin aynı o gece yakılan gemiler gibi cayır cayır yanışını izliyordu.

Ömer, Ilgın'ın adını anarak girdiği savaştan galip ayrıldı. Onların kavuşması mahşere kalmıştı.

Akdeniz'de onu yenebilecek bir Haçlı amirali dahi yoktu. Ünü padişaha kadar gitmişti. Başkentten haber vardı. Ömer, Gelibolu'ya dönecek annesine ve kızına kendi haber verecekti.

Gözlerini zaferinin şahidi denize çevirdi:
—Derya, senden korkmuyorum!

O artık *Gelibolulu Ömer Reis* değildi, *Kaptan-ı Derya Ömer Paşa* idi.

Miray Begüm YILMAZ
11-D

ÖMÜRDEN YEGÂNE EZGİLER

Bir Doğuş

Son kez derin bir nefes havaya üflendi ve gökyüzünde tamamen berrak bir maviliğe kavuşmaya engel olan turuncu yarıklar silindi. Son bir dokunuşla gün doğdu ve yaşamın başlangıcındaki gibi tertemiz bir sabah yer aldı. Evrenin ilk günündeki gibi kuşlar ötmeye, uçmaya başladı. Rüzgâr esti esti ve bir yaz sabahı kokusunu, limon ağaçlarının etrafından cilveli cilveli geçerek etrafa yaydı. Denizin dalgaları bir kadının yürürken dalgalanan pileli eteği kıvamında yavaş yavaş salınırken yazın ve bu küçük Ege kasabasının tadını çıkartıyordu. Parlak güneşin ışıklarıyla her şey ortaya dökülmüş, kuytu köşelerde uyuyan köpekler, kediler uyanmaya başlamıştı lakin saat henüz kahvaltı masasından dışarıya atılmaya hazır bir hızla ilerlemiyordu.

Mavi boyaları dökülmeye başlamış küçük bir evde her zamankinden fazla bir neşe ve heyecan vardı. Evin küçük, portakal ağaçlı bahçesini gören kapısı açılmış; ev deniz, yosun ve kızarmış yumurtalı ekmek kokularıyla harmanlanmıştı. Bir yanda da yatak odasının girişinde yer alan bir masa üzerinde kopmuş saz telleri, keman arşesi ve tefin ortasında bir pikap duruyordu. Yıllar önce İkinci Dünya Savaşı sonrası Türkiye’de kalmış bir İtilaf Devleti askerinin karısından evin sahibinin babası müzisyen Kemal Bey’e hediye edilmiş tutkulu fakat sonlanamamış aşktan kalan bir anıydı. Dönen plaktan yeni ortaya çıkan genç bir çocuk Zeki Müren’in ‘Bir Muhabbet Kuşu’ şarkısının ezgileri kulaklara doluyordu. Hem canlı hem de plaktan dinlenecek olan şarkıların ellerde birer kek birer limonata ile uğrak yeri bu eskiden gelen müzisyen ailenin yuvasıydı. Telaşlı fakat göbeğinden ötürü istediği hızda yürüyemeyen bir kadın, elinde komşuların yapıp “ Yazık hamiledir yapamaz.” düşüncesi ile verdikleri domates salçası kabıyla diğer elini kullanarak pikaptan plağı çekti çıkardı. Yer sofrasında bir elinde çay ile pek buralarda fazla düğün çıkmadığından ötürü, aynı zamanda insanların maddi durumlarının düğün çalgıcılarına para verecek kadar iyi olmadığından, civar ilçelerden zengin bir kumaş fabrikatörünün kızının düğününden elde ettikleri kazancı yanında darbuka çalan genç sarı bir çocuğa ve hareketli havalarda uzun saçları, bir o yana bir bu yana salladığı yeşil eteğiyle dans eden Adanalı kıza paraları nasıl eşit pay edeceğini kara kara düşünüyordu Menderes Bey. Kafası bu kadar yoğun olmasına rağmen şarkının kulaklarını ve ruhunu dinlendiren ezgilerinin kesildiğini fark edip “Hanım hanım, şu pikaba bir bakıversene.” diye bağırdı önünde duran kâğıttan birkaç sayının üstünü çizerken. Bir acı dolu feryat ile etrafa dökülen ve halılardan çıkmayacak olan domates salçalarının içinden “Menderes koş çocuk geliyor!” sesi Menderes Bey’i tekrardan şarkı ve hesaplamalar dışında olan gerçek yaşama döndürür oldu. Böylelikle parlak güneşli bir 1952 yaz sabahı geliri düşük fakat müziğe âşık bir ailenin en büyük kızı Suzan bir derin nefesle evrenin bir parçası oldu.

Bir Telaş

Sokak top oynayan, dışlanan, istedikleri olmadığı için ağlayan, öğle sığağında uzun yağ, tüp sıralarından ellerinde poşetler fakat ceplerinde yokluk içinde kuyruktan bunalmışlıkla kendilerini atan ve yakıcı güneşin altından gölgeye sığınan insanlarla doluydu. Üç katlı bir binanın kapısı gıcırdayarak açıldı ve uçları karanfil yazmalı bir kadın elinde bir tepsiyle beliriverdi. Kapı gıcırtdısından nasıl anladılarsa arkası dönük iki çocuk birden koşarak kadının yanında beliriverdiler. Tepsiden aldıkları salçalı ekmekleri ellerinde yiyerek yavaş yavaş geri oyun alanlarına doğru yürüdüler. Salçalı ekmeği gören mahalledeki çocuklar tamah etmiş olmalılar ki sokak birden pencerelere doğru “Anne acıktım!” diye bağırarak çocukların gürültüsü ile doldu taşı. O sırada sokaktan geçen saçlarına aklar düşmüş, gözlerinin yanlarında kırışıklıklar belirmiş, hafif kamburu çıkmış Menderes Bey elinde poşetle düşünceli düşünceli ülkenin ekonomisini, yağa verdikleri parayı, kızlarını karısının İstanbul’daki şaklaban kardeşinin yanına okumaya göndermenin ne kadar doğru olduğunu, bir yandan da gençliği doruklarında yaşayan okumakta gönlü olmayan top peşinde koşturan oğlunun ne hal alacağını kara kara düşünüyordu. Evin demir kapısının kilidini açıp içeri girmesiyle kapısı açık evden bir yanda tozlu geçmiş olan pikaptan gelen Cem Karaca’nın “Tamirci Çırağı” şarkısına eşlik eden delikanlı oğlunun sesini, bir yandan Suzan’ın “ Yeter bari bana giderken rahat ver deli deli bağrınma.” seslerini duyuyor, kızının gerçekten onlardan ilk defa uzaklaşacağını belki de bir daha buralara dönmeyeceğini

yeni yeni kavrıyordu. O sırada telaşla kapıdan görünen ve bir şeyler söyleyerek elindeki poşeti kapıp anında mutfığa yönelen karısının hep bu kadar hızlı mı yürüdüğünü hatırlamaya çalışıyor Menderes Bey. Ardından kapıdan Suna üzerinde bir alt sokakta denize karşı “Mehtap Giyim” adında sarı duvarlı minik bir dükkânı olan İstanbul Hanımefendi’sinden aldığı İstanbul işi kıyafetlerle kapıda beliriveriyor. Mehtap Hanım, kocası için buralara gelen fakat kocası buralara yerleştikten kısa bir süre sonra vefat etmesine karşın yirmi yıldır buralarda yaşayan, İstanbul’a onu kaçıp evlendiği için reddeden ailesinin onu affettikten sonra yanlarına her ziyarete gittiğinde aldığı kıyafetleri mağazasında satan nazik, gençlerle anlaşabilen, hatta Suna’nın İstanbul’da okumasına en çok destek olan, saçını her daim fönü pembe rujlu nazik bir kadındı. Suna babasına “Annem börekleri kızartıp kaplara koydu bile hadi baba saati kaçıracağım.” diye söylenirken Menderes Bey’in kulaklarındaki uğultu yavaş yavaş kaybolmaya başladı. “Tamam tamam geliyorum haydin geç içeri.” Kapı yanları giyecek, yiyecek içeren bir sürü valizlerle doluydu. Son bir telaşla hem anne hem baba son telkinlerinde bulundular:

- Aman kızım sakın siyasete falan karışayım deme, ortalık bin felaket zaten. Sakın ha dayımın yanından da ayrılma okulunu oku, bitir, bizi merakta bırakma. Gelirsin zaten sen, hem biz de geliriz. Bir İstanbul havası almadık demeden de ölmeyelim değil mi? Bak orası büyük şehirdir, insanlara güven olmaz, kandırıyorlar seni...

Cümlelerin sonları annenin gözlerinden süzülen yaşlarla babanın titreyen dudağını saklama çabası ve erkek kardeşin bu melankolik havaya kendini kaptırmamaya çalışmasıyla sürdü gitti. Baba elindeki birkaç plağı kızına uzattı. “Ruhun hep aydınlık, şarkılarla dolup taşar olsun. Unutma müzik hep seninle, bizimle ve biz hep birlikteyiz.” Birkaç dakika bedel oldu kaç bin ayrılığa, herkes birbirinden gözlerini kaçırmaya çalışırken genç bir kız elinde birkaç plak, sırtında annesinin ördüğü kırmızı hırkası korku, hüznün, sevinç, heyecan duygularıyla karman çorman olmuş yüreği ile bir yola çıkıyor Suzan, cesareti yüreğinin en derin noktalarında örümcek ağlarının arkasında dokunulmamış iken umut her daim yaşlı gözlerinde çok yollar kat etmeye, düşse kalka büyümeye, yaşamaya hazırlanıyor.

Bir Ara

Koyu mavinin birçok tonunu barındıran gökyüzünden düşen damlalar gökyüzünün ne karamsarlığını ne de rengini biraz olsun yere akıtıyor, tam tersine rüzgâr ona tüm gücüyle hücum ediyor ve çırpınan damlalar etrafa çarpıp yok oluyorlar. Bu soğuk ve yıpratıcı gecenin bir yerinde denize karşı oturmuş gözyaşlarını ve hıçkırıklarını doğaya emanet etmiş bir kız nefes almaya çalışıyor. Yaşadıkça büyüyor, büyüdükçe yeni şeyler öğreniyor, bazı şeyleri öğrenmek zorunda kalıyor ve çok yoruluyordu. Büyümenin, yanında kimler olursa olsun ailene sarılmadıkça yalnız olduğunu hissetmenin acı tecrübelerini yaşıyordu. Parlayan telefon ekranından bir gözyaşı damlası süzülüyor, bu saatte babasını arayıp aramama tereddüdü ile savaşıırken bir yanda da Sezen Aksu’nun yeni çıkan “İstanbul İstanbul Olalı” şarkısı Mp3 çalarından kulaklarına doluyor. Bu ıssız gecede yorulmuş, büyümeye korkan içindeki çocuğa sıkı sıkı sarılan ve nefes almaya, bir araya ihtiyacı olan bir kadın ona eşlik eden Sezen Aksu ve telefonun ışığı ile başuçlarında nöbet tutan sessizlik günün ağarmasını bekliyorlar.

Bir Ölüm

Buruşmuş, bahar ayında olunmasına rağmen soğuk ve titreyen eller yatağın hemen yanındaki beyaz komodinin üstünde duran ilaçlara yöneldi. Birkaç ilacı kutusundan çıkartarak titreyen elleriyle suyu dökmemeye çalışarak içti. Bardağı tekrar komodinin üstüne koymaya çalışırken güvercin, kelebek ve çiçek motifli bir fotoğraf çerçevesi yere düştü ve camın kırılma sesi dışarıdan gelen korna sesleri ve odanın içini dolduran plaktaki cızırtı ve melodiler arasında ufak bir çılgılık gibi yok olup gitti. Yerde bir aile fotoğrafı kaldı. Kırmızı hırkalı bir kız koskocaman dişlerini göstererek gülmüş, bir eli saçlarına aklar düşmüş bir adamın belinde, adamın hemen yanında mavi gözleriyle sımsıcak bakan bir kadın ve onun da hemen yanında genç bir erkek zorla gülümsemeye çalışırken şaşal bir yüz

ifadesine bürünmüş bir biçimde kameraya bakıyor. Portakal ağaçlarını arkalarına almış bir bahçedeler. Yaşlı kadın yatağın başlığında güç alarak ayağa kalkıyor ve yerdeki fotoğrafı alıp komodinin üstüne yerleştiriyor. Yatak odasından yavaş adımlarla çıkıp cam parçalarını süpürmek için süpürge makinesini arıyor. Cam parçalarını süpürdükten sonra duvar saatinin saat başı olduğunu belirten sesini duyuyor. Yeşil motifleri olan soğuk seramiklerin üzerinden yürüyüp mutfığa varıyor, belini incitmemeye özen göstererek dolaplardan saklama kaplarını almak için uzanıyor. En son bir yıl önce böyle bir harekette bulunduktan sonra belini çok fena bir şekilde incitmiş, bir süre yerinden kalkamamıştı. Aldığı saklama kaplarına öğle uykusundan önce yaptığı haşlanmış tavuğu, bir adet zeytinyağlı enginarı ve Akdeniz salatasını dolduruyor. Mutfağın açık penceresinden bir esinti ile birlikte limon ağacının ferahlatan kokusu geliyor.

Beyoğlu'nun yokuş sokaklarından birinde elinde bir bez çanta ile yürüyordu. İp askısıyla boynuna astığı gözlüğünü takmak aklına gelince bir zamanlar öğrenci iken yürüdüğü yollar daha net gözüküyor gözlerine. O zamanlardan beri neler değişmedi ki... Ne o aynıydı ne de sokakta yürüyen insanlar, dükkânlar. Bir tek dükkân hala yerinde duruyordu, sokağın bitiminde köşede, doksanlı yıllarda gençlerin uğrak yeri olan, şimdilerde ise daha çok eskilerden hoşlanan antika eşyalar toplayan insanların yeri idi. O bu dükkânı İstanbul'a ilk ayak bastığı günden beri biliyordu. Ve şimdi içinde olan yaşlanmış, gözlerinin kenarları kırışmış adamı da dükkânın önünde otururken uzun saçlarıyla tanıyordu. Zamanla saçlarını kestirmiş, bıyık bırakmış, bazen kesmiş şimdilerde ise kamburu çıkmış, boyu kısalmış ve bir ömür el ele yaşamışlardı. Dükkâna gelince alışkanlık yıllardan beridir yaptığı gibi içeriye doğru bir göz attı. O sırada genç bir kız müşteriyle konuşan tanıdığı yaşlı adamla göz göze geldi. Hafif bir tebessümle başını sallarken müşterinin çıkmasını beklemeye koyuldu. Vitrinde birkaç değişiklik yapılmıştı. Babasına ait olan müzik aletlerinin yerleri değiştirilmiş, "Bir Muhabbet Kuşu" plağı Cem Karaca'nın plağının yanından alınıp daha ön sıralara konulmuştu. Kapının üstünde bulunan renklere boyanmış tenekelerin sesi ile kapı aralandığında yaşlı kadın daldığı vitrinden gözünü çekip müşterisini kapıya kadar uğurlayan adama baktı. Yaşlanmışlardı. Adam tebessümle ona döndü:

- Hoş geldiniz Suzan Hanım. Yıllardır hep aynı alışkanlık müşteriler çıkmadan girmezsin içeri, girsene ne olacak ki? Bak kendine eziyet ediyorsun elinde torbayla. Ver bakalım onu bana.

Suzan Hanım torbanın elinden alınmasına razı gelip:

- İçeride müşteri varken müşteriyle ilgilenmek gerekir. Ne gerek var kalabalık yapmaya dükkânda. Sana doktorun verdiği reçeteye uygun yemekler getirdim yemek saatin de geldi, afiyet bal şeker olsun.
- Ellerine sağlık. Ne yalan söyleyeyim benim de gözüm yollarda kalmıştı aklıktan.
- Benim istediğim plaklardan bir haber var mı? Muzaffer Bey bir yandan masasına oturmuş yemeğini yerken bir yandan da konuştu.
- Ben onu sordum birkaç arkadaşta daha bulacağım, az kaldı.

Suzan Hanım kalktı, yemek yerken kendini dünyadan soyutlayan kocasının yanında yalnız hissetmemek için bir plak taktı. Yıllar önce dayısının yanına okumak için gelmişti, büyülü olarak anlatılan bu şehre. Şimdi ise üzerinde emeği olan gençler aile kurmuş nice kadınlar erkekler bu şehirde yaşamaya çabalıyordu. Sıcak bir fincan çay içerken hayatını düşündü. Çocukluğunu, düğünlerde çalgılarla, şarkılarla geçen yaşamını, hep birlikte Almanya'dan Türkiye'ye televizyonla dönen kilolu çocuğun evlerinde toplanıp yiyecek içecek eşliğinde TRT'deki yayın akışını izlerkenki heyecanlarını, dayısıyla İstanbul'da geçen bir ton maceralarını, ilk aşkını, ilk öğrencilerinin karşısında ders anlatırkenki heyecanını tatlı bir tebessümle anımsadı. Fincanda son bir yudum kaldığını fark edince ayağa kalkıp:

- Bana müsaade. Akşam yemeğinde istediğin bir şey var mı, diye sordu. Tozlanan eşyaları silen Muzaffer Bey:
- Ne isteyeceğim canının sağlığı. Allah'a ısmarladık, diyerek karısını kapıdan uğurladı.

İkindi esintisi ile birlikte önündeki dik yokuşa baktı Suzan. İnmesi kolayken çıkması bir hayli zor gelecekti bu yaşlı bedenine. Duvardan destek alarak arada bir duraklaya duraklaya evin kapısına kadar geldi lakin bacaklarında ne derman kalmıştı ne de fazladan harcayacak soluğu. Tansiyonu düşmüş olacak ki gözleri de kararmaya başlamıştı. Bir güçle apartman kapısını açıp eve kendini atmayı başarabildi. Yatak odasına girip birkaç ilacı susuz yuttu ve kendini yatağına bıraktı. Kulaklarında babasının sesi “Kalbimi bezlederim minnet-ü zevk-e /Dilesen dilesen dilesen/Bir muhabbet kuşu da ben olurum/ Sev diye sen” şarkı sözleri mırıldanırken, beyinde akşam yemeğine ne yapacağına dair düşünceler dolaşıyordu fakat yerinden kalkabilecek takati yoktu. Kapalı, çizgilerle dolu göz kapaklarını açtığında odanın kararmaya başladığını fark etti. Kafasını hafif yana doğru oynattığında ise kırmızı kazaklı bir kız kocaman gülümsüyordu ona. O da sımsıcak gülümseyerek karşılık verdi gözleri kapanmadan saniyeler önce. Bir ara bir el hissetti başını okşayan. Babasının kokusunu hisseder gibi oldu. Ruhu hep müzikle dolup taşar olmuştu yaşamında ve onlar artık fiziksel anlamda yan yana olamayacak olsalar dahi bir fotoğraf karesinde, bir şarkının son sözünde, bir esintide hep birliktelerdi. Sonrası bağucunda sade bir sükût gerisi bomboş.

Mislina Bace AĞDERE 11-C

TÜKENİK UMUTLAR

“Kışın keskin soğukluğu yerini papatyaların saf beyazlığına bırakmıştı. Güneş ruhumu kemirirken çocuklar koridorda neşeyle koşuşturuyordu. Bir yandan kaz ayaklarında yaşanmışlıklarının izi olan babamın horlama sesi, bir yandan ise annemin çantasından çıkan atıştırmalıklar... Paslanmış demirlerin üzerinde homurtusuyla giden vagonumuzda yolculuğumuz böylece başlamıştı.

“Unutulmaz olacak bu tatilimiz.” dedi annem ve bir kıyamet koptu. Çocukların neşe dolu sesleri camlardan dışarı çıkıyor, yerini çığlıklar alıyordu. Bağrıışmalar, çığlıklar ve uçurumun derin boşluğunda; sevdiceğiyle kavuşacakmış gibi hızlıca yuvarlanan trenin içinde uçtan uca umarsızca savrulan bizler... Bütün güzel anlarımı örümcek ağı gibi sarıp unutturan bu anın üzerinden tam üç bahar geçti. Üç anlamı olmayan, umutların kül olup uçtuğu bahar. Ben yine aynı peronda hayatımı çürütüyorum. Trenler geliyor, dönen yolcum yok. Gülen yüzler var, bana gülümseyen yüz yok. İnsanlar, o büyük kazanın yıldönümünde yine karanfillerini acımasız rayların üzerine fırlatıyorlar. Ailemi benden alan, beni sadece küçük yaralarla hayatta bırakan raylara bugüne kadar hiç çiçek vermek istemedim. Midemi bulandırmaya başlayan demir kokusu, ciğerlerimin her köşesine nüksederken hiç gelmeyecek olan yolcularımı bekliyordum; niye çiçek atayım ki?

Düşüncelerimle birlikte otururken peronun soğuk bankında, yanıma bir kız geldi. Saçları karışmış, burnu soğuktan kızarmış, bağcıkları bağlanmayı unutmuş. Muhtemelen hiçbir umurunda değil. Zaten hislerini de yarı yolda bırakmış gibi bir hali var. “Oturabilir miyim?” diye sordu. Onaylar bir biçimde yanımda yer açtım. Oturdu bankın soğuk tahtalarına ve ısıttı dertleriyle etrafını. Ya da dertlerimizin ortaklığı anlaşıp bankı ısıtmıştı. Kim bilir?

Rayların en son gözüktüğü yere kadar uzun uzun baktıktan sonra, göz pınarlarında biriktirdiği her ne kadar gözyaşı damlası varsa akıtmaya başladı. Kusursuz yüzünden süzülükçe damlalar, hıçkırıldı. Yanımda hiç tanımadığım bir kız ağlıyor ve ben ne yapacağımı bilemez bir şekilde oturuyordum. Kolumu omzuna attım belki sakinleşir diye ve işte o an hayatımın aşkıyla tanışmış oldum. Biriciğim de meğer ailesini o felakette kaybetmiş. Ortak acılarımızla birbirimize merhem olduk bir süre.

Hayatımın en güzel anlarını o saatten sonra onunla yaşadım. Güzel olarak hatırlayabileceğim ne hatıra varsa hayatımda, o hatıraların mimarı benim kırılmış küçük sevgilimdi. Tam umutlarımın dibini sıyrırken umutlarımı çoğaltan kişi oydu. Yeniden sevdirmişti her şeyi; kuşların mavi göklerde süzülüşünü, kaldırım arasından çıkan çiçeği... Nasıl onun gözlerinin içinde kaybolduysam Taksim’in ara sokaklarında öyle kaybolduk beraber, Kadıköy’ün antikacılarına bıraktık acılarımızı, aynı kulaklıktan çıkan ses birleştirdi kalplerimizi.

Baharın bize bayram ettirdiği bir gün Antikacılar Sokağı’ndan Moda’ya doğru iniyoruz. Gül dudağından “Hatıralarımı buraya bırakıyorum.” sözcükleri döküldü. Anlayamadım ne demek istediğini “Efendim?” dedim. Cevap yok. Döndüm ay yüzüne doğru; kalbini tutuyor, nefes almakta zorluk çekiyordu. Hiç sağlıklı görünmüyordu. O narin bedeni avuç içlerimi doldurmadan yere düştü. Yerde yatan bir çift yeşil gözü çaresizce baktı, “Üzülme arkamdan.” dedi. Ambulansı arayanlar, ne olduğunu anlamaya çalışanlar ve son yaşam gayesini gözü önünde tüketen ben.

Koroner arter hastalığı varmış benden sakladığı. Benden saklı yaşardı zaten her şeyini, çoğu şeyini söylemezdi. Her şeyini bildiğim sandığım sevgilim kuş oldu uçuşta uzaklara, benim kıyamadığım canımın içine dünya kıydı iki dakikada.

Hayata karşı umutlarımız yeşerirken sonbahar geliverir, döker yeşermiş ne kadar umudunuz varsa. Ardından bir rüzgâr gelir, hiçbir iz bırakmaz umutların ardından. İşte o an ne kendinize ne bir başkasında ne de dünyaya inancınız kalır. Tükenmişliğinizin son yudumunu tadarsınız fark etmeden.

SONSUZ UFUK

Ferah kokular saçan bir çam ağacının yanında durup gecenin sonsuz gibi görünen karanlığına doğru bakarken insanın aklına sadece yalnızlık gelir. Tamamen iyi bir hayatı olan insanı bile yalnızlığı düşünmeye iter bu renk. Rüzgâr saçlarını teğet geçerek hoş bir his bırakırken gözlerin sadece ileriye dikilir. Kafanda türlü düşünceler döner, çoğu da bağlantısızdır birbiriyle. Saatlerce başka insanlarla geçen eğlencelerden sonra düşüncelerle böylesine baş başa kaldığında gerçekten bunca şey arasında ne kadar yalnız olduğunu anlayabilirsin. Yaşadığın her şey sahte gelir, sonuçta dönüp dolaşıp geldiğin yer yine bu karanlık değil midir? Pozitif düşünceler adeta görünmeyen bir boşluğa sığınmıştır ve çıkmamak için direnmektedirler.

İşte karanlığın havaya böylesine hâkim olduğu bir zamanda genç kız ağacın yanına dikilmiş uzağa bakmaktaydı. Uzaktan görenler birini bekliyor sandılar fakat kız sadece düşünüyordu. Böylesine bir hissi daha önce yaşamamıştı ve bu yeni tecrübe benliğine yavaş yavaş sızarken ne yapacağını şaşırılmış durumdaydı. Yanlış hayatı yaşadığı düşüncesi aklını kasıp kavuruyordu. Evine dönerken birden burada durası gelmişti. Yoğun bir hayatı vardı ve hayat gayesi tek bir saniyeyi bile kaçırmamaktı. Şu ana kadar yaşadığı süreyi mutlu geçirmeye odaklanmıştı, her şeyi planlamış ve zorlukların altından kolaylıkla sıyrılabilmeye çalışmıştı fakat burada, tek başına kalıp da içinden geldiği gibi düşünmeye başladığında aslında ne kadar da yorgun olduğunu fark etti. Bu ruhsal bir yorgunluktu, bütün duyguları içinde ağırlık yapmış ve ruhunu, tüm evreni sırtında taşımaya mahkûm olan Atlas'a çevirmişlerdi adeta.

Aklına küçüklüğünden görüntüler gelmeye başladı. Birden gelip aklına flaş ışığı gibi çarpıyorlar ve yok oluyorlardı. Yaşadığı onca anı birkaç saniyelik görüntülere sığabiliyordu. Çocukluğu, gençliği... Kimileri kafasını yastığa koyup düşündüğünde bile onu gülümsetebilirken kimilerini aklından atabilmek için çok şey yapabiliirdi. Değişip gelişen bir sürü hayali vardı öncelerden. Sabaha mutlu uyanmasını sağlayan o hayaller... Kaç tanesini gerçekleştirebilmişti acaba? Yaz gecesinin tatlı meltemi tenine hafif hafif temas ederken bunları düşünmek istemedi ama kendini alıkoyamadı. Gerçekleşmemiş hayalleri düşüncelerinden sıyrılıp kendi yapay dünyasına geri geçişini engelledi. İsteddiği mesleği elde edememişti. "Bu bölümün maaşı daha iyi. Seçersen rahat edersin, bu bölümü okuyup da mezun olamayan hiç görmedim." demişti babası kendi isteğini kızına seçtirebilmenin heyecanına kaptırmışken kendini. Tek düşündüğü bir onay alabilmektir, bu yüzden kızının cevabını duyamazdı bile. Gerçekten de hayatı boyunca rahat edeceği düşüncesi vicdanını rahatlatmasını çoktan sağlamıştı bile. Sonuç olarak her iyi evladın yapacağı gibi babasını onaylamıştı. Kendi kendine gerçekten de maaşının iyi olduğunu söyleyerek mutsuzluğunu kafasının derinliklerine itelemişti. Kötü düşünceleri adeta arşivleyip çekmeceyi kilitlemek istiyordu fakat çekmece o kadar dolmuştu ki tam da bu gece patlamıştı.

Aniden bu tatlı hava varken kendini evin boğuk havasına ve yalnız odalarına kapatmak istemedi. Açık kafelerden birine oturup düşüncelerini toparlamak istedi çünkü şu ana kadar sorunlarıyla böyle yüzleşmişti. Kendini her zaman güleç biri olarak göstermişti. Belki başlarda böyle değildi fakat insanların kendi sorunlarıyla zar zor yüzleştiklerini fark ettiğinde kendini yakınlarına açmayı bırakmıştı. Her şeyi kendi içinde çözümlenmişti ve işin içinden çıkabilmişti. Şimdi de öyle yapmayı umuyordu. Bir kafenin terasına oturdu ve sert bir kahve rica etti. Beklerken kötü hisler yine hücum etmeye başladı. O an bomboş bir hayat yaşadığı şimşek gibi çaktı aklında. Ne vasfı vardı ki? Sahte bir mutluluğun arkasına saklanmış ve gerçekten öyle olduğunu sanarak gerçeklerden aciz bir şekilde şu güne kadar gelmişti. Kendi kendine ne başarmıştı, kimi kandırıyordu? Ailesinin üzerinden geçinmişti hep, kendim başardım diyebileceği tek bir şey yoktu. Zamanın da geçtiğini hissediyordu. Sanki artık her şey bitmiş ve bu tekdüzeliğe mahkûm bir şekilde yaşamak zorundaymış gibiydi. Oysa daha çok gençti; göreceği çok gece, yaşayacağı çok acı vardı. O daha şimdiden ruhunu yaşlı bir kavak ağacı kadar yaşlı hissediyordu.

O gene dalmışken kahvesini getirdiler. Zihnini açmak ve harikalar diyarındaki Alice misali içinde kaybolmaktan ürperdiği için sert seçmişti kahvesini bu kadar. Bu dalgın ve kendi içinde

kaybolmuş düşüncelere alışkın olmadığından olayı bir an önce çözümlenmek istiyordu. Neye ihtiyacı vardı ki? Kariyerine daha çok odaklanıp kendini boş avuntularla başarılı olduğuna inandırmaya mı? Hayatta hiçbir gayesi olmayan ve kendi küçük dünyasında huzur bulan yaşlı geçkin teyzeler gibi bir sürü kedi sahiplenmeye mi? Sadece yanında durarak bile ne hissettiğini anlayan bir dosta ne kadar da ihtiyacı vardı şu an. Yine de hiçbir tanıdığını aramak istemedi. Kendi korkunç ama garip bir şekilde bir o kadar da huzurlu yalnızlığıyla bir başına yüzleşmeyi tercih etti. Uzun süredir kendine böyle bir zaman ayırmaya ihtiyacı varmış meğer. Şehir hayatının kıpır kıpır ve insanı oradan oraya sürükleyen temposunun arasında kendine ancak uykuya dalmadan önceki hayal meyal düşüncelerinde vakit ayırabiliyordu.

Kahvesini içerken biraz daha iyiydi. Akşamın ilk şokunu atlatmıştı. Zihni daha berraktı ve artık sağlıklı düşünebiliyordu. Gecenin bu sonsuz gibi görünen ufkunda ve iç gıcıklayan melteminde insanın yalnız hissetmesi muhtemeldi, bunu o da anlamıştı. Kendiyle uzun süredir korktuğu yüzleşme bu gece gerçekleşmişti sadece. Gariptir ki o aslında huzurlu hissediyordu. Sonunda olağanüstü bir çabayla geriye itelediği bütün duygularını gün yüzüne geri çıkarmış ve hepsini ele alabilmişti. Kendine ne kadar da az vakit ayırıyordu gerçekten. Bunu, şu ana kadar türlü bahanelerin arkasına sığınarak bütün benliğiyle reddetse de şu an daha iyi anlıyordu ki bunun sebebinin büyük bir kısmı kendinden kaynaklanıyordu. Kendi içinden sürekli bir sorun karşısında büyük bir şey olmadığını ve üzülmesinin yersiz olduğunu tekrarlayarak onu çözdüğünü sanmak şu an kendisine sadece gülünç geliyordu. Sonuçta hayatta bir pürüzle karşılaştığında sürekli göğüs gererek dimdik bir şekilde kurtulduğunu ummak onu yıpratmıştı. Şu an daha iyi farkına varabiliyordu bunun.

Kahvesinin dibini görünce saatine baktı. Gecenin saatleri birbirini kovalamıştı ve epey bir geç olmuştu. O an içinde hissettiği duygu gecenin başındakiyle bambaşkaydı. O yaşlı ruh halinden kurtulmuş ve kendini yeniden zinde hissetmeye başlamıştı. Hayat tarzını değiştirmek şu an en mantıklı olanıydı ve bu değişim için kalbinde heyecan kıpırtıları hissediyordu. Bu sefer de kendi içinde sorununu çözmeye çalışmıştı fakat bunun farkı kendini gerçekten dinlemesiydi. Diğerlerine nazaran sorunlarını daha gerçekçi bir şekilde ele almış ve duygularını dışa vurmadan korkmamıştı.

Kendini dinlemesine vesile olan gecenin bu melankolik havasına içinden teşekkürlerini sundu. Çoğu insan geceleyin kafasının daha iyi çalıştığını söylerdi ama o şu ana kadar bunu çok saçma bulmuştu. O gece ne demek istediklerini çok iyi anlamıştı. Tüm o sahtelikler ve kendini bilmiş arkadaşça tavırların hepsi gündüze aitti. Gece olduğundaysa herkes kendi içine çekilir ve bambaşka diyarlara dalarlardı. Güne gecenin saltanatı hâkimdi. Gündüz ise insanların gözünü boyayan ve asıl kahramanın sahnesini çalmaya çalışan fakat herkesin içten içe asıl kahramanı zaten bildiği bir zamandı.

TUHAF MEKTUP

Acele adımlayışlarım yerini sakin bir tempoya bırakırken buluşma noktasına neredeyse varmak üzereydim. Sokağın arasında ikide bir etrafı kolaçan eden çocuğun telaşlı gözleri, sonunda beni bulduğunda rahatlamamın getirdiği boşlukla birkaç saniyeliğine kapanmış, sonradan ne yaptığını fark etmiş olacak ki hızlı adımlarla bu tarafa doğru yürümeye başlamıştı. Benim ise her adımında, yol boyu sağlamaya çalıştığım kontrolüm biraz daha bozuluyor koca bir korku gelip içimde yer ediniyordu.

Tam o sırada çantama doğru arkamdan bir hareketlilik hissettim. Artan gerginliğimden bir anda yerimde sıçramış ancak biraz zaman geçtikten sonra birinin bana çarptığının farkına varabilmişim. Yaklaşmakta olan çocuk da yüzünün yarısını kapatacak şekilde çekiştirildiği şapkasına rağmen üçüncü bir kişinin varlığını sezmiş olacak ki yanımdan öylece geçip gitmişti. Kadının seslenişiyse çocuğun arkasından attığım bakışları sonunda çekmiş kadının gözlerine sabitleyebilmişim. Benimki gibi kestane renkli uzunca saçlarıyla gayet alımlı bir kadını karşımda duran.

- Gerçekten çok özür dilerim, dalgınlığıma verin.

-Asıl ben özür dilerim.

Kahretsin ne diye böyle bir şey demiştim ki şimdi.

-Yani şey burada durduğum için.

Harika, iyiden iyiye batırmıştım. En sonunda bütün bu gerginlik titrememe sebebiyet vereceksen kadının yolladığı samimi bir gülücükle konuşma sona ermiş sanki bir şeyler anlatmak istermişçesine biraz daha baktıktan sonra arkasını dönüp uzaklaşmaya başlamıştı. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken düşüncelerimi yarıda kesen arkamdan gelen kahkaha sesleri olmuştu. Bir hışımla arkamı dönerek çocuğa çıkmıştım.

-Ne var ne gülüyorsun?

-Demek özür diliyorsun ha, hem de burada öylece durduğum için. Amma komik kızmışsın.

-Dalga geçmeyi bırak da ver ne vereceksen.

Sanırım bu ani çıkışım bütün o korkuyu bastırılmış olacak ki birdenbire ne yaptığımı biliyormuş gibi davranmaya başlamıştım. Çocukta daha fazla oyalanmanın, hele de şimdiden biriyle karşılaşmışken, riskli olabileceğini bildiğinden kafasını sallayarak elini arka cebine atmış çıkardığı küçük torbayı önümde salladığında beyaz tanecikler çoktan görüş alanıma girmişti bile.

-Şimdi de parayı görelim.

Ben de onu onaylarcasına bir hareket yaptıktan sonra çantayı açmış, içinden cüzdanımı çıkarıyordum ki elime başka bir şey değmişti. Dikkatli baktığımda bunun bir zarf olduğunu fark etmiş bir anlığına ne olduğunu, nereden geldiğini sorgulamaya girişmişim ki çocuğun beklediğini hatırlayıp zarfı sonra incelemek üzere tekrar çantaya bırakarak cüzdandan çıkardığım banknotu uzattım. Çocuk memnun olmuşçasına pis bir sırıtış sergilediğinde gitmek üzere yürümeye yeltenmiş ancak önüme uzanan el ile engellenmişim.

-Unutma, günde bir dozdan fazlası olmaz.

-Ne yani bunu bana verdikten sonra bir de sağlığını mı düşünüyorsun?

-Kimseye zorla bir şey verdiğimiz yok. Hem emin ol çok daha iyi hissedeceksin, en azından hissedeceksin. Yalnızca... Ben... Her şeyin fazlası zarar işte. Sen dediğimi dinle. Bir dozdan fazlası seni bu hayattan temelli koparır.

-İyi ya, tam ihtiyacım olan şey.

Ağzını açmış bir şey diyecekti ki cevabını beklemeden o boğucu sokak arasından ayrılmış yol boyunca aradığım kuytu köşeyi sonunda bulabilmişim. Oturdum mermere ve elimdeki torbaya baktım bir süre.

İzin veremezdim. Bu koca boşluğun beni iyice içine çekmesine izin veremezdim. Bir an önce yaşamaya ihtiyacım vardı. Yaşamak ya, gerçekten yaşamak. Hissetmek. Yabancılaştığım benliğimi tekrardan hissedebilmek...

Mermere döktüğüm tozu bir araya toplayıp çekmeye başlamamla burnumun yanması bir olmuştu. Daha da çok içime çektim. Kıpkırmızı olan burnuma aldırmadan, ikisini birden...

Sonunda bir şekilde ayağa kalkabilmiş dengemi sağlamaya çalışırken aklıma sabahki zarf geldi. Sahi neyin nesiydi o? Elimi çantaya atmış bulanıklaşan görüntülere aldırmadan üçüncü deneyişimde çıkarabilmişim zarfı. Mektuptu bu. Üzerinde şu anda oturduğum evin adresinin yazılı olduğu bir mektup. Asya'ya diye de belirtilmişti. Garip doğrusu, böyle bir şey nasıl olabilir ki? En iyisi zaten ağırlaşmaya başlayan kafamı daha fazla yormadan açmaktı.

*“Geçmişteki on yıl önceki bana,
Önüde bir sürü mutluluk ve sevinç var. Umarım bu mutluluğu hissedebilirsin. Onun senden uzaklaşmasına izin vermezsin.
Yap, yanlış yap. Doğruyu bulana kadar yanlışla sap. Sonunda doğru yolu sen kendin bulacaksın. Büyük acılar seni bekliyor lakin korkma, çok güçlüsün sen.
Ve her şeyin sonuna geldiğini sandığın gün sakın o otobüse binme. Olacak kazada adının geçmesini istemiyorum. Çünkü sen her ne kadar daha farkında olmasan da hala yaşamak istiyorsun.
...”*

Daha fazla dayanamayıp kâğıdı buruşturdum. Alay edecek başkasını mı bulamamışlardı sahiden.

Gittikçe artan sinirimle, başımın dönmesini umursamayarak hızlı bir şekilde durağa doğru yürümeye başlamış bir yandan da kendi kendime söyleniyordum. Gelecekte mektup öyle mi? Yaşamak mı istiyormuşum? Kim bu vaziyette yaşamak ister, benimkisine yaşamak mı denir ki? Saçmalığın daniskası.

Durağa varmamla bütün gözler bana dönmüştü. Camdaki yansımama yandan bir anlığına göz attığımda insanlara hak vermiyor değildim doğrusu. Kan oturmuş gözleri, kızarıklık burnuyla ayakta zor duran bu kızdan ürkmüş olmalıydı. Oysa ben bunu hep yaşıyordum. Aynaya baktığımda artık kendimi tanıyamıyor, bu durumumdan her geçen gün daha da çok ürküyordum.

Neyse ki otobüsün gelmesiyle üzerimdeki dikkatleri dağılmış fakat otobüse binmeden önce onaylamaz hareketlerle başlarını sallayıp birbirlerine beni işaret etmeyi de ihmal etmemişlerdi. Tam tepkileri umursamamaya çalışıp otobüse doğru hareketlenmişim ki yolcuların homurdanmasıyla şoför kafası yerinde olmadığı her halinden belli olan bu kıızı otobüse almaması gerektiğini anlayıp kapıları kapatmıştı.

Bu kadardı işte, yapılması gereken buydu. Yardım etmekle, anlayıp dinlemekle uğraşmayı kendilerinden olmayı uzaklaştırarak akıllarınca o harika toplumlarını korumuşlardı. Lakin bilmedikleri, duvarlarını örerek korumaya çalıştıkları şeyi başından beridir kendilerinin kirlettiği. Bütün bu bencillikleriyle...

Düşünmemeye çalışarak boşalan durakta oturmak için ilerlediğimde arkamda kopan gürültüyle kalakalmıştım. Tedirgin bir şekilde arkamı dönmeme daha az önceki otobüsün alev aldığını görmem bir olmuştu. Mümkün değildi! Hayır, beynimin bana oynadığı bir çeşit oyun olmalıydı bu. Uyuşturucu etkisini göstermeye başlamıştı sonuçta değil mi? Onun bir yanılmacası olmalıydı bu.

Peki ya bu sesler? Bu bağırış çağırışlar nereden geliyor? Asfaltın rengi ne zamandan beri kırmızı? Ambulans siren değil mi o? Ben iyice uyuşan beynimle neler olduğunu seçmeye çalışırken insanlar etrafımda toplanmaya başlamıştı bile.

-Bir şeyiniz var mı?

-İyisiniz bir şeyiniz yok ya?

-Travma geçiriyor sanırım.

-Olanları görmüş olmalı.

-Nasıl da korkmuştur.

...

Bir süre sonra seslerini ayırt edememeye başlamıştım. Her şey üstüme üstüme geliyordu sanki. Vücudum karıncalanmaya başlamış kasılıp duruyordu. En sonunda etrafımı saran bu kalabalıktan kurtulmam gerektiğini akıl ederek yükselen seslere aldırmandan ellerimle yardım topluluğu. Ayaklarımı güç bela sürüklüyordum ki aklıma daha yarım saat öncesine kadar okuduğum mektup dank etti. Orada geçiyordu, otobüs kazası orada geçiyordu. Belki de bu bir suikasttır ya da terör eylemi. Aksi halde nasıl bilebilirdi ki bunu?

Cebimden çıkardığım buruşuk mektubu titreyen ellerimle zar zor karayabilmiş açmaya uğraşıyordum. Kafayı yemek üzereydim. Nasıl, nasıl olabilirdi?

"... Kendini kaybettiğinin, bir hiçliktir içine düştüğünün farkındayım. Mezarlığa, onun yanına gideceğin günün; bir daha dönmeyeceğini artık orada uyumaya, sonsuza kadar uyumaya, karar verdiğin gün olacağını da biliyorum. Ama senin bilmediğin bir şey var.

Oraya gitmeye hiçbir zaman için cesaret edemeyeceksin. Kafan yerinde olmasa, düşünme yetini kaybetse, kendini öldürene kadar madde alsan da onun hala oralarda bir yerlerde yaşadığını hissetmek isteyeceğin için gidip de bazı şeylerle yüzleşmeye baştan aşağı etkisiz hale bile gelse bünyenin kaldırmayacağını bildiğinden cesaret edemeyeceksin. Ki etmemelisin. Bırak yaşasın kafanda. Eğer vazgeçersen işte asıl o zaman kaybedersin..."

Gözlerimi açtığımda koluma bağlanmış kabloları gördüm, tepemdeki serumu ve üstümdeki örtüyü. Anladığım kadarıyla hastanedeydim. Asıl sorun ise buraya nasıl geldiğimdi. Ben hatırlamaya çalışırken beyaz önlüklü adamın içeriye girişi düşüncelerimi bölmüştü.

-Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Asya Hanım?

-Ben iyiyim. İyiyim de nasıl geldim buraya?

-İtfaiyeciler bulmuş sizi, olay yerinden biraz ileride.

-Olay yeri mi? Ne yani otobüs gerçekten yandı mı?

-Maalesef bir talihsizlik oldu. Yetkililer nedenini araştırmakla meşgul şu an.

-Ben bir yanıltmacadan ibaret sanmıştım onu.

-Böyle zannetmeniz normal. Kanınızda yüksek dozda uyuşturucuya rastladık ve emin olun sizi döndürmek hiç kolay olmadı. Lütfen uzak durun bu zehirden.

-Sağ olun her şey için. Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum

-Yaşama isteği var oldukça kimseyi bu hayattan öyle kolay kolay koparamazsınız. Neyse siz şimdi iyileşmenize bakın, gerisi mühim değil. Geçmiş olsun.

Doktor arkasından kapıyı kapatmış lakin sanki hala yerine oturmayan bir şeyler var gibiydi. Kafamı tavana dikmiş nasıl bu hale geldiğimi sorgularken ellerimi istemsizce cebime atmıştım. Bir hışırtı sesi gelince şaşırılmış iyice yokladığım cepte elime bir kâğıt parçası değmişti. Kablolardan dolayı biraz uğraştırmış olsa da sonunda başarmış kâğıdı çıkarabilmiştim. Zarfı bu, bir mektup zarfı. Üzerinde şu anda oturduğum evin adresinin yazılı olduğu bir mektup. Asya'ya diye de belirtilmişti...

Ayşe İŞLEYEN

11-A

KÖLELER

Cemal her zamanki gibi evinden çıkmak için kapıya yönelmişti. Sağdaki mutfağa baktı ve ocağın düğmelerinde gözünü gezdirdi. Açık olmadığını anlayınca ceplerine baktı, anahtarı ve telefonu yanındaydı. Bir de camı kontrol etti giderayak. O sırada gözlüğündeki izlerden rahatsız olup gözlüğünü tişörtünün ucu ile sildi. Artık hazır ve kapıyı açtı, ayakkabılarını yere attı. Çekeceğe elini uzattı fakat yerinde değildi. Eşinin yine dışardaki kutuya bıraktığını düşündü. Eşi çok yoğun çalışan biriydi. Doktorluk kolay bir iş değil tabii diye düşündü ve kutuya baktı.

Ayakkabılarını giydikten sonra asansörü çağırdı. Hastalığından dolayı burnu sürekli akıyordu ve pembeye yakın bir renk almıştı. Zayıf bir bünyesi de yoktu ama hastalanınca tam hastalanan biriydi. Neyse ki o gün için izin almıştı işinden. Patronuyla arası iyiydi hatta sık sık birbirlerine maç izlemeye bile giderlerdi, bundan dolayı izin almak pek zor olmamıştı. Yine burnunu çekti ve ikinci katta asansörün durmasıyla düşüncesinden çıktı.

Kapının ardındaki simaya odaklandı. Genç bir delikanlıydı bu gelen. Gencin dar, yırtık desenli mavi kotu ile kendine göre biraz daha geniş olan mavi kollu beyaz ceketini dikkatini çekmişti. Sonra yüzüne baktı ve kulaklıklarını fark etti. Hareketli bir müzik dinlediği ayağının ritminden belliydi. Asansöre girdiğinden beri genç kafasını telefonda kaldırmamıştı, sadece arada gülüyor ve telefona bakmaya devam ediyordu. Asansörden inince çıkmadan üstüne attığı gri hırkasının cebinden mendilini çıkartıp burnunu sildi ve yoluna devam etti. Önce bakkala gitmesi gerekiyordu, birkaç eksik alacaktı. Selamını verdi ve yumurta almak için elini attı. O sırada yaklaşık on sekiz ya da on dokuz yaşında tahmin ettiği bir kız girdi içeri. O da telefona bakıyordu. Kafasını kaldırıp elini bir bisküviye attı, sonra cebinden üç lira çıkartıp ödedi ve telefona bakmaya devam ederek çıktı. Cemal şaşırmıştı çünkü gördüğü iki genç de yürürken bile kafasını kaldırmıyor ve telefona bakmaya devam ediyordu. Bu hem zor hem de bir o kadar tehlikeli bir işti. Neyse dedi içinden ve alması gerekenleri tezgâha koydu. Poşetlerken yumurtayı fazladan bir poşete koymuştu ki kırılmasın. Biraz sakar olduğundan önlemini almıştı. Hemen çıktı ve bakkalın önündeki çınar ağacının altındaki banka oturdu. Bir yerde oturup insanlara bakmayı çok seviyordu. Sanki kitap okur gibi geliyordu ona. Her biri farklı koşuşturmada olan farklı kişiler. Fakat bu sefer sabahın erken saati olmasından kaynaklı olsa gerek ki hep gençlerle karşılaşmıştı. Okula gidiyorlardı ve kiminin gözünden uyku akarken kimi telefonda kafasını kaldırmadan ilerliyordu. Cemal bir an durdu ve etrafına baktı. Sanki etrafta bir sessizlik vardı.

Şöyle bir göz gezdirdikten sonra baktı ki herkesin elinde bir telefon var. Kafede oturanlar bir yandan kahvelerini içiyor bir yandan önlerine açtıkları bilgisayarlarından durmadan bir şey yazıyorlardı. Sonra bir fırt kahve alıp yine yazıyorlardı. Otobüs bekleyenler başka bir âlemde zaten. Öyle ki orada oturan iki delikanlı telefonlarından birbirlerine bir şeyler gösterip gülüşürken yanlarında ayakta bekleyen teyzeyi fark etmemişlerdi. Bu telefon zimbirtısı insanları adeta köle yapıyordu. Sokakta top oynayıp akşam ezanında eve dönmek için yalvarması gereken çocuklar evden dışarı adım atmamak için, bilgisayar ve telefonlarından ayrılmamak için yalvarıyordu. Anlayamamıştı bu durumu. Gerçek arkadaşlar yerine neden sanal arkadaşlar istiyordu insanlar? Neden gerçekte var olan şeyleri sanalda beğenmek için saatlerini harcıyorlar ya da neden sahte gülümsemeler ile fotoğraf çekip kendilerini kasiyorlardı? Anı yaşamak yerine fotoğraf ya da videolarla anın büyüsunü bozuyorlar, hayatlarını yok sayıp kendilerini küçük metal bir kutuya esir ediyorlardı? Neden yaptıkları şeyleri başkasına gösterme çabası içine girip zaman harcıyorlardı?

Düşündü kendi çocukluğunu. Okuldan eve gelir çantasını atar ve okulda anlaştıkları yerde buluşurlardı. İyice yorulana kadar maç yapar ip atlar, seksek oynarlardı. Şimdikilerden daha az şeyle daha çok eğlenirler, daha sıkı dostluklar kurarlardı. Anı yaşarlar ve birlikte olmayı, arkadaş olmayı öğrenirlerdi. Ne kadar acısa da kan kardeşi olurlar ya da bahçelerdeki meyve ağaçlarına tırmanırlardı. Gerçek olmayan şeylere zaman ve para harcamak çok saçma diye düşündü. Gençken de telefonları yoktu Cemallerin. Arkadaşlarıyla buluşur maç izlemeye giderlerdi (ki kendisi de koyu fenerlidir). Kütüphanelere veya kafelere gider sohbet muhabbet derken akşam ederlerdi vakti. Şimdikiler ellerinde o kadar imkân varken bile bir saatte oflayıp sıkılmaya başlarlardı. Bu nankörlüktü. Hem zamana hem hayata karşı bir nankörlüktü. İnsan bile en güzel zamanını esir olarak geçirir mi? Sonradan bulamayacağı sağlığını çer çöp eder miydi?

Derin bir nefes aldı ve eve doğru yol almak için kalktı. Tam kalkarken kucağındaki yumurta poşetini düşürdü ve kırılanların sarısını poşette gördü. Ne kadar tedbir alsak da bazı şeyler önlenemiyor diye düşündü ve poşeti çöpe attıktan sonra yenisini almak için bakkala doğru yola koyuldu.

YEŞİL IŞIK

Uzun bir süre önce trafik ışıklarında karşıya geçmeyi bekleyen, boyu gibi saçları da kısa olan biriyle karşılaşmıştım. Ağzından eksiltmediği karanfiliyle etrafına yaydığı mest edici kokudan habersiz olan biriydi. Yanında durduğum her an esen rüzgârla birlikte karanfil kokusu nüfus ederdi burnuma. Sadece güzel kokusundan değil, etrafına yaydığı atmosferden de habersizdi aynı zamanda. Kardeşini çok sever mesela. Kendisinin bile hayret edeceği kadar sevgi dolu bir kalbi vardır... Sadece insanlara değil hayvanlara da yönlendirir bu sevgisini. Sabahları gördüğü bu canlılara 'Günaydın.', akşamlarıysa 'İyi geceler.' demeden geçmeyen, ne kadar acelesi olursa olsun önüne çıkan bir hayvandan asla sevgisini esirgemeyen bir insan o. Ve bense zamanla, ilgisinin ve sevgisinin minik bir kısmına nail olmayı başarmıştım. Artık sevgi gösterdiği o minik canlıların yanında ben de vardım.

İlk defa, rüzgârlı bir günde karşıdan karşıya geçerken görmüştüm onu. Bir yandan esen rüzgârla birlikte dağılan saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırılmaya çalışıyor, bir yandan da kısık gözleri ve yüzündeki telaşla trafik ışıklarını takip ediyordu. Sanıyorum ki yetişmesi gereken bir yer vardı. Rüzgâra boyun eğmek zorunda kalan saçları ona itaat etmiyor, tutamları kulağının arkasına her ittiğinde tekrardan firar ediyorlardı. Yine saçlarını düzeltme çabası içine girdiğinde yeşil ışığın yanması ile birlikte saçlarını azat edip koşar adımlarla karşıya geçti. Gözünün sürekli bileğindeki saatine kaymasından olsa gerek, zamanın onun için büyük bir önem teşkil ettiğini düşünmüştüm. Küçük ama seri adımları vardı, bir anlığına sevimli gelmişti gözüme.

Parmaklıklara alınını dayamış, ardından etrafını izleyen bir mahkûm gibi takılı kalmıştım yolun ortasında; ilerleyemiyordum. Gözümün önündeki parmaklıkların kalkmasını sağlayan, deli gibi kornaya basıp arabasının içinden el kol hareketleriyle sinirini yansıtan şoför olmuştu. Özür mahiyetinde kafamı eğip hızla karşıya geçtim. Trafik ışıklarına tekrar baktığımda aceleyle yolda ilerleyen kişi gözden kaybolmak üzereydi. Bir süre daha izledim onu. Saçlarının rüzgârda dağılıp, elindeki defterleri taşıma çabasını... O gün ve diğer günler boyunca zihnimin büyük bir bölümünü kaplayacağını bilseydim gözlerimi uzun süreler üstünde tutmaz, şuurumu onda kaybetmezdim.

Aradan bir hafta geçti, onu aklımdan çıkaramadığım ve onu görene kadar asla bitmek bilmeyen bir hafta. Sonra onu gördüm, aynı gün ve aynı saatte. Yine hava rüzgârlıydı ve yine saçları rüzgâra kapılmış, ahenkle dans ediyordu. Yüzündeki telaşlı ifade de varlığını koruyordu. Sürekli trafik ışıklarına bakıp duruyor, ince bileğindeki saatine gözleri kayıyor, yeşil ışık yandığında beklemeden yola atılacak olan bacağını titretiyordu. Ve ben de aynı şekilde yolun ortasında kalakalmış bir şekilde onu izliyordum. Ne eksik ne fazla...

Yeşil ışık yandı. Titrettiği bacağını beklemeden hareket ettirip yola adımını atıp koşar adımlarla ilerleyişini bir süre daha izledim. Caddenin sonundaki ara sokağa girmesiyle transtan çıkmışçasına kafamı iki yana sallayıp yoluma devam ettim. İki olmuştu, sadece iki kez gördüğüm yabancıya takılıp kalıyordu gözlerim.

Üçüncü hafta, onu görebilmek için tam gününde ve saatinde orada olmayı kafama koymuştum. Tek odalı, kutu gibi evimin kapısını örterken bir yandan da saatimi kontrol ediyordum. Hayatım boyunca her şeye ve her yere geç kalmış birisiydim ve bir kez olsun bu döngüyü kırmak istemiştım. Apartman merdivenlerini çocuksu bir heyecanla üçer beşer atlayıp apartmanı hızla ardımda bıraktım. Defalarca arşınladığım sokaklarda bu sefer onu görmek için ilerliyordum. Saatime bakmaktan alıkoyamadım kendimi. Bu kez sadece karşıdan bakmakla yetinmeyecektim; yanında duracak, kısa boyuna nazaran büyük adımlarıyla karşıya geçerken onunla birlikte adımlayacaktım. Trafik ışıklarına vardığımda iki dakika kalmıştı. İki dakika sonra yanımda duracak ve yine telaşlı ifadesiyle yeşilin yanması için saniyeleri sayacaktı.

İki dakika geçti.

Nefes nefese yanımda durdu. Kalabalık kaldırımında aramızda sadece bir dirsek mesafesi boşluk vardı. Rüzgârın peşini bırakmadığı saçlarından yayılan ferah şampuan kokusunu alabiliyordum ve aynı zamanda yoğun bir karanfil kokusu uğruyordu burnuma. Çok kısa da olsa yüzüne bakmak istedim. Sadece telaşlı olduğunu göreceğimi sanmıştım. Yanılmışım. Gözlerinin içine baktığımda açık bir kitap gibiydi. Mimiklerinin aksine gözleri çok fazla duyguyu aynı anda barındırıyordu: heyecan, acele, sevinç... İçindeki fırtınaları saklayamıyordu.

Derken hareketlenmesiyle kırmızının yeşil ışığa yerini bıraktığını fark ettim. Aceleci adımlarla karşı kaldırıma doğru yöneldi. Aynı şekilde hızımı kesmeden onunla birlikte adımlamaya başladım. Diğer insanların aksine onunla birlikte hızla ilerlemem dikkatini çekmiş olacak ki saniyelik de olsa kafasını bana çevirdi. Dikkatini çekebilmiş olmanın sevinciyle kaldırıma çıktığımı ancak fark edebilmişim. O, hedefine doğru ilerlemeye devam ederken bense kaldırımın ortasında arkasından hazin ve heyecanlı bir şekilde bakakalmıştım. Göz göze geldiğimiz o saniyelik anın tadını bile çıkaramadan öylece geçip gitmişti işte.

Aradan haftalar geçti. Her hafta aynı gün, aynı saatte onunla birlikte yeşil ışığı bekliyor ve yine onunla seri adımlarla karşı kaldırıma yürüyordum. Adını sanımı bile bilmediğim birine tutulmam, umutsuzca her seferinde onunla yol almam anlamsızdı ama üstesinden geleliyordum. Her seferinde 'Bu sefer yanına gidip tanışacağım.' diyor, cesaret edemeyince de 'Artık vazgeçmeliyim, o kaldırımında onu bekleyemem, bunun bir sonu yok.' diyerek kendimi teskin etmeye çalışıyordum. Şayet dirayetim de artık bilincime tesir edemiyordu.

Yine o günlerden birinde kendimi vazgeçirmeye çalışsam da başarılı olamamıştım. Aynı kaldırımında, trafik ışıklarının altında onu bekliyordum. Haftalardır değişmeyen ifadesiyle yanımdaki yerini aldı lakin her zamankinin aksine o gün biraz daha telaşlı ve heyecanlı gibiydi. Gözlerindeki yıldızlar kendilerini göstermekten imtina etmemişlerdi. Bu sefer yanında ufak bir çantası da vardı. Fermuarını kapatmayı unutmuş olmalı ki mor kapaklı bir defter kendini belli ediyordu. 'Düşecek!' diye uyarmak istedim. Nasıl diyeceğimi bile kafamda tasarlayamadan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Karşıya geçtiğimizde ben yine arkasından bakakalacak ve o da yoluna devam edecekti. Tabi defterini yolda düşürmemiş olsaydı. Beklemeden eğilip küçük mor kapaklı defteri ellerimin arasına aldım. Arkasından seslenmeyi düşünüp doğrulduğum an ise çoktan gözden kaybolmak üzereydi. Bir umut yetişebilirim diye koşmaya başladım. Saptığı sokağa girdiğimde, ne ona dair bir işaret ne de bir iz vardı.

Elimdeki defter ve içimi kemiren merak duygusuyla çevrede gitmiş olabileceği yerlere bakındım fakat akşam olmasıyla montumun cebine sıkıştırdığım defterle evime dönmek mecburiyetinde kaldım.

Gecem biraz da iç muhakeme ile geçmişti. Defteri okumamam gerektiğini biliyordum lakin haftalarca aynı günde ve aynı saatte gördüğüm bu yabancıya göz ardı edilemeyecek bir hayranlık besliyordum. Her ne kadar özeline girmek istemesem de nefsim söz geçiremedim ve defterin ilk sayfasını açtım. Sağ üstte yazan tarihle birlikte bir tür günlük olduğunu fark ettim. Bu, yaptığımdan daha çok suçluluk hissetmeme neden olmuştu ama 'Ona bir şekilde ulaşabilmek için okuyorum.' diye kendimi avutmaya çalıştım. Düzgün ve italik bir el yazısıyla yazılmış olan satırları seslendirdim.

"Küçük keleşim yarın okula başlıyor. Artık yabancılık çekmeden ve yüzünden gülümseme eksilmeden dilediğin hareket edebilecek. Heyecanı yüzüne yansıyor şu an. Arada ellerinden tutup onunla birlikte dans ettim. Asla bitmek bilmeyen bir enerjisi var ve bu durum beni o kadar sevindiriyor ki... Şu anda bile tişörtümün eteğinden çekiştirip dans etmek istiyor. Ne kadar yorgunum desem de masum bakmasına dayanamıyorum işte. Şimdi onunla sabaha kadar dans edeceğiz. Sanırım şimdi gitmem lazım, sonra yazmaya devam edeceğim!"

Kardeşine gerçekten çok değer veriyor olmalı diye düşündüm. Kendi ablam aklıma geldi istemsizce. Üniversite için şehir değiştirmemden önce aynı şekildeydik. Sabahlara kadar saatlerce

sohbet eder, bir sürü film izleyip değerlendirirdik. Küçüklüğümde de eteğinin dibinden ayrılmazdım zaten. Büyüyünce de değişen pek bir şey olmamıştı. Bir süredir uğramadım tozlu anılarımın içinden çıkıp diğer sayfaya geçtim. Bir sonraki günün tarihi atılmıştı.

“Sabah, ceylan gibi sekerek okuluna gittik beraber. Onu hep böyle mutlu görmek ruhuma ilaç gibi geliyor. En mutsuz anımda bile olsam yüzündeki gülümsemeyi görmek için her şeyi yapabilirmişim gibi geliyor ve elimden geldiğince de yapıyorum. Onun masumluluğu, temiz kalbi ve saf sevgisi; bu dünyadaki her şeyden ve herkesten daha değerli benim için. Doğduğu anda da böyleydi, hala böyle ve asla da bu fikrim değişmeyecek. Dünyanın bütün çirkinliğine rağmen o melek gibi ve her zaman da öyle kalacak. ‘Onu herkesten koruyacağım.’ diye söz vermişim, asla da sözümden dönmeyeceğim. Ah, yine konudan saptım, üzgünüm.”

Okumayı kesip ‘tatlı’ diye düşündüm. Kendimi tebessüm etmekten alıkoyamadım. Bir defterden özür dilemişti, farkında mıydı acaba? Dikkatimin dağılmasına izin vermeden okumaya devam ettim.

“Okul çıkışına az kalsın geç kalıyordum bugün. Onu ilk gününde yalnız bırakacak olma ihtimalim çok korkuttu beni. Tamam, biraz abartıyor olabilirim; sonuçta annem de onu okulundan alabilirdi ama okulumdan bana kalan haftamın tek boş gününde onu okulundan kendim almak istemişim. Gerçekten de koşturduğum bütün dakikalara değmişti çünkü beni gördüğü an ‘Abla!’ diyerek üzerime atlaması tüm yorgunluğumu aldı.”

Okurken bir yandan da tarihe gözüm kayıyordu. Hangi gün olduğunu hatırlamaya çalıştım, bir şekilde tanıdık geliyordu ama çıkartmamıştım.

“Yolda şarkılar söyleyerek, birbirimizin elini hiç bırakmadan eve geldik. Küçük Kelebeğim bütün bu yeniliğin ve koşturmacanın arasında kollarımda uyuyakalmıştı. Şimdi o, yatağında uzanırken ben de bir yandan loş gece lambamın altında bu satırları yazıyorum. Onun heyecanından kendi yorgunluğumu fark edememişim. Şu anda bile gözlerim kapanmamak için direniyor. Sanırım biraz dinselsem iyi olacak.”

Son kelimeyi okumamla tarihin neden tanıdık geldiğini anlamam bir oldu. Çünkü ilk defa onu, o tarihte görmüştüm. Demek ki kardeşinin okulu için acele ediyormuş diye düşündüm. O bölgeye yürüme mesafesi kadar yakın olan tek eğitim kurumu, özel eğitim merkeziydi. Düşüncemi anlamlandıramayınca okumaya devam etme kararı aldım. Sadece defteri verebilmek için nereye gittiğini öğrenemeye çalışıyordum. Belki de uçsuz bucaksız olan merakım beni bu yollara sürüklüyordu.

“Cidden insanları anlayamıyorum. Benim kardeşim sizden daha masum, daha mutlu, daha güleç ve daha saf diye onu kıramaz, ona kötü şeyler söyleyemezsiniz! İnsanlar gerçekten çok düşüncesiz ve kırıcılar, surf bu yüzden kimseyi affedemeyeceğim galiba. Ailem ve kardeşim dışında kimseyi tanımasam, kimseyle konuşmasam da mutlu olabilirim. En azından insanların çıkarıcı ve pis düşüncelerinden uzak kalmış olurum. Gerçekten yoruldum artık, kardeşimin bizden tek farkı daha masum ve daha mutlu olması, bu kadar. Niye onu kırmaya ve ötekileştirmeye çalışıyorlar, tek bir kromozom farkı yüzünden mi? Etrafta bu kadar kötü insan varken ben onu tek başıma nasıl koruyabilirim ki? Ona nasıl hayatı boyunca bu kötü insanların karşısına çıkacağını ve onunla düşüncesizce alay edeceklerini söyleyebilirim ki? Ya onu koruyamazsam ya onu üzerlerse? Çok korkuyorum, onun saçının teline bile zarar gelmesinden o kadar korkuyorum ki... Her şeye rağmen onun saf ve temiz kalması için, mutlu olması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Benim kardeşim yalnız değil, onu çok seven bir ablası ve kocaman bir ailesi var; onu çok sevecek olan, onu farklı görmeyecek olan arkadaşları var. Küçük kelebeğimi her şeye rağmen mutlu edeceğim.”

Uzun süredir, okuduğum hiçbir şey beni bu kadar çok etkilememişti. Kardeşine o kadar saf ve içten bir sevgi besliyor ki... Kendinden, zamanından ödün verip onunla ilgilenmesi, okula birlikte

gidip birlikte dönmeleri, her şeye rağmen korkmadan kardeşini savunması... Şimdi bütün taşlar yerine oturmuştu: özel eğitim kurumu, kromozom farkı, insanlara olan tutumu... İşte o zaman, haftalarca gözlemleyip yeri geldiğinde yanında onunla birlikte trafik ışıklarında beklediğim yabancı gözüme daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Yaptığı fedakârlıklar o kadar büyüktü ki minicik bedenine rağmen gözümde kocamanmış gibi gelmeye başlamıştı. Çok güçlüydü, kimsenin elini sokmaya cesaret edemediği taşın altına elini sokmuş ve ezilmek bir yana o taşı öyle güzel sırtlanmıştı ki hayran olmamak elde değildi. Elimdeki defter artık çok daha değerli geliyordu gözüme. Bu defter, o güçlü kadınla tanışmak için son şansımıydı çünkü. Onu artık değil uzaktan izlemek, bir kafede sohbet ederken gözlerine dalıp gitmek istiyordum. Daldığım hayallerin arasından çıkıp defterde birkaç sayfa atlardım.

“Sabah her şey çok güzeldi. Küçük Kelebeğim ve ben, neşeli bir şekilde şarkılarımızı söyleyerek okula gidiyorduk ki insanlık namına hiçbir bilgisi olmayan biri, Kelebeğimle alay etmeye teşebbüs etti. Ama unuttuğu bir şey vardı ki onun yanında kahramanı vardı. Ah, elbette ben! O kötü kalpli kişinin aksine onun dış görünüşüyle veya sahip olduğu zekâ seviyesiyle ilgili konuşarak haddini bildirmeye çalışmadım. Ona sadece: ‘Siz asla sebze dahi olamazsınız bayım çünkü bir enginarın bile kalbi vardır.’ dedim. Her ne kadar üstüne alınıp üzerine düşüneceğini sanmasam da yüzündeki kafa karışıklığına delalet eden ifadesi, beni yeterince tatmin etmişti. Asla çirkin sözler söyleyip onunla aynı seviyeye inemezdim.”

Satırları okurken dudaklarıma huzurlu bir tebessümün asılı kaldığını fark etmem zamanımı almadı. ‘Gerçekten çok sevimli.’ dedim kendi kendime. Her şeye ve herkese rağmen nasıl bu kadar saf, temiz kalpli ve sevgi dolu kalabildiğini aklım almıyordu. Satırlarından benliğime çocuksu bir heyecan tesir ediyordu. Gözlerimi alt satırlara kaydırduğumda kalbim göğüs kafesimden kurtulup kanatlanacakmış gibi hissettim.

“Her zamanki gibi Minik Kelebeğimin okul saatine yetişmek için koşturuyordum bugün de. Trafik ışıklarında beklerken yola atlayıp karşıya geçme isteğimi bastırmaya çalışıyordum. Aslında kurallara uymayanlara çok kızıp ayıplasam da bütün gün boyunca Kelebeğimi kollarıma aldığım anı düşünüyüp durmuş, özlemime gem vurmaya çalışmışım. Ve ona kavuşmama sadece beş yüz metre kalmıştı. Bir yandan trafik lambasının yayalar için dönmesini yalvaran gözlerle beklerken bir yandan da yanımda birinin varlığını hissetmişim. Lacivert bir montu vardı. Boyu beni aşıyor gibiydi ki zaten herkesin boyu benim boyumdan fazlasıyla uzundu.

Hafifçe sağıma doğru dönmemle haftalardır benimle birlikte karşıya koşturan ‘o’ kişi olduğunu anladım. Kalbimi etraflıca saran heyecanın ve midemdeki kelebeklerin harekete geçmesi uzun sürmemişti. Sakin ve oturaklı birine benziyordu. Ondan bana yansıyan herhangi bir negatif enerji olmamıştı. Yakından tanışmak isterdim onunla ama bırakın tanışmayı, göz göze gelmeye bile çekiniyordum. Sadece bir kere cesaret edebilmişim gözlerine bakmaya, o kısacık anda dahi kendisine çekilmem kaçınılmazdı. Masmavi gözleri vardı. Engin okyanuslar gibiydi deyip de basit bir betimleme yapmak istemiyordum. Tasvir edemeyeceğim kadar güzide bir mavisisi vardı gözlerinin. Aramızdaki bir arşınlık mesafeye rağmen kendilerini oldukça belli ediyordu gözleri. Ama bu saniyelik an bir kereyle sınırlı kalmıştı ve bir daha da göz gelemedik.

Evet, biliyorum. Sadece trafik ışıklarında gördüğüm bir kişiye bu denli tutulmam mantıklı bir iş değildi ama kalbime söz geçirebilecek olsam baştan böyle bir duyguyu kabullenmek istemezdim. Duygularımı yazmak mecburiyetinde hissettim kendimi. Zira taşmakta olan bir bardak gibiydim, hissettiklerimi biraz daha kalbime doldurmaya devam etseydim patlayabilirmiş gibi gelmeye başlamıştı. Büyük ellerim yok benim, sol yumruğumuz kadarmış kalbimizin büyüklüğü. Bu kıyasa göre ufak da bir kalbim var demektir ve hissettiklerimi ancak birine anlatırsam yükünü rahatlatılabirdim. Ben de yazmaya karar verdim böylece. Yine çok fazla konudan konuya atlardım galiba. Üzgünüm... Bir sonraki gün yazmak için tekrar geleceğim! Ve bu arada;

*Sevgili Yabancı,
Seni dünden daha çok, yarından daha az seviyorum... ”*

Yine defterinden özür dilemiş... Dışarıya yansıttığı olgunluğunun ardında minicik bir kız çocuğu vardı. Sanırım bu kız çocuğunu, sadece defterinin tanınmasına izin veriyordu. Ve defterini okuduğuma göre ben de bu şerefe nail olmuş olmalıydım. İzinsizce anılarına sızmış olmak vicdanımı sivri uçlu sopalarla dürtse de onu, bu şekilde saf benliğini açtığı defterden de olsa tanıyormak özel hissettirmişti. Yazısında benden bahsettiği gerçeğini göz ardı etmeye çalışıyordum çünkü biraz daha düşünürsem içimden gelen hoplayıp zıplama isteğine karşı koyamazdım. Ve onu görene kadar da nasıl sakın kalabileceğimi bilmiyordum. Beni hiç fark etmiyor sanıyordum ama meğerse asıl kör olan benmişim. Onun beni gördüğünü nasıl fark edemezdim hala aklım almıyor. Son cümlesinin anlamında takılı kalmıştım. Defalarca okumuş, defalarca da cümlesinde kendimi kaybetmişim.

Önümdeki günlerde defterin kalanını okumuş, onunla karşılaşsam ne diyeceğimi, ne yapacağımı düşünmüştüm. Bir nebze sancılı bir süreçti benim için. Daha önce kimseyle tanışmak için bu kadar emek sarf etmemiştim. Her şeyin pürüzsüz ve kusursuz olmasını istiyordum. Karşısında kekeleyip heyecandan diyeceklerimi unutmak istemiyordum. Kısacası, ya rezil olursam düşüncesi beynimi tırmalayıp duruyordu. Bütün diyeceklerimi planlamıştım; ayna karşısında defalarca kendi kendime konuşmuş, kendime moral vermişim. Bir de ablamı arayıp saatlerce onu telefonda tutup bana tavsiyeler vermesi için adeta yalvarmıştım. Ergenlik yıllarıma geri dönmüşüm gibi hissettiriyordu bütün bu hazırlık, heyecan, telaş...

Haftanın büyük gününden önceki gece heyecandan sabahı zor etmişim. Sabah duşumu alıp, dişlerimi üç kere fırçalayıp, totemimi yapmışım. Uyandığım andan itibaren 'her şey güzel olacak, bir sıkıntı çıkmayacak' diyerek kendimi telkin edip her türlü olumsuz düşünceyi zihnimden uzaklaştırmaya çalışmışım. Kıyafetlerimi ve montumu giyindikten sonra çok da büyük olmayan salonumdaki uğurlu koltuğuma oturmuş, saatin gelmesini bekliyordum. Arada mekanik hareketlerle bileğimdeki saatime kontrol ediyordum sadece. Kışın da etkisiyle, akşama doğru güneş erkenden yerini aya bırakmak için hazırlanıyordu. Son kez saatime bakıp ayağa kalktım. Kapının kilidindeki anahtarı alıp cebime atacaktım ki vestiyerin üzerindeki mor kapaklı defteri gördüm. Az kalsın unutup olmanın endişesiyle ağzımdan bir 'Hiiiih!' nidası firar etti. Hızla vestiyere ulaşım montumun cebine kattım defteri. Onunla tanışmak için tek fırsattı ve unutkanlığım bu fırsatı hiç etmek istemiyordum. Ayakkabılarımı giyip kapıyı arımdan kapattım ve üç kez kilitleyerek yine bir totem yaptım. Apartmanın merdivenlerinden inerken ona neler diyeceğimi tekrar tekrar kafamda canlandırdım.

Artık onun koşturarak nereye gittiğini biliyordum. Bu yüzden trafik ışıklarına değil doğrudan kardeşinin okulunun bulunduğu sokağa gidecektim. Bir anda karşısına çıkıp 'Merhaba geçen hafta defterinizi düşürmüştünüz, ben de haftalarca sizi uzaktan uzağa izlediğim için bunu bir fırsata çevirdim.' demem garip olurdu bu yüzden sadece olabildiğince nazik bir şekilde, defterini düşürdüğünü ve geri verebilmek için okumak zorunda kaldığımı söyleyecektim. Ardından az da olsa cesaretimi toplayabilirsem benimle kahve içmesini isteyecektim. Çok da karmaşık şeyler söylemeyecektim ama kendi kendime prova yaparken bile o karşımdaymışçasına dizlerim titriyordu. Heyecanımı yenmeye çalışırken arımda bıraktığım yolların farkında değildim. Okulun önünde durduğumda anca fark edebilmişim durumun gerçekliğini. Birazdan gerçekten onunla konuşacaktım. Dizlerimin zangır zangır titremesini hafifletmeye çalışırken sırtımı duvara yasladım. Bir süre sonra sokağın başında beliren minik bedeni gördüm.

Kalbim o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki bir an için taşıkardi geçiriyordum sandım. Yaslandığım duvardan sırtımı uzaklaştırarak yerimde dikeldim. Tam ona doğru adım atacakken okul bahçesine girmesiyle havada kalan ayağımı geri yerine indirdim.

Kardeşi ona doğru hızla koşup boynuna atladı. Yüzündeki ifade o kadar masum ve huzurlu bir ifadedeydi ki ablasına beslediği sevgi aramızdaki mesafeye rağmen kalbime işlemişti. O an bütün gerginliğim ve heyecanım buhar olup gitti. Zira kardeşine sarılışındaki sıcaklığını hissedebiliyordum. Kalbi öylesine sevgi dolu olan bir insan, bunu insanlarla paylaşmaktan imtina etmezdi. Artık içimdeki tek heyecan emaresi onunla göz göze gelebilecek olmamdan kaynaklıydı.

Kardeşinden ayrılıp doğrulduğu zaman okulun kapısına yavaş yavaş yaklaşmaya başladım. Onlar da el ele tutuşup aynı defterine yazdığı gibi neşeyle şarkı söyleyerek okuldan çıkmak üzereydiler. Yaklaşık yedi metre kalmıştı aramızda, birazdan göz göze gelecektik.

Aradan geçen haftaların ardından ilk defa korkmadan ve çekinmeden gözlerine bakabilmişim. İlk önce ‘Ne oluyor?’ dercesine yüzüme baktı. Defterini kaldırıp ona doğru uzattığımda, yüzündeki şüphe ifadesi şaşkınlığa yerini bıraktı. Fazla bekletmeden,

“Defterinizi düşürmüştünüz geçen hafta. Arkanızdan koştuyusam da yetişemedim maalesef.” dedim.

“Ah, şey... Teşekkür ederim saklayıp atmadığınız için.” sesindeki mesafeli ton tüylerimi ürpertmişti. Kendimi açıklama ihtiyacı hissettim,

“Burada bu şekilde durmam biraz garip, farkındayım. Defterinizi size geri ulaştırabilmek için okumak zorunda kaldım. Bunun için tüm içtenliğimle özür diliyorum sizden.” mahcubiyetle açıklama yapmaya çalıştım.

“Okumuş olmanız sorun değil. Ben... Teşekkür ederim tekrardan. Ne diyeceğimi bilemiyorum gerçekten, buraya kadar zahmet etmişsiniz.” sesindeki mesafeli tonun yerini samimiyet almaya başladığında baskı altından kurtulmuşum gibi gelmişti. Yanlış anlaşılacak için verdiğim uğraş sonucunda ensemden omurgama akan ter damlasını net bir şekilde hissetmişim.

“Aslında, yanlış anlamazsanız eğer size sıcak bir kahve ısmarlamak isterim. Biraz ileride bildiğim çok güzel bir kafe var.” diye teklifte bulundum. Karasız bakışlarını yüzümde dolaştırdıktan sonra kardeşine baktı. Karasızlığının sebebini anlayınca beklemeden kardeşiyile aynı boya gelebilmek için çömeldim.

“Merhaba Küçük Bey, çok lezzetli pastalar yemek ve ılık bir süt içmek ister misiniz acaba?” diyerek oyuncu bir tavırla sordum. Sorum üstüne heyecanla ‘Evet.’ diyerek ablasına baktı.

“Teklifiniz çok hoş gerçekten ama asıl benim size ısmarlamam gerekiyor. Böyle, kuru bir şekilde teşekkür etmek istemem.” sesindeki samimiyet ve sıcaklık etrafımı sarmış ve bu soğuk havaya karşın içimi ısıtmıştı.

“Eh, onu da gidince konuşuruz artık. Hadi! Hava kararmadan gidelim. Hem, biliyor musunuz? Bahsettiğim kafenin sıcak çikolatası fazlasıyla lezziz oluyor.” İstemsizce çocuksu bir ses tonuyla konuşmuşum. O kadar mutluydum ki... Geniş sokakta yan yana yürümeye başlamıştık. Kardeşinin sağında o yürüyor, solunda ise ben yürüyordum. Aramızdan kısa süreli bir sessizlik geçti. Daha sonra kardeşinin şarkı mırıldanmaya başlamasıyla ben de neşeyle şarkıya eşlik ettim. O an gülerek seke seke giderken onunla göz göze geldim. Dudaklarındaki minik tebessümüyle bizi izliyordu. Onu da bu küçük oyunumuza dâhil etmek için “Hadi, hadi sen de katıl!” diye şakıdım. Çok geçmeden berrak sesiyle o da şarkıya katılmıştı.

Ardımızda batan güneş sırtımızı ısıtıyor, hafif hafif yüzümüze vuran rüzgâr ise içimizi ürpertiyordu. Üçümüz de montlarımıza sıkıca sarılmıştık. Artık hoplayıp zıplamaktan üşüdüğümüzü bile hissedemez hale gelmiştik. Hepimizin yanaklarında tatlı bir kırmızılık peydahlanmıştı. Haftalar önce ilk gördüğümde tutulduğum kız ile birlikte şu an şarkılar söyleyip zıplıyorduk. Başta bunun hayali bile o kadar uzak geliyordu ki... Bundan sonra onu ve kardeşinin sevgi dolu kalplerinde kendime yer edinebilmek için fazlasıyla çabalayacak, bir sonraki adımımı düşünmeden onunla birlikte anı yaşayıp mutlu olacaktım.

Duygu ERKİN 11-C

KAYIP GEÇMİŞ

Soğuk... Daha da soğuk... Adamın tek düşünebildiği buydu. Ayağında eski bir ayakkabı, üstünde bir paçavradan bile daha kötü bir hâlde olan kabanı. Havada kar bulutları... Kar hafiften atıştırmaya başlamıştı, karın hızlanacağı ve tipiye çevireceği çıkan rüzgârdan belliydi. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyor; çaresizce etrafına bakıp yürüyerek soğuktan kaskatı olmuş ellerini ağzına götürüp bir nebze de olsa ısıtmaya çalışıyordu. Gece vaktiydi. Bulunduğu yer bir sokak. Sanki bir yerden hatırlayacak burayı ama etrafı oldukça az aydınlatan ve muhtemelen on, on beş yıllık geçmişiyle artık ayakta durmakta zorlanan sokak lambası, onun yanı sıra gittikçe hızlanan kar yüzünden etrafını net göremediği için hatırlamakta güçlük çekiyordu. Buraya nasıl geldiği hakkında bir fikri yoktu. Zaten soğuk bunları düşünmesini engelliyordu. Hızı gitgide azalmaya, ellerini ve ayaklarını yavaş yavaş hissetmemeye başladı. “Sokaktaki binalardan birine girsem, en azından daha sıcaktır.” diye düşündü.

Evlerin camlarından belli belirsiz bir ışık görünüyordu. Ama hayat yok gibiydi. En yakınındaki binaya yöneldi. Yağan kardan dolayı görüşü net olmasa bile görüyordu ki bu binanın bir kapısı yoktu. Kapının olması gereken yerde dümdüz bir duvar vardı. Anlam veremeyip daha net görmeye çalıştı. Ama herhangi bir kapı yoktu. Az ilerisindeki binaya gitti kalan son gücüyle. Aynı şekilde bunun da kapısı yoktu. Uzaklaştı, daha dikkatli etrafına baktığında evlerin penceresinden gözlerini ona dikmiş insanları gördü. Niye almıyorlardı onu içeri? Bütün bu olup biten de neydi? Korktu. Bir an önce bulunduğu yeri terk etmek istedi. Ama takati kalmamıştı. Son bir hamleyle öne atılarak yürümeye çalıştı. Ama yapamadı, dizlerinin üstüne çöktü. Bu insanların derdi de neydi? Çaresizdi, yardıma ihtiyacı vardı. Niye hepsi bir film sahnesi izlemiş gibi boş gözlerle ona bakıyordu? Kaskatı olmuş elini kaldırıp yardım istemeye, kendini ifade etmeye çalıştı. Bu insanlar bakıyor ama görmüyordu. Çünkü onun bu yaşadığını gerçekten gören bir insan onu böyle ölüme terk edemezdi. Bu resmen bir cinayetti. Dizleri de tutmamaya başladı ve yavaşça kendini yere bıraktı. Kara yapışan yüzü hiçbir şey hissedemedi. Soğuk onu hissizleştirmişti. Tam umudunu kaybettiği an arkasında ayak sesleri duyar gibi oldu ama dönüp de bakamadı. Sesler daha yakından, yerde oluşan kar tabakası yüzünden daha tok bir şekilde gelmeye başladı. Artık yanındaydı gelen kişi. Onu kollarından tutup kaldırarak kucağına aldı. Yüzünü tam seçemediği bu adamın yanında bir anda küçülüp üç dört yaşlarında bir çocuğa dönüştü. Siyah kabanı ve başındaki siyah şapkasıyla heybetli bir görünüşü vardı. Ondan korkmadı, aksine tanıdık bir güven duygusu kapladı içini.

Adam emin adımlarla yürüdü, yürüdü... Üşümesi geçmişti küçük çocuğun. Daha iyi hissediyordu kendini. Adam varmak istediği yere varmıştı belli ki durdu. Aynı sokakta başka bir binanın önündeydi. Ama diğerlerinden farklı bir şekilde bu evin tanıdık gelen bir kapısı vardı. Adam çocuğu yere indirdi ve kapıyı açtı. Çocuk içeriye bir adım attıktan sonra arkasını döndü ve adamı göremedi. Şaşkınlıkla etrafına bakınırken karın durmuş olduğunu ve havanın aydınlandığını fark etti. Daha dikkatli bakınca bu sokağın çocukluk yıllarının geçtiği yer olduğunu anımsadı. Bu tanıdık yollar bir anda insanlarla dolmaya başladı. Biraz önce onu boş gözlerle evlerinin camlarından izleyen bu insanlar şimdi hiçbir şey olmamış gibi yoldan geçerken ona gülümsüyordu. Usulca kapıyı kapattı. Koridorda yürümeye başladı. Sanki ayakları nereye gideceğini biliyorlarmış gibi hiç tereddütsüz ilerliyordu. Bir kat çıktıktan sonra durdu. İşte burasıydı... Bu evdi onu acısıyla tatlısıyla büyüten, soğuk bir kış gecesinde onu sahiplenen... Kapı aralıktı. Usulca itti ve kendini bir anda içeride buldu. Gözleri kör edebilecek parlaklıkta bir ışık. Ellerini gözlerine siper etti. Bir süre öyle kaldıktan sonra gözlerini açtığı anda bambaşka bir yerdeydi. İnsanın içine umutla dolan, alabildiğine yeşillik bir yer. Kuşların insanın içini hayat enerjisiyle dolduran cıvı cıvı sesleriyle, kelebeklerin kanatlarındaki o renk cümbüşüyle burası adeta bir cennetti. Güneş en tepede hem içini ısıtıyor hem de bu kusursuz doğa manzarasının daha canlı ve güzel görünmesini sağlıyordu. Sadece yürüdü. Hiçbir şey düşünmeden sonsuz gibi görünen bu yerde emin adımlarla yürüdü.

Küçük bir çocuğun vücuduna sahip olmasına rağmen yetişkin aklını kaybetmemişti. Mis gibi doğa kokusunu içine çekerek ilerledi. Bir kuş gibi hafiflediğini hissedebiliyordu. Çok geçmeden ileride bir karaltı görür gibi oldu. Güneşin kamaştırdığı gözleri yüzünden pek net seçemiyordu ama yaklaştıkça

karaltı şekillenmeye başladı. Ufak ama şirin bir kulübeye benziyordu. Koskoca yeşilliğin ortasında tek başına biraz ürkütücü görünmesine rağmen çocuk tereddüt etmedi. Onun buraya gelmesini sağlayan şey her ne ise bunu da görmesini, yaşamasını istiyordu. Yol hiç bitmeyecek gibi uzadı, uzadı... Sonunda varmıştı. Epey bir yol kat etmiş, yorulmuştu. Gayet sıradan, tek katlı, müstakil bir evdi bu. Etrafı çitlerle çevrilmiş küçük bir kapısı vardı. Anlayamadığı şey ise her tarafı yeşillik olan böyle bir yerde neden bu evi çitlerle çevirip küçük bir alanla sınırlanmışlardı. Aklında soru işaretleriyle boyundan biraz daha uzun olan çitlerin yanına gelerek durdu. Derin bir nefes aldı ve bahçeye ilk adımını attı. İki üç adım daha derken evin kapısına kadar geldi. Hiç düşünmeden kapının tokmağını çevirdi ve geriye kadar açtı. Her şey normal görünüyordu. Tam gireceği sırada bir an durdu ve bir şey hissetmiş gibi arkasını döndü. Kendisini soğuktan kurtaran o gizemli adamı görmeyi beklemişti ama kimse yoktu. İçeriye göz gezdirdi. İlk defa bir kararsızlık hissetti kendinde ama buna daha fazla izin vermeden kendini içeriye attı. Burası bir önceki eve nazaran tanıdık gelmiyordu. Aksine bir huzursuzluk vardı içinde. “Kimse yok mu?” diye seslendi. Ama boş duvarlardan yankılanan ses dışında hiçbir yerden bir hayat belirtisi gelmedi. Koridorda yavaş ve temkinli adımlarla ilerlemeye başladı. Duvarları daha dikkatli incelediğinde duvarlarda çerçevelerin asılı olduğunu fark etti. Çerçevelerden biri bir aile fotoğrafıydı. Uzanabildiği kadar görmeye çalıştı. İlk önce bir kadın çarptı gözüne. Orta boylu, genç, zarif... Kucağında bir bebek var. En fazla üç dört aylık. Nedendir bilinmez kadının bakışları tedirgin. Yanındaki adam ise siyah giyimiyle iri yapılı ve sert bakışlı biri. O an adamın hiç yabancı gelmediğini fark ederek ürperdi. Son olarak küçük bir çocuk gördü adamın yanında. Bu çocuk kendisine çok benziyordu. Bir rastlantı mı yoksa gerçekten kendisi mi diye biraz daha uzanmaya çalıştı. Evet, bu çocuk ta kendisiydi. Öyleyse neden bu insanları tanımıyordu. Aynı fotoğraf karesinde aile pozu verdiği bu insanlar annesi ve babasıysa neden hatırlamıyordu. Anlam veremeyerek ilerlemeye devam etti. Tam o anda duyduğu bir sesle olduğu yerde kalakaldı. Ses hemen az ilerideki odadan geliyordu. Bir kadın sesi kısık ama yan odadan duyulabilecek yükseklikte ninni söylüyordu. Çocuk korktu. Hemen bulunduğu yeri terk etmek istedi ama merakı daha ağır basıyordu. Küçük adımlarla, parmak ucunda ilerlemeye çalıştı. Kalbinin sesini duyabiliyordu. Dışarıdan da duyulmasından korkarak elini kalbine götürüp sakinleşmeye çalıştı. Hafiften kafasını içeri uzattı ve gördü. Fotoğraftaki kadın aynı şekilde kucağında bir bebekle cama doğru dönmüş hafiften sallanarak ileri geri yapıyordu. Korkusu geçmiş, aksine kadına karşı bir yakınlık duymaya başlamıştı. Gidip sarılmak ve şefkat görmek istedi. Yapamadı. Ne olduysa o anda oldu ve kadın bir anda arkasını döndü. Çocuk bu ani dönüşten irkilerek geriye doğru birkaç adım attı. Kadın fotoğraftaki gibi değildi. Saçı başı dağınık, yüzü ölüm gibi bembeyazdı. Bakışları korkutucu olan bu kadın kucağındaki bebeği kollarını serbest bırakarak bir anda yere düşürdü. Gördükleri karşısında şoka giren çocuk korkuyla arkasındaki duvara yapışarak yere baktı ve bebeğin gerçek olmadığını, sadece bir oyuncak olduğunu fark etti. Tekrar kadına baktı. Ürkütücü bakışlarla ona yaklaşıyordu. En başta ona karşı beslediği iyi niyet yerini korkuya bırakmıştı. Kapıya doğru yöneldi, var gücüyle koşmaya başladı. Kendini dışarı attığında ilk önce bir afalladı. Burası tamamen farklı ve berbat bir yerdi. Alabildiğine yeşillik olan yerler yerini kapkaranlık ve yıkık dökük binaların olduğu bir sokağa bırakmıştı. Evin şirinliğinden eser kalmamış, ev bir harabeye dönüşmüştü. Bunları fark etmesi saniyelerini aldı. Koştı, koştı... Arkasına bile bakmadan kaçtı. Geçmişinden, kendisinden. Sonrası karanlık...

Gözlerini açtığında bir odadaydı. Meraklı gözler tepesine dikilmiş iyi olup olmadığını kontrol ediyor gibiydiler. Yetkililer harekete geçti ve kafasına takılı olan kabloları tek tek çıkarmaya başladı. Sonrasında ilk soru yanlış hatırlamıyorsa şirket sahibinden geldi:

-Bu yaşadıklarınız sadece bir dakika sürdü Batuhan Bey. En başlarda gayet sakininiz ama son saniyeler gördüklerinizin de etkisiyle kalp ritminiz fazlasıyla değişti ve sağlığımızı tehdit edebilecek dereceye geldiği için bu simülasyonu biraz daha erken sonlandırmak zorunda kaldık. Umarım geçmişinize dair aklınızdaki soru işaretlerini biraz olsun giderebilmişizdir. Bize neler gördüğünüzden bahsetmek ister misiniz?

Adam kendine gelememişti. Söylenilenleri duyuyor ama yaşadıklarıyla ilişkilendiremiyordu. Hissettikleri, gördükleri bir dakikaya sığamayacak kadar uzun ve fazlasıyla gerçekti. Bir süre cevap veremedi. Sadece boş gözlerle etrafına bakındı. Daha sonra o kısacık bir dakikayı saatlerce anlattı. Tekrar tekrar yaşadı.

Saatler geçmişti. Ve artık gitme zamanıydı. O ilk sersemliği atmış ama hala etkisinden çıkamamıştı. Kendini dışarı attı. Sert bir rüzgâr karşıladı onu ve sıkı sıkı paltosuna sarıldı. Yaşadıklarını düşünerek ağır ağır ilerledi. Geçmişindeki soru işaretlerini bulmak için gittiği bu yerde artık geleceğine dair de soru işaretleri birikti...

Gülce SAKALLI

11-D

ELFİDA

Küçük kız yaşlı adamın sakallarının neden bu kadar pis görüldüğünü merak ediyordu. Oysa adam dedesine benzeyordu. Ama dedesi takım elbise giymezdi. Bu adamın kahverengi takım elbisesi ona daha ciddi ve çirkin bir hava katıyordu. Kız adamdan korkmamıştı. Adam korkulacak biri değildi zaten. Ona bir şey yapmıyordu. Ama adam kızdan korkmuştu. Parkın kenarından geçip gidecekken kız önüne atlamıştı. Konuşmak istemiyordu, hiç de istemezdi zaten.

Tam adama selam verecekken annesinin adını söyleyerek yanına koştüğünü fark etti. “Esra sen n’apıyorsun burada!” Cümlesini bitirdikten sonra şeytani bakışlarla adamı süzdü. Küçük Esra annesinin adama karşı olan tavrını anlayamamıştı o an. Ama bankta oturan ve olaya şahit olan yaşlı kadın anlamıştı. Esra’nın annesine sinirlenmiş ancak kaba bir şey söylememek için kendini tutmuştu bir süre. Takım elbiseli adam yoluna devam ettikten sonra kadın, kızın annesine seslendi. “O adamı tanıyor musun kızım sen?”

***

“Tam hatırlamıyorum, hesabım kitabım da kötüdür. Bundan yaklaşık otuz yıl önce olmalı. Ben daha genç bir kızdım. Yirmi yaşında ya var ya yoktum. Bu mahallede otururduk: Firuzköy’de... Zaten buraya bir yerleşen bir daha gidemiyor. Tabii o zamanlar farklıydı buralar. Şimdi her sokakta bir bakkal, iki sokaktan birinde de market var. Eskiden yoktu bunlar. Bir tane bakkal vardı az ileride. Hala da var ama devretti sahibi. Sade o vardı. Bizim Kerim amcanın bakkalıydı. Küçükken gittiğimizde şekerler verir, canımızı sıkın görünce plastik oyuncaklar hediye ederdi. Almanya’dan akrabaları gönderirdi hiç unutmam.

Bunun bir de oğlu vardı: İlyas... Bizim mahallenin tüm çocukları haylazdı. İlyas değildi. Olgun, hayatını hızlı yaşamak isteyen bir çocuktü. Bizimle de çok oynamazdı. Küçükken sevmezdim İlyas’ı. Gülmezdi hiç, hiç memnun olmazdı. Miyavlayan kedi görse ağlardı. Sulu gözdü. Aslında kimse sevmiyordu onu yahu.

Sonra büyüdü. Hepimiz büyüdü. İşler değişti tabii. İlyas gibi olmak moda oldu. İlyas yakışıklıydı, kibardı, iyi aile çocuğuydu; üstelik bakkalı da vardı, para da kazanıyordu. Biraz boyu kısaydı sadece. O da çok problem değildi. Mahallenin neredeyse tüm kızları, ben de dâhil olmak üzere, gönlünü kaptırmıştı ona. Sürekli bakkala gider, bir şeyler almak bahanesiyle sohbet eder, aramızda kıkırdaşırdık. İlyas bize gülümseyince beş gün muhabbetini yapardık hangimizydi o diye.

Biz böyle yanıp tutuşurken bir kız hiç sevmezdi onu. Aslında o kimseyi sevmezdi. Çok yakın değildik ama tanırdım kızını. İsmi Elfida. Çok garipserdim ismini.

Elfida çok da güzel bir kız değildi aslında. Kıvrırcık, karman çorman saçları vardı. Taramazdı saçlarını, hatta bazıları hiç yıkamıyor derdi. Hoş, ne güzeller vardı zaten mahallede. İlyas’ı o sevse bile İlyas ona mı bakardı?

Kızın ailesi dışarıdan mükemmel görünürdü. Babasının ne iş yaptığını kimse bilmezdi ama adam her sabah erkenden takım elbiseleriyle işe giderdi. Mahallenin diğer aileleri gibi değillerdi. Annesi dışarı çok çıkmazdı. Adamı öyle görünce derdik ki bu adam çok medeni. Kesin karısı da öyledir, sevmiyordur böyle fakir fukara insanlarla muhatap olmayı. İş öyle değilmiş. İlyas’ın olayı başlamadan birkaç ay önce kız ortadan yok oldu. Biz önce korktuk. Dedikodu çabuk yayılır tabii mahallede. Neler dediler neler. Yaşayan kızını öldürenler mi dersin, hiç erkekle işi olmayan Elfida’ya kocaya kaçtı diyenler mi... Öyle değilmiş olay. Babasını işe giderken görünce sordum. ‘Benim hanım, Gülizar, annesine gitti Konya’ya. Temelli... Terk etti bizi. Gece yarısı çıkıp gitmiş. Tartışırız biraz. Kız da kafayı yedi bir haftada. Çıkarmıyorum dışarı. Gülizar kötü kadın değildir ama istemez Elfida’yı. Doğurmak bile istememişti. O bilmiyor tabii. Tutturdu ben de anneme gideceğim diye. Perişan olur oralarda. Kaçar falan maazallah. Kötülüğünü istediğimden değil kızım. Sen de onunla

yaşıtsın. Anlar mısın beni bilmem ama. Kimseye de söyleme rica ediyorum.’ Ben inandım adama. Böyle kibar bir adam neden yalan söylesindi ki? Ah aptal kafam. Şimdiki aklım olsa doğruyu söyledim kızın yakın arkadaşlarına. Bir yalan uydurdum babası öyle dedi diye. Elfida delirmiş dedim. Çıkmayacakmış evden. Çıkamazmış. Zarar verirmiş millete. Kendini kesmeye bile çalışmışmış. Babası evde hapis tutuyordan daha anlaşılır gelmişti o an.

Yakın arkadaşları gitmiş evine, kapıyı açan olmamış. Bir kere kapıda babasıyla karşılaşmışlar, o dünyalar tatlısı adam kızmış bunlara. Kovmuş. Bir daha gelmeyin demiş. Elfida’yı öldü bilin. Kızlar da korkmuş haliyle adam birden delirince. He deyip gitmişler. Bir daha da uğramamışlar. Zaten bir zaman hiç adı geçmedi Elfida’nın. Unuttular resmen. İyi gün dostları işte.

Ben bile daha iyiydim bunlardan. Evlerinin önünden geçerken hep bakardım onların penceresine. Başkası arsayı alıp da o evi yıkana kadar baktım. Bazı günler gördüm Elfida’yı. Gülümserdim. O gülümsemezdi. Gözleri hep kıpkırmızı olurdu. Bazen yardım istiyor sanırdım. Çok umurumda olmazdı. Babasıdır derdim, en iyisini o bilir. Çeker giderdim. Keşke gitmeseydim. Ah, nereden bilecektim! Kendimi suçlarım hala biraz.

Şimdi esas konuya geleceğim. Bazen hala inanasım gelmiyor. Olmamıştır diyorum. Beklemiyorum o adamdan bugün bile.

Bir gün Elfida’nın babası bakkala gitmiş. Bir ekmek almış. İlyas’la konuşmuş. Demiş ki ‘Ben sabahları işe erken gidiyorum, o yüzden ekmek alamıyorum. Ama bize ekmek lazım oluyor evladım. Müsait oluyorsan sabahları, bizim eve ekmek getirebilir misin? Para dert değil. Gerekirse iki katını veririm.’ İlyas’ın derdi para değilmiş. Tanıyormuş meğer Elfida’yı. Ona yanıkmiş. Hem de ne yanık! Ta çocukluktan beri severmiş kızı. Ben hiç bilmezdim. Herkes sonradan öğrendi zaten. Duyularını iyi saklardı. Hala da iyi saklar. Ondand hemen kabul etmiş adamın teklifini. Kızın iyi olduğunu görür, belki bir günaydın duyar diye. Kavuşamasa bile sevdiceğine günde iki üç dakika ona yeter diye kabul etmiş. Onu görmeyi ummak bile huzur vermiş ona. O gün bakkala kim gittiyse güler yüzle dönmüş. İlyas’ın heyecanına diyecek yokmuş. Herkese şeker, çikolata ikram etmiş. Bizim zamanımızda aşk böyleydi işte. Ufak bir ümit kırıntısı bile mutlu ederdi insanı. Şimdilerde kalmadı böyle seven. Herkes herkese sözde âşık ama kimse kimseyi sevmiyor. Böyle sevene deli diyorlar. Biz de bakmaz diyorduk o kıza. İlk duyduğumda çok üzülmişim. Hatta olayın sonunda vicdansızca bir mutlu da oldum. Sonra daha çok üzüldüm. Ben bu kadar basit miyim, başkalarının acısından anlık bir keyif mi aldım diye uyuyamadım günlerce.

İlyas başlamış her gün eve gitmeye. Her gün kapıyı Elfida açacak diye bekler, her gün hüsrana uğramış. Babası açar, gülümser, günaydın dermiş. Bir gün kızın çığlık seslerini duymuş. Çok korkmuş tabi. İçeri girmeye çalışmış, babası izin vermemiş. Az daha ısrar etse dövecekmiş. Bazıları dövdü diyor ama benim inanasım gelmedi. İlyas sevmez öyle şiddeti. Kaçmış gitmiştir. Ama belki gitmemiştir. Düşündükçe içim yanar. İnşallah dövmemiştir adam garibim İlyas’ı. Ben onun beni sevmesini bırakmışım zaten de keşke camı yanmasaydı. Keşke sadece mutlu olabilseydi Elfida’yla. Onun mutluluğu benden daha değerliydi.

Dönmüş bakkala, gelene geçene soruşturmuş nesi var kızın diye. Tabi herkes benim yaydığım deli dedikodusunu biliyormuş. Herkes onu söylemiş. İlyas’ın dedikoduyla işi olmazdı, ondan inanmamışmış başta ama kızın çığlıklarını hatırlayınca içi yanmış. Mümkündür demiş. Sonra içine düşmüş başka bir şüphe. ‘Bu adam bana bile saldıracaktı.’ diye düşünmüş. İçi yanmış.

Bunlar onu yiyip bitirirken bir fikir gelmiş aklına. Eve koşmuş, annesine babasına haber vermeye. ‘Ben evleneceğim.’ demiş. ‘Elfida’yla’. ‘Elfida deli.’ demişler ‘Adımızı mı lekeleyeceksin? Sana da deli derler. Hem daha yaşın ne başın ne.’. Gencecik delikanlı oğlumuz bir tırlatmışa mı yar olacak diye düşünmüşler. Kabullenememişler. İlyas kararlı tabii, tehditler savurmuş. Ama eninde sonunda ikna edememiş ana babasını. Babasının sözünden hiç çıkmazdı zaten. Bakmış olacak gibi değil, aklına da başka çözüm gelmiyor, yatmış kalmış evde. Tüm gün uyur, yataktan hiç çıkmaz,

bazen yemek bile yemez olmuş. Bir ara kaybolmuştu ortalıktan aynı Elfida gibi. Ama onun dedikodusunu yapmadılardı hiç. Nedendir bilmem. Belki erkek olduğundandır. Türk halkı işte. Kız gibi kocaya kaçamıyor ya ilgilerini çekmemiştir. Ben çok merak ettim de çekindiydim sormaya. İlyas amca küçükken çok iyiydi bana karşı ama büyüyünce bir sevmez olmuştu. Öğrenemedim hiç neden. Merak ettim durdum biricik sevgilimin yerini.

Bu şekilde ben diyeyim bir, sen de üç hafta geçmiş. Annesi günden güne süzülen, güçsüzleşen, hatta elden ayaktan düşen oğlunu izlemekten bitap düşmüş. Aslanlar gibi yetiştirdiği oğlu aşkından kahroluyormuş. Leyla'ya hasretinden çöllere düşen mecnun gibi olmuş İlyas sonraları. Annesi de ne yapacak? Tamam demiş, yeter bu kadar. İknâ etmiş oğluna hala kızgın ve kırgın olan babayı. Gidelim demişler, isteyelim. İlyas haberi duyunca çılgına dönmüş. Ayaklanmış, hatta gençleşmiş. Hayattaki tek gayesi bu gibi, sevincinden yemek yiyememiş bu sefer. Hani derler ya âşık olunca midende kelekler uçuşur diye. Bence âşık olunca uçuşmaz kelekler. Uçuşsa uçuşsa sevdiğine kavuşmaya yaklaşınca uçuşur. Şimdi düşünmeye çalışıyorum İlyas'ın o anki mutluluğunu. Bu yaşma geldim hala bazen keşke onu mutlu eden düşüncenin içindeki kız ben olsaydım diyorum. Tatlı tatlı yarışıyorum hala Elfida'yla kendi kendime.

Onlar açısından her şey tamammış ama kız tarafı ne düşünüyormuş? 'Böyle birden olmaz.' demiş babası 'Yarın sabah haber etmek lazım. Bakalım kızın da sende gönlü var mı.'. İlyas o gece uyuyamamış. Bazıları gece sokakta şarkı söylerken görmüştük diyor ama sesi de pek kötüydü. Yapmaz diye düşünmüştüm. Şimdiki haline bakınca farklı düşünüyorum. Aşkıdan deliren adam söylemez mi dünyanın en mutlu şarkılarını sesi kötü olsa bile?

Neyse... Bir şekilde etmiş sabahı. Her gün giyindiği İspanyol paça pantolonlarından giymemiş o gün. Babasının eski bir takımı varmış. Onu almış giymiş. İçine de gömlek yakıştıramayınca heyecandan, komik duran bir tişört giymiş. Sabah onu görenler merak etmiş. Sormuşlar 'Nedendir bu özen?' diye. 'Sevdiğime gidiyorum.' demiş ilk defa. Utanmadan, sıkılmadan... Hiç şüphe etmeden itiraf etmiş.

Düşmüş yola. Bu kez daha erken gitmiş sokaklarına. Gitmiş ama bir kalabalık toplanmış sokağa. Nedense o an bir sızı peyda olmuş yüreğinde. Anlamış da en uçtan. Geç kalmış. Keşke daha erken çıksaymış. Atmış kızcağz kendini aşağı. Dayanamamış daha fazla. Meğer daha ne sırlar yatıyormuş o kör olasıca evde.

Ben de çok şaşırılmışım Elfida'nın intiharını duyunca. Evleri yüksek de değildi ama önce kendini kesmiş sonra atmış demişlerdi de daha fazla yanmıştı içim. Orada toplanan kalabalık, babası da dâhil olmak üzere, hiçbir şey yapmamış. Nedendir bilmem, kimse ambulans bile çağırmamış.

Gariban Elfida neler çekmiş neler. Annesi evden kaçmamış aslında, olaya polisler dâhil olunca öğrendik. Babası annesini öldürmüştü. Cesedini buzdolabında saklamış aylarca. Kokmasın diye naftalin doldurmuş yanına. Elfida'yı da dövermiş. Kız kimseye anlatamayınca derdini, çareyi pes etmekte bulmuş. Son zamanlarında hiç konuşmamış zaten. Babası ifade verirken anlatmış. 'Eğlendirmemeye başlamıştı onu dövmek son zamanlarda.' demiş pişkin pişkin.

Adam tutuklandı. Olay büyüyüp o dönem yankı yaratınca Elfida'nın adını oturduğu sokağa verdiler. Bir iki yıl anıldı. Kısa süre ağlandı. Dönemin gazetecileri buraya kadar gelip konu komşuyla konuştu. Sonra unutuldu.

İlyas unutmadı ama. İlyas unutmaz. Zaten Elfida'yı gerçekten seven tek kişi de oydu. Aslında hak ediyordu kız sevilmeyi. İyi de bir insandı. Hatta benden çok hak ediyordu İlyas'ın masum sevgisini. O sevmese bile...

Velhasıl kelam kızım, o öğrenerek baktığın adam İlyas'tır. Benim tanıdığım en güzel adam. Çok güzel sevdiği için delirdi. Her gün elinde boş bir poşet, dolandır sokaklarda. Poşet boş çünkü artık

kimsenin onun evine ekmek getirmesine ihtiyacı yok. Poşet boş çünkü İlyas'ın hayata dair tüm umutları yırtılan bir poşetten dökülen kum taneleri gibi son sürat bir hızla döküldü yerlere. Sonra rüzgâr savurdu onları.

Elfida'dan kısa bir süre sonra annesi vefat etti. Oğlunun acısına dayanamadı dediler. Babası da çekti gitti.

İlyas'ın adını bile kimse bilmiyor artık. Herkes deli diyor. Kimse bilmiyor yaşadıklarını ama herkes yargılıyor.”

***

“Şimdi kızım sana bir tavsiye. Kimsenin nasıl biri olduğuna böyle kolay karar verme. Dedikodulara kulak asma. İlyas buraların zararsız insanıdır. Ve unutma... İlyas ve Elfida'yı unutma. Çünkü bu gerçek. Git sokağını gez hatta. Çünkü bu vicdansız dünya ona sadece bir sokak armağan etti.”,

Buse TURAN 11/D

HAYAT NELER GETİRİR?

Bu nasıl şanssızlık! Kitaplarım, ayağım ve asla gelmeyen otobüs! Hem de günlerdir gelmeyen sağanak yağmurun altında.

Otobüsüm kırk dakikadır gelmediği için yağmurun altında spor ayakkabılarımla yürümek zorunda kalmıştım. Okula yetişmeme imkân yoktu. Üstelik yanımdan hızlı geçen arabalar yüzünden pantolonumun paçaları çamur olmuştu.

Uzun bir bekleyişten sonra durağa oturdum ve kulaklığımı takıp müzik dinlemeye başladım. Uzaktan bir otobüsün geldiğini görünce hızla kalkarak kaldırımın ucuna geldim fakat gelen benim otobüsüm değildi.

İyice sıkılmaya başlamıştım. Artık yürümem gerekiyordu, dersleri kaçıramayacağım kadar önemli bir dönemdeydim. Ah, fakat bu kadar şanssızlık! Hem de üst üste... Bir de yağmur huzur derler, şu hale bak! Tam o sırada önümdeki basamağı görmedim ve ayağım kaydı. Söylendikçe üstüme mi çekiyordum bu lanet olayları! Sanırım burkulmuştu. Üstüne basamıyordum. Bu da yetmezmiş gibi bir de elimdeki kitapları yere düşürmüştüm. Hepsisi çamur olmuştu. Bu kitaplar tüm yılının test kitaplarıydı oysa. Ne güzel, ne güzel(!) Zamanla yarıştığım günde 40 dakika gelmeyen otobüs, üstüne burkulan ayak ve çamur olmuş kitaplar. Bu da nesiydi! Tamam, artık bu kadarı yeterdi. Sabrım iyice taşmıştı. Öfkeyle yere düşen kitaplarımı topladım ve doğruldum. Kitaplarımın üstündeki çamurları temizlemeye çalıştım ama pek bir işe yaramamıştı. Ayağımın ağrısı ise katlanılmaz bir hale geliyordu. Yalpalayarak da olsa yürümeye çalışıyordum fakat her adımında ağrı daha da artıyordu. Yola devam etmem gerekiyordu. Ağır ağır, acıyla yürümeye devam ettim.

Kaldırımın köşesine geldiğimde hala söyleniyordum. Ama suç bendeydi, ne diye önüme bakmadan yürüyordum ki. Hayır, suç bende değildi! Otobüstü tüm suçlu. Şu hale bak çamur içinde burkulmuş bir bilekle gözün gözü göremediği yağmur altında derse yetişmeye çalışıyorum. Daha ne gelebilir ki başıma! Öfkeyle sağa sola baktım karşıya geçmek için, nasıl göreceğim ki bu yağmurda! O kadar sinirliydim ki etrafıma baksam da net göremiyordum hiçbir şeyi. Duyduğum şiddetli korna sesi bir anda öfkemden sıyrılmama ve irkilerek hızlıca soluma bakmama neden oldu ama tek gördüğüm şey üzerime doğru hızla yaklaşan sarı ışıklardı. Bir anda bütün hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Artık ayağımın burkulmasının bir önemi kalmamıştı, vücudumun her yerinde keskin ağrılar hissediyordum. Yağmur damlaları yüzüme yağarken düşündüğüm tek şey ailemin bensiz yapamayacak oluşuydu. Hayatımı yaşayamadığımı hissediyordum bu kadar isyan arasında, belki de tadını çıkartmalıydım her şeyin. Gözlerim kararmak üzereyken yalnızca bunları düşünüyordum.

Gözümü açtığımda nerede olduğuma ve neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Etrafımı süzmeye başladım. Hastanedeydim. Üstümde mavi bir kıyafet vardı. Başım çok ağrıyordu ve koluma batırılmış serumun iğnesi kendimi daha kötü hissetmeme sebep oluyordu. Ve bunların dışında bir gariplik vardı, ayaklarımı hissetmiyordum! Korkmaya başladım, gözlerim doldu ve bir anda soğuk soğuk terlemeye başladım. Gerçekten bacaklarımı hissetmiyordum, artık yok gibilerdi! Koşmayı, yürümeyi seviyordum; gerçekten bu kadar gençken başıma bunlar gelmeli miydi? Belki de artık her şey bitmişti. Oysa sadece bileğimin burkulmasına isyan etmişim, onun karşılığı mıydı şimdi bu başıma gelenler?

Etrafımda olup biteni anlamaya çalışırken, içeri annemle babamın geldiğini gördüm. Annemin gözlerinin altı şişmişti. Sonra babamı fark ettim. Anneme oranla daha sakindi. Gözümü açtığımı görünce heyecanla:

-Doktor!!

Diye bağırdılar. Babam elimi sıkıca tuttu ve “Yanımdayız canım. İyi olacaksın” dedi.

Bu sırada içeri doktor bey geldi. Yüzünde iyimser bir ifade vardı. “Bizi epey korkuttun. Ama merak etme iyileşeceksin.” dedi. Bense hala bacağımlı hissedemiyordum. Korkuyordum. Sadece sesim titreyerek “Bacağımlı...” diyebilirdim. Doktor bey elini omzuma koydu ve beni rahatlatmaya çalıştı. “Merak etme, bacağının durumu gayet iyi. Kaza nedeniyle bacağında oluşan yaralanmadan dolayı seni ameliyata aldık. Uyuşturucu ilacın etkisi ile şu an bacağımlı hissedemiyorsun. Söyle bakalım bu yaşta nedir bu hayatta küskünlük.” diye sordu. Olayları hatırlamaya başlamıştım. Dalgınlığımlı yüzünden arabanın üstüme doğru geldiğini fark etmemiştim. Sanırım kendimi araçların önüne attığımlı düşünüyorlardı. Bu sırada annem ağlayarak “Yavrum sen bizim en değerli varlığımlızsın. Sana bir şey olursa biz yaşayamayız.” dedi ve hıçkırıklara boğuldu.

Bu sırada doktor bey ailemi dışarı çıkardı ve anlatmamı ister gibi gözlerime baktı. Ben de sabahattan beri yaşadığımlı talihsizlikleri bir bir anlattım. Doktor Bey’in cevabı ise geç de olsa bir şeyleri anlamamı sağlamıştı belki de. “Başımıza gelen olayları iyi ya da kötü diye niteleyen bizim bakış açımızdır, sakince düşünürsek her olayda iyi bir yön bulabilir, mutlu olmak için birçok sebep görebiliriz. Bazen yağmurdan kaçmak yerine ıslanmanın tadını çıkarmak gerek.”

Zamanla kendimi toparlamaya, daha iyi hissetmeye başladım. Hastanede geçirdiğımlı bir hafta boyunca çok şey öğrendim. Parasız insanlar, parası olmasına rağmen satın alabilecekleri bir çare olmayan insanlar, her şeyden habersiz gülümseyebilen hasta minicik yavrular... Hayatta gerçekten bir şeylere sahip olduğumı hissetmişim, önceki günlerimin aksine. Mutlu olmam ve tadını çıkartmam gereken çok şey vardı.

3 Ay Sonra

Hastaneden çıktıktan sonra okula geri dönmüştim. Dönemin son final sınavına girmiş, sahil kenarında oturuyordum. Büyük ihtimalle en az üç dersten bütünlemeye kalacaktım. Fakat artık kendimi o kadar kötü hissetmiyordum. Bacaklarım benimleydi ve sapasağlamdı, final sınavlarımı geçse kalsa da telafi edebilirdim ve gelmeyen otobüs bir şekilde yine gelirdi. Yağmur hafiften çiselemeye başladı. Gülümsedim. Ve yağmuru hissettim. Huzur buydu sanırım. Hayat da böyle bir şeydi, artık yağmura gülümseyebiliyordum.

Zeynep Yağmur DURMUŞ
11-A

TANIDIK BİR DENEY

“Bireyler arasındaki iletişim kopukluklarından ve hayal gücündeki kısırlaşmadan şikâyetçi olan bir grup bilim insanı milenyum kuşağı çocuklarına sosyal medyanın yüksek orandaki kullanımının zararlarını kamuoyunun gözleri önüne sermek için bir deney yapmaya karar verirler. Akabinde ailelerinden izin alarak otuz tane lise öğrencisini deneye tabi tutarlar. Deney düzeneği oldukça basittir. Günlük hayatlarında sosyal medyaya ve video oyunlarına en az üç dört saat ayıran bireylerden aylık olarak kendi hayal güçlerini kullanarak ve herhangi bir yazılı metni veya dizi, film senaryosunu taklit etmeden öykü yazmaları istenir. Ve yazılan öyküler üniversitede dil ve edebiyat bölümü öğretim üyeleri tarafından; yazılan hikâyenin kurgusuna, dilin kullanımına ve yazım hatalarına göre aylık olarak değerlendirileceği denek grubuna belirtilir. Değerlendirmeye göre birinci grup en kötü yazıların bulunduğu, ikinci grup ise gerek kurgu bakımından, gerekse olay akışı yönünden en etkileyici yazıların olduğu gruptur. Değerlendirme sonucu öğrenciler yazdığı yazıların karşılığını not olarak almaktadır ve bu notlar doğrultusunda en yüksek not ortalamasına sahip iki öğrenciye yazdığı öykülerden oluşan bir kitap basma fırsatı verilir. Aynı şekilde yılın sonunda en düşük not ortalamasına sahip üç öğrenciye ise günlük sosyal medya kullanım sürelerinde kısıtlama gelmesi planlanmıştır.”

Reklamların girmesiyle beraber yapımcı şirketin ne kadar açgözlü olduğu düşüncesi yine kafamda beliriverdi. Kısa bir süre sonra programın jenerik müziğiyle beraber tekrar izleyici moduna girdim. Ve işte başlamıştı. “Başlangıçta deney, denek grubu öğrencilere çok saçma gelmişti. Koca bir yıl boyunca uğraşacakları bu yazıların sadece beş öğrenciyi etkilemesi deneyi pek ciddiye almamalarına sebep olmuştu. En azından çoğunluk tarafından görüldüğü kadarıyla durum böyleydi. Bundan mütevellit yazılarını genellikle son akşam yazıyorlar veya internette arama butonuna “EN GÜZEL ÖYKÜLER” yazarak çıkan metni aynen kopyaladıktan sonra teslim ediyorlardı. Kimsenin kitap yazarı gibi bir olma hayali de yoktu çünkü seçilen öğrencilerin gelecekteki mesleki hedefleri doktor, mühendis veya bilim insanı olmaktı. Bundan dolayı öğrenciler ileride meslek hayatlarında işlerine yaramayacağını düşündükleri bir bilgiyi kafalarından kapı dışarı ediyorlardı. Bu deneyde de aynı teoremi uygulamaya karar vermişlerdi. Zaten aileleri tarafından kısıtlamaya uğramak onları korkutmuyordu çünkü aileleri de kendilerinden farksızdı. Çocuklarıyla tek kelime konuşmadan, ellerindeki akıllı telefonlarından gözlerini bile kaldırmadan günü bitiriyorlardı. Böylece son beş içinde olsalar bile ailelerinin kendilerini umursayacaklarını pek de düşünmüyorlardı. Deneyin toplu olarak yıl sonunda açıklanacak olması da onları epeyce rahatlatmıştı. Böylelikle yazılan öykülerin büyük çoğunluğu vasat denecek kadar kötüydü. Ama üç öğrencinin kaleminden çıkan yazılar değerlendirme komitesini epeyce tatmin etmişti.”

İçimden yine reklama gireceğini düşündükten hemen sonra ekranda birden üç tane sima beliriverdi. Bu simalar bilim dünyasının 21.yüzyıldaki ünlü temsilcileriydi. Dünyadaki ilk canlı beyin naklini gerçekleştiren kişi olarak tarihe gecen İtalyan Profesör Sergio Canavero, ilk defa bir nesneyi bulunduğu konumdan bir başka konuma ışık hızıyla yöneltme simülasyonu ile Nobel fizik ödülünü kazanan Alman bilim adamı Thomas Weiss ve elektrik enerjisini kendi geliştirdiği reaktör ile beraber 47 kat daha verimli ve elektrik kadar zararsız hale dönüştüren Rus mühendis Maria Semenov.

Tolunay KAYIKÇI, “21.Yüzyılda Sosyal Medya Kullanımının Çocuklara Etkisi” Deneyi Deneklerinden Biri 11/ D

YAKUT

Yürüyorum; sarsak adımlarla ilerliyorum. Ayaklarıma yerdeki dikenli sarmaşıklar batıyor. O uzun, yeşil, sinsi, yine de insana hoş gelen sarmaşıklar. Koyu, yakut kan usulca akıp gidiyor. Aynı sıcak gözyaşları gibi. Sıcak kan soğuk havayla bir uyum içerisinde. Hava ciğerlerimi acıtıyor, genzimde ne kadar yutkunursam yutkunayım gitmeyen bir acı... Keskin bir soğuk var, çiçeklerin son demleri artık. Kanlı ayaklarım yakut çiçekler arasında onlarla bir olmuş. Yosun tutmuş ağaçlar, zümrüt renginde, efsunkâr. Gökyüzü grimsi mavi, melankolik. Yaprakların çıkardığı hışırtı, aynı bir sonat gibi, kulaklarımda anlam kazanıyor, duyguları canlandırıyor. Bu duygular, bu yer, bu hava, bana eşlik eden notalar. İşte bunlar mühim olan, yaşanabilir olan, anlam veren, payidar olan.

Sen bir de bana şimdi bak. Çökmüş, çukurlaşmış gözlerle bakan bana bak. Şimdi bakınca onların dedikleri hep yalanmış gibi geliyor. Tek senin dediğin doğruymuş gibi. Hayat zaman harcamaktan daha fazlası. Zaman geldiğinde doğru yapma, ne istiyorsan onu yap. Ben de tavsiyene uydum, yapmak istediğimi yaptım. Huzurlu bir yürüyüşe çıktım. Sen bana hayatın açıklamalardan daha fazlası olduğunu gösterdin. O yüzden içimde şu anki durumumu açıklama arzusu yok. İşte şimdi bütün gece uzanmak için mükemmel zaman.

Ölüm sana yakışıyor, ipekten bir kumaş gibi. Merak ediyorum, bana yakışacak mı? Sen hangisini tercih ederdin? Beni öpüyorsun, nazik öpücüklerle. Toz pembe öpücükler, yakut öpücükler, siyah öpücükler... Sözlerine ihtiyacım yok, bir kenara bırak onları.

Bugün, tam bugün. Her şey bunun için hazırlanmış. Her şey duygularıyla örtüşüyor. Tıpkı makine çarkları gibi. Efsunlu gibi yürüdüğüm bu yer, eşsiz. Meyusluk her yerde. Gökyüzü feryat etmek istiyor.

Bilincim yerinde, keskin ve berrak. Kovaladığımız, uğrunda ömrümüzü perişan ettiğimiz cevaplar... Sonra ise siliniyoruz, tamamıyla, varlığımızın her zerresiyle. Gerçek şu ki cevaplar bizi özgür kılmaz, kılmayacak. Ömrümüzü boşuna perişan etmiş oluyoruz, bunu fark edenler... İşte bunu fark edenler. Başından aşağı soğuk su dökmüşler gibi, tüyleri diken diken oluyor. Ayaklarında bir uyuşma, kolları tutmuyor, ruhu içine çekiliyor, sünüyor. Gözleri çukurlaşıyor. Bazıları kahroluyor, bazıları dolduramadıkları boşluklarla baş başa kalıyor, berraklığını kaybediyor, duyularını yitiriyor, benliği parçalanan bir vazo gibi saçılıyor. Kısaca siliniyor. Yavaş yavaş ya da hızlı. Gizlice ya da apaçık. Nihai olan hepsi siliniyor.

Göğün sonsuz özgürlüğüne açılan pencereler. Mermer biblolar ve heykeller. Zarif, gösterişli hanımefendiler ve beyefendiler. Hepsî gülüyor, kibar sözcüklerle birbirini çeliyor, şarap içiyor, müziğe eşlik ediyor, dansa kalkıyor, tavus kuşu edasıyla birbirini etkilemeye çalışıyor. Kimi sahici, kimi değil. Dolambaçlı merdivenlerde bir aşağı bir yukarı süzülen insanlar, tavadan yere uzanan kadife işlemeli yakut renginde perdeler, enstrümanları dile getiren orkestra... Her şey, herkes tutkulu, muazzam. Yakut rengindeki mayhoş şarabın tadı. İnsanın keyfini yerine getiren, ağzında şölen yaratan ikramlar. Her şey zarif, tumturaklı, edebi ve ebedi.

Okyanusunun ferahlatıcı kokusu... Hem tazeleyici, hem de boğucu. Aynı derin bir nefes aldığında hissedilen hafifleme gibi, kuş tüyü misali hafifçe süzülmemi salıyor. Sonra içten içe insanı geriyor, göğsünde bir yumru oluşturuyor, bir sıkıntı, aynı kalın bir düğüm gibi. Hırçın dalgalar beyaz köpükler oluşturuyor, köpükleri elime almak istiyorum. Eminim ki ellerimden aşağı süzülürken bırakacakları serinlik beni kendime getirirdi. Dalgaların kemirdiği kayalar. Sudan dolayı parlıyorlar, bir kısmı yosun tutmuş, göz alıcı ve kahverengiler. Dalgaların yavaş yavaş kemirdiği, yok ettiği kayalar. Hayat da böyle değil mi? En azından benim için öyleydi.

Anlamlandıramadığım bir şey var ki o da hastalık, güçsüzlük durumlarının beni cezbetmesi. Daha doğru ifade etmeliyim yoksa içim rahat etmeyecek. Güçsüz, hasta durumda dahi güçlü durabilmek, düşünmek. Beni cezbeden bu. Güç durumlarda yapılan işler daha bir anlamlıdır. Şimdi de kanlı öksürmeler, titreyen, güçsüz bacaklarla yapılan bu yürüyüş... Titreyerek, sarsılarak, gözlerim

kapanarak... Hırıltılı nefes alışım, kan kokusu, kanın metalik tadı, onun dişlerimde bıraktığı hem iç gıcıklayan hem de hoşnutluk veren tat... Her bölük pörçük anı hüzünlü bir piyano piyesiyle şiddetli bir şekilde kemiklerimde hissediliyor. Daldan düşmek üzere sararan bir yaprak misali rüzgârda savruluyorum.

Derim artık bana ait değil, beni yansıtmıyor. Bu güçsüz, titreyen parmaklar, kırılmış tırnaklar benim değil. Ruhum, kişiliğim -artık hangisiyse tam bilemiyorum- bu bedene sığmıyor. Vücut geçicidir; nihai olan düşüncelerdir, hislerdir. Bir zaman girdabının içinden yavaşça ayılıyorum. Son bir derin nefes. Duygu yüklü, artık huzura kavuşacak olmanın verdiği sakin ve dingin bakışlar. İyi ki ölümün huzur getirdiğine inanırdım, aksi takdirde şu an büyük ıstıraplar çekiyor olacaktım.

İşte o beklenen an, görkemli kapanış geliyor. Son bir öksürük darbesiyle dizlerimin üzerine yığılıyorum. Kanlar son kez akıyor, soğuk son kez ciğerlerimi yakıyor. Bazı anlar büyüldür, o sayılı saniyeler bütün yaşama değerdir. Son kez verilen titrek bir nefes, hayat ise hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. Soğuk toprak, yakut çiçekler... Onların üzerinde de narin bir beden, öylesine yatıyor. İpekten kumaşı zarafetle üstünde. Siması huzurlu, bütün sorunlardan arınmış, acısız. Daha genç bir yüz, daha parlak ve canlı bir yüz. Toprağın üzerinde bütün gece uzanacak olan bir beden...

Eylül   EVRENOSOĞLU
11-A

BARDAKTAKİ SU

Yine oturdu adam ağacın gölgesine, yine bir çocuk geldi yanına ve yine ikram etti adam karton bardaktaki suyu. Yine döktü suyu tam çocuk bardağı kavrayacakken ve yine aynı bezle sildi çocuğun kucağını.

Bu olaya beşinci tanıklık edişim bugün. Olayı ilk görüşümden beri bir tuhaflık hissi var içimde, olayı her görüşümde daha da artan. Bu hissin etkisi o kadar büyük ve karşı konulmaz ki günlerdir ne doğru düzgün uyku uyuyabiliyor ne de gördüğüm bu olayı anlamlandırabiliyorum. Bazen delirdiğimi bile düşündüğüm oluyor. Çocukların anne-babaları adama teşekkür edip gülümserken bana ne oluyor da rahatsız oluyorum oturduğum banktan? Neden ellerim buz kesiyor? Neden çarpıyor dişlerim birbirine? Neden yardım çılgınlıkları atmak istiyorum kulaklarım patlarcasına?

O günün akşamında bir rüya görüyorum. Ayaklarımda babamın ben anaokuluna başlamadan önce aldığı cırt cırtlı ayakkabılarım, sırtımda ise anneannemin ördüğü sarı yeleğim var. Bir parktayım. Kaydırdıktan kayıp duruyorum, bir daha ve bir daha... Sonunda nefes nefese kalıyorum ve atıyorum kendimi yeşilliklere. Gökyüzünde uçan kuşlara, geçen bulutlara ve gözümü acıtsa da o sapsarı güneşe bakıyorum. O sırada bir ses duyuyorum, tanıdık bir ses... Bana su ikram ediyor bir adam. Kafamı yerden kaldırıp bağdaş kuruyorum ve adamın yüzüne bakıyorum. Her ne kadar tanıdık gelse de seçemiyorum bir türlü kim olduğunu. Yüzü, ben baktıkça değişmeye başlıyor. Saçları sararıyor, gözleri küçülüyor ve kulakları kepçeleşiyor. Uzattığı suyu tam elime alacakken bardak dökülüyor, pantolonum sıırıslıklam oluyor. Adamın kızacağını düşündüğümünden mahcup oluyorum, tam adama dönüp özür dileyebilecekken o kahkaha atmaya başlıyor. Adam güldükçe yüzü şeytanlaşıyor; korkmaya, ağlamaya başlıyorum. Gökteki güneş kayboluyor, bulutlar birbirine çarpıyor ve ben çılgınlık atmaya başlıyorum. Parktaki insanlara sesleniyorum fakat hiçbiri duymuyor beni, gülümseyip el sallıyorlar uzaktan. Adam cebinden bir bez çıkarıyor ve bana dokunmaya çalışıyor o bezle. Kalkıp kaçmak, kurtulmak istiyorum ama hareket ettiremiyorum bacaklarımı. Ellerimle itmeye çalışıyorum adamın elini fakat engel olamıyorum. Adam bezi ağzıma doğru götürüyor ve tam o anda uyanıyorum uykudan. Yastığım sıırıslıklam, vücudum da... Boğazımda ise belli belirsiz bir ağrı. Telefonumdan saati kontrol ediyorum, saat ikiyi bile geçmemiş henüz. Tam telefonu kapatacakken bir mesaj alıyorum arkadaşımın. Mesajda aynen şu cümleler yazıyor: “Bir pedofili manyağı daha serbest bırakmışlar geçen ay, gel de hukuk sistemine güven. O değil de adamı dışarıda görsen hiç böyle şeyler aklına gelmez, ‘Ne kadar tatlı bir amca!’ der geçersin.” Mesajımın sonunda bir haber sitesinin bağlantısı var, ona tıklıyorum. Haberin detayları verildikten sonra konulmuş görselleri inceliyorum. İlk iki görselde adamın yüzünü seçemiyorum fakat üçüncü görsele geldiğimde... Sarı saçlar, kepçe kulaklar ve o korkunç gülüş... Telefonu elimden fırlatıyorum hemen, vücudum zangır zangır titremeye başlıyor. Öyle bir titriyorum ki bir an sara nöbeti geçirdiğimi zannediyorum. Ateşim yükseliyor, gözümünden yaşlar boşanıyor. Her şey oturuyor artık yerine. Tüm o hissettiklerim, vücudumun verdiği tepkiler... Aniden kalkıyorum yatağımdan ve evin kapısına doğru ilerliyorum. Yalınayak iniyorum apartmanın merdivenlerini. Yatağımdan kalktığımdan beri vücudumu kontrol edemiyorum. Kontrolü geri aldığımda ise kendimi bir parkın ortasında; üstümde pijamalarım, ayağımda çoraplarım ve elimde mutfak bıçağıyla buluyorum. Biraz zaman geçtiğinde farkına varıyorum ki geldiğim park sıradan bir park değil, elimdeki bıçak da sebepsiz değil. Kimselere görünmeden elimden geldiğince hızlı bir şekilde eve geri dönüyorum. Elimdeki bıçağı mutfağın tezgâhına koyup bir bardak su içiyorum. Ardından doğruca yatağıma gidiyorum. Aklım ve bedenim sessizce yapıyorlar anlaşmalarını; gözlerim kapanmaya başlıyor, vücudum gevşiyor ve uykuya dalıyorum.

Sabah uyandığımda ilk işim o parka gitmek oluyor, bu sefer üstümü giyiniyorum elbet ve bıçağı çantama saklıyorum. Bıçağı hiç tereddüt etmeden, soğukkanlılıkla ve oldukça normalmişçesine çantama koymam ve birini öldürme planıyla sokakta yürürken ne elimin ne de çenemin titremediğini görmem kendime ayrı bir öz güven veriyor. Normalde yürüdüğümünden daha dik ve daha canlı yürüyorum sokakta. Hatta yolda gördüğüm Kapıcı Ahmet ağabeye bile gülümseyerek selam veriyorum. Parka yaklaştıkça adımlarımın yavaşladığını, duruşumun kamburlaştığını ve ellerimin titremeye başladığını fark ediyorum. Etrafımdaki insanların beni fark edeceği düşüncesi beni bıçağı

taşıdığım çantaya daha da sıkı sarılmaya itiyor. Bir an bıçağın çantadan fırlayıp yere düşeceğini, tüm insanların dönüp bana bakacağını ve polislerin gelip ellerimi kelepçeleyeceğini kurguluyor aklım. Evet, bıçağı çantaya koyup dışarı çıkarken bir seri katilin soğukkanlılığına sahip olan aklım; beni en kritik yerde böyle bir senaryoyla bırakıyor. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ağır adımlarla devam ediyorum ilerlemeye. Ne kadar dersenem deneyeyim vücudum sakinleşmiyor, her attığım adım stresimin katlanarak artmasına neden oluyor. Bir ara başım dönüyor, bayılacağım sanıyorum; bankın birine tutunarak bekliyorum bir süre. Parka doğru bakıyorum bir aralık, adamın yüzünü seçmeye çalışıyorum fakat seçemiyorum. Adamı görememiş olmam, yürümeye tekrar başlamamı olumlu yönde tetikliyor ve tekrar başlıyorum yürümeye. Adım atmaya başlamamla beraber yine kalbim hızlı hızlı atmaya başlıyor fakat bu sefer aldırılmıyorum. Ant içiyorum içimden, o adamı bir dakika daha yaşatmamak için.

Parka varmamla hüsrana uğramam bir oluyor, adamı bulamıyorum. Yaklaşık üç buçuk saat bekliyorum adamın gelmesi için ama nafile, adam gelmiyor. Parka varana kadarki yaşadığım korku ve stres, yerini şiddetli bir öfkeye bırakıyor. Yumruklarımı sıkıp duruyorum, parkın etrafını dönerken ayağımı yere zemini dövercesine vuruyorum. Parka her gelişimde gördüğüm bu adam şimdi hangi cehennemde? O gün hava kararana kadar kalıyorum parkta, yolda karşılaştığım Kapıcı Ahmet ağabey bile bir ara parka uğruyor fakat o adam gelmiyor bir türlü.

Parktaki bekleyişlerim bir hafta boyunca sürüyor. Artık ritüelim oluyor tüm yaptıklarım; yatağımdan kalkıyorum, üstümü giyiniyorum, mutfaktan aldığım bıçağı çantama koyuyorum ve parkın yolunu tutuyorum. Her gittiğimde parktaki insanlara soruyorum onu ama aralarında adını bilen bile çıkmıyor. Gittikçe kaybediyorum ümidimi, yine uykusuz geçiyor gecelerim. Günlerdir ne doğru dürüst uyku uyuduğumdan ne de ağzımdan iki lokma yemek geçtiğinden artık kendimde değilmişim gibi hissediyorum. Parktan dönüp eve geldiğimden doğruca yatağıma geçiyorum fakat kapatmıyorum odanın ışığını. Hava aydınlanana kadar saatleri sayıyorum duvara bakarak.

Bir gün uyuyakalıyorum parkta beklerken. Bir bankın üstüne kıvrılmış, elimdeki çantayı da iki kolumun arasına alıp sarmış şekilde uyanıyorum. Gözlerimi açtıktan sonra kontrol ettiğim ilk şey çantam oluyor ve evet, bıçağı içinde buluyorum. Sonra etrafıma hızlıca göz atıyorum, parkın diğer ucunda uyuyan köpek ve ağaç dalında çirkin çirkin öten karga dışında kimseyi göremiyorum parkta. Üstümü düzelterip evin yolunu tutuyorum. Cinayeti ilk planladığım andaki rahatlık ve öz güvenin tekrar geldiğini fark ediyorum. Bedenimden ve ruhumdan ağır bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Apartmanın merdivenlerini rüya gördüğüm günkü gibi çıkıyorum. Eve girdiğimde ise her zamanki gibi atıyorum kendimi yatağıma. Rüya gördüğüm günün gecesinde çektiğim uykunun daha güzelini çekiyorum, odanın yanan ışığı bile engel olamıyor bana.

Uyandığında saat yediyi biraz geçiyor. Üstümdekileri çıkarıp dolabımda duran, üstümdekilere nazaran daha temiz olan kıyafetleri giyiyorum fakat kıyafetlerimi çıkarırken tişörtümün sol tarafında bulunan kırmızı-kahverengi lekeler gözüme çarpıyor. Diğer kıyafetlerimi de kontrol ediyorum ve onlarda da aynı lekeleri fark ediyorum. Tam o anda telefonum titriyor, aynı arkadaşımdan yeni bir mesaj alıyorum: “Geçen sana pedofili bir herifin haberini yollamıştım ya hani, işte o adam gebermiş. Evinde ölü bulmuşlar dün akşam. Hukukun sağlayamadığı adaleti halk sağlamış anlayacağın.”

Yasemin Beyza KAYA

11/A

KARGAŞANIN AHENGİ

Akşam güneşinin göz kapaklarında hissettirdiği hazla uzanmaya devam etti. Gökyüzünü üstüne örtü, yeryüzünü de yaslanacak kucak yapmıştı kendine. Güneşin cılız ama tesiri bir o kadar fazla olan ışıklarını bütün bedeninde hissetmenin verdiği duygunun tutkunuydu. Huzurlu, iç ısıtan, aydınlatan, el uzatan karanlıktaki yolculara, her daim kalıcı hissi yaratan anaç güneşin ışıkları. Akşam vaktindeki güneşin ayrı bir albenisi vardı onun için. Bu yüzdendi sevdası; uzanıyorken göz kapaklarında ve bedeninde dans eden güneşin verdiği iç huzura. Güzelliği kadar da kısaydı süresi. Göz açıp kapayınca kadar ona veda edebilmekteydi akşamın nazik güneşi. Kim bilir belki de kısılgıydı onu bu derece kendine vurgun kılan? Hazzın zamanlı olmasıydı onu çekici kılan. Gülümsedi. Son ışıklar da göz kapaklarına veda ederken gözlerini açtı. Güzel olarak tabir ettiğimiz şeylerin kısılgısına yanıp dururduk, kelebek ömrü misali gelirdi bize. Bilinmez, belki de biz o geçiciliğe hayranızdır. Nadide şeyin o anda hapsoldüğünü bildiğimizdendir onu gözümüzde ilgi çekici kılan. Gülümsedi. Zaten hep ulaşılmazların, kısa süren şeyleri uzatmanın derdinde değil miydi insanoğlu? “Mesela ömür gibi, gençlik gibi ve hatta zaman gibi.” dedi. Zaman nasıl kısa gelirdi ki insana? Hayret verici. Yaşamı sevdiğinde, tutunmaya çalıştığında kelebek ömrü bile uzun kalırdı onun yanında. “İnsan ne garip varlık” diye geçirdi iç süzgecinden. Zaten çoğu şey içimizden geçip -süzgece uğrayıp- gün yüzüne ulaşırdı. Söylenmeyen sözler, etkisi çok olacakken uyutulmayı seçmiş düşünceler, varlığı bir deniz kadar çok etkisi okyanuslardan da büyük hayaller, yanmayı bekleyen mumlar gibi. Açma mevsimi çoktan geçmiş fakat geç kalınmış tomurcuklar misali. Boğulmaya yüz tutan birinin çabalamaı bırakıp kendini suya bırakması gibi bazı şeyler de içimizden süzgeçten geçerken adeta bu durumlara uğruyordu. Hatta bu düşüncelerinin düzensiz ve kopuk olması lakin buna rağmen hepsinin bir bütün olarak bir arada olmasının sebebiydi bunları dışa vurulmaması. Anadan doğma, yargılanmaya sebebiyet vermeyen, yormayan, hep kalıcı olan dışa vurulmamış düşünceler.

Güneş tamamıyla batmıştı artık. Ne büsbütün karanlıktı ne de aydınlık. Maviye yakın bir ton gökyüzünü kaplıyordu. Doğrudu. Derin ama bir o kadar da cılız bir nefes aldı. O bu nefesi alırken mutlu muydu veya değil miydi kestiremiyordu. Somurttu ama ardından kalın ve pembe dudaklarına narin bir gülümsemeyi layık gördü. Alınan derin nefesler verilen kaçınıcı son nefeslerdi acaba? Düşünmeden edemedi. Zaten genelde yaptığı biricik şeydi düşünmek. Düşünmek üstüne de düşündüğü günler olmamış değildi. O günlerde de akşamın altın saatlerinde durur kendini o huzura bırakırdı. Ne kendini bulutlara bırakmak kadar belirsiz ama yumuşak sanılan ne de bir insanın kollarına bırakmak gibi bir şeydi. Başkaydı. Tarifi zor ama hissi güzel, güven veren. “Güven verme” ne de şefkatli bir hissin tanıımıydı. Evet, güven vermeyi şefkatli olarak nitelendirmişti. Sebebini sorduğu suallerle değil de hissettirdikleriyle çözüyordu kendi iç âleminde. Güvenin ne olduğunu unutalı çok olmuşken bunca mahlûk, o bunu şefkatle yan yana getirmişti. Şefkat. Evet, şefkat her canlının ana ihtiyacı olan, her insanın sahip olamayacağı yücelik. Yokluğunda onca kötülüğü doğuran. “Ancak şefkatli bir insan mı güven verirdi yoksa güven verdiği için mi onu öyle nitelendirirdik?” diye düşündü. Şefkat; acıma, ana yoksunluk, insanın unuttuğu duyguydu. Doğuştan mı veriliyordu acaba insana yoksa kendisi mi şefkati seçiyordu? Doğuştansa öfkesi bir nebze de olsa azalabilir gibiydi. Çünkü doğuştansa eğer yoksunluğunu kendisi oluşturmamış olurdu insanoğlu. Böylece kimseyi de şefkat yoksunu diye itham edemezdik. Gülümsedi ama sanki sinirin beraberinde getirdiği bir gülümsemeydi bu.

“Kimi kandırıyorum ki? Güzel olan şeylerle oluştuk başta hepimiz. Sonra kötüye yönlendirmeyi ve yok etmeyi öğrendik iyi olanı. Öğrenilen kötülük, sonradan olmasına rağmen etkisi büyük ve yıkıcıdır. Hoş değildir. Bir gün uyanıp hala güneşin doğmadığını görmek kadar tat kaçırır, iç sıkı sonradan edinilmiş kötülükler.” Evet, yine sonunu getiremediği duygu ve düşünce selinde yüzme bilmeyen bir insanın çaresizliğiyle oradan oraya gidiyor, sürüklenip hiç istemediği şeylere de varabiliyordu. İçini -benliğini- dolayısıyla benliğini oluşturan düşünce ve duygularını sele benzetirse yüzme bilmeyi ister miydi emin değildi. Yüzme bilenle bilmeyenin seldeki farkı neydi? Biri boğulurdu, veda ederdi. Bilen ise yaşardı, sağlam bir yere ulaşırdı kollarını kullanarak. “Lakin her zaman yüzme bilen de kesin hedeflediği zemine ulaşamayabiliyordu. Akıntıyı unutuyordu ve saptırıyordu onu akıntı.” dedi. O yüzme bilmemeyi seçerek bilinmezliği seçiyordu. Çırpınışı veya

zorluğu. Ama bilinen şeylerle bilinmeyenlerin verdiği zevk aynı mıydı ki? Evet, bu yüzdendi galiba duygu ve içindeki düşünce selinin bir türlü sona ulaşamayıp belirsizlikler ve meşakkatli bir durum alması.

İnceden bir rüzgâr esti ama onun irkilmesine bile sebebiyet vermedi. Düşündükçe içindekiler alevleniyor bazen de sığmıyordu içine. İnsanın kendi alevi bir kez kıvılcımlandıktan sonra yaşamı boyunca cılızlaşsa da sönmüyordu. Sönmemesi yoruyor muydu? “Elbette güzel olan çoğu şey yorucudur.” Az buçuk gülümsedi. Gülümsemenin hoşluğunun istisnasız her insana verilen bir armağan olduğunu duymuştu. Çok şey duyuyordu zaten. Duymak ve dinlemek arasındaki fark bu zamanlar ortaya çıkıyordu. Nadiren de olsa kendini dinlemeyi bırakabildiği sıralarda diğer insanlıkları da dinliyordu. Çok uzun sürmesi kasvetli bir durum arz ettiğinden “Azı karar.” Diyerek kısa süreli tutuyordu dinlemeleri. Dinlemeleri diyoruz çünkü duyma eylemini her daim yapıyordu. Yalnızca bir insanı değil; kuşları, denizi, evreni duyuyordu. Kulak verip dinlemek istediğinde ise bazen susmuş oluyorlardı.

Zaten arzu ettiği şeylere çabucak ulaşıyorsa, insanoğlu ne ehemmiyeti kalırdı ki arzu etmenin? Beklemek gerekirdi. Doğru anı, zamanını. Olgunlaşmadan yenilen meyvenin ağızda bıraktığı acı tatsızlık gibiydi zamansızlık. İnsan bile belirli bir zaman sonra sevilir, olgunlaşmış hale yeni bürünüyor. Daha emeklemeden koşması için ittirilen bir bebek kadar gereksizdi, zamanı geçen veya daha gelmemiş şeyleri arzulamak.

Ayağa kalktı. Akşam tamamen şehri kaplamıştı. Aylak aylak yürüdü. Yürüyüşleri sıkıcı gibi gözüke de o ve içindeki duygu düşünce cümbüşü birer ikili gibiydi. Yalnız değildi. Bu yüzden yürüyüşün sıkıcılığı gibi bir şey de söz konusu değildi. Şehrin işleyişi, insanların karmaşası, arabalar, sokak çalgıcısı, annesinin elinden kaçan özgür çocuklar, ağlayanlar ve her şeye rağmen gülenler, yalnız gözükep kalabalık olanlar, yaşlılıklarına rağmen yaşama göğüs geren genç ruhlular. Yol arayan kılavuzsuzlar, ayık duran sarhoşlar, sokak çalgıcısının değişen şarkısı, kaçışan insanlar, hafiflemek istermiş gibi gözüken kalabalık sokaklar. Bir kargaşaya rağmen nizamlı. Kargaşanın ahengini anlatan bir tablo gibi görüyordu o akşam yaşadığı şehrin sokaklarını. Kalabalığı sevmeyen insanları bazen anlayamıyordu. Nerede bir insan varsa orada o kadar çok renk var demek oluyordu onun için herkesin kendine has renk tonu duygu ve düşünceleri. Birbirine benzer insanların anlaştığı genel geçer yargısına çok katılmazdı. Elbette aynı rengin farklı tonu olabilirdik lakin kimse aynı renk olamazdı. Duygu ve düşüncelerinin aynı olduğu iki insan düşüncesi bile canını sıkmaya yetiyordu.

“Aynı renkten insanlardan oluşmuş bir şehrin ilgi çekici yanı neresindeydi? Bir tuval rengârenk olmaktansa neden tek renk olsundu ki? Duyguların farklılığı renk tonumuzu da farklı kılar. Duyguyu etkileyen de düşüncelerdir.” dedi. Yürüyüşünü bir iki kez kısa molalar vererekten devam ettiriyordu. Yürümek güzel şeydi. Farklı renklere selam çakmak da.

Derin nefes aldı. Hava ne bunaltıcı ne de çok güzeldi tam istediği gibiydi. Ne kadar süredir yürüdüğünü bilmiyordu. Ayaklarının alışık olduğu sokaklarda her daim bilinmezliklere doğru yol alıyordu. Karanlıkta yolunu bulmak ona daha cazip geliyordu. Çünkü tamamıyla iç sesini dinliyordu. Yönergesi o oluyordu. İç sesini dinlediğinde yanılma şansı da pek olmuyordu insanın. Benliğimizden kopup gelen ses, bizim açımızdan doğru veya yanlış yargılanmasına tabi tutulamayacağını düşündü. Gülümsedi ve ayaklarını her ne kadar yorulmuş olsalar da biraz daha bilinmezliğe itti. Yorgunluk hafiften ben de buradayım dermişçesine başkaldırısına başlamıştı. Ama “Şu an durmak için erken.” diyordu. Işıkla aydınlanan sokaklar, karanlıklara oranla gizem mahrumuydu. Karanlık bilinmezlikti ve o da beraberinde farklı renkleri doğururdu. Ne çıkacağını bilmediğin farklı şeyler. İnsanoğlu bilmediği şeylerden korkardı. Lakin o garip bir şekilde haz alırdı.

Denizin o yosun kokusu burnuna yaklaştıkça rotasını tamamlamış gibi seviniyordu. Akşam güneşinin altın saatlerinden bu yana hatırı sayılır kadar çok vakit geçmişti. Neden güneşi en çok o vakitlerde sevdiğini şu an çözümlüyor gibiydi. Her ışığın farklı tonlarına rağmen bir bütünden bir ana renkten kaçtığını düşündü. Genel önemsiz duran şeylerin altından büyük bakış açılarının

doğabileceğini biliyordu. En vurucu şeyler en beklenmedik olanlardan doğardı. Herkese bir şans verirdi güneş, ayırt etmeksizin üzerine ışınlarını dans etmesi için yollardı. Kişiyi kendi rengini belirtmesi için aydınlatırdı. Ayrımsız bu şansı sunardı. Onun altında herkes parlayabilirdi. Her renk tonlara, tonlardan renklere geçiş şansı olurdu insanın duygu ve düşüncelerinden yargılanmadan. Güneşin altında yeryüzü bir tuval üzerindeki renk izdivacı olurdu. O manzara karşısında tutulur kalırdı. Yorgunluktan oturdu beklemeye devam etti. Amaçsız gözüküyordu lakin amaçların en hasına sahipti. “Güneş” dedi. Evet, vardı güneş her yeri farklı tona boyamak için. Son kez de olsa güneşin oluşturduğu tuvali izlemek amacıyla uzun bir bekleyişe doğru yol aldı. Kendi renk tonlarının hangi renge ait olduğunu bulamayan adam renk tonlarının içinde güneşin rengine kavuşmaya hasretti. Kargaşanın ahengine bir ton daha eklendi.

MERYEM SEVEN 11-A

HAYALLER, HAYALLER...

Güneşi odamda hissetmek için pencereimin perdesini biraz daha araladığımda, ışıltılı bir coşku ile karışık sınımsıcak bir halde içeri dalıvermesi güne başlarken müthiş bir enerji veriyor insana ama hafiften bir bahar meltemi de olacak yanında. Serin gölgelerden akıverecek pencereyden odama. Ağaçların yapraklarında kıpraşıp duran güneşin göz kırpmaları bambaşka bir mutluluk. İşte böyle bir sabahın içinde doludizgin kalkıp doğruca annemin hazır ettiği kahvaltıya gömüldüm. Bugün canım hiç iş yapmak istemiyor. Okulların kapanmasına da az kaldı zaten. Tatil güzel, heyecan verici, macera dolu. Bazen de çok sıkıcı. Sabahtan akşama kadar yataktan çıkmak istemiyorum. Hayaller kurmak istiyorum. İçimde tarif edilemez coşkular var. Bahar her tarafta hissediliyor. Kuşlar yuvalarını yapmış, yavrularını beslemek için kanat çırpıyor. Arılar çiçekten çiçeğe konup kovanlarına bal taşımaya çalışıyor, karıncalar yuvalarına ne bulurlarsa taşımaya çalışıyorlar. Denge böyle kurulmuş yazın çalışıp kışın rahat edeceksin. Ama bende bu durum tam tersine çalışıyor. Kışın çalışıyorum harıl harıl. Yaz geldi mi miskinlik çöküyor içime.

Uzaktan denizin kokusu geliyor, tepenin ardından. Tam içim coşuyor bugün sahilde takılıyım, kitabımı da alırım yanıma diyorum; sonra yine boş ver hiç çıkma yataktan, yat yatabildiğin kadar diyorum kendime. Yat yat da nereye kadar? Biter mi koca yaz yatmakla? Bir şey yapmalı, bir şey yapmalı da ne yapmalı karar vermiyorum bir türlü.

Bahçemiz büyük, acaba kenarına çiçekler mi eksem? Şöyle menekşeler, yanı başında sümbüller, hemen yanında kasımpatılar... Güller de çok güzel ama dikenleri fena, boş ver gülleri. Begonya ağacı dikeyim yanlarına. Hem her yıl da uğraşmamış olurum. Hanımeli de öyle, onu da bir defa ektik mi, bir daha her sene çiçeklerinden gelen büyüleyici kokuyla mest eder ortalığı. Bütün arılar hücum eder bahçeye. O çiçek senin bu çiçek benim kapışırlar bahçemde vızır vızır. Annem sevmez ama arıları. Çiçekleri çok sever de arılar başka. Geçen yaz sahilde yolunu kaybetmiş, bir arı sokuvermişti bacağından. Ne olduğunu anlayamadığı için sesini bile çıkaramamıştı. Annem bu sebepten bahçeye çiçek yerine domates, biber, salatalık, vs. evimizin de faydalanacağı, arıların pek uğramadığı şeyler eker. Bahçemiz manav dükkânı gibidir sizin anlayacağınız. Bazen sabahları çıkar çapalar, bazen akşamları çıkar sular, bazen de salata ya da yemek yapmak için olmuş zerzevatları toplamak için çıkar. Şimdi düşündüm de, bu iş de çok zor arkadaş. Hiç yatmaya, telefonumla oynamaya zaman yok. Bu hayal beni bozar, boş ver arıları, konacakları çiçekleri. Ben başka şeyler düşünüyem tatil için. Acaba hep yatsam mı? Hiç kalkmasam mı? Telefonum da yanımda zaten. Kalkmaya gerek yok. Yemekleri annem yapıyor, ortalığı annem temizliyor, mangal işi babamda, arada gezmeye de götürüyor. Suyu, sabunu, bakkalı zaten bizim ufaklık yapıyor. Boş ver, yatalım valla hiç kalkmayalım yataktan diyesim geliyor.

Alayım elime boş bir defter, sahile atayım kendimi. En kenarda kayalıkların başladığı yerde, hafiften esen bir meltemin, dalgaların kumsala ulaştığında başka, kayaları hafiften okşadığında başka çıkan tatlı melodisi kulaklarımda. Hayallerimi yazayım defterime. Geleceğe dair hayaller olsun sayfalarında. Etrafta sakın kimseler olmaz kayalıkların orada. Her gün başka bir geleceğin hayalini kurayım. Yazayım sayfalar dolusu. İleride büyüdüğümde okur, tebessümle anarım bu hayallerimi. Ama gelecek muamma. Ne getirecek, ne götürecektir belli değil. Hep iyi şeylerin hayalini kurarız da sonra karşımıza hiç kurgulamadığımız gerçekler çıkıverir. “Bu muydu ya?” deyiveririz hayallerim. Hem her gün sahile inmek de zor, o tepeyi aşmak da zor, yazmak zaten çok zor. Kolay olan hayal kurmak. Yataktan çıkmadan. Ama telefon da olacak yanımda. Boş ver bu da zor hayal, hiç hoşuma gitmedi. Hem annem de her gün izin vermez sahile inmeme. Hava da çok sıcak, gölge yok, büyük şemsiyeyi taşımak lazım, şezlong bulmak lazım ohoo... Bu hayal de tutmadı. Bence yatmak lazım...

Belki de büyüklerimden izin alıp gezmek lazım. Bak bu hayali sevdim. Halamlara gidebilirim bir hafta. Babaannemlere giderim bir hafta, teyzemler, dayımlar derken hop bitivermiş yaz tatili. Güzel olur valla. Hem onlar annem gibi sıkıştırmazlar da beni. Şunu yap bunu yap diye. Hadi kızım öğlen oldu kalk da kahvaltını et, gel de şuraya bana yardım et diye. Misafirim çünkü. El üstünde tutarlar beni mutlu olayım diye. Oh ne güzel! Ekmek elden su gölden, bir elimiz yağda bir elimiz

balda geçiverir koca yaz. Ben de hiç yorulmadan, yattığım yerden, hem de gezdiğim akrabalarımı mutlu ederek bitiriveririm tatili. Sevdim valla bu işi. Güzel bir hayal ama annem özler beni. Her gün telefonda en az üç kere arar, ağlar da ağlar. Kalbim dayanmaz onu üzme. Kardeşim de sıkılır ben yokum diye. Uğraşacak kimse olmayınca o da başlar mızızlanmaya. Ya bir dakika, ya annem kardeşini de al derse yanına. O zaman yandım, ben nasıl uğraşırım koca yaz onunla? Düşün, düşün, düşün; kesin annem demese bile kardeşim kalmaz bensiz evde. Yapışır peşime ben de geleceğim diye. Of ya, ne yapacağım ben koca yaz onunla, aile büyüklerimin yanında. Ben misafir olmak istiyordum. Bakıcı oldum sonunda. Bu hayali de beğenmedim, yataktan çıkmamak, evde kalmak lazım; en güzel ev bizim evimiz, en güzel yatak benim yatağım. Yatalım akşama kadar. Ama telefonum olmalı yanımda.

Bu yaz çok farklı olmalı bence. Oturup program yapmalıyım. Ders çalışacağım zamanlar, telefona bakacağım zamanlar, anneme yardım etmem gereken zamanlar, kardeşimle ilgilenmem gereken zamanlar... Hepsini planlamak lazım. Ama hayallere kapılmadan planlamak ve disiplinli bir şekilde plana uymak gerek. Sonunda düş kurmak güzel belki, çok kolay, mutlu da ediyor insanı. Ama gerçek hayatta yaşanan mutluluk, hayaller ile boy ölçüşemez. Kolay silinebiliyor hafızamızda düşler. Ama yaşananları çok zordur silmek. Hayallerde sonuçlar hep düşlediğin gibi olur. Hayatını etkilemez. Kötüyü bile düşlesen ancak canın sıkılır. Gerçek hayatta kötü şeyler çok can yakar ve unutamazsın. Hep iyiyi yaşayamıyoruz maalesef, hep mutluluğu yaşayamıyoruz, hep gülmüyoruz, bazen de ağlıyoruz. Çalışmak lazım öyleyse. Yatmak geceleri güzel olabilir belki ama gündüzleri hep çalışmalıyız. Yarınlarımız için bir şeyler yapmalıyız. Belki yerde gördüğümüz bir tohumu ekmeliyiz toprağa. Sulamalıyız arada ya da sokakta gördüğümüz yalnız kedi yavrusuna yardım etmeliyiz. Dertli olan arkadaşımıza destek olmalı, neşeyi ve hüznü hep sevdiklerimizle yaşamalıyız. Hatta çok yatmamalıyız sanki bu hayatta. Yaşam yatakta geçirilecek kadar uzun değil ne de olsa.

Yat yat da nereye kadar demiştik ya. Tam da babamın kümesteki kırmızı ibikli, sert bakışlı, bizim sokağın kabadayısı Horoz Behlül ötüncüye kadar. O da çok erken ötüyor. Öttü mü susmak bilmiyor ama olsun. Bir amacımız varsa erken kalkmak lazım. Behlül yaşlı bir horoz. Ona rağmen hep ilk öten o oluyor. Kümesteki tavukları, yavru civcivleri kimseye bırakmıyor. Çok disiplinli bir yaşlı horoz diyeceğim ama Behlül'ün doğduğunu nasıl kümesin horozu olduğunu iyi bilirim. Daha on yaşında. Babam söyledi çok yaşlı olduğunu. Onların ömürleri kısa olurmuş. Tabi ecellerini bekleyecek kadar sabırlı olan sahipleri varsa. Yoksa iki yaşını gören çok nadir olurmuş. Zor hayat bu horozların hayatı da. Behlül başka, babam çok sever onu. Behlül de herkese kabadayı ama babamı görünce deniz sezonunu açmak için sahile koşan çocuklar gibi kanat çırparak sokulur babamın yanına. Yandan kanat sürter paçalarına. Diker kafayı elinde ne var acaba? Döktü mü babam yem kabına dünya yansa bakmaz sağına soluna. Ta ki karnı doyup kaptaki buğdaylar, mısırlar bitinceye kadar. Şanslı horoz. Bu yaşını görmüş diyorum içimden, bir taraftan da kendi yaratmış diyorum şansını. O kadar akranı arasından bir o kurtuldu mantı olmaktan. Neden? Çünkü disiplinliydi. Kuralları biliyordu. O kümesi koruyor, tavukların görevlerini yapmasını sağlıyor, sabahları da vakitlice ötüyordu. Babama yaptığı yalakalıklar da var tabi işin içinde ama tam bir görev horozu. Kimler geldi, kimler geçti bu kümeden. Behlül hep oradaydı. O da benim gibi çok hayal kurup çok plan yapmış mıydı? Yaptığı ortada, kaleyi fethetmiş içeriden. Kendine düşen işleri en iyi şekilde yerine getirmiş. Sonunda hiçbir horozun yaşayamayacağı kadar çok yaşamıştı bu hayatta. Acaba Behlül mutlu mu uzun yaşamış olmaktan? Belki onun da sevdikleri vardı. Hepsi birer birer mantı oldu, fırın kapama oldu, çorba oldu. Bir Behlül kaldı hepsi gitti. Bu da zor hayat be arkadaş. Hiç istemem böyle olmasını. Ben en iyisi kendi hayallerime döneyim, kümeste hayat ağır geldi bedenime. Yoksa birazcık uyusam mı? Sevgili yatağında güneş de göz kırpsın, yaprakların arasında, hafiften tatlı bir meltem doluversin perdemin arasından odama, usulca kapanıversin gözlerim hayaller düşler sokağına...

Melis PALAZOĞLU 11-A

GİTTİK ANNE

Cama yönelttim adımlarımı bir kez daha. Gözlerimi kapattım sıkıca. Hazır değildim buna, korkuyordum. Derin bir nefes aldım. Olmayacak bir şey, dedim kendime. Güçlü o dedim, seni bırakmaz dedim. Diğer ihtimalleri düşündükçe bir cam saplanıyordu sanki ruhuma. Gözlerimi açarken damlaların gözlerimden düşmesine izin verdim. Vücutunda gezdirdim gözlerimi dudağımı ısırarak. Kurumuştü kıpkırmızı dudakları susuzluktan. Oysa ne güzel buseler kondururdu o güzel dudaklarıyla bana. İnsanı en mutsuz anında bile gülümsetebilen tebessümünden eser yoktu yüzünde. Ellerim üşüdüğünde hep ısıttığı o narin elleri kıpırdamıyordu. Sarmasını istedim tekrar beni, belki de son bir defa. Bir damla daha düştü gözlerimden. Cama uzattım ellerimi ona dokunmak ister gibi. Ulaşmak istiyordum ona, kendimi hissettirmek istiyordum. Dinlemiyorlardı doktorlar, oysa ben iyi gelirdim sana. Bir kez elini tutmama izin verselerdi ya.

Omzuma dokunan elin sahibine baktım. Teyzem elindeki suyu bana uzatıp yalvarır gözlerle bakıyordu. Onun da benden aşağı kalır hali yoktu. Yıpranmıştı, kaybetme ihtimalini düşünmek istemiyordu. İkiiletmeden elindeki suyu alıp içtim. Camdan uzaklaştım ve sandalyeye oturdum. O da yanıma oturdu ve ellerimi ovmaya başladı destek olmak istercesine. Ama bu eller seninkiler değildi, ısıtamıyordu içimi.

"Üzülme, her şeyin üstesinden gelir o." Sen kurunca bu cümleyi, her şey mümkün gibi geliyordu bana. Sen bilirdin her şeyi benim için, tek doğrudun. Teyzem de kendini inandırmaya çalışıyordu, inandığı şeyi söylemiyordu. Islanan yüzümü elimin tersiyle sildim. Başımı salladım iki yana. Yardımcı olamadığımı fark edince derin bir iç çekti ve elindeki suyu masanın üzerine koydu.

"Bir tanem. Şu an inanmaktan ve beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok." Başımı tekrar iyi yana salladım. Sen benim için onca şey yapmışken, ben neden senin için tek bir şey bile yapamıyordum anne? Sen benim için her şeyi mümkün kılmışken ben neden ufacak bir şeyi mümkün kılamiyordum, neden gözlerini açtıramıyordum?

Şu an tek bir nefes uğruna verdiğin mücadele için bütün nefesimi verirdim sana annem, ömrümü verirdim.

"Keşke şu an gelse teyze, yine bir şeylerimden şikâyet etse, bir şeyler yapmamı istese. Bana bağırsa, atışsak." Gülümsedim keşkeleri düşünerek. "Ya da gelse şimdi, sımsıkı sarılsa. Özledin mi beni dese." Duraksadım. "En azından yanımda olsa, varlığını hissedebilsem." Teyzem gözlerini benden ayırdı hüznünü görmemi engelleyerek. "Şu an gelse bir daha onu asla üzmem. Teyze, yapamam annemsiz. Olmaz." Teyzem de akan gözyaşlarını sildi ve tekrar derin bir nefes çekti. Onun için de çok zordu.

"Çok erken teyze, daha hiçbir şey yapamadım ki onunla..." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ağlamaktan akan burnumu çekerken. "Daha üniversiteye yollayamadı beni, daha özleyemedik hiç birbirimizi doya doya." Teyzemin hıçkırığıyla yutkundum. "Daha âşık olmadım hiç, ilk aşkımı paylaşamadım onunla." Dudaklarımı ısırdım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim. "Annemsiz bir gün bile olmadım ki ben. Her anımdaydı o, hep yanımdaydı." Dolan gözlerimi teyzeme yönelttim. "Onsuz olmaz teyze."

Teyzem tekrar hıçkırırken sıkıca sarıldı bana. Annem teyzemin sadece ablası değildi; en yakın arkadaşıydı, annesiydi... Annem hayatında olduğu herkes için umut dolu bir parçaydı, mutluluktü. Benim ise hayatımdı, her şeyimdi. Kaybetmeyi göze alamayacağım tek şeydi.

Teyzemden ayrılarak ayağa kalktım ve tekrar cama yöneldim. Biraz daha izledim savunmasız halini. Neredeydi benim neşe dolu annem? Neredeydi en kötü anımda bile beni mutlu eden annem? Neredesin anne? Dön artık. Dayanamıyorum, parçalanıyorum.

Makine sesiyle bakışlarımı annemden çekip makineye doğrulttum. Kaşlarımı çattım. Makineden çıkan ses korkutuyordu anne, bir şeylerin habercisiydi. Gitmiyorsun di mi anne? Bırakamazdın hani sen beni? Hani ne olursa olsun gitmezdin benden?

Doktorların hızlıca içeri koşuşturuşu, hemşirenin bağırıları... Zaman benim için de duruyordu. Sadece sen gitmiyordun anne, beni de alıyordun yanında.

Teyzem de belirdi anında yanımda. Bağırıyordu doktorlara neler olduğunu sorgulayarak. Hiçbiri cevap vermiyordu. Herkes telaşlıydı, çabalıyorlardı annemin benden gitmemesi için.

"Cevap verin! Ne olur cevap verin! Anne duy beni, buradayım anne! Gitme, ne olur gitme!"

Bağırıyordum, yumrukluyordum camı. Teyzem ise hem ağlıyor hem beni tutmaya çalışıyordu. Bütün bağırıları daha da parçalıyordu içimi. Gidiyordu umudum, neşem. Gidiyorduk anne.

Sesler kesildi. Korkunç bir sessizlik bağırıyordu kulaklarıma. Durdum. Ağlayamadım. Nefesim kesildi adeta. Doktorun odadan çıkmasını bekledim sadece. Boğazım düğümlenmişti sanki. İçim haykırıyordu ama konuşamıyorum, dizlerim titriyordu. Kapıyı açıp yanımıza gelen doktora diktim gözlerimi. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Söyleme dedim içimden, hazır değilim. Kaldıramazdım sensizliği anne, yapamazdım. Doktorun dudakları aralandı. Gözlerimi kapattım sıkıca, soyutlanmak istiyordum anne, duymamak istiyordum.

"Elimizden geleni yaptık. Başınız sağ olsun."

Gittik anne...

Ceren DALANÇIKAR 11-C

PİŞMANLIK

Nemli, insanı sıkan bir hava var. Tepemdeki bulutlar bile daralmış sanki ufka doğru ağır ağır kaçmaya çalışıyorlar. Her sene olduğu gibi yine havaalanından ayrıldım, mezarlığa doğru adım adım ilerliyorum. Beynim dağınık, içimde yıllardır dağılmayan bir pişmanlık hissi var. Keşke geçmiş günlerin değerini bilseydim. Keşke ailemi geri getirebilseydim. Nereden bilecektim bir anda gideceklerini.

Ani bir fren sesi kafamdaki sisi dağıttı, birden fark ettim etrafımı, çiseleyen yağmuru, şehrin gürültüsünü, az ötemde kornaya abanmış bağırان adamı. Kendi düşünce denizimde kaybolmuştum, onca yıl sonra yolu ezberlemiştim hayalet gibi şehrin içinde geziyordum.

Belki de yağmur sağanak olsa, adam frene biraz geç asılsa ölmüş olacaktım. Ne kadar kolaydı ölmek. Hızlı ve keskin. Ölümün asıl insanı bitiren acısını ölmüşün yakını hisseder. Doğal bir döngüdür bu, her insan bu acıya mahkûmdur. Bir bedeldir adeta, yaşamanın, sosyal bir varlık olmanın bedeli. Benim duyduğum pişmanlık birlikte geçmemiş vaktin pişmanlığıydı. Altmış saniyelik yer sarsıntısı bir anda alıp götürmüştü onları.

Mezarlığa yaklaşıyorum, solmuş güller, çeşit çeşit çiçekler renksiz mermerlerin etrafını süslüyor. İnsan bedeninin dünyaya borcu, kısa yaşamı boyunca doğadan aldığı her şeyi yine doğaya veriyor. Mezarlığın kapısına ulaştım. Kapı ardına kadar açık, yağmur hız kazanmış, rüzgâr şiddetlenmişti.

Belki de buraya gelmeyi bırakmalıydım; tek yaptığım değiştirilemez gerçekleri, artık dökülmüş, rengi dağılmış anıları, içimi kemiren suçluluk duygusunu tekrar hatırlamaktı.

Gök gülemeye başlamıştı. Açık mavi yıldırımlar etrafa saçılıyordu. İşte ordaydılar, mermer bloklar içinde ıslanmış toprak parçaları. Gözümden yaşlar süzölmeye başladı, yanağıma ulaşıp yağmur damlalarıyla kaynaşıyor ve yavaşça boynuma iniyorlardı. Kalbim acıyordu. Şakaklarım ağrıyordu. Onlara duyduğum özlem, kendime duyduğum nefretle karışmış damarlarımda, beynimde geziyordu.

Keşke diyordum keşke demek zorunda kalmasaydım.

Ş. Toprak DURUKAN 11-A

İSKENDER AYAZ

İskender Ayaz bir sabah huzursuz düşlerinden uyandığında kendini yatağında kocaman bir böceğe dönüşmüş olarak bulmak istedi. Fakat sonuç tam bir hayal kırıklığıydı.

Ah, nasıl da utanç kaynağı!

Kendisini tam olarak sarmalayamamış biçimsiz yorganı, tüm sıkıntılarının hincını çıkarırcasına duvara şiddetle fırlattı. Harp alanına benzeyen odası kendisi için son derece kullanışlı ve içinde duygularıyla baş başa kalabileceği bir bölgeydi. Kimi zaman bu dağınıklık ve karmaşa içini lime lime ediyor ama o yine de tek bir eşyanın bir milimlik yer değiştirmesini, allanıp pullanmasını yahut temizlenip mikroplarından arınmasını dahi hazmedemiyordu. Ne zamandan kaldığı belirsiz küflenmiş kaşarlı tost, terlemiş şişenin iki yudumluk rutubetli suyu; ezilmiş haldeki zavallı, talihsiz karıncalar... Hepsi, asla dokunulmaması gereken odasının düşkün evlatları idi.

İskender'in koyu laciverte boyanmış odasının bir türlü benimseyemediği, üvey evlat muamelesi yaptığı, hatta kimi zaman bu yüzden karşılıklı oturup münakaşa ettiği malum bir eşya vardı. Bütün bu dışlanmışlığıyla odanın tam ortasında, boynu bükük çaresiz bir şekilde otururdu. İskender bu malum eşyaya çoğu zaman ne yapacağını bilmiyordu. Bazen kafasına eser, onu kapı dışarı etmeyi düşünür lakin kalbinin derinliklerinde felç inmiş bir yerler anında ayaklanırdı. İskender hemen buna engel olur; tekrar, beraber yaşamak zorunda olduklarını düşünürdü. Kimi zaman gelir malum eşyaya bakmaya utanırdı, Onu sever, uzaktan izlerdi. Anlayamazdı da sualler aklına peş peşe gelirdi.

“Yoksa ona âşık mı olmuştu? Mümkünatı var mıydı bu düşüncenin? Hem bu eşya çok görkemli ve büyüleyiciydi. Hayır! Hayır! Bu mümkün olamazdı. Ayrıca görkemli ve büyüleyici olması onun çirkin olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Öyleydi tabii ki. Evet, evet! O çok çirkindi.” Hatta öyle çirkindi ki ona baktığında karnına kramplar girer, yoğun bir tiksinti ile baş başa kalırdı. Ama yine gariptir, anlam veremediği bir duygu yüreğinde meçhul bir yerde göğüs kafesine baskı uygular, onu daha karışık yapardı.

Malum eşyayı düşünmeyi bıraktı. Modası geçmiş paltosunu giydi. Aslında her konuda Akakiyeviç'inkiyle yarışabilirdi İskender'in paltosu. Şimdi de bu paltoya karşı içinde bir nefret uyanmıştı. Ağırdu. Sanki üzerinde bir yük gemisi taşıyordu. Rengi solmuştu. Neden sevememişti rengini? Oysa siyah çok yakışıyordu. Neden onu terk edip böyle sevimsiz renklere meyletmişti? Simsiyah kalmanın nesi bu kadar zordu ki... Bu paltonun sorunu neydi böyle? Zaten palto almak apayrı bir külfetti. Çalışmaktan kafasını bile kaldıramıyordu. Üstüne üstlük bir de yol vardı. Yol, evet, yol neden bu kadar uzun? Bu lanet olası şehirde trafik hiç bitmiyorken neden bu kadar... Önce bir otobüse binersin, sonra bir başka otobüse, şartlara göre bir başkasını da tercih edebilirsin: metro, metrobüs, tramvay... Ama hepsinde sıkıcı insanlar aynı. Sen böcek değılsindir ama onlar çiğnerler seni. Üstelik arkalarına bile bakmadan devam ederler yoluna. Çarp, dağıt, ez! Yeter ki yürü, yeter ki yol kat et. Arkandan anlaşılması zor küfürler edilirken yol kat etmek ne kadar yararlı, işte orası tartışılır. Onlara da kızamıyordu. Nihayetinde onlar da kendisi gibi patronlarının köleleriydi. En ufak bir gecikme yahut aksaklıkta sırtına kirbacı indiren, lüks arabalarıyla işe gelen aciz patronların...

Bu kadar felsefe yeterliydi sanırım. Aniden, zihninde ampuller yanıp sönmeye başladı.

“Doğru ya! Bugün pazar! Ne çok dalgınım, dünyanın en güzel günü bugün: Pazar” Bu kadar sönük bir kelime olmamalıydı aslında. Evet, kesinlikle öyle. Takvimlerde özgürlük adı ile anılmalı, heyecan adı ile anılmalıydı bugün, diye temennilerde bulundu İskender.

Üstündeki paltosuna hınzır bir bakış atıp onu da yatağının ucundaki birikmiş kirli kıyafet kulesinin üzerine fırlattı. Şimdi ne yapsaydı? Sahi pazar günleri ne yapılırdı? Önceki pazar günleri ne yapıyordu ki... Haftalardır bitiremediği yarım kalmış kitaba baktı. Şimdi onu bitirmeliydi. Kitabı eline

aldı. Sayfalarını çevirdi. İşte buradaydı ayraç. Önce ona bu ayraçı hediye eden dostunu hatırladı. Fakat bu anımsayış rüzgârda yanan bir kibrit ateşi gibi sönüp savruldu. Ayraçın üzerinde yazılı olanları okudu:

“Kişi uzaklaşmadan nasıl gerçekten yakın olabilir?”-Halil Cibran

Bunun da üzerinde düşünmedi. Kitap okuma hevesi, henüz kitaba başlamadan uçup gitmişti. Kapısı çaldı, sonra kapının kulpu bir aşağı bir yukarı hareket etti. Bu hareketin yarattığı iğrenç gıcırta sesinin ardından annesinin “Kapı niye kilitli?” diyen sesi... Oysa kapı her zaman kilitli. İskender her zaman kilitlerdi kapısını. Neden şimdi şaşırıyordu annesi? “Bir mektup geldi.” Elinde zarfın çevriliş sesinden, ona geldiğini teyit etmek istediği anlaşılıyordu. “Bak işte! İskender Ayaz’a yazıyor.”

“Anahtarı nereye koyduğumu hatırlamıyorum.”

Elbette hatırlıyordu.

Kapının atındaki boşluktan içeri sızıyor zarf. Oda afallıyor. Kabul etmeli mi, yoksa dışlamalı mı? İskender tırnaklarını kemirmeye başlıyor, kesin ondan. Adı yok mu? Oysa o yüce biri, sadece ”biri” zamiri de yetersiz kalmış olabilir. Dost onun adı, dost... Ama ne yapmalı? Eğer zarfı açıp okuduğunda, içindeki satırları odanın alışılmış havasına kustuğunda; olur da mektupta yazan heceler, cümleler odada dans ederse ne yapmalı? Zarfı kucaklıyor elleriyle, zarf dillenmiyor da mahcup oluyor. Sahibine kavuşmuş ama sahibini heyecanlandırmış, endişelendirmiş. Zarf mahcup...

Mektubu çıkarıyor zarfın içinden, artık çıplak. Ortalık henüz sakin. Odanın orta yerine oturuyor İskender, tabii mektup da...

Ey dost!

Son zamanlarda yüreğin bütün biletlere tükenmiş bir sinema salonu gibi. Ne çok istiyorum oysa ben o filmi izlemeyi. Ama gel gelelim boş koltuk yok. Şimdi ne yapmalı? Ben senin eserinin aslında lakın sen de bana esir. Ne yapmalı ey dostum? Son zamanlarda benden kaçıp duruyorsun. Çok bir şey istemiyorum ki senden. Oturup karşılıklı bir çay içelim. Çay sevmezsen kahve de olur. Yeter ki sen sevne kadar biz karşılıklı oturalım. Oturmaktan sıkılırsan eğer çocuk parkına gidelim. Şairin de dediği gibi: “Oyun parkı çocuklar için/ Hem çocuk kalanlar için” Sonra sırayla birbirimizi sallayacakta. Çok hızlanırsak düşmeyelim diye, tutalım birbirimizi. Kaydırdıktan kayarken de kollayacağım seni. Sen o kıvrımlı yollardan inerken ben seni bekliyorum olacağım. Yeter ki biz hep beraber olalım.

Son zamanlarda beni unuttun mu dost? Odanın ortasındaki o malum eşyayı benim yüzümden mi sevmiyorsun? Peki ya tek görevi hangi sayfada kaldığını göstermek olan ayraçı sevmemenin ya da eskiyen paltonun sorumlusu da ben miyim? Beni kalbinden söküp atmak istiyorsun, evet. Fakat beni oradan sen yaşadığın sürece uzaklaştıramayacağını neden kabul etmek istemiyorsun? Dost, ne olur dostum ol. Dedim sana! Ben sana esir düştüm, sen de bana... Beni yüreğinden içeri al demiyorum. Ben senin yüreğimdeyim, yüreğindenim. Zaten en başından beri o küçük odadan sana el sallayan film makinisti oldum ve filmi izleyip durdum seninle. Yani dost, insanlara küsme film güzel değil diye, bize küsme...

Son zamanlarda benden iyice uzaklaştın dost. Artık yakın olma vakti değil mi? İçindeki bu ıstıraba bir son verme vakti değil mi? Ona bakmanın vakti değil mi? Ona, aynaya... Dost dostun aynası değil midir? O malum eşya bu denli seni yansıtıyorken ona bakmanın vakti değil mi, ha? Odadaki karınca cesetlerini azat etmenin, küflenmiş tostu çöpe atmanın, perdeleri açmanın, gökyüzüne doğru başını kaldırıp kuş seslerine kulak vermenin, yarım kalmış kitabı bitirmenin, ayraça teşekkür edip bir başka kitap için görevlendirmenin, kapının kilidini bir an önce açmanın zamanı değil mi? Dost, artık dostun olmaman zamanı değil mi? İnsanın en iyi dostu odasının orta yerinde duran malum aynasıdır. Eğer bir gün, hayattan sıkıldığında değil de hayatından memnun olursan aynaya bak. Ben gözyaşlarında olacağım. Samimiyetle kal, Dostum.

Hülya MODACI 11-E

BU SABAH

Saat tahminimce 07.23. Her ne kadar uyukum olsa da sadece yatakta uzanıyordum ama uyuyamıyordum. Çünkü o nazik ama adımı söylerken her nasıl oluyorsa cızırtılı bir radyo sesi gibi sinir bozucu olan ses beşer saniye aralıklarla sürekli bana sesleniyordu: “Hasan, Hasan kalk gecikiyoruz, hadi Hasan, Enes de bekliyor.” Gözlerimi daha sıkı kapatıyor ve belki bir umutla beni rahat bırakır, uyuyakaldığımı düşünüp kendi işini kendi halleder diye bekliyordum. Ama nafiye, gelip yorganı üstümden çekti, hatta o da yetmezmiş gibi kollarımdan tutup beni kaldırmaya çalıştı. Artık bu noktadan sonra hala uyuyormuş gibi davranmaya şansım kalmadığından ayakta dikildim. Sahte bir şekilde esnedim “Günaydın”. “Hadi geç kalacağız, sandviçini hazırlayacağım şimdi, sen de hazırlan da gel.” diye karşılık vermeye çalıştı bir yandan parlaticısını sürerken, görünebileceği en itici hali buydu herhalde. Belki günüm güzel geçer umuduyla gülen yüzüm ise tekrardan o her zamanki haline yani herkesin neden bu kadar sinirlisin dediği fakat benim normal mimiklerimin bu olduğu ifadeye büründü, neden mi? Eşim sağ olsun, biraz sevgi gösterse bana ya da en ufak bir anlayış gösterse o an. Çok mu zor yani, daha yeni uyanmışım (zorla uyandırılmışım) bırak da bir nefes alayım. Gerçi hakkını yemiş de olmayayım, normalde böyle olmadığını çok iyi bilirim. İyi birisidir, sevgisini eksik etmez, saftır diyemeyeceğim çünkü değil. Saflığının iyi bir şey olduğunu da düşünmüyorum zaten. Tam bir örnek insan da değildir çünkü kim olabilir ki? Evet, genelde insan âşık olduğu kişiyi mükemmel görür ama ben onun mükemmel olduğunu düşünmüyorum hatta aksine kusurları benim gözümde daha fazladır. Belki de bu yüzden onun hayatında olmuş iki üç erkekten biriyim. Kim bilir belki de ona âşık değilimdir artık. Zaten kendime sormadığım bir soru da değil bu, biliyorum geçmişte çok hata yaptım ve belki de onunla evlenmem de bunlardan biriydi. “HASAN!” Nazik ama sinir bozucu ses bu sefer koridordan yankılanarak kulağıma geldi ve başka insanların ulaşamadığı düşüncelerimden sıyrıldım. Artık üstümü giyinmem gerekiyordu, bir daha o sesi duymak istemiyorsam acele etmeliydim.

Giydiğim kıyafetlerden memnun olmamış bir hali vardı.

- Hasan bu ne?
- Sorun ne?
- İşe gideceksin canım, neden eşofman takımı giyiyorsun?
- Sizi bırakıp eve geri dönücem. –
- Geç kalmaz mısın? Yani istiyorsan bi beş altı dakika daha bekleyebiliriz.
- Hayır, gerek yok; hem daha önce yapmadığım şey değil. Geç kalmam.
- Tamam o zaman. ENES HADİ GİDİYORUZ!

Gerçekçi olmak gerekirse o saatte kim işe giderse geç kalırdı, ben de geç kalacaktım ama orda iki ayağım bir pabuca girmişken bir de başımda Hasan diye bağırır ve arabada da geç kaldık diye söylenmesinden işe geç kalmayı tercih ederim. Ne de olsa özel bir üniversitede kanatlı fizyolojisine giren bir profesörüm, kimsenin derse geç gelmemeye üzüleceğini sanmıyorum.

İki hafta öncesine kadar da gayet iyi idare ediyordum eşimle, eşim arabasını çarpmamış ve sadece sabahları onlarla birlikte uyandığım ama onlarla aynı arabada durmak zorunda olmadığım bir zamandı. Yanlış anlamayın iyiydi demiyorum, sadece şu anki yaşantıma kıyasla o zamanları yeğlerim. En azından iş ile ev arasındaki bu kargaşada kendime ait yarım saatlik bir zamanım oluyordu. Her ne kadar trafik olsa da tek başıma, kendi düşüncelerimle kalabildiğim tek zaman oydu. Zaten o da bana çokmuş gibi elimden alındı.

Geri dönersek, ilk önce Enes’i bıraktım. Çocuğun yüzünden okunabiliyordu her şey. Ben ne kadar eşime sinirleniyorsam o da annesine bir o kadar sinirleniyordu. Hatta büyük ihtimal bir o kadar da bana sinirleniyordu. Ama kendisi de mükemmel değildi. Yüzde doksan ileride sorunları olan biri olacaktı. Çok geçmez bir iki seneye zaten eşim psikoloğa götürmek ister Enes’i, ben de her zamanki gibi oturup izlerim. Ne de olsa beni ilgilendirmez. Tamam, benim oğlum olabilir ama bu onun mükemmel bir insan olduğunu düşünmemi gerektirmez, değil çünkü. Olması için de çabalamam gerektiğini düşünmüyorum. Zaten ya gerçekten bizden nefret ediyordu ya da okulda annesi ve babasından nefret eden asi çocuklardan biri olarak görünmeye çalışıyordu, asi de olduğu söylenemezdi ama neyse. Örnek bir baba

olmayabilirim çünkü örnek bir çocuğum olmasını istemiyorum. Düzgün bir insan olmasına da gerek yok, kendi halinde bir birey olsun işte. Gerçi sanki isteklerim bir şey değiştirecek, ya da beni ilgilendirecekmiş gibi konuştum ama gerçek bu. Hem daha bu yaşında ben bile bazı şeyleri fark edememişken on iki yaşında birinden fark etmesini bekleyemem zaten.

Eşimi de işe bıraktıktan sonra tekrar o yarım saatlik yalnızlığıma kavuşmuştum. Meğer bunun için işe geç kalmayı göze almam gerekiyormuş. Fark etseydim bunu bu kadar geç kalmaz, ilk günden yapardım. Ama hayat bu ki sadece benim olan o yarım saate bile izin vermiyor derken telefon çalmaya başladı. Eski eşim arıyordu:

- Efendim

- Hasan, Zehra ben.

- Buyur Zehra

- Öncelikle nasılsın, iyi misin?

Beni birazcık olsa da anlayan muhtemelen tek insan. “İyi misin?” Sorması o kadar zor olan bir şey olmasa gerek. Herkesin öylesine sorduğu bir soru olsa da bana çok şey ifade ediyordu. Belki de Zehra sorduğu için, severim çünkü Zehra’yı uzun zaman boyunca hayatımdaydı, evliliğimiz de uzun sürmüştü. Açıkçası hayatımda olmasından hoşnuttum, belki de içten içe geri dönmesini istiyorum. Ama sanmam, evli olduğumuz zamanlar sevmiyordum onu, mutlu değildim. Kesin boşandım diye sevmeye başladım. Hala da kendime sorarım: “Ondan boşanmakla doğru kararı mı verdim acaba?” diye ama insan emin olamıyor işte. Belki de onunla daha iyiydi her şey. Gerçi sorsanız şimdi, o zamanlar mutlu muydun diye bilmiyorum derim çünkü o zamanlar da hep aynı soruları soruyordum. Hatta evlendikten iki üç gün sonra pişman olmuş gibi kendime “Acaba hata mı yaptım?” diye de sorduğum oldu.

- İyi deyip yalan söyleyemem, bildiğin gibi işte. Sen?

- Ben de iyi diyeyim iyi olayım işte. Şey biliyorum unutmadın Açelya’nın doğum gününü onun için aramadım da, yer değişti sadece. Bizim evde değil annelerde yapacağız yarın.

- Tamam, sağ ol haber verdiğin için

Rahatsız edici bir sessizlik oldu, birimizin bir şey söylemesi gerekiyordu artık. Bu kadar uzun süre telefon açık tutulmaz, bana göre uzun bir süre. O kapatmak istemese de kapatmalıydım.

- Görüşürüz o zaman.

- Görüşürüz.

Açelya, ilk evliliğimin sonucu doğan kızım. Bu hafta on yedisine girmesi gerekiyor, o kadar büyüdüğünün farkında değilim. Çocukluğunu bile hatırlamıyorum sorsanız. Yanında olmadığımından değil, aksine Zehra ile boşandığımızda bile hep onun yanında buluyordum kendimi. Sadece dikkat etmiyordum o yanımdayken ona. Bir aksesuarı gibi, hani olur da yanında taşımak istersiniz ya bazen. Tek fark sadece o benim kızımdı. Pişmanlık duyuyor muyum, hayır. Pişmanlık duysam doğmuş olduğuna yakınırım. Gerçi geçmişte düşünmedim de değil ama daha fazla düşünmemeye karar vermişim onu, sonuçta ortada deştiremeyeceğim bir gerçek var.

On yedi demek, bana daha az ihtiyacı olur demek. Haftada iki kereden haftada bir kereye düşürebiliriz görüşme günlerini, işime gelir. Hatırlıyorum o zamanlarımı, hayatımdan daha sıkılmamıştım henüz. On yedi yaşındasın zaten daha, herkes gibi gezip eğleniyordum ben de. Zehra’yı da ilk defa tanıdığım yıld o yıl. İlk görüşte aşk falan değildi, yakınlaştıkça beğenmişim onu. Neyse ya zaten yeteri kadar bunaldım Zehra’dan bahsetmekten.

Eve döndüğümde saat daha 08.16’ydı. Yaklaşık bir on beş dakika gecikirdim derse. Önce mutfaka gidip eşimin hazırladığı sandviçi yedim. Sonrasında odama geçip kıyafetimi seçtim. Beyaz buruşmamış gömleklerinden birini, altına da kumaş koyu kahverengi pantolonumu geçirdim gördüğünüz gibi. Ceket almayacaktım normalde ama dolabın tam ortasına sanki özellikle giyinmem için asılmış, oğlumun babalar gününde hediye ettiği ceket (sanki bilmiyorum o ceket eşimin seçip aldığı) gözüme ilişti. Giyip giymeme konusunda biraz düşündükten sonra yanıma almaya karar verdim.

İşte sonrasında zaten üniversitede ders veriyordum, ta ki siz beni buraya çağırıp ifademi alacağınızı söyleyene kadar. Bu işte tüm günüm, bu kadar. “Beyefendi, iyi hoş gününüzü anlattınız da bu verdiğiniz bilgilerin bize bir faydası olmayacak” dedi polis memuru oflayarak, bayağı canından bezmiş görünüyordu.

- İyi de istediğimizi yaptım işte, bu sabahımı anlattım size.
- Pekâlâ, bu sizi üçüncü uyarışım, lütfen düzgün bir şekilde bu sabah ne yaptığınızı anlatır mısınız?
- Memur bey bakın anlıyorum sıkılmışsınız ifade alıp durmaktan fakat bu benim yarıda kestiklerinizle toplam üçüncü anlatışım olacak o zaman.
- Siz de ilkinde düzgün anlatma çabası içerisinde olsaydınız üçüncü kere istemezdim. Düşüncelerinizi ifade olarak yazamayız, yaptığımız fiilleri ve bulunduğunuz yerleri söylemeniz lazım. Hikâye değil bu, lütfen.
- Sesi cümlenin sonuna doğru çatladı, itiraf etmek gerek sinirli gözükmeye çalışsa da yapamıyordu.
- Tamam, o zaman. Siz nasıl isterseniz öyle olsun, zaten geri kalan günümü yediniz burada. Eğer az önce anlattıklarımı dinlemediyseniz hatırlatırım benim de okuldan almam, doğum gününü kutlamam gereken çocuklarım var.
- Az önce sevmediğimizi bahsettiğiniz çocuklarımız mı?
- Evet, olmasalardı nasıl olurdu hayatım diye kendi kendime sorma ihtiyacı duyduğum çocuklarım... E hadi başlayın o zaman baştan, ben de anlatıyım bu sabah neler yaptım. Derin bir nefes çeken memur başladı bir daha, zaten sikkın canımı daha da sıkıyordu.
- İki gün önce, salı günü hakkında kayıp ihbarı yapılan Cemal T. sizin öğrencilerinizden biri doğru mudur?
- Öğrencilerimin adlarını spesifik olarak bilmiyorum ama olabilir.
- Peki, Cemal T.nin üstünde çalıştığı bir projede sizin yardımınız için bu sabaha sözleştiğiniz doğru mudur?
- Bakın öyle bir sürü öğrencim var ve evet o da onlardan biri olabilir.
- Öyleyse Cemal T. ile buluşmak için söyleştığınız bu sabah neler yaptığınızı anlatabilir misiniz? Tane tane ve öz bir şekilde lütfen.
- Bahsettiğim gibi, bu sabah yaklaşık olarak 07.23'te uyandım...

Simge ÇALIKOĞLU 11-D

DÜNYANIN EN İYİ GPS SİSTEMİ

Bugün İstanbul'da soğuk ama telaşlı bir gün. Saat sabahın sekizi. Öğrenciler otobüsleri tıka basa doldurmuş, trafik de o kadar yoğun ki korna seslerinden martıları duyamıyorum. Sarıyer'de, boğazın karşısında, köprüyü gören bir bankta oturuyorum. Bir elimde termos içinde sıcak çay, diğerinde kuş yemi. Çayımı evden getirir bu banka otururum her sabah, biraz denizi izleyip işe giderim.

Kuş yemini sahilde bir teyze satıyor; çatık kaşlı, aksi, kaba biri. Satılana kadar kuşlar yemleri yemesin diye bardaklar yerde, kendisi ayakta kollarını havada sallıyor ve bağılıyor onları korkutmak için. Kuşları beslemek isteyen çocuklar onu gördüğü anda vazgeçiyor bu isteklerinden, çocuklara öyle bir bakışı var ki bazen ben bile korkuyorum. Nefret ediyor onlardan. Beni de hiç sevmez. Her sabah 6'da işe başlayıp gece geç saatlere kadar çalıştığı için dünyaya kızgın aslında, biraz da benim gibi aylaklara. Bunu sıkıntı etmiyorum yine de, bir reklam ajansında çalıştığım için dünyanın geri kalanı da bana kızgın çünkü.

Saati kontrol etmem lazım: 08.30 olmuş. Artık yola çıksam iyi olacak yoksa geç kalabilirim ve patron bana müşterilere sunum yapma işini verebilir. Öyle belalı bir iş ki herkes birbirine paslıyor, çünkü paralarını ödeyip bize işi verince insanlar canımıza okuyabileceklerini düşünüyorlarmış.

Her sabah işe gitmek için şehirden koşarak uzaklaşmayı ne kadar istesem de bu rutinden kaçamayacağımı, patronun rüyalarım girip yakama yapışacağını, müşterilerinse telefon sinyalimi takip edip peşime adam takacağını ama o son reklamı yaptırmadan bana nefes aldirmayacaklarını kendime hatırlatmam gerekiyor. Bu müşterimiz GPS yazılımları kodlayan bir şirket aslında ama cihaz işine de giriyorlar ve ciddi bir reklama ihtiyaçları var çünkü adamlar tam anlamıyla dolandırıcı. Yol tarif sistemi asla düzgün çalışmıyor, hatta ajans olarak bu işi aldığımızda motivasyon kampına gitmiştik ve çalışanların bir kısmı sistem yanlış yolu gösterdiği, telefonlarının çekmediği bir yerde kaybolmuştu. Onları ararken ajansa planlanandan altı saat geç dönmüştük ve patron bu gecikme süresince yapılması gereken her işi kaybolanlara vermişti sonrasında. Sunum da dâhil olmak üzere. O hafta içerisinde üç kişi yanıma gelip ağlamaya bile vakti yok diye ağladı.

Saat 08.35 ama otobüs hala yok, hava da epey soğuk. Önceki durağa yürüyüp otobüsü orada yakalarsam eğer hemen binip ısınabilirim ama bunun için vücudumun kapladığı hacmin birazından feragat etmem gerekir çünkü otobüsteki aşırı kalabalık insan topluluğunun büyük bir kısmı benim beklediğim durakta iniyor ve ancak bu şekilde yeni bir yolcuya yer açabiliyor.

Saat 08.40 ve artık geç kalmak gibi bir olasılığım olduğundan koşmam lazım. İşyerim buradan otobüsle on, koşarak yirmi beş dakika mesafede. Biliyorum çünkü önceden de koştum ama bu sefer daha yüksek bir performansla ihtiyacım var. Neyse ki son zamanlarda çok trafik olduğundan her yere geç kalıp koşarak gidiyorum, bu bana yeterli kondisyonu kazandırıyor.

Koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum ama hayat bu; insanın önüne bir anda çete halinde yürüyen liseliler çıkartabilir ve cüzdanınıza veda ettirebilir. Dahası durağa beklediğiniz otobüs bir türlü gelmediği için canınızı dışınıza takıp koşmaya başlamanızdan on dakika sonra, üç derecelik havada kan ter içinde kalmışken yanınızdan binmek istediğiniz otobüs salına salına geçebilir. O anda istediğim şey ise bir acil helikopterin beni bıçak yaramdan dolayı alıp ajansın tepesine bırakmasından başka bir şey olamaz.

Saat 09.03. Son kartlarımı oynayıp tekrar koştum ve çalıştığım binadan içeri yeni girdim. Mesai saati üç dakika önce başlamış. Karşımda bir özerk devlet diktatörü var ve bana gülümsüyor. Bu gülümsemelere kanmayacak kadar tecrübeliyim ama aynı zamanda sunum işinden kaçamayacağımı da biliyorum. Bu yüzden yanına gidiyorum ve zamanımı boşa harcamayayım diye işi almak istediğimi söylüyorum. O da zaten bunu yapacağını bildiği için benimle masama kadar yürüyor ve önüme bir yığın kâğıt koyuyor, başıyla selam verip ayrılıyor yanımdan ve bizim bilgisayar hareketlerimizi izlerken hoşlanmadığı bir şey olunca mikrofonunu alıp tavandaki hoparlörleri gürlüteceği anı bekliyor.

Önümde üst üste konuşca bir karış yüksekliğinde olan kâğıt yığını var ama odaklanamıyorum. Aklımdan bin bir düşünce geçiyor. Eskiden böyle miydi? İnsanlar yaşamak için düşünmekten vazgeçmek zorunda kalıyorlar mıydı? Çalıştığımız işler düzenli kölelik değil mi? Sahip ne derse o yapılır, itiraz edilmez, yüzüne her zaman gülümsenir, ara sıra iltifat edilip keyfi yerine getirilir çünkü köleler sahiplerini mutlu etmek için vardır. Peki, bizlerden mutlu olan var mı? Çevreme bakıyorum. Solumda camlarla ayrılmış bölgede araştırma ekibinden birini bilgisayarına oturmuş görüyorum. Gözleri kıpkırmızı, muhtemelen mesaiye kalmış ve uykusunu alamamış. Hatta eminim sabahtan beri

midesine kahveden başka bir şey girmemiştir. Benim masamın karşısında bir başka masa var, üzerinde de dosyalardan bir dağ. Bu masa bütün işleri gözden geçirip hata ayıklayan ekibin bir üyesine ait. Masasında olmadığına göre o da geç kaldı. Zorlu bir gün geçirecek. Kendisi bir hata olan reklam endüstrisinde "daha az hatalı" reklamlar sunmaya çalışmak yorucu olmalı zaten. Çünkü ne kadar az etik, o kadar iyi reklam ve o kadar rahatsız edici iş demek oluyor. İnsanları doyumsuz olmaları için eğitmek gibi bir şey. Her zaman daha iyisi olması gerektiğini toplumun suratına çarpmak, her şeyin en iyisini almak zorunda olmamalarına rağmen insanları buna ikna etmek ve mutsuz bir nesil oluşturup kendini tatmin duygusunu reklamı yapılan maddeleri satın alarak gidermeye çalışan zihinler oluşturmak için para alıyoruz bu sektörde. Yine de kendi kazdığımız çukura kendi irademizle girip biz de toplumun geri kalanı gibi mutsuz olmayı seçiyoruz. Kendimizi tüketim fırtınasının tam ortasına bırakıyoruz. Moda bizi nereye götürüyorsa "Diğer herkes de oraya gidiyor zaten." diyerek düşünmeden yolumuza devam ediyoruz.

Kafamın üstünden anlık bir çan sesi geliyor. Patron duyuru yapacak. "43. odada yeterli bilgisayar hareketi göremiyorum." Bu cümleden sonra yine işe başlamazsam muhtemelen bir daha hiç reklam işine başlayamam. Vaktim o kadar kısıtlı ki kendi hikâyemi bile sadece şimdiki zamanda anlatabiliyorum. Çünkü müşteri beklemez, tüketici beklemez, beklerse düşünmeye fırsatı olur ve zincirin bir halkası kopar. Aklımızdakiler sadece "şimdi"den ibaret olmalı, gelecek veya geçmiş düşünmek bizi uyuşturup sahte bir tatmin veremediği için işe yaramaz. Hayır, bir saniye, bugün uzun zamandır istediğim telefon piyasaya sürülecek. Ben onu sipariş edip hemen size geri dönüyorum.

Ceren YAŞAR 11-B

KAFAMIZDAKİ EV

“Ne var aklında? Sabahtan beri suratıma pişkin pişkin bakıyorsun” dedi kızgın bir ifadeyle... “Asıl senin aklında ne var? Bugün de mi evde oturup simit yiyeceğiz?” diye karşılık verdi. İkisi de salonda yarı çıplak bir biçimde sıcak yaz günlerinin yakıcı ve nemli havasından mustarip eski tüplü televizyonlarının boş ekranına bakıyorlardı.

“Bütün gün evde oturmak isteyen sendin, şimdi ne değişti?” diye haykırdı Male’ye. Zaten dün çıkardığın rezilliği saymıyorum bile... Seni neden dinlediysen, ah şu kafam! Sonunu düşünemiyorsun yaptığın şeylerin... “Bir de bunlara beni alet etme artık, şurama kadar geldi.” Bu cümleyi üstüne bastırarak söyledi. Yüzü kıpkırmızıydı, zaten cildindeki hastalık vücudunu kırmızı renge boyarken bir de sinirlenince gerçekten korkunç oluyordu.

Tam tekrar nefesini düzene sokup konuşmasına devam edecekken bir anda kapı çaldı. İkisi de korkuyla birbirlerine bakıp hızlıca ayağa kalktılar. Bontà hemen koşup üstüne bir şey attı. O sırada Male kapıyı hiç düşünmeden açmıştı bile. Kapıda ev sahibi vardı. Dünle ilgili bağırıp çağırır, Male’ e hakaretler savururken bir anda durdu ve elleri belinde “Bugün kira günü...” dedi. Bontà bunun olacağını bildiğinden parayı hazırda tutuyordu. Hızlı bir hamleyle paltosunun cebinden kiraya ayırdığı parayı çıkardı ve ev sahibinin eline tutuşturdu. Male ona korkunç bir bakış atarak kapıyı sertçe kapattı. Koşar adımlarla odasına giderken bir yandan da söyleniyordu. “O parayı bu gece için biriktirmiştik, nasıl verirsin?” diyordu.

Bontà da odasına geçti ve düşündü sakince. Ne farkları vardı birbirlerinden? Nasıl birbirlerine bu kadar yakın, bu kadar bağlıyken beyinlerinin içinde böylesine farklı fikirler yatıyordu. Belki de aynı şeyleri düşünüyorlardı ama farklı şekillerde gösteriyorlardı. Peki ya bu olan her şeye rağmen nasıl hala aynı evde yaşayabiliyorlardı? Neden çekip gidemiyordu uzaklara... Burada onu bağlayan bir şey vardı, her zaman o evde olmasını Male’ye her halükarda karşı çıkmasını gerektiren bir şey...

Pencereden sızan sabahın ilk ışıklarıyla uyandı. Kalkıp daha yeni yeni aydınlanmış olan havada önündeki manzarayı seçmeye çalıştı. Her sabah görüyordu, ama yine de bakmalara doyamıyordu uzaklara... “Nasıl bir mucize bu?” diye yarı fısıldar bir biçimde dudaklarından kelimeler döküldü yavaş yavaş. Çok geçmeden de gözlerinden yaşlar döküldü ince ince... Aynada kendine bakıyordu, hiç kimsenin bakmak istemeyeceği çirkin yüzü ve bütün vücudunu yavaş yavaş kaplayan sedef hastalığı. Onu böylesine bitiren şey neydi? Eskiden hep o baskın gelirdi. Her sabah ormanda yürürken kokladığı o çiçekler yüzündendi belki de her şey... Onları koparıp kulağının arkasına koymaya bile kıyamamıştı hiç. Her sabah yeniden koklayabilmek için suyundan biraz dökmüş, nazikçe onları okşamıştı. Her geçen gün daha da çoğalıyor, yeşeriyor ve daha güzel kokuyorlardı. Ama sonra o gelmişti... Bütün evi kötü nefesiyle kaplayan o adam. O da yürüyordu belki sabahları ormanda. Yürürken ona da geliyordu çiçeklerin güzel kokusu... Belki de onları hep yanında taşımak istediğinden sürekli koklayabilmek için koparıyordu onları. Oysa her sabah kopardığı çiçeklerin sonunu getiriyordu. Evin kokusunu değiştirdiği gibi bahçenin kokusunu da değiştirdi yavaşça... İnce ince, işleyerek yaptı bunu. Bir anda bütün çiçekleri koparamazdı çünkü. Buna gücü yetemezdi. Onu da böyle bitirdi, yavaş yavaş ve derinden.

Her geçen gün daha da güçlendiğini hissediyordu Male ise. Kopardığı çiçeklerin sayısı arttıkça sanki o yeşeriyordu içten içe. Herkesin onun gibi olmasını istiyordu, hep en zalim ve en güçlü olan. Artık çoğu amacına ulaşmıştı, içten içe herkese işliyordu bunu. Kulaklarına eğilip yapmaları gerekeni söylüyordu oysa her insana cazip gelecek teklifler yapıyordu. Belki de kazanması bu yüzdendi, bu yüzden zaferine daha da yaklaşıyordu günden güne...

Camdan dışarı bakınca yüzünü ekşitip yatağından hızlıca kalktı. Kapıyı açtığı gibi karşısında Bontà’yı gördü. Bir anda irkildi ve geri çekildi. Ardından hemen kendini toparlayıp “Ne yapıyorsun burada!” diye sitem etti. Bontà hiçbir şey demeden salona doğru gitti, tabii o da hemen ardından...

Yine aynı koltuklarına oturdular ama bu sefer salonda bir sessizlik hâkimdi. Adeta fırtına öncesini çağırıyordu insana.

Sessizliği bozan kişi yine o oldu: “Geçen gece hakkında doğru düzgün konuşmadığımızı düşünüyorum hala... Ve konuşmazsak bu sorun gitgide daha büyük bir hal alacak. Artık insanlara zarar vermekten vazgeç, lütfen... Daha kaç kişinin hayatını bitirecek, daha kaç kişinin ruhsal ölümüne sebep olacaksın? O gün resmen senin söylediğin yalanlardan dolayı bir aile yıkıldı. Daha kaç çiçek koparacaksın insanların hayatından? Sadece nasıl kendini düşünebilir bir insan, nasıl bu kadar vicdansız olabilir? Nasıl...” derken Male bir anda hiddetle ayağa kalkıp:

“Her şey senin yüzünden mahvoldu asıl, aptal!” diye bağırdı. Bütün ev onun sesiyle yankılanıyordu artık. “Sen benim yalancı olduğumu söyledin, bana hakaretler ettin, bütün planımı yerle bir ettin! Belki de tekrar her şey eskisi gibi olacak onlar için, daha da güçlenecekler. Ben buna tahammül edemem, ne yapar eder senin birleştirmeye çalıştığın bütün bağları tekrar koparırım. Sen ne yaparsan yap benden üstün gelemeyeceksin hiçbir zaman! Çünkü her zaman yalanlar daha cezbedicidir, insanları korktukları sonuçlardan korur. Yalan üstüne yalan ne güzel şeydir oysa, insanın istediği hayali yaşamasına olanak sağlar, her zaman bir çıkış kapısı sunar. Kişi istediği gibi oynar yaşantısıyla... Sen bunu anlayamıyorsun çünkü gözlerine saçmalıklardan perde inmiş. Yaptığın bir şeyin karşılığını alamıyorsun neden yaparsın onu... Neden kendin mutlu olmadan diğerlerini mutlu etmek istersin, neden koklarsın çiçekleri, seversin kuşların sesini? Onlar bilirler mi ki senin onları sevdiğini, bilmezler elbet... İnsanlar zaten bilmez sevmeyi, hiç sevmeyi tatmadan nasıl sevsinler zaten? Kimse birbirini sevmez, dikkat et sana söylüyorum! İnsanlar neyi sever biliyor musun? Menfaati sever, çıkarı sever, kendini bile sevmez ama parayı sever insan... Hep daha fazlasını ister, daha iyisini... Kimsenin sahip olmadığını ister en başta, insanoğlu. En üste çıkmak için de önünde ne var kim varsa ezer geçer. Kuralı budur bunun, ya savaşırsın ölümüne dek ya da kaybedersin hep.”

Sözleri biter bitmez arkasını dönüp kapıyı çarparak evden çıktı. Söyledikleri, beyninin içinde yankılanıyordu Bontà'nın... Hiçbir şey diyememişti, kitlenmişti adeta. Onun bu kadar gözünü kör eden neydi? Doğduğundan beri mi böyleydi Male? Evet, hep böyleydi. Her zaman kargaşa çıkarırdı, herkesin asabını bozar, sonra da umursamadan çekip giderdi. Duyguları alınmıştı sanki doğuştan...

Saatler geçti ama Male eve dönmedi. Akşamüstü Bontà salonlarının yere kadar uzanan büyük kirli camlarını sonuna kadar açmış, evin eski taburesini ortaya koymuş, uzaklara dalmış vaziyetteydi. Acaba Male'nin söyledikleri ona mantıklı gelmeye mi başlamıştı? Belki de gitmeyi düşünüyordur buralardan, evi olduğu gibi bırakıp başka bir eve gitmeyi, o evde savaşmayı düşünüyordur bütün bunlarla. Belki de daha Male kazanmamıştır. Bontà'nın vücudundaki sedefler azalmaya başlamıştı, bu bir işaret miydi yoksa? Belki de sadece oturmuş günbatımının gökyüzünde oluşturduğu o eşsiz, ahenkli görüntüyü seyrediyordu sadece...

Aniden kapı çaldı fakat bu Male miydi, o kapıyı böyle mi çalardı? Yoksa ev sahibi mi gelmişti yine, oysa kirayı tam verdiğinden de emindi... Usulca oturduğu yerden kalktı ve kapıya doğru yöneldi, dışarıdaki haykırışlardan kimin geldiği belli oluyordu. “Polis, lütfen kapıyı açın yoksa kırmak zorunda kalacağız!” sesleri onu ürküttü. Ani bir hareketle kapıyı açtı ve “Buyurun?” dedi istemsizce. Polis “Bontà Grasso siz misiniz, bizimle karakola gelmeniz gerekiyor.” dedi. Bontà çok şaşırıp ve bir anda kendini karakolda buldu. Ama ne olduğunu anlaması fazla sürmedi, bugün bir cinayet işlenmişti ve belli ki biri yalancı şahitlik yapmış, cinayeti onun işlediğini gördüğünü söylemişti. Çok geçmeden şahitlik yapanın da Male olduğu belli oldu, gözlerinin içine bakıyordu karşısında. Yüzündeki tebessümden büyük bir zafer okunuyordu. O kazanmıştı belli ki, bu evi o yönetecekti. Evi daha kötü kokular saracak ve sonunda kendi kendine yok olacaktı. Nerden mi biliyordu bütün bunları? Çünkü aslında her sabah baktığı manzara diye nitelendirdiği aslında diğer evlerdi. Bazısı etrafına güzel kokular saçıyor, ıslıl ıslıl renk renk parlıyorken bazısı sanki yüzyıllardır oradaymış gibi yıkılmaya yüz tutmuş halde, bazısı ise hepten paramparça olmuştu.

Peki, bütün bunlar ne anlama geliyordu? Kim kazanmıştı, neyi kazanmıştı? Ya da buna kazanmak denilebilir miydi, belki de sadece tek bir yolla kazanılırdı zafer... İki kişi birden kupayı alamazdı değil mi? Peki kupayı kim veriyordu, kaybetsek ne olurdu ki, ikinci bir şans herkese verilmez miydi?

Evet, her insanın kafasının içinde bir ev vardır. Bu evin içinde de iki varlık: iyilik ve kötülük... Her zaman bir savaş vardır orada. Bazen çok alevlenirken bu savaş bazen de durgunca pes eder biri. Kimin sedef hastalığı olacaktı peki? İlk kim pes edecekti, evi kötü kokular sarmadan engel olabilir miydi insan buna? Elbette olabilir. Evinin sınırlarını insan kendisi belirlerdi, ne zaman kimin baskın olacağını, ne zaman iyiyi ne zaman kötüyü seçeceğini insan belirlerdi. Ama bazen de sürekli kötülüğü seçerdi insan, sürekli erteler, doğru olanı bildiği halde ona gitmez, kendini yalanların can alıcı büyüüne kaptırırdı. Male'in de dediği gibi kötülüğü seçmek daha kolaydır sevmekten... Menfaat her zaman insanın gözüne daha tatlı gelirdi. Doğrusunu bildiği yanlışları bu yüzden yapar insan. Kendini kolaylığa büyüye kaptırır, gözünü kör eder bütün bunlar... Bir süre sonra bazısı yaptıklarından pişman olur, bazısı ise zevk almaya başlar. Pişman olan insan tekrar aynı yanlışta düşmez fakat o hala göz ucuyla kötülüğün cezbedici yönlerini izlemeye devam eder. İşte bu ev yıkılmak üzeredir, iyilik her an kaybedebilir ve diken üstünde savaşına devam eder. Hatalarını hata olarak görmeyip zevk alanlar ise artık evinde iyiliği barındırmaz, ya onun sesini kısar ya da onu evden uzaklaştırmanın bir yolunu bulur. İşte böyledir insanoğlu, tercihleriyle var olur veya tercihleri onu ince ince yok eder.

(İtalyanca Bontà iyilik, Male ise kötülük demektir.)

Sude İrem TUNÇ 11/E

CEBİMDEKİ ANAHTAR

Sol cebimde hep bir anahtar taşırım. İçimdeki boşluğu, geçmişimin açtığı saramadığım yaraları, yalnızlığımı ve umutsuzluğumu sığdıramam belki ceplerime ama o tek anahtara sığdırırım hepsini. Onu da sol cebime. O küçük anahtar bana hep bir şeyleri hatırlatır. Varımı, yoğumu, sahip olduklarımı ve belki de bundan sonra asla olamayacaklarımı...

Yolda yürürken diğer insanlara imrenerek bakmaktan ve kendi hayatımda sahip olamadığım şeyleri onların olası hayatlarında var ederek bunlar üstüne kafamda çeşitli senaryolar kurup kendi kendime onları kıskanmaktan bir türlü vazgeçemiyorum. Otobüse her binişimde inen kişilerin indikten sonra görünen en yakın binaya girişlerini ve ceplerini yoklayıp anahtar bulamadıkları zaman küçük bir “ah” sesiyle iç geçirişlerini, takiben kapıyı çalışlarını, kapıyı onlar için birinin gülümseyerek açışını hayal ediyorum zihnimde. Ne imrenilesi şey! Hayatımda şunu bir kez daha yaşamak için neler vermezdim ki... Fakat bunu tabii bir şekilde her gün yaşayan insanlar bilmezler ki kapının onlar için açılıyor olması aslında ne büyük bir lütf, ne büyük anlamlar içeren bir hadisedir. Sanırlar ki bu hep böyle olacak, her daim kapıyı onlar için açacak bir sevdikleri etraflarında sıcak bakışlarıyla bulunacaktır. Yanılırlar. Birbirinden farklı onlarca belki de yüzlerce insan için kafamda kurduğum bu kapıyı açış sahnesini ne yaparsam yapayım kendim için bir türlü kuramıyorum.

Yalnızca anılarımda bu sahneyi görebiliyorum, hayalini kurmam mümkün olmuyor. Belki de bunun sebebi artık o anılarımdaki kişileri herhangi bir hayalimde tahayyül etmeye bile cesaret edememem, aynı zamanda onlar dışında kimsemin kalmamış olmasıdır. Değil çaldığım zaman içeriye girebilmem için, kapının “benim” için açılması; yolumun pencerelerden meraklı gözlerle gözlenip binaya girişimden itibaren açık kapıda beklenmesi bile o zamanlar ne kadar sıradan, kıymetsiz geliyordu. Ben bu olayın altında yatan o derin anlamı bir türlü kavrayamamışım, kavramakta ne denli geç kalmışım. Sol cebimdeki anahtar bana bunları hatırlatmaya ve “Evet, ben olmasam sana ait olan o eve giremeyeceksin, sana kapıyı açan kimse olmayacak, zil sesi yalnızca boş evde yankılanacak” diye fısıldamaya devam ediyor. Yalnızca severken kaybettiğim değil artık bir zaman sonra sevmediğim için kendim terk ettiğim insanlardan biri bile olsa herhangi birinin o kapıyı açmasını istiyorum içten içe. Sanılmasın ki hayatımın bu dönemine kadar sevdiğim ya da sevmediğim insanlardan yeterli ilgiyi alamadım hiçbir zaman, sevilmedim, değer görmedim, beklenmedim, özlenmedim. Bunların hepsi oldu fakat benim aklımın yalnızca başımda olmamaktan ziyade olmadığından hiç şüphe duymadığım zamanlarda. Bu ilgiyi ve sevgiyi memnuniyetle kabullenmek, karşılık vermek şöyle dursun hayatımda bunaltıcı bir etken olarak görüp zamanla beni boğduğunu düşünerek tıpkı bir kedinin masadaki yumağı iterek masanın dışına yuvarlaması gibi ben de o insanları elimin tersiyle iterek bir hamlede hayatımdan çıkarmıştım. Eğer şimdi şu dakika kapının önünde durup o kapıyı benim için açan herhangi bir kişinin olmasını dilediğimi, gözlerinde onların bakışlarını arayacağımı bilseler eminim çok şaşırırlar ve bana acırlardı. Ama nasıl olsa asla bilemeyecekler değil mi? Ben de ebedi yalnızlığımın içinde sıkışıp kalacak, her gün mutsuzluğumu bir kat daha artıran şeyleri yapmakta devam edeceğim ve bunun farkında olan tek kişi yine ben olacağım.

Buna yaşamak denir mi ciddi? Varlığımın bir tek ben farkındayken aslında var mıyım? Yaşamakta mıyım? Solipsizme çok fazla katılmayan biri olarak söyleyebilirim ki bu sorunun cevabı yüksek ihtimalle hayır. Her gün işe giderken geçtiğim caddede hayatımı yitiriyorum. Kimsenin varlığını fark etmediği her gün, kimseye sesimi duyuramadığım her saat, kimsenin hayatında bir değişikliğe sebep olmadığı her dakika, hatta ve hatta bütün bunların farkında olduğum her saniye hayatımı yitiriyorum ben aslında. Hayatım gözümün önünden bir film şeridi gibi geçerse de o insanlar geçiyordu. Laflarını her ne kadar önemsemesem de artık içimden gelen seslerine kulak verdiğim insanlar. Yaşadıklarımın beni ittikleri düşünceler geliyor aklıma. Şimdi düşünüyorum: hayattan ne zevk aldım? Bilmiyorum.

Evimin kahverengi, enine çizgilere sahip dış kapısının önünde dikilirken bunları düşünmenin ne kadar mantıksız olduğunun bir kez daha farkına varmamı sağlayan şey karşı komşumun kapının hemen arkasından uzaklaşan ayak sesleri oluyor. Fark etmiyorum sanır fakat biliyorum ki her gün ben aynı düşüncelerle kapımın önünde dikilirken gelip bir süre kapının deliğinden beni gözetler, belki de “Ne dikiliyor yine orda bu deli herif?” diye düşünür. Nasıl fark etmem! Belki de dünya üzerinde hala var olduğumu kanıtlayan tek insan o ve tek düşünce onun bana dair düşünceleriyle nasıl bunun farkında olmam? Elbette ki bana görünmez olmadığımı hatırlatan tek şeyin farkındayım.

Elimi sol cebime atıp anahtarımı çıkarıyorum. Binanın koridoruna süzülen ince ışık demetlerinden birkaçı anahtarın üstünde kırılarak onu parlatıyor ve anahtar üzerinde sanki çarpık, manalı bir sırtış peyda

oluyor. Sıranın ona geldiğinin farkında. Ona muhtaç olduğumun da... Delikte hızla dönerek kendine has kahkahasıyla halime gülerek açıyor kapıyı. İçeri girip kapıyı kapattığım an yine eski yerine bir dahaki seferi beklemek üzere daimi yerine, sol cebime, geri dönüyor. Ben de arkamı dönüyorum ve girişteki aynaya bakıyorum. Kendimi görmek her ne kadar hoşuma gitmese de biliyorum ki aynı zamanda kendine katlanabildiği kadar var insan. Var olduğumdan emin olmanın bir yolu da bu olduğundan belki de yalnız yaşadığım bu minik evimin pek çok yerine ayna koydum. Her yalnız kalış bir içsel hesaplaşmadır diyebilir miyiz? Her gün eve dönüşümde kapının önünde ve içeri attığım ilk adımlarda beynimi saran rutin düşüncelere baktığımda cevabım evet oluyor.

Peki, bu içsel hesaplaşmalardan bugüne kadar bir şey elde edebilmişliğim var mı? Yok. Eh öyle ise çay içeyim. Bu boş düşünce kalabalığını daha fazla uzatmanın da bir âlemi yok.

Nisa Nur ÜNAL 11-D

GİZLİ HATIRA

"Odanın minik penceresinden yere düşen yağmur damlacıklarını izlemeye dalmış halde buldu kardeşini. Dışarıdan bakıldığında gözüken durgun halinin ardında kasvetli ve derin bir bilinmezlik yatıyordu sanki. Seslendi bir kaç kez genç kız:

- Selda, ablacığım...

Başını sallayıp sıcak bir tebessüm etmekle yetindi kız kardeş; iyiyim, merak etme dermişçesine. Yağmuru seyre devam etti. Karanlık, koyu bulutlar tüm gökyüzünü kaplıyor, güneş ışığını adeta yok ediyordu. Elinde yanından ayıramadığı o oyuncak yarış arabası... Mutfak zemininde plastik dinazorlarla birlikte dağılmış halde duran oyuncakları toplarken arkadan gelen minik, masum kahkahalar kulağında çınladı. Öyle bir şey ki evin her köşesi, gözünün gördüğü her yer, duyduğu her ses, aldığı her bir koku onu anımsatacak bir şeyler taşıyordu. Masanın üzerindeki kırmızı kaplı, kalın kapaklı, küçük, tatlı fotoğraf albümünü fark etti. Birden babasının sesini duydu:

- Kızlar, hazırsanız arabada bekliyor olacağım.

- Selda ile ikimiz hazırız babacığım.

Evet, hazırды o. Beklenmedik bir anda gelen bu sesle albümü eline alıp ayağa kalkmıştı.

Sonunda gidiyordu işte. Bu cesareti kendinde bulduğuna mı şaşırmalıydı yoksa içindeki tarifi mümkün olmayan endişe ve hüznün arası duyguyu mu bastırmalıydı? "Bunun zamanı mutlaka gelecekti, bunun zamanı mutlaka gelecekti, derin nefes al, ağaçlar gittikçe sıklaşıyor, nefes aldıkça içime temiz hava giriyor, verdikçe pis düşünceler kaybolup gidiyor, pis düşünceler, nefes ver, aklında ne varsa söyle ona gittiğinde. Ciğerlerim göğüs kafesime gittikçe sığmıyor, sanırım nefes alamıyorum, derin nefes al... Araba hızını artırdıkça rüzgârı yüzümde daha sert hissediyorum, albüm mü, evet, albüm, sanırım bakmamalıyım, mavi, masmavi gözlerini özledim, sanırım bakacağım, anımsayacağım her anıyı tekrardan, hatırladığım her ayrıntı bir yük, işkence, unut, bunun zamanı mutlaka gelecekti, bunun zamanı mutlaka gelecekti, derin nefes al." Bir süre daha içindeki seslerin susmasını bekledi. Sadece onun duyabildiği, içini yiyip bitiren, uslanmaz ses. Kalabalık bir parkın önünde mola vermek için durduklarında insanları incelemeye başladı. Her birinin gözlerinden farklı hikâyeler okunuyordu.

"Selda, beni duyuyor musun?" Omzunda hissettiği hafif dokunuşun ardından duyduğu bu kelimeler babasına aitti.

-Onunla yalnız kalmak istediğimi söylemiştim.

Sesler yine kafasında yankılanmaya başladı: "Kahretsin yine mi dalıp gittim, hızlı yürü, evet, arkamda kaldılar, yalnızım artık, ikinci kat, koridordan sağa dön, işte" Nasıl olabildi bu? Her yer bir anda ölüm sessizliğine nasıl büründü böyle? Bu görünmez ama hissedilir dumanlar nasıl oldu da bir anda sardı tüm odayı? Buraya gelmeden önce kafasında kurduğu onlarca senaryodan farklıydı bu an. Hissedilen duyguların yoğunluğu ve tarifsizliği Selda'nın tek bir kelime etmesine izin vermiyordu. Uzun süre yatakta çaresizce kendi içinde savaş veren o minik bedeni izledi. Evet; minikti, hastaydı ama güçlüydü. Kaldırabileceğinden fazla yükü kaldırabiliyordu o. Yorgunluktan düşmüş göz kapakları gözlerinin derin maviliğini saklamış, üzerlerindeki ince damarlar belirginleşmişti. Teni açık, soğuk ve keskin. Elleri zorlanarak ufak ufak hareket ediyor. Dudakları eski canlılığını yitirmiş. Bir anda istemsizce Selda'nın ağzından dökülen kelimeler dondurucu sessizliği bozmuştu:

- Ne kadar garip değil mi? Bundan sekiz ay öncesine geri dönsek kimin aklına gelirdi bugün burada olacağımız? Sen hep umut doluydun, korkusuzdun ama ben bunu ilk günden beri başaramadım kardeşim. Ben güçlü kalamadım, senin boşluğunu başka şeylerle dolduramadım. Yanılmışız, hiçbir şey normale dönmeyecek. Hiçbir sorun yokmuş gibi seninle oynadığım oyunlar bile

yok artık elimde. Çünkü sen buradasın, yanımda olmak yerine buradasın. Çok uzaklara gidebilirdik. O parktaki çocuklar gibi neşe içinde attığın kahkahalarını duyabilirdim, eskiden olduğu gibi. Her şey çok daha farklı olabilirdi. Her geçen gün aylar boyunca kalbimizde beslediğimiz umut biraz daha yok oldu. Sen bunlardan habersiz gözlerinin içi parıldayarak güldün. O gülüşün zamanla kapıdaki heyecanla suladığın sarı çiçekler gibi solduğunu izlemeyi kaldıramadım. Kör umutlarımız "Neden?" diyen isyanlara dönüştüğünde buraya gelmişin işte. Bizden kopuşunun ilk adımı mı bu yoksa kardeşim? Buraya bu kadar zor gelmemin sebebi bu mu? Peki ya ben alışamadıysam? Peki ya mucize seninle mutlu tek bir an geçirmekse?

Selda, kapıdan gelen sesleri duyunca irkildi. "Hıçkırıklarımı duymuş olmalılar." diye düşündü."

Merakla defterin diğer sayfasını çevirecekken arkadan gelen kız kardeşinin sesini duydu:

- Sen de oldukça beğendin sanıyorum hikâyeyi. Neydi ismi kızın? Selda?

- Evet, Selda. Gayet akıcı bir hikâyeye yazmış açıkçası.

- Kim derdi ki eski çiftlik evimize yaptığımız hafta sonu ziyaretimizde dedemizin hikâyelerini yazdığı defteri bulacağız?

- Hala ettiğimiz sohbetlerde daha önce hiç bahsinin geçmemesine şaşkıyım doğrusu.

- Bu denli bir duygusal yanının olduğunun bilinmesini istememiş olabileceğini düşünüyorum.

- Sanırım haklısın kardeşim. Son derece değerli bir hatıra.

-Kesinlikle.

Ayça SERTAÇ 11-A

YOL MU? VARMAK MI?

Yine müziğinden tüm kalbiyle rahatsız olduğu alarmın sesiyle uyandı. Rutin hareketlerle yatağından kalktı, dişlerini fırçalayıp evden çıkmaya koyuldu. Şehir dışında yetişmesi gereken acil bir toplantısı vardı. Tek önemli olan şey varmak istediği yerde olup ihaleyi kazanmaktı. Bu ihaleden sonra bir sonrakine hazırlanacaktı. Ve ardından bir sonrakine. Bu zamana kadar hep böyle yapmıştı çünkü.

-Hoşça kalın.

-Hayatım, bu gün gitmesen, biraz zaman geçirelim istiyorum.

-Evet baba, lütfen, lütfen!

-Maalesef mümkün değil, gitmeliyim. Geç kalıyorum.

Hızlı hareketlerle bindi lüks arabasına. Artık o kadar rutinleşmişti ki her şey, yollara bakmadan bile arabayı sürebiliyordu. Aklından sadece ihale geçiyordu. Birden ilerde otostop çeken yaşlı bir adam gördü. İhaleyi unutup tamamen adama yönelmişti şimdi düşünceleri. Bu yaşta bir insan neden otostop çekerek de ücretsiz değil miydi zaten bunlara? Geç kalıyor olmasına rağmen kendine engel olamayıp durdu. Onu durduran şey hakkında şimdilik hiçbir fikri olmasa da bunu sonradan anlayacaktı. Yaşlı otostopçu yaşlılara özgü yavaşlıkla teşekkür edip bindi arabaya.

-Nereye gidiyorsun amca?

-Bilmem.

-Neden bindin arabaya o zaman? Hem de bu yaşta? Bir yerden mi kaçtın yoksa!

Adam gülmeye başladı. Sakinlikle cevap verdi:

-Hayır evladım. Son üç yıldır bunu yapıyorum. Hayatımın son kalan yıllarını bu şekilde değerlendirmeye çalışıyorum. Böylece yeni insanlarla tanışmış oluyorum. Bak bugün de sen çıktın karşıma, fena mı?

Gülümsedi, ama karşısındaki gencin hala sorgulayan bakışlar atması üzerine devam etti konuşmasına. “Son üç yıldır bugünümü yarınımdan üstün tutarım ben. Her anımı dolu dolu yaşamaya çalışırım. Mutluluğun formülü bu evladım. Eh tabi bunu fark etmek 57 senemi alsa da. Sözün özüne gelirse mesela sen, ne yaptın dün?”

Sorgulayan gözlerle adama ters ters baktı. “Hem nereye gideceğini bilmeden otostop çekiyor, hem de dün ne yaptığımı soruyor. Ne yapacak dün ne yaptığımı? “diye geçirdi aklından.

-E, bugünkü ihaleme çalıştım.

-Ondan önceki gün?

-Dünkü toplantıya.

-İşte evladım, ben de bu konuya değiniyordum. Benim de hayatım eskiden seninki gibiydi. Bir işten ötekine koşar, şimdimi hiç değerlendirmedim. Hep gelecekte bahsedip bugünü yok sayardım. Sevdiklerimle ilgilenmez, anımı asla değerlendiremezdim. Çünkü benim için önemli olan yol değil, yolun sonuna varmaktı. Ben bu şekilde zamana kaptırılmışken kendimi o beni arkamdan bıçakladı.

Otostopçunun yüzündeki gülümseme aniden kayboldu. Eski halinden nefret ettiği kadar acıyordu da ona. Beklenmedik bir şekilde genç adam söze girdi:

-Ama ben burada size katılmıyorum. Yol menzil için vardır zaten. Misal, sizce insanın doğumu nedir?

-İnsanın doğumu yola çıkmaktır.

-Yol nedir?

“Yol olsa olsa ömür olur!” dedi şaşırarak.

Genç adam oltasına balık takılmış bir balıkçı mutluluğuyla otostopçuya şöyle dedi:

-E yaşamın kendisi yolsa; doğmak, ölmek için yani menzile varmak için değil midir? Yani insan varmak için yola çıkar.

Bu şekilde karşılıklı konuşurlarken yaşlı adam yüzünü pencereye doğrulttu. Arşa uzanan dağın heybetinin tadını çıkarmaya başladı. Ve söze girdi:

-Küçük kızım, Neslican, yirmi yaşında kanserden hayatını kaybetti. Annesi ise acısından intihar etti. Ellerimin arasından kayıp gitti ikisi de. Aniden. Şimdi asla onlar geri gelmeyecek. Hep sonraya bıraktığım pazar kahvaltıları geri gelmeyecek. O çok güvendiğim zaman, onları bana geri vermeyecek. Eşimin çok istediği ama benim yine işlerimden dolayı hep ertelediğim Ege tatilini artık hiç yapamayacağız. Çünkü eşim bir daha dönmek üzere menzile vardı.

Bir süre sessizlik oldu. Ama bunu bozan yine yaşlı adamdı:

-Neyse oğlum, indir beni şurada. Sırada kim varmış öğrenelim.

Ve ardından genç adam direksiyonu eve kırarak yeni bir YOLA girdi.

Aygül BAYCAR

11-D

HAYAT

Bir gemi kalkıyordu ölümün kıyısından. Fakat ilk kez cehenneme gitmiyordu. İstikamet hayattı. Canlı kâbustan uyanış vardı bu yolda. Her bir mil bir kalp atışına denkti. Her bir dalga bir soluğa eşti. Kıyıda cirit atan diş kanlı fareler, haşereler vardı. Ve onları izleyen geminin güvertesindeki eski ama güzel yapılı korkuluğa yaslanmış bir kadın bedeni. Güzel kumral saçları omzuna dökülüyor, denizi kışkandırırçasına dalgalanıyordu. Üstünde beyaz bir bluz, altında 1912'lere münasip bir etek vardı. Kaşları ince ve kavisli, burnu düzgündü.

Ama elbette bir kadını bunlara bakarak tanıyamazsınız. Belki gözlerine bakarak yaşadığı hayata dair tahminlerde bulunabilirsiniz ama birini içinde bulunduğu hayata göre de yargılayamazsınız. Bir kadını eylemleriyle tanırırsınız. Söyledikleriyle ve hatta söyleyemedikleriyle tanırırsınız. Tüm bu kelimeler ise büyüdü kutularda saklanır, diğer bir deyişle; dudaklarda. Güvertede duran genç kadının dudakları kan, şarap ya da güneş kızılı değildi. O dudakları durgun bir kırmızı ile adlandırmak doğru sayılmazdı. O dudaklar yaşıyordu. Ateşi öpmüş gibiydi. Dudakları üstünde tüten alev vardı sanki, dudakları yanıyordu. Dudakları hayat ile tutuşmuş, derin derin yanıyordu. Bu kızgın alevin içinde cehennem limanında hırlayan farelere, haşerelere verilmiş ya da verilmemiş onlarca cevap saklıydı. Birikmiş hayaller yanıyordu o alevlerde. Meşaleleriyle isyan eden köylüler gibi dudaklarıyla isyan ediyordu bu kadın. 1912'lerin dünyasında kadına değeri yine kadının kendisi verirdi. Cinsiyetçiliğin olağanüstü boyuta ulaştığı bir ülkede kendine hak ettiği değeri veremeyen kadın dayanamaz, yok olurdu. Çünkü diğer zihinler kadını makine olarak görürdü. Ama güvertede katillerin kıyısına, ben buradayım dercesine dimdik durarak bakan kadın; potansiyelinin farkındaydı. Kendisini durdurmaya kalkan, aşağılayan insanlara bakıyordu şimdi. Olabilecek onca ihtimale, açılacak onca kapıya karşı gözleri kapalı yaşamak... Ne acı bir hayattı. Kendilerini kapattıkları o adada yine kendileri tarafından yok edileceklerdi. Canlarına kıydıkları tonlarca hayalin kanlarıyla sulanmış toprak, günü geldiğinde onların üstünü örtecekti ve o zaman üstünlük kanlarıyla toprağa can verenlerin olacaktı.

Güzel yeşil gözleri damla damla hüznle dolarken kadın, o adaya ne kadar kırgın olduğunu hissetti. O adaya, farelere ve her hareketinde üzerine doluşan haşerelere... Hepsine kızmaktan çok kırılmıştı. Onlara kendi hayatı için bir şans vermediklerinden kırgındı. Bağnazlık, törelerin vahşetine; adaletsizliğin zulmüne sahipti ve bağnazlık öyle bir şeydi ki beslendiği cahilliği içine çektikçe arttırırdı. Düşünceleri, içindeki korku ve gerginliği haddinden fazlaca arttırınca kadın vücuduna egemenliğini tekrar koydu. Hayatının yirmi iki yılını heba eden cehennem kıyılarına sırtını dönüp geminin diğer ucuna yürüdü. Her bir adımda bir ömrüne gün ekleniyordu sanki. Her bir adımda bitmesini istediği günler yerini uzaması için Tanrısına dualar edeceği günlere devrediyordu. Ve sonunda diğer güverteye vardığında uçsuz bucaksız denizi gördü. Ufkun ucunda çarpan her dalgayı arkasından hayaller ülkesi fırlayacakmış gibi dikkatle izliyordu. Her dalga yükselişinde arkasından ha görüldü ha görünecek derken bir dalgayı daha sulara gömüyordu ama önemi yoktu. Karşısına nasıl bir şey çıkarsa çıksın ardında bıraktığından daha iyi olacağına emindi. Hayallerin bir şekli olmazdı. Onlar içinizde vuku bulur ve istediğiniz şekilden şekile girerdi.

Araf bu olmalı diye düşündü genç kadın. Komik bir ironiyle beraber hayatla muazzam bir paralellikteydi. Yaşam ve ölüm arasındaki Araf'tan çakma, ölümden doğuma giden bir gemi ve mezarlıktan çıkmış; hayatın kendisine giden, ömrüne sığdırdığı tonla hayale gebe bir kız. Ömrünün en güzel uykusunu çekecekti o gece. Sonrasında ise parlak bir sabah. Berrak su, parlak güneş, ufukla arada büyük beyaz bir elmas. İki saat kırk dakika bir ömür. Bir mil bir kalp atışı, bir dalga bir soluk, bir soğuk beyaz elmas ise bin beş yüz on üç hayat ve doğmadan ölmüş bir cana bedeldi.

MAVİ BATTANİYE

Gözlerimi açtığımda tam ortasında can yakan bir acı vardı. Sımsıkı kapattıktan sonra kocaman açtım onları ve yukarı aşağı gezdirdim gözlerimi. Daha net görüyordum ama acı orada bakıydı. Tabi etrafta görülecek pek bir şey olduğu da söylenemezdi. Denizin tam ortasında uyandığım bir sabah dahaydı. Haftalardır belki aylardır buradaydım, bu kocaman mavi battaniyenin üstünde gezinmekte. Bir dostum kaptan, bir de ben. Ona hep kaptan derdim, neredeyse adının Hüsam olduğunu unutacaktım. Sanırım pek konuşkan değiliz ikimiz de. Ama ikimizin de yorgun olduğu aşikâr. Eskiden denize girdiği olurdu kaptanın, artık hiç girmez oldu. Tıpkı benim gibi. Denizden pek haz ettiğim söylenemez, en azından eskiden öyleydi. Denize girmemek ise o zamanlardan kalmış bir alışkanlık olsa gerek. Zamanla alıştım sanırım onu izlerken içimde yarattığı o derin boşluğa. Her dalga ile yeni ve tertemiz bir sayfa açıyordu adeta hayatıma.

Sonunda anladım sanırım bu acının kaynağını! Hani bilirsiniz; sanki evren size inat tam uyumaya kalkıştığımızda o yıllardır içinize attığınız hisleri, batmış bir objenin kıyıya vuruşu gibi gün yüzüne çıkarır ve siz asla o sabah dinç uyanamazsınız. Göz kapaklarınızda ise açılmak istemediklerini anlatmaya çalıştıkları acı çığlıklarınımışçasına hissettiğimiz o yoğun his. O ve biraz da görme kaybıydı bu. Düzelmek üzereydi ama bir tanecik karıma dönüyordum çünkü. Evime gidecektim sonunda. Uyuyacaktım uzun uzadıya. Acele etmeliydim, bir an önce yetişmeliydim. Yetişmeli, yetişmeli, yetişmeli!.. Karıcığımınla 21. yıldönümümüzü bu yıl. Ona karşı özlemim söz konusu olunca kelimeler kıyafetsiz kalırdı. Denizden nefret eden bir adamın burada olması da böyle başlamıştı işte. Ona olan sevdamla...

Güneş içimi ısıtmakla başlamışken içimi daraltmaya doğru ilerliyor. Her geçen gün Rahşan için, Rahşan'a doğru ve Rahşan sayesinde geçiyordu. Sadece benim denize olan nefretimi sonlandırmaya çalışmakla yetinmedi ve beni buralara kadar gönderdi. Ne kadar önyargım vardı hepsinden arındım burada. Havadaki kuşların senkronizasyonu bana özel bir şov gibi geliyordu. Kaptanla oturup saatlerce onları izlediğimiz olur. Bu kadar düşünmek beni acıktırdı, kahvaltı vakti gelmişti.

- Kaptan! Ben acıktım, kahvaltı hazırlıyorum haberin olsun.
- Tamam, tamam gemiyi ayarlayıp geliyorum.
- Kahvaltıdan sonra bende o zaman.
- Sende tabi!

Başladık yemeye. Şanslıyım ki gemimiz ortalamanın üstüydü. Yemek depolamış ve her anlamda hazırlanmıştım bu geziye. Rahşan buraları görmemi istemişti her zaman; dünyanın İstanbul'dan ibaret olmadığını bana kanıtlamayı, beni daha iyi bir insan yapmayı yaşama görevi edindi. Ona dönmek için sabırsızlanıyorum. Bu fikrimi kaptanla paylaşmak için uygun zamanı bekliyordum. Yıl dönümümüz yaklaşıyordu ve ondan rotayı değiştirmesi ve hızlanmasını talep etmek durumundaydım. Ailemle geçen yıllarda aramız bozulduğundan beri kaptan benim gerçek anlamda ailem olmuştu. Bazı konularda ne kadar zıt düşsek de bilerek konuşmazdı sırf aramız bozulmasın diye. Fırsat bu fırsattı, hava güzeldi. Dümeni bırakıp benimle kahvaltıya oturacaktı, bazı konuları açma vakti gelmişti.

- Kaptan, uzun zamandır sakınsin. Ne var ne yok?
- Ne olsun işte aynı.
- Senden bir şey rica edeceğim.

- Ne istersen...
- Biliyorsun ki 6 Eylül yaklaşıyor. Rotayı değiştirip bir an evvel eve dönmemiz lazım.
- Hayır Seyfi, hayır yeter. Daha gezimiz bitmedi bile sürekli bunu kendine yapmandan bıktım. Aklını yeterince topladığını mı sanıyorsun!

Neden böyle davrandığını anlamamıştım. Son zamanlarda geçirdiğim birkaç atak yüzündense eğer kontrol altına aldığımı fark etmiş olması lazımdı. Aklım gayet yerindeydi, ayrıca eskisi gibi bir yıkılış halinde değildim.

- Sanırım Rahşan'la yıldönümümüz olduğunu unuttun. O restorana dönmem gerektiğini biliyorsun.
- Dönmemen gerektiğini biliyorum asıl.
- Bir daha karım hakkında böyle konuşmayacaksın! Burada seninle bu geziyi yapıyorsam sebebi odur.
- Farkındayım... Ama olanlardan sonra aynı heyecanla ona dönüp hayal kırıklığına uğramana şahitlik edemeyeceğim.
- Bana hayal kırıklığına uğramamanın nasıl bir his olduğunu tattıran kadın hakkında nasıl... Güvende olacağım kaptan, senin tek görevin beni oraya ulaştırmak.
- Israrlılığından taviz vermiyorsan ve rota değiştiriyorsak, yol üstünde annelere uğrayacağız. İtiraz istemiyorum.

Birden donakaldım. O kadar uzun zaman olmuştu ki ailemi görmeyeli... Görmek de istemiyordum. Beni desteklemeyen insanların yanında bulunmak ne katabilirdi ki hayatıma. Eskiden beni de Rahşan'ı da çok severlerdi. Her şey o kadar hızlı ve külliyen değişti ki; sert bir yağmurun ardından çıkan güneş ile gökkuşağı gibiydi, ama geçiş ters yöndeydi. Sanırım değişmeyen tek şey değişimin kendisiydi... Psikolojik sorunlar atlatınca neyin ne olduğunu anlamaya başlıyorsunuz, kimin ne amaçla sizin yanınızda olduğunu. Kaptan beni seviyordu ama beni anlamıyordu. Şimdi de sapkın fikirlerini aklıma sokmak için ailemden destek alacaktı. Zaten umursamıyordum hiçbir şeyi, beni Rahşan'ıma yaklaştıracaksa oluversin bitsin.

- Peki öyleyse, çok da umurumdaydı.
- Olacak...

Kahvaltı sofrasını topladım bu pek haz edemediğim konuşmanın ardından. Ben kahvaltıyı toplarlarken kaptan dümene geri geçmişti. Hiç istemiyor olmama rağmen kabul ettiğim bu şartın hayata geçtiğini görebiliyordum masanın ardından. Çevirmişti gemimizi Ege Kıyılarına. İçimi ferah tutan tek düşününce İzmir'imi tekrar gezebilecek olmamdı. İnsanların konuşkanlığının bir çay gibi içinizi ısıtması, güler yüzlü bir çevrenin ortasında olmak ve o Alsancak'ın ara sokakları... Bunları görmeyeli, hissetmeyeli tam on yıl olmuştu. Sebebi aşikâr tabi. Rahşan da uzun zamandır ailemden kaçtığımı söylüyordu aslında. Onun ailesi ile daha sık görüşürdük, yemekler yer, Ramazanları beraber geçirirdik. Hele şu son zamanlar destekleri büyük oldu. Rahşan son zamanlarda bu durumdan rahatsız olduğundan ve beni yetiştiren insanları böyle dışlama hakkına sahip olmadığından söz ediyordu hep. Doğru, şimdi hatırladım! Ben aynı zamanda karıcığım için de güzel bir şey yapıyordum! Bu beni ayakta tutmak için gereken tek ve yegâne motivasyon olabilir. İzmir'i gezmesem bile bana yeter. Madem herkes çok meraklı beni bu insanlarla kavuşturmaya, gidelim öyleyse.

Ben böylesi düşüncelere dalmışken zaman su gibi akıyor ve biz yaklaşıyorduk. Etrafıma bakmıyor ve baş döndürücü temizlikteki havayı içime derin derin çekiyordum. Öyle ki içimdeki bu gam ile karışmış telaş ateşine karşı söndürücü bir etkisi varmışçasına. Kafamdaki bu düşüncelerin yoğunluğuyla aslında kalbimde yıllarca biriktirdiğim o öfkeyi mi gizlemeye çalışıyordum kendimden? Amacımdan uzaklaşmamalıyım, minnet duygumu kaybetmemeliyim birkaç saatlik bir görüşme için. Önemli olan yıllar sonra denizden, nasıl o yanlış hislere kapılmışsam artık, nefret eden adam düştü o sulara. Kendisi hayatının en önemli yıllarının deniz hakkında araştırma yaptığı yıllar olduğu ve dünyanın güzelliklerini bu sayede keşfettiğini söylemişti bana bir tanem. Ölmeden önce mutlaka böyle bir gemi seyahatine çıkıp önyargılarımı yıkmam taraftarıydı. Keyfini çıkarıyor ve devam ediyordum bakınmaya, düşünmeye. Aklıma çok sevdiğim ve bana her zaman ilham veren bir sözü geldi Rahşan'ın düşüncelere dalmışken: “Deniz, mavi bir battaniye gibidir. Dalgalarıyla üstümüzü örter ve altında ise tıpkı rüyalara daldığımızdaki gibi yepyeni bir dünya keşfederiz. Battanieden çıktığımızda ise o tatlı uykudan uyanırız.” Bunu her söylediğinde tekrar âşık olurdum ona. Bana bir minnet duygusu aşıyordu. Mutluydum tabi. Her geçen gün; tarafından çevrelenmiş olduğumuz, bu dünya harikası güzelliklerin altında toplandığı koskocaman bir mavi battanienin her bir noktasını hissederek ve keşfederek aklımda bulunacak yeni ve temiz anılar ile refah dolduruyordum kafama. Daha ne isteyebilirdim ki. Bir kez daha anladım Rahşan'ın ne kadar öngörülü bir kadın olduğunu.

Kıyı gözüküyordu. En fazla yirmi dakika sonra varmış olacaktık. Kaptan bana bir hazırlanma uyarısı edasıyla seslendi. Üstümü başımı değiştirip derli toplu kıyafetler giyindim. Kaptan şahsi gemilere ait limana yanaştı. Gerekli işleri hallettik, gemiyi bağladık, sonra kaptan bana hiç beklemediğim bir anda sarıldı

- Seninle gurur duyuyorum dostum, bunu biliyorsun değil mi?
- Her neyse...

Aslında en yakın arkadaşım olan Hüsam'a böyle ters bir cevap vermek ne haddim ne de isteğimdi fakat istem dışı ağzımdan çıkageldi.

- Öyle her zaman yaptığın gibi küçümseme çevrende olup bitenleri. Attığın adımın farkına var! Aileni görmen akabinde biz dünyalı insanların arasına karışmaya başlayacaksın sonunda.
- Uzayda keyfim iyi.

Bir şey demedi Hüsam. Ama bana sanki çok alakasız ve yersiz bir şey söylemişim gibi iç geçirerek bir bakış attı. Aramızda şakalaşmıyor muyduk? Kaptan neden bu kadar ciddiye?

Gemiden inmiş yürüyorduk Alsancak'a doğru. Yolda konuyu dağıttık ve hoş şeylerden sohbet etmeye başladık. Arkamızda göz ardı edilemeyecek kadar fazla ve değerli anılar biriktirmiştik onunla bu gezide. Her biri ayrı ve özeldi, biz yol arkadaşlarıydık. Bahsedilecek, anılıp üstüne kahkahalar atılacak, sayesinde öğrendiklerimizi görüşlerimizi paylaşacak bir sürü yaşanmışlık vardı. Muhabbet ederken asla durup da bir sessizliğin içinde kapana kısılmazdınız Hüsam'la konuşurken. Gençlik yıllarımızda aramızdan su sızmazdı, şimdi neden daha farklı bir baba oğul ilişkimiz var anlamış değilim. Beraber lise yıllarımızı geçirdiğimiz İzmir'e gelince ikimizde de bu düşünceler ve duygusallık karşılıklı bir şekilde gelişti sanırım ki Hüsam benim sırtıma iki defa vurdu ve “Hey gidi günler!..” dedi birden.

- Evet, ne güzel günlerdi onlar. Dertsiz tasasız...
- Seninle tüm gün dışarıda top oynar bazen dersleri ekerdik.
- Yakalanınca hocalar ne kızardı ama.
- Hepsine değerdi...

Eski anıları yâd etmek ne kadar hoş ve nostaljik olsa da ben onunla biraz daha ciddi konular üzerinde konuşmak istiyordum. O hep ailemle benden daha iyi olmuştur. Bunu hissedebiliyordum. Son zamanlarda çok daha fazla olması bir yana çocukken de böyleydi. Nerede nasıl davranacağını bilmesi ve kibar dili ona ailemin kalbini kazandırmıştı. Motive olmak ve gerilmemek için güzel sebeplerim olsa da olabildiğimin en iyisi olmak ve aileme ne kadar sağlıklı, akli yerinde işi gücü yerinde bir birey olduğumu kanıtlamak için çok geriliyor, stres yapıyordum. Bu yüzden biran önce bu tatlı muhabbetleri kesip Hüsam'dan tavsiye almak istiyordum.

- Peki, Hüsam buralara geldik ama ne olacak şimdi?
- Nasıl ne olacak?
- Ne yapacağım? Nasıl davranacağım? Kendimi ve hayatımı tekrar onların sözleri altında ezdirmeye hiç niyetim yok!
- Belki de söyleyecekleri bazı şeyleri duymaya ihtiyacın vardır Seyfi.
- Ne demeye çalışıyorsun sen? Benim onlardan gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok! Buradaysam karıma daha çabuk ulaşabilmek için sadece.
- Yine başladık Rabbim sabır ver.
- Eğer yardım etmeyeceksen iyi ama onlarla bir olup üstüme yürümemeni özellikle rica ediyorum.
- Tavsiye mi istiyorsun? Karından ve onun için burada olduğundan bahsetme! Şimdi göster bakayım hangi evdi bunlardan.

Ne demek Raşan'dan, hayatımın anlamından bahsetmemek? Bir insanı çok sevmek psikolojik bir hastalıksa eğer bu dünyadaki herkesin fazlasıyla akli fikri yerinde? İşte biz Raşan'la deli olanlardık, aşkımız gözlerimizi kör etmişti ve ben hala her geçen gün onu çok daha fazla seviyordum. İnsanlar onlara nasip olmadığı için kıskanıyorlar. Yapılacak bir şey yok. Ben hiçbir yerde karıma laf söylettirmem. Saygılı tavrımı takınır, tatlı çocuk Seyfi rollerindeki görevimden anında çıkardım Raşan hakkında kötü bir şey sezdiğim an. Bunları ayrıntılı bir şekilde düşünmeye zaman kalmadan geldiğimizi gördüm ve kaptanın da gösterdiği "Bu ev miydi?" sorusuna: "Hayır az ilerde kırmızı kapılı olan." diye cevap verdim. Birbirimize tek kelime etmeden zili çaldık ve beklemeye başladık. Sonunda kapı açıldı. İçeri girdik. Bir kat çıktıktan sonra kapıya yanaştık ve bir de orada zili çaldık. Bu sefer Hüsam bastı zile, kapının önünde duruyordu, ben ise kenarda. Annem kapıyı açmıştı. Görmeyeli çok değişmişti dış görünüşü. O bir yana Hüsam'ı gördüğüne hiç şaşırmadı ve sevinip sarıldı. Acaba benim geleceğimi bilmiyor muydu? Hüsam'a bakışını gördüm tam ben hemen ileri doğru yürümeye başlayıp yanına sokulacakken, "İyi ki geldin oğlum özlemiştik." dedi. O daha önce buraya gelmiş miydi ki? Hayır, hayır daha önce kaç defa gelmişti buraya! Benim ailemle görüşmeye. Bir de evi bilmiyormuş gibi yapmaz mı?

Duvarın arkasında saklanmayı bırakıp çıkmam gerekiyordu ve bunu yaptım. Tabi aniden yıllardır görmediğin anneni görmek. Gerçekten fiziksel olarak karşında duruyor olması. Çok

ilginç hisler açıkçası. Duvarın arkasında saklandığımı düşünmesini istemiyordum, bahane üretmeliydim. Bir dakika gibi bir süre sadece bakışıp kafa sallamalardan sonra başladım.

- Ayakkabılarımı çözüyordum, kusura bakmayın katılamadım kavuşmanıza.
- O nasıl laf evladım, gel bakayım bir sarılayım sana!

Ne kadar olumsuz bir tavır takınsam da, en son yaşanan bu tatsız olayları geride bırakmam için arada bayağı uzun bir boşluk bırakmıştım. Böyle olunca da insan öz annesinin sarılmak için açtığı o kocaman kollarının arasına sığınmamak için kendini zor tutuyor. Gönlü olsun madem.

- E... Nasılsın ne yapıyorsun evladım? Sağlığın yerinde mi?
- Gayet yerinde olduğundan hiç şüpheniz olmasın anneciğim.

Kibar davranarak kendimi kanıtlamaya çalışıyordum. İyi olduğumu annelere kanıtlayacaktım. Tam on küsur yıl sonra kapısını ilk defa çalmam ve beni ilk defa görmesine rağmen olumsuz bir durum yoktu ortada. Sanki hiçbir şey yaşanmamış ve düzenli bir ana oğul ilişkimiz varmışçasına tatlı dille övgülerle bir muhabbet kurmuştu benimle. Ne zaman ciddi konulara gelme kudretini kendinde bulup beni yine derde sokmaya başlayacak acaba? Uzun bir süre bulamamıştı sanırsam çünkü her şey iyi gidiyor gibi gözüküyordu. İçeri geçmiştik, babam hatırladığım kadarıyla her zamanki yeri olan büyük salonun başköşesindeki koltuğa yerleşmişti. Annem de onun yakınındaki tekli koltukta, ben ve Hüsam ise büyük koltuklardan birinde önümüzde çaylarımızla beraber oturuyorduk. Hüsam hep konu açıyor ve tatlı sohbetler başlatıyordu; havadan, sudan, çiçekten, böcekten. Bir noktaya kadar bunu sürdürmüştü, ta ki kalplerin hızlı çarpmasına sebep olan o soğuk stres verici sessizlik koca salonu kaplayana kadar. Bir süre böyle bekledikten sonra dayanamayıp ayağa kalktım;

- İyi peki biz kalkalım madem.

Bu sefer babam hiç beklemediğim şekilde sohbet başlatan taraf olmaya kalkıştı.

- Dur be oğlum, yeni geldiniz. Yeni gördük yüzünüzü onca zaman sonra. Özledik.

Babamın bu samimi yaklaşımı karşısında şaşırdım. Benim hatırladıklarım yanlış mıydı? Yoksa onlar sadece oğullarını özleyen iki ebeveyn miydi?

- Estağfurullah babacığım.
- Hem ne bu acele nereye gidiyorsunuz ki?

Sorusunu sorduğu an neler olacağını farkında değildim. Aklımdaki sorular cevaplanmak üzereydi. Hüsam'ın bana kaygıyla attığı bakış ve kafasını sağa sola yavaşça sallayışının sebebini de çözememiştim. Tek yaptığım şey hızlıca ve tıpkı onların yaptığı gibi samimi bir şekilde cevap vermek oldu.

- Nasıl unutursunuz babacığım? 6 Eylül değil mi yarın? Rahşan'ımla yıldönümümüzün kutlamasına yetişmeye çalışıyorum!

Babamın yüz ifadesinin aldığı halden etraftaki gerginliği hissedebiliyordum. Annemle birbirleriyle bakıştılar. Annem tatlı bir şekilde elini kaldırıp masum bir surat ifadesiyle sessiz

bir şekilde “N’olur yapma” diyerek dudaklarını oynattı babama doğru. Babam birden sesini yükseltti.

- Sen hiç akıllanmayacaksın değil mi? Her zaman bu psikopat adam olarak ananla bana yük mü olacaksın be adam! Kibar davrandığımız canımıza tak etti! Annen her gün acaba oğlum nasıl, nerede, ne yapıyor, düzeldi mi acaba diye ağlıyor. Herkes seni düşünürken yaptığın bu patavatsız hareketler canımıza tak etti! Biraz ailene karşı saygın sevgin olsun! Biz hala buradayız nasıl görmezsin, umursamazsın? Bunca zaman sonra kapımızı çalıp bize umut verip akabinde nasıl Rahşan’dan bahsedersin tekrar? Ne cüretle! Oğlumuz var, oğlumuz var diye sırtımız pek gezmiştik bunca yıl. Okutmuş evlendirmiştik. Sonra hayat sana çok mu geldi ah oğlum. Bizim yanımızda evlat, arkamızda destek olarak durmadın. Bazı şeylerle beraber yaşamayı öğrenmelisin. Gözünde olanı görmeli, olmayanı görmemelisin. Bu ilişkinin sağlıklı olduğunu anla artık!
- Asıl sen ne diyorsun be adam! Sağlıksız olan sensin. Yaptığım tek bir hata varsa o da buraya gelip, olacakları öngöremeden kapınızı çalmaktı! Sen sevgi ne demek bilmezsin. Ben beş yıldır anamı ağlatıyorsam sen otuz beş yıldır ağlatıyorsun! Hangi yüzle gelip de burada bana karım hakkında kızsarsın. Aile değerlerinden yoksun biri değilim ben. Sen beni buna sürükledin, anam beni buna sürükledi. Kimse masum değil burada! Ben hislerimin, sen kin nefretinin, annem ise acıma duygusunun esiri. Kimseye muhtaç değilim ben ceketimi alır çıkarım, hoşça kalın!
- Nereye gidersen git olan sana olacak! Bu gidişle bize yaşattığın hayal kırıklığından bile fazlasını yaşayacaksın. Aklını kaybetmiştin zaten ama şerefini, terbiyeni de kaybetmişsin. Haysiyetsiz!

Gözyaşları içinde adeta boğulmuş, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan ve “ Fikret yapma!” “Seyfi gitme!” diye bağırarak anama üzülüyor değilim. Her gözyaşı her hıçkırığı kalbimi sızlatıyordu ama arkama bakmadan çıkmalıydım, gitmeliydim bu evden. “Gitme oğlum!” diye son bir bağırma duymuştum boğazı yırtılırcasına. Her bir zerrem uyuşmuş ellerim titriyordu üzüntüden. Arkamda kalan annemin nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum. Gözleri yaşlı ve kızarmış, o şişkin ve pembe yanaklarının oradan akıp burnunun kenarına yanaşan gözyaşı taneleri. Şişmiş kıpkırmızı yanaklarından damlayan gözyaşlarıyla çenesine kadar ıslanmış dudaklar ve koyu renk başörtüsünden çıkmış bir tutam saç. Dönüp ona sarılmamak için kendimi zor tutarken ceketimi kenardan kaptığım anda geri dönmek üzere çektim kapıyı çıktım. Hüsam istediği zaman arkamdan gelebilirdi, ben gemiye gidiyordum.

Hızlı hızlı yürümeye başladım, hatta bir noktadan sonra koşuyordum. Ellerimi kollarımı savura savura koşturuyordum. Acılarımdan kaçmak olarak adlandırılabilirdi bu yaşadığım olay. Bir yandan da o acıları geride bırakarak özgürlüğüme kavuşmak tabii. Yine de içimden bir parça ben gittikten sonra Hüsam’ın annemi sakinleştirmesini ve onu teselli etmesini umut ediyordum. Bıraktığım parçaları birleştirebilirdi umarım o evde. Tam gemiye doğru ilerlerken minik bir kahve dükkânı gördüm ve Hüsam’ın da bir süre gelmeyeceğini varsayarak oturdum hemen. Cidden bir şeyler içip kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı. Oturdum, bir sigara yaktım ve dinlendim. Yabancılarla muhabbet ettim, beni hiç tanımayan. İşte o küçük kahve dükkânında ben kim olmak istiyorsam oydum. Çünkü hiçbirini bir daha görmeyecektim. Zaman su gibi akarken artık kalkma vakti geldiğini ve Hüsam’ın artık geldiğini

düşünmüştüm. Parayı masanın üstüne bırakıp kalktım. Limana doğru hızlı hızlı yürüyordum. Vardığımda Hüsam çoktan varmış, beni bekliyordu. Gerilmiştim fakat tek kelime etmedi. Hiçbir şey söylemeden beni gördüğü gibi dümene geçti. Ardından başladı İstanbul'a doğru denizi yarmaya. Yapmasını istediğim şeyleri yapmıştır zaten diye umuyorum. Bu saatten sonra beni Rahşan'ıma götürsün yeter, gerisi umurumda değil. Dakikalar, saatler geçmişti tık yoktu. Ne bir bakışma ne de en ufak bir sözlü iletişim kırıntısı geçmişti aramızda. İkimiz de sanki bu geminin üstünde tek başımızaydık. Gözlerini denizden bir defa bile ayırmamıştı. Beni bir an önce bırakmak istiyordu sanırım. İşime gelir, bana ne. Koydum kafamı, kestirdim biraz. Yoğun saatlerdi, gece olmuştu bile. Büyük ihtimal bir yerde durup kaptan da kestirirdi ama önce benim uyumamı bekliyordu. Uyandığında sabah saatlerindeydi. Kaptan uyanıktı, yaklaşmıştık. Bir saate kadar İstanbul'daydık. Hala tek kelime etmemiştik. Beşiktaş'ın ilerisinde iskeleye yanaştırmıştı gemiyi. Benim hala etrafta eşyalarım vardı ama görüyordum ki onun her şeyi hazırlanmış, çantalanmıştı bile. Ben de hazırlanırken baktım gidiyor. Onu, en yakın arkadaşımı bir şey demeden yolcu edemezdim. Bir şey demeden gitmesine izin veremem.

- Nereye Kaptan! Tek bir kelime etmeyecek misin? Geçirdiğimiz onca güzel zamanların hatırına bir mutluluk dile bari bugün için!
- Daha fazla buna şahit olamayacağım Seyfi... Ne yapıyorsan kendine yap, sana yakın olmanın verdiği acı her geçen gün artıyor. Bir yıl daha bu manzara ile karşılaşamayacağım. Kendine iyi bak sevgili dostum.
- Sen de...

Kafamda söylenecek bir sürü söz, sorulacak bir sürü soru olmasına rağmen bıraktım gitsin. Her zaman geri dönüyordu çünkü. Tek önemli bir şey vardı, o da eve gidip Rahşan'ıma yıldönümü sürprizi yapmak! Hemen bir taksi tuttum ve eve gittim. Evi görünce o kadar mutlu oldum ki taksiyi kullanan arkadaşına bol miktarda bahşiş bıraktım ve teşekkür ettim. Güzel mi güzel evimizin önünde dikilmeyi bırakıp içine girdim sonunda. Anahtarla kapıyı açtım ve "Ben geldim!" diye gür bir sesle bağırdım. Cevap alamadım. Tekrar bağırdım. Yine tık yok. Tüm odaları dolaştıktan sonra kıyafetlerinin ve eşyalarının odamızda olmadığını fark ettim ve hemen anladım tabii. Rahşan yalnızlıktan nefret ederdi ve biz bu koskoca evde iki kişi yaşıyorduk. Ablası da bir iki semt ötede oturuyor, onda kalmaya gitmiştir karıcığım. Daha iyi en güzel en iyi şekilde bu akşamki buluşmamıza hazırlanabilirdim! En şık kıyafetlerimi giyindim, tıraş oldum, parfüm sürdüm. O da tabii ki bu özel günü unutmaz ve tıpkı o ilk yıldönümümüzde olduğu gibi Yeşilköy'de deniz kıyısındaki restorana gelirdi. Arabanın anahtarı masanın üstündeydi. Kendimi ayna karşısında birkaç defa kontrol edip görünüşüm tamamen içime sindiğinde evden çıktım ve kapıyı kilitledim. Restorana vardıktan sonra arabayı kapıda bekleyen görevliye teslim ettim. İki tarafı küçük ağaçlarla çevrili dar patikayı takip ederek restoranın deniz kıyısındaki bölümüne doğru yürüdüm ve Tanrım... İşte oradaydı. Hem de bütün güzelliği ve zarafetiyle orada duruyordu. Kırmızı elbisesinin asaleti; üstten örgü ile yapılmış, ince düşünülmüş topuzundan öne sarkan iki tutam parıl parıl kestane rengi saçları. Onu öyle gençliğimizdeki günlerdeki gibi hatta tam olarak aynı elbise ile gördüğümde ve gözlerimin tam içine baktığı anda bir kez daha âşık oldum ona. Bir an bile sevmeyi bırakamazdı zaten onu bu gönül. Yaşadığım kötü olan her şey birden silinmiş ve tertemiz sevgi dolu bir sayfa açılmıştı yeniden zihnimde. Uzun zamandır hissetmediğim bu güzel duygular içime sığmazken Rahşan'ın da bana bir o kadar sevgi dolu bakışlarını yakalıyor ve ona doğru koşmamak için bir sebep bulamıyordum. Birbirimize

doğru yürümeye başladık ve sımsıkı sarıldık. Ah o an, işte o an paha biçilemezdi. Aylarca hayalini kurduğum, yokluğunda sayıkladığım, yaşamın her anına renk katan o kadın işte kollarımın arasındaydı. Hiç unutamadığım ve sürekli burnumda tüten kokusunu saçlarından alabiliyordum artık. Hiç bırakmayacak gibi sarıldım ona, hiç bırakmak da istemiyordum aslında. Asla ve asla bırakmamak, bir daha hasret kalmamak... Sanırım öyle bir aşkla sarılmıştık ki herkes bize hayran kalmıştı. Tüm restoran bize bakıyordu, ikimiz de biraz utanmıştık. Sonra yerimize geçtik ve oturduk. Oturduktan sonra ellerini tutarak derin bir hasretle yeşil gözlerine baktım. Bir süre sonra genç bir garson yanımıza geldi ve menüyü önüme bıraktı. Tabi Rahşan ve benim her zaman yediğimiz şeyler belliydi, menüye ihtiyacımız yoktu.

- İyi akşamlar efendim. Nasılsınız? Bir arzunuz var mıdır?
- Evet, rica etsem bir haşlanmış sebzeli ızgara somon (bu karımın her zamanki favorisiydi) bir de karides güveç (bu da benim favorimdi) alabilir miyiz? Bir de ortaya karışık meze zahmet olmazsa.
- Oldu bilin efendim. Yalnız porsiyonlarımız biraz büyüktür, hepsini bitirebilecek misiniz?
- Tabi ki evlat, sen bizi ne sandın? Bir şişe de beyaz şarap lütfen.

Delikanlı kafasını salladı ve önümde duran menüyü kaldırdı. Rahşan da çok tatlı bir kahkaha attı. Resmen içim ısınmıştı onu gülerken görünce.

- Delikanlı sanırım beni böyle ince görünce siparişimizi fazla buldu.
- Olsun bir tanem, bugün yıldönümümüz, gönlün ne isterse.
- Nasıl geçti peki gezin? Bahsettiğim güzellikleri anladın mı?
- Dünya ötesi bir deneyimdi. Senin deyişinle “mavi battaniye” bu son birkaç haftada bana ev gibi oldu.
- Ne güzel! Seni çok özledim ama.
- O nasıl söz, ben sana özlemimden yok olacaktım az daha!
- Öyle deme bak, beraberiz yine.

Dedi ve elime uzandı. Ellerimizi masanın üstünde birleştirip birbirimize gülümsedik ve arada sohbet muhabbetle yemeyi bekledik. Yemek geldikten sonra artık daha fazla göz ardı edemeyeceğim biçimde yan masalardan gelen bakışlar beni rahatsız etmeye başlamıştı. Sesleri ve insanları duyabiliyordum. Atağım başlamak üzereydi. Sonra Rahşan:

- Yapma, değmez bir tanem kendini üzme. İnsan dediğin konuşur ya. Biz keyfimize bakalım.
- Haklısın bir tanem.

Dedim ve elinden öptüm. “Kendini üzme değmez.” Ne zaman insanların bana karşı tuhaf davranışlarından rahatsız olmaya başlasam bu cümle ile ayakta duruyordum. Bazen ben kendime, bazense Rahşan bana söylüyordu. Yemeye devam ettik. Ama yan tarafta oturan ailenin “Aaa adama bak.” “Hayır, hayır bakmayın o tarafa şşt.” gibi sesler duyuyordum. Orada küçük bir çocuk vardı, sürekli Rahşan’la bana bakıyordu. Çok sevimli minik bir çocuktü. Sapsarı saçları vardı yakışıklının, göz kırptım ve gülümsedim ona. Birden sevinip zıpladı ve bana el salladı. Onu gören annesi hemen çocuğu kucağına alıp “Bir daha sakın!”

dedi. Yemeklerimizi bitirmiştik, karşılıklı içeceklerimizi içerken bir de balığın üzerine bu güzel gecemizi sonlandırmak için bir tatlı söyleyecektim ki ikimiz de: “Hayır oğlum dur!” diye bir ses duyduk ve kafamızı çevirdik Rahşan’la. Bir baktım ki minik çocuk kolunu annesinin elinden kurtarmış ve bana doğru geliyor.

- Merhaba amca.

Diye selam verdi bana o tatlı sesiyle, yanıma gelmişti.

- Merhaba yakışıklı, ne oldu canın mı sikkın?
- Sana bir şey sorabilir miyim acaba amca?
- Tabi ki ufaklık, ne istersen.
- Neden yalnız başına bu masada oturuyor ve kendi kendine konuşuyorsun?

Dedi. Anlık bir şok geçirdim ve anlayamadım. Ama o kadar tatlı minik bir yüz ifadesiyle söyledi ki üzgün görünüyordu.

- Yalnız değilim ki bak üzülme.
- Ama amca orada kimse yok ki! Sadece fazladan yemek var. Yoksa iki mideli misin?

Diye sordu merakla. Ah şu çocukların hayal güçleri yok mu?

- Bak, seni karım Rahşan’la tanıştırayım. Tam karşımda oturuyor. Senin adın ne peki?
- Benim adım İhsan. Ama karınız orada değil, lütfen beni korkutmayın daha fazla amca.
- Olur mu öyle şey, üzülme gel bak, Rahşan teyzenin çocuklarla arası çok daha iyidir.

Dedim ve kafasını okşadıktan sonra elini tutup masanın öbür tarafına yönlendirdim onu. Gözlerimin içine ve Rahşan’a çok dikkatli bir şekilde baktı ve sonra üzgün bir ifadeyle ilerledi. Tam ailesinin masasına gittiğini düşünüyordum ve geri dönüp Rahşan’ın sandalyesine oturdu. Birden kafamdan başlayarak ayak parmaklarıma kadar bütün vücudum uyuştı. Ellerim soğudu ve titremeye başladı. Ne yapacağımı şaşırđım. Etrafa bakılmaya başladım, Rahşan neredeydi? Yemeğine hiç dokunulmamıştı. Karşımdaki çocuk neyin nesiydi! Nereden çıkmıştı! Kalbim çok hızlı ve korkuyla çarpıyordu ki çocuk karşımda konuşmaya başladı.

- Ailem yemeğimizin başından beri sizin hakkınızda konuşuyor fakat ben çok endişelendim ve size sebebini sormak istedim. Bahsettikleri doğru mu amca?
- Ne diyorsun sen? Bana ne ailenden! Ne istiyorsan söyle ve git karımın koltuğundan!
- Karımın on yıl önce öldüğünü ve senin bunu kabullenemeyip akıl sağlığını kaybettiğini söylediler. Kendi kendine yaşayıp kendi kendine konuşuyormuşsun. Hakkında çok korkunç şeyler söylediler. Yaptığın her şeyi iki kişi yapıyor gibi yapmaya çalışıyor, durup dururken çığlıklar atıyormuşsun. Kısacası karısını kaybeden mahalle delisiymişsin sen. Sana yaklaşmamamı tembihle-

Derken çocuk annesi birden onu sandalyeden kucağına alıp “Bu kadar yeter!” diye bağırdı. Sonra bana dönüp “Kusura bakmayın.” deyip hızlıca uzaklaştı. Çocuk sandalyeden kalktıktan sonra Rahşan gerçekten orada yoktu. Neler oluyordu? Peki, Hüsam’la yaşadıklarım, peki babamın söyledikleri. Kalbim duracak gibiydi. Hemen masanın üstüne biraz para bırakıp koşarak çıktım restorandan. Arabaya koştum. Aynayı açtım ve kendime

baktım, yaşlanmışım. Saçlarımda beyazlar vardı. Rahşan'a sürpriz yapmak için evlilik fotoğraf albümümüzü yanımda getirmiştım. Her yıl getirir, her yıl da unutturdum ona verip bakmayı. Gözyaşları içinde Yeşilköy sahilin kenarına çektiğim arabanın içinde ağlayarak fotoğraflara bakıyordum. Sayfaları çeviriyordum. Fotoğrafların altında o gün yaşananlar hakkında tatlı notlar vardı. En son fotoğraflarında ise tam olarak bugün Rahşan'ın giydiğini gördüğüm kıyafet, saç her şeyi aynıydı fotoğrafla. Benim üstümde de aynıları vardı fotoğraftakilerin. Fotoğraf bu restoranda çekilmişti. Bu fotoğraftan sonra hiç fotoğraf yoktu. Ama neden? Altında yazı da yoktu. Fotoğrafa bakmak için çıkarttığımda arasında bir mektup buldum. Şaşırmıştım ama çıkardım ve okumaya başladım.

Sevgili Seyfi,

Hayatında bu mektubun ya hiçbir etkisi olmayacak, ya da çok etkisi olacak. Beraber bu deniz gezisine çıktuktan sonra bu restorana gelip tam olarak aynı şeyleri yapacağımı biliyordum. Ama bu yıl kalbim seni o halde izleyip ardından eve götürmeye el vermedi, dayanamadım. Ben de mektubumu buraya bırakıyorum. Bu fotoğraf Seyfi, bundan on yıl önce çekildi. Burada bu restoranda Rahşan'la SON yıldönümü yemeğinizi yediniz. Çok mutlu bir şekilde ardından eve dönerken gece kaza yaptınız. Sen kurtuldun ama Rahşan maalesef ki kurtulamadı. Yıllarca bunun acısını çektin, vicdan azabı çektin ama sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başladın. Dostum benim, hepimiz Rahşan'ı çok severdik ama olanı kabullenmen lazım. Herkes kaza yaşayabilir. Acı çekmen beni de çok üzüyordu fakat birkaç yıl sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başlaman... İşte bu herkesi çok korkutmaya başladı ve sen zamanla Rahşan'ı görmeye başlayıp onu tekrardan hayatına kazandırmıştın. Kimse sana bir şey anlatamadı, kimseyi dinlemedin. Sürekli olarak o geceyi tekrarlıyorsun farkında değil misin? Hep aynı kıyafet, aynı restoran, aynı gün! O gün farklı yaşanmış ve olanlar hiç olmamış gibi davranamazsın Seyfi. Ailen bunu senin yüzüne vurmaya çalıştığında eline bıçak alıp delirdiğin o günler, gerçekler bunlar işte Seyfi. Bu notu kabullenebilir ya da kabullenmeyip unutabilirsin. Okumamış olup arabada tek kolun havada eve gidiyor da olabilirsin. Ama ne yaparsan yap her zaman senin için en iyisi olması için yanında olacağım.

Arkadaşın Hüsam

Ne düşünmem gerektiğini, ne yapmam gerektiğini, hiçbir şeyi bilmiyordum. Sadece yorgunluk hissediyordum. Gözlerim çok bulanıktı hatta gözyaşlarımdan önümü göremiyordum. İyice gözlerimi kırıştırdım ve kâğıtla fotoğraf elimde arabadan indim. Bu soğukta sahile doğru yürüdüm ve kumların üzerine geldiğimde durdum. Ayakkabılarımı, çoraplarımı ve ceketimi kumun üzerine bırakıp denize yaklaştım ve ayaklarım suya geçecek kadar yakın bir şekilde kuma oturdum. Fotoğrafı ve kâğıdı son bir kez iyice inceledim ve yüksek sesle konuştum.

- Benim güzel sevgilim, ben artık çok yoruldum. Anlatabileceğimin ötesinde, fiziksel değil. Ne kalbim ne vücudum el veriyor ayaktan durmama. Devam etmeye... Sadece uyumak istiyorum. Çok yorgunum hayatım, çok yorgunum Rahşan'ım. Bu his geçer uykuyla değil mi bir tanem? Geçer biliyorum. Böyle bir uyku sadece mavi battaniyenin altında uyunur, hiçbir şeyciğim kalmaz biliyorum.

Dedim. Ayağa kalktım ve dümdüz yürümeye başladım. Uykuya dalana kadar.

SON GÜCÜMÜN SESSİZ ÇIĞLIĞI

Beyaz tokalarını çıkarmış, kızıl saçlarını savuruyordu; belli ki yine hüznüydü, her sene bu aylarda olduğu gibi, çaresizdi, saçlarını kaybediyordu tekrar. Özeniyordu diğerlerine, ne olurdu sanki iki-üç ay daha hissetseydi rüzgârı saçlarında...

“Ömrün, saçların kadar güzel olsun.” demişti giderken. O günden sonra bir daha hiç uzatmadığım saçlarımı siyaha boyadım bu sabah. Belki de her yağmur yağdığında herkesin kaybolması gibi ortalıktan; içimden kaçan ümitlerimin, hayallerimin, yaşama sevincimin rengi diye seçmiştim bu rengi.

Aynalara küsüm. Saçımdan, kilomdan, boyumdan, kısacası kendimden kaçmaya çalışıyorum. Aslında benden kaçan sadece ben de değilim, diğerleri de kaçıyor böyle var olmasını hiç istemediğim bedenimden, benliğimden; güneş kaybolunca o engin gökyüzünden, günebakanların boynunu bükmesi gibi geçiyor insanlar yanımdan. Rahatsız oluyorlar belli ki saçımdan, boyumdan, kilomdan. Bir de bacağımdan, adımlarımı her attığımda yükselip alçalmamdan istemsiz. Saatlerce çelik çomak oynayarak kahkahalarımızla sokakları inlettığımız, maskesiz yüzlerimizle sınırsız bir özgüven ile eğlencelerimiz, meğer ufacık olan mahallemizin bize kocaman bir dünya geldiği zamanlardan kalma bir aksaklık işte...

“Etrafin seni sıktığında kitap oku.” derdi babam hep. Gerçekten de kendimden bile uzaklaşmamı sağlayan tek şeydi kitap okumak. Bazen ölünce sevdiğini sevememekten korkan bir âşık, bazen insanların sevdiklerini süpüren bir çöpçü, bağlarda dolaşırken annesini kaybettiğini öğrenen bir köylü kızı, kardelen Ayşe, saçlarına yıldız düşmüş bir kadın veya öleceğinden fotoğrafların haberi olmayan kızın o karedeki buruk gülümsemesi olarak bulurdum kendimi sayfaların arasında kaybolmuş...

Kendimden uzaklaşamadığım zamanlarda annemin koynunda bulurdum kendimi, beni ben olarak seven tek kişinin güvenle verdiği huzurun kokusunda. Saatlerce içime ağladığımı bilirim bu saf duyguda. “Ağlamak, uğradığımız felaketlere karşı vücudumuzda kalan son gücün çıığıdır.” der Samipaşazade Sezai, Sergüzeşt’inde. Olmak istemediği biri olmasından dolayı savunmasız kaldığı zamanlarda, “En şiddetli acının yarattığı gözyaşlarından daha yakıcı olduğunu” anlıyor insan. Gerçekten de “kalan son gücün sessiz çıığı” yakıyor insanı...

Hislerimize bazen insanlara yol veren bir sokak lambası, bazen kelebeğin peşinden koşan bir kedi yavrusu, bazen bir ağaç tercüman olur. Beyaz tokalarını çıkarmış kızıl saçlarını savuran, yapraklarını dökmeyen çamlara özenen, çelimsiz, hüznü, çaresiz bir ağaç...

Zeynep Naz GÜL 11/ E

KARANLIK

Yoğun geçen bir günün ardından enerjim bitmiş bir şekilde eve vardım. Annem kapının önüne çıkmış beni bekliyordu, inci gibi dişleriyle gülerek “Hoş geldin ışığım!”. İstemsizce gülümseyerek ”Merhaba anne” dedim ve içeri girdim. Odama çıkıp üstümü değiştirdiğim sırada, yer ayağımdan kaydı ve her yer karardı...

Uyandığımda güneş doğmuştu, yatağımda gözlerimi açmamak için adeta savaşıyordum. Bir hiçlik kaplamıştı sanki her yanı. Kendi kendime savaşıırken aşağıdan gelen sesleri fark ettim, hızlıca yüzümü yıkayıp aşağı indim. Ablam beni gördüğünde yüzünde üzgün bir gülümseme belirdi. O kadar yorgun ve mutsuz görünüyordu ki... Oysa aynı ona benziyordu, güldüğü zaman gözlerinin yanında küçücük kırışıklıklar beliriyor, yanağında onun gibi küçücük bir gamze oluşuyordu. Annemizi kaybetmiştik, mutluluk, sevinç ve umut dolu hayatımız bir anda yok olmuştu. Her nefes alışımında biraz daha ölüyor, biraz daha ne kadar aciz olduğumu hissediyor, onun yanına gitmek istiyordum.

Ablam yaşadığım travma yüzünden profesyonel destek almam gerektiğini söyleyip umutsuzca beni ikna etmeye çalışıyor, bir yandan da hazırlanmama yardım ediyordu. Ama ben destek falan istemiyordum; kendi karanlığımda boğulmak, ağlamak, çılgık atmak istiyordum. Sessizce dışarı çıkıp arabaya doğru yürürken etrafın ne kadar renksiz, soluk olduğuna boş gözlerle bakıp koltuğa oturdum. Nefes alırken bile zorlanan ben ablamın annemiz gibi ne kadar güçlü olduğunu, bu durumu nasıl kabullendiğini yol boyunca sorup durdum kendime.

Rehabilitasyon merkezine vardığımızda stresten ter içinde kalmıştım. Annemiz yoktu ve ben bu durumu, ne kadar acı çektiğimi kimseye anlatmamıştım çünkü bunu yapabilecek gücüm yoktu. Psikoloğun kapısına geldiğimizde kalbim deli gibi atıyordu, ablam kapıyı çaldıktan sonra güleç bir bayan kapıyı açtı, eliyle içeri girmem için işaret etti. Ablamın beni itekleyerek içeri sokmasının ardından odada anlamsız bir kalabalık, hepsi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Koltuğa oturduğumda güneş ışığı yüzünden gözlerimi kısıp odayı inceledim; hepsi aynı karanlıkta mıydı, hepsi mi, bir ışık için mi toplanmışlardı diye kendi kendime konuşurken ismimim söylendiğini duydum. Ablam kolumdan tutup başka bir kapıya doğru sürükledi beni, kapıyı çalıp içeri girdik. “Hoş geldin!” dedi gülen gözlerle; gözlerine odaklanıp “Merhaba” dedim ve zorla bir tebessüm belirdi yüzümden. Eliyle gösterdiği koltuğa doğru istemsizce oturdum. Soru cevap şeklinde başlayan konuşma sanki giderek daha da derinleri sorgulamaya başlamıştı. Gücüm yettiğince kısa cevap veriyordum bir an önce bitmesi için içimden dualar ederken, bir anda sanki çok uzaklardan gelen bir sesle “Annen öldüğü zaman neredeydin?” Kulaklarımı sağır eden, beni hızla karanlığa çeken o soru. Gözlerime hücum eden yaşlara hâkim olamıyor, boğazıma saplanan bıçak sanki konuşmama engel oluyordu. Karanlığa saplandığımı hissettim. Kimsenin sormasını istemediğim o soruyu sormuştu. Ne diyeceğimi bilemeden korku dolu gözlerle “Yalnız kalmak istiyorum.” diye sessizce cevap verdim. Kimseler bilsin istemiyordum. Biraz şaşkın bir şekilde kafasını salladı çünkü bir saattir yanımızda ablam vardı. Bunu neden gizlemek istediğimi anlamadan nazıkçe onu dışarı çıkardı. Bu olayı anlatabileceğimden emin değildim. Ama sözcükler kendiliğinden ağzımdan dökülmeye başladı. Kâbusu yeniden yaşıyor, hangisini önce söylemem gerektiğini bilmeden karanlığımı anlatıyordum. Karşıma oturup içten bir şekilde elimi tutmuş sabırla beni dinliyor, bana yardım etmeye çalışıyordu. Bütün gücümle “Eve gelmişim, o gülen yüzüyle kapıda karşıladı beni. Arkamdan odama geliyor, günümün nasıl geçtiğini soruyordu. Üstümü değiştirirken bir anda yer altımdan kaydı ve onun giderek uzaklaşan sesini duydum. Giderek yok olan sesini; bir daha göremedim, göremedim...” Son kısmı söylerken o gün gelen ambulansın siren sesleri kulaklarımda çınladı, artık kendime hâkim olamadan sadece hiçkırıklara bıraktım. Kendi karanlığımın derin hiçkırıklarına....

Kendime geldiğimde ablamın arabasındaydım; bana korkmuş gözlerle bakıyor, saçımı eliyle tarıyordu. Gözlerimin içine baktığımda ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleri bana özür dilermişçesine bakıyordu. Boğazımı temizleyip kırılan sesimle “Artık eve gidebilir miyiz?” dedim, başını yavaşça sallayarak onay verdi ve arabayı çalıştırdı. Eve varana kadar sessizce ağladık. Eve vardığımızda ev kapkaranlıktı. Tükenmiş bir halde eve girdik. Ablam eve girdiğimizde suçluluk duygusuyla “İstersen git biraz uzan dinlenirsin.” dedi. Kafamı sallayıp odama çıktım ve kendimi karanlığın içine attım. Karanlığın içinde deli gibi çırpınmaya başladım bir o yana bir bu yana, uzaktan gördüğüm ışığa ulaşmaya çalışıyordum. Her yerden sesler geliyordu. Boğuk sesler. Sesleri anlamaya çalışıyordum. Işığa mı sese mi yönelmem gerektiğine bir türlü karar veremiyordum. Bir anda ışık ve ses birleşti, beni kendine doğru çekmeye başladı; o kadar ışık vardı ki gözlerim kamaşıyor, önümü göremiyordum. Işığa yaklaştıkça ona

dokunmak, onu hissetmek istiyordum; her adım atışımda geride bıraktığım karanlığa dönmem gerektiğini hissediyordum ama kalbim beni ışığa yöneltiyordu. Yakınlaştıkça bir kapı fark ettim, üstünde “Her insan kendisinin karanlığıdır.” yazıyordu. Elimi kapıya uzattım... Bir anda kendimi bir yatakta buldum; bembeyaz bir oda, kuş cıvıltıları, çiçek kokuları sarmış her tarafı. Tam o sırada kapı açıldı ve onu gördüm, gözümün içe baktı ve boynuma sıkıca sarıldı. Bana gülüyordu, gözleri dolmuştu “Hoş geldin ışığım!” Annem karşımdaydı, inanamıyordum, ne yaşadığımı algılayamıyordum. Annem durmadan her şeyin geçtiğini ve korkmamam gerektiğini tekrarlıyordu. Etrafıma bakınca tanıdık yüzler gördüğümü fark ettim, psikoloğun odasındaki yüzlerdi bunlar. Neden buradalardı, bana bir şey mi olmuştu? Boş bakışlarla etrafa baktım ve televizyonu gördüm: yıkılan evleri görüyor, çığlıkları duyuyordum. Haberin altındaki yazıda üzerimdeki karanlığın sebebini anladım...

Baran Deniz ÖZDEMİRTAŞ 11/E

AMELIE

Amelie yine bir kış günü iş çıkışı Sofie'nin en sevdiği poğaçayı almak için pastaneye girdi. Soğuk günlerde pastanenin içi hep sıcacık olurdu. Ellerini ısıtmak için ceplerinden çıkardı ve pastaneciye selam verip o meşhur poğaçalardan üç tane istedi. Pastaneci, Amelia'yı her cuma çıkışı poğaçaya almaya geldiği için tanıyordu. Poğaçaların parasını ödeyen Amelie poğaçaları heybesine koyarak tekrar ellerini ceplerine koydu. Dönüşte her zaman olduğu gibi parkın içinden geçen yolu tercih etti.

Bundan tam on sene önceydi. Amelie henüz on yaşındaydı. Kardeşi Sofie henüz doğmamışken Amelie buraya her Cumartesi annesi ve babasıyla gelmeyi çok severdi. Birlikte yürüyüş yaparlardı, annesinin yaptığı peynirli sandviçlerinden artan ekmekleri, ufalayıp göldeki balıklara atarlardı. Her seferinde bir parça ekmeğe onlarca balık üşüşürdü Amelie bunu hayretle izlerdi ve tabii ki en sevdiği şey parkın ortasındaki meşe ağaçlarının altındaki minik konser alanıydı. Burada bir sürü müzik aleti bulunurdu. Babası bir piyanistti ve her cumartesi akşamı burada insanlara minik konserler verirdi. Amelie babasının bütün konserlerine gelir ve büyük bir mutlulukla izlerdi. Amelie'nin küçüklüğünden beri piyanoya ilgisi vardı. O daha küçükken babası ona ufak ufak parçalar öğretirdi. Piyano çalmasını çok seviyordu ancak beş yıl önce olan o korkunç kazadan beri hiç piyano çalmamıştı. O korkunç gün hafızasında öyle bir yeretmişti ki hala olanları dün gibi hatırlıyordu. Amelie ailesiyle büyükannelerini ziyarete gidiyordu. Kardeşi Sofie henüz beş yaşındaydı. Kış günü olduğu için arabalarının motoru donmuştu bu yüzden de otobüsle gitmek zorunda kalmışlardı. Yollar donduğu için otobüs kayarak kendi şeridinden çıkıp yan şeride girdi ve karşıdan gelen tıra çarptı. Bu kazada Amelie annesi ve babasını kaybetti, kendisi ve kız kardeşi kurtuldu. O günden beri Amelie kız kardeşi ve büyükannesiyile beraber yaşamaktaydı. Amelie ikisine de baktığından hem okuyor hem de yarı zamanlı olarak garsonluk yapıyordu. Amelia tüm bunları düşünürken eve geldiğini fark etti. Sofie'nin bugün doğum günüydü, aldığı poğaçaları bir tabağa koydu ve dünden hazırladığı pastanın üstüne iki tane mum yerleştirdi. Sofie en geç on dakika içinde okuldan gelmiş olurdu. Bu sırada Amelie büyükannesine bakmaya gitti. Her zamanki gibi kendi kendine eski albümleri düzenliyordu. Amelie'yi görünce yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. Amelie de ona gülümseyerek bugün Sofie'nin doğum günü olduğunu, herhangi bir hediye alıp almadığını sordu. Kadın yüzünde alaycı bir gülümsemeyle "Henüz o kadar bunamadım", diyip elindeki fotoğraf albümünü uzattı. Amelie albüme baktığında cumartesi günü ailesiyle olan yürüyüşleri, balıklı göldeki piknikleri ve babası meşe ağaçları altında konser verirken Amelie ve bebek Sofie'nin büyük bir ilgi ve mutlulukla babalarını izlerken çekilmiş fotoğraflarını gördü. Amelie'nin albüme bakarken gözleri doldu. Albümü geri uzatırken "Çok güzel eminim ki Sofie de buna bayılacaktır." dedi ve hızlıca odadan çıktı. Banyoya gidip yüzünü yıkadı. Ağladığı zaman gözleri ve burnu hemen kızarırdı. Bu özelliğini annesinden almıştı. Annesi çok duygusal bir kadındı. Üzücü bir şey gördüğü veya duyduğu zaman kendini tutamayıp ağlardı. Amelie annesinin ağlamasına üzülse de palyaçoya benzediğinden bu durum ona

komik gelirdi. Kapı zilinin sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı ve hızlıca yüzünü kurlayıp kapıyı açmaya gitti. Sofie içeri girerken ablasının yanağına bir öpücük kondurdu. Bugün çok mutluydu, pasta yemeyi ve hediye almayı çok severdi. O içeri geçerken büyükannesi de odasından çıkıp geldi. Elinde güzelce paketlediği albümü tutuyordu. Amelie'ye ; “Sen ne aldın?” diye sorunca, Amelie derin bir nefes aldı ve “Hiç bir şey.” dedi. Büyükannesi şaşırarak; “Hiçbir şey mi?” diye sorunca Amelie alçak bir sesle; “Ona piyano çalmayı öğreteceğim.” dedi. Bu sefer büyükannesinin şaşkınlığı iki katına çıktı. Amelie zaten bu tepkiyi bekliyordu çünkü kazadan beri elini piyanoya dahi sürmemişti. Sofie yıllardır ablasından kendisine piyano öğretmesini istiyordu ancak Amelie her seferinde onu reddediyordu. Ama artık kendine inanıyordu. Hem kendi tramvası yüzünden Sofie'nin bundan mahrum kalmasını istemiyordu. Üstelik ailesinin de bunu isteyeceğini biliyordu. Büyükannesi Amelie'ye ne diyeceğini düşünürken Sofie geldi, ikisi de kendini topladı. Amelie pastaya mum yakarak Sofie'ye uzattı, Sofie gözlerini kapayıp içinden bir dilek tuttu ardından pastayı üfledi. Büyükannesi elindeki paketi Sofie'ye uzattı. Hediyelere bayılan Sofie teşekkür edip hızlıca paketi açtı, çıkan albümü dikkatlice kaldırdı ve yavaş yavaş sayfalara bakmaya başladı. Sofie ailesini çok net hatırlamadığı için fotoğraflara çok önem verirdi. Onlar ailesini görebilmesinin tek yoluydu. Sayfaları yavaş yavaş çevirirken, babalarının parkın daha önce görmediği bir bölümünde mutlulukla piyano çalarken kendisinin ve ablasının büyük bir keyifle babalarını izlerken çekilmiş fotoğraflarını gördü. Sofie dikkatlice piyano çalan babasına baktı. Ardından Amelie'ye dönüp; “ Parkın bu tarafını daha önce görmemiştin. Beni buraya götürür müsün?” diye sordu. Amelie yavaşça başını salladı. Üstlerine montlarını geçirip dışarı çıktılar. Amelie kendini çok gergin hissediyordu, kazadan bu yana parkın o tarafına daha hiç geçmemişti. Sofie ise çok mutluydu ablasının bunu nasıl kabul ettiğini bile anlamamıştı. Birlikte yavaş yavaş ilerlerken insanlar sessizce yanlarından geçip gidiyordu. Meşe ağaçlarının altındaki küçük konser alanına vardıklarında Amelie durup özlemle baktı. Bütün müzik aletleri son gördüğünden beri hiç değişme işti. Dikkatlice ilerleyip piyanonun başına oturdular. Amelie yavaşça bir tuşa bastı ardından bir tuşa daha. Çıkan ses çok güzeldi. Amelie yavaşça tuşlara basmaya devam ederken piyano çalmayı ne kadar da özlediğini fark etti. Büyük bir özlemle çalarken müziğin anne ve babasıyla arasında görünmez bir köprü oluşturduğunu hissetti ve gözünden bir damla yaş süzüldü.

TUANA KINAY 10/C

BABAM

- _ Ayşe, hadi! Seni bekliyoruz. Çok yavaşsın.
- _ Tamam, geliyorum.

Nermin'in bana söylenmesinden sonra babamı son kez kontrol edip, çadırları alıp Nermin ve diğer kızların yanına gittim. Yanlarına gittiğimde Nermin'in bakışları korkutmuştu. Benim gelmemle hazırlanan kızlar ile birlikte hızlıca evlerimizin yakınındaki ırmağa doğru yol aldık çünkü vakit öğlene geliyordu ve biz evlerimizden çıkan çamaşırları ikindiye kadar yıkayıp eve gelmemiz gerekiyordu ki akşam olmadan asalım ve yarına kadar kurusunlar fakat biz böyle devam edersek ikindiye kadar çamaşırları yıkımayı yetiştiremeyecektik.

- _ Kızlar hadi geç kalacağız!

Kızların beni onaylanmasından sonra daha da hızlandık. Irmağa vardığımızda hemen işe koyulduk ve sohbet ederek çamaşırları yıkamaya başladık.

- _ Kız Ayşe, baban nasıl?

Babam çok hastaydı. Beyninde tümör vardı hem de kötü huylu. Bu babamı maalesef kötü etkiliyordu. Kendi başına oturamıyor, bizimle sağlıklı bir iletişim kuramıyor ve bizi hatırlamıyordu. Oysaki ne kadar isterdim babamın beni hatırlamasını. Babamın bu hastalığını yedi yıl önce namaz kılariken dengede durmadığını ve sık sık bayılması sonucu fark etmiştik. O zamanlar 12 yaşındaydım ve babam beni 5 yıldır hatırlamıyor bu duruma o kadar üzülüyorum ki. Dikkatimi tekrardan onlara çevirmemin sebebi bana seslenmeleriydi.

- _ Babam mı? Bildiğiniz gibi hala bir değişiklik yok.

Onların iyi dileklerinden sonra tekrar çamaşır yıkamaya döndük. Düşüncelerimi yine konuşmaları bölmüştü.

- _ Hamide, düğün hazırlıkların tamamlandı mı?
- _ Yok, Nermin Abla daha bitmedi.
- _ Yardıma, bir şeye ihtiyacın olursa çekinme gel söyle.
- _ Tamamdır ablacım. Aaaaaa, şu dumanları gördünüz mü? Hayırdır inşallah.

Sonunda çamaşırları bitirmiştik. Hep birlikte toplanıp eve doğru yol aldık. Aman Allah'ım! Evimin önünde kalabalık birikmişti. Çamaşırları bırakıp eve doğru koştum fakat eve dair pek bir şey göremedim çünkü alevler her tarafı sarmıştı. Babamı aramaya başladığım o sırada babamı bir yere yatırdıklarını gördüm fakat başındaki insanlar ağlıyordu. Yoksa babama bir şey mi olmuştu? Tekrar o tarafa doğru koşmaya başladığımda kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Aldığım nefesler artık yetmiyordu. Ya babam öldüyse, beni hiç hatırlamadan öldüyse. Onlara doğru koşuyordum fakat bir türlü varamıyordum yanlarına. Babama yaklaşıncı onu karalıklar içinde gördüm. Ne olmuştu benim babama? O bembeyaz yüzü yanmış mıydı? Yok, yok istir, değil mi?

- _ Baba, baba! Nasılsın baba? Cevap ver lütfen.

Babamın nefesleri yavaşlamıştı.

- _ Ayşe'm, güzel kızım. Hakkını helal et yavrum.

Evet, babamın son sözleri bu olmuştu. Beni hatırlamıştı fakat ben bu duruma sevinmeden o hayata gözlerini yummuştu.

BALERİN

Güneş ışığı yeryüzünden yavaşça çekiliyor, göğü kızıla boyayarak kayboluyordu. Genç kızın zihninde hoş bir melodi ve eski bir hatıranın parçaları canlanıyordu. Sahip olduklarının da olmadıklarının da bilincindeydi, olmak istediği kişinin farkındaydı ve hayallerinin peşinden gitmeye devam etmesi gerektiğini biliyordu.

İnce detaylarıyla ve dekorasyonu dikkat çeken binanın geniş kapısından geçerken de hazırlık odasına giderken de aklındaki tek şey koreografiydi. Hayır, yalnızca onu düşünmüyordu. Yapacağı dansı şimdiden hissediyordu. Kendini her daim sahnede görüyordu. Orada hayat buluyor, orada olgunlaşıyor ve ruhunun sesini dinliyordu. Müziğin ritmine ayak uyduruyor olmak, derinliğini hissetmek ve bunu izleyiciye de geçirebilmek onu özgür kılıyordu. Kendisini bildiği günden beri dans da onunlardı ve ayrılmaz bir bütün olmuşlardı. Birbirlerine karışmışlar, kavuşmuşlar ve ayak uydurmuşlardı.

Genç kız henüz 5 yaşındayken babasını kaybetmişti. Önce kanser olduğunu öğrenmişler, yapılan tüm tedavilere rağmen acı sonuçla karşılaşmışlardı. Çünkü kanser teşhisinde geç kalınmıştı ve ellerinde tedavinin iyi sonuç vermesini umut etmekten başka fazla seçenek kalmamıştı.

Belli belirsiz hatırladığı anlarında babası kızını lunaparka götürüyor, bir başkasında ona sarılıyor, sevdiğini söylüyordu. Kızının ismini koyan da oydu. Arden, “istekli ve parlayan” anlamına geliyordu. Sahnede bütün dikkatleri üzerine çekiyor, parlayan bir yıldızı anımsatıyordu. Üstelik dansa o kadar bağlıydı ki sürekli kendini geliştirmek için uğraşüyor, her gün dansa ayıracak vakit bulabiliyordu.

Arden’in dansla tanışması da dansa anlam katıyordu. Küçük yaşta babasını kaybetmesi onda derin izler bırakmıştı. Babasının öldüğünü öğrendiğinde bunu kabullenememişti. Onu özliyor, yanında istiyordu. Ölümünü öğrendikten sonra geçen birkaç ay herkes için çok zor olmuştu fakat Arden bu durumu içine kapanarak aşmaya çalışmıştı. Kimseyle iletişim kurmamış, tepki dahi vermeye başlamıştı. Üstelik psikologlardan yardım almayı reddediyordu. Sürekli tedirgindi ve annesinin de onu bırakacak olmasından korkuyordu.

Aldığı terapilerde onu dış dünya ile etkileşime girmesi için teşvik ediyorlar ve sosyal aktivitelere yönlendiriyorlardı. Bu sebeple çocukluk yıllarında birçok şeyle ilgilenmişti. Fakat onun asıl tutkusu dans ve müzikti. Yetenekli olmasının yanı sıra kendini rahat hissediyordu. Üstelik dansta ilerlemeye başladıkça diğer insanlarla olan iletişimi de artmıştı.

Dans deyince aklında babası canlanıyordu. 5 yaşında, babasının kanser tedavisi gördüğü zamanlardaydı. Durumu henüz ayağa kalkamayacak ve hareket edemeyecek kadar kötü değildi ama ani hareketlerde zorlanıyordu. Yine de Arden’le aynı hizaya gelebilmek için onun boyuna kadar eğilmişti. “Vücudumuz bizim için çok önemlidir. Onu korumak ve kendimize iyi bakmak bizim sorumluluğumuzdadır. Ama şunu unutma canım kızım,” demişti. “Aklın senin en büyük rehberin olmalı, çünkü biz her şeyi orada başlatır, orada bitiririz; orada yaratır ve orada son veririz. Vücudumuzu ve fikirlerimizi kontrol eden ve yöneten de beynimizdir.”

Arden o zamanlar ne demek istediğini tam olarak kavrayamamış olsa da bu sözler hiç aklından çıkmamıştı. Bu sözün üstünden yıllar geçmişti, Arden artık küçük bir çocuk değildi ve ne demek istediğini anlayabiliyordu. Belki de birkaç sene sonra daha da fazla şey anlayabilecekti. Arden fikirleriyle var olmuştu, bundan sonra olacağı kişiyi gösteren de zihninin karmaşasıydı. Kendisine rehber edindiği ve sahiplendiği ne varsa soyutlaşmıştı. Dansı bile soyutlaştırıyordu, zihnindeki karmaşayı ona yansıtıyor ve onunla çözüyordu. Dans ona acı verdiği zamanlarda bile ona bağlı kalıyordu. Çünkü dans sayesinde gerçekten hissedebiliyorsa -acıyı bile- dans ona bir amaç veriyor demektir.

Bugün son provasına giriyordu. Koreografiyi hazırlayan kendisiydi ve tamamen Arden'e özgüydü. Balede bu adımları kaldırabilecek onları yalnızca onun düşündüğü şekilde gösterebilecek olan kişi Arden'di. O gün provasını yaptı. Dönüşleri ve hareketleri hem estetiğe hem de ritme hitap ediyordu. Adımları asaletini yansıtır bir biçimdeydi.

Yarışmadan önceki gece sürekli olarak geriye dönüşler yaşadı. Rüyasında babasının hasta halini ve hatırlayabildiği kadarıyla da sağlıklı halini gördü. Aralıklı olarak uyandı ama onu sakinleştiren yine babasının hayali oldu. Evden çıkmadan önce son kez baktığı Escher'in "Görecelik" tablosu oldu. Annesi, babasının Escher'in eserlerini hep çok sevdiğini ama favorisinin bu tablo olduğunu söylerdi. Arden de zaman içinde Escher'in eserlerini incelemeye başlamıştı. Escher'e göre düzen üretmeyi sevdiğimiz için kaosa tapıyorduk. Görecelik'in Arden'e sunduğu mantığın ötesindeki dünya ve kaosun temsili hoşuna gidiyordu. Çünkü dansı yalnızca ritimden ibaret olarak görmüyordu. Dans, oluşturulabilecek sonsuz kombinasyondaki parçaların oluşturduğu kaosu bir araya getirmek, parçalara ayırmak ve tekrar birleştirmekti.

Arden hazırlanırken bale kıyafetini giydi, annesinin hediyesi olan pointlerini ayağına geçirdi. Sahneye çıktığında ışık ona odaklandı ve merkezde yalnızca o kaldı. Yavaşça gözlerini kapadı, müziğin ve notaların ritmine kendini bıraktı, defalarca tekrar ettiği üzere adımlarını attı, dönüşlerini yaptı ve koreografiyi sergiledi. Dakikalar sonra nefes nefese bir halde gözlerini açtığımda beklediği üzere bütün ilginin kendisinde olduğunu gördü. Jüri ve seyircilere selamını verdi ve fısıldadı. "Bu senin içindi babacığım, kızın artık kim olduğunun farkında ve şimdi de senin için ışıldıyor."

Arden, o gün hayallerine bir adım daha yaklaştı ve yarışmanın birincisi seçildi. Kaosun içinde kendi düzenini yaratmaya, her defasında yeniden başlamaya ve kendini geliştirmeye devam etti.

Güneş ışığı yeryüzünden yavaşça çekiliyor, göğü kızıla boyayarak kayboluyordu. Genç kızın zihninde hoş bir melodi ve eski bir hatıranın parçaları canlanıyordu. Sahip olduklarının da olmadıklarının da bilincindeydi, olmak istediği kişinin farkındaydı ve hayallerinin peşinden gitmeye devam etmesi gerektiğini biliyordu.

İrem Nur COŞKUN 10-C

BİR KELEBEĞİN HİKÂYESİ

Ilık, cıvı cıvı bir ilkbahar sabahıydı. Güneş pırıl pırıl, altın rengi ışınlarını dünyaya yolluyor; yeryüzünün her zerresini canlı bir sevince boğuyordu. Ormandaki her ağaç hafif rüzgârın etkisiyle yapraklarını ahenkle sağa sola sallıyordu.

Doğa uyum içerisinde dans ederken bir adam geldi, hiçbir güzelliğe zarar vermemeye çalışarak kırık alanda hafif nemli toprağın üzerine uzandı. Gözlerini kapadı; bir yandan eşsiz kuş seslerini dinliyor, diğer yandan temiz havayı ciğerlerine derin derin çekiyordu. Bir süre sonra gözlerini açtı, huzurla dolmuştu. Kalkmadan oturur pozisyona geçti ve etrafındaki çiçekleri, otları incelemeye başladı.

Birkaç dakika sonra adam yanındaki otlardan birinin dalında, küçük bir kozanın varlığını fark etti. Koza ha açıldı ha açılacak gibiydi.

Adam bunun bir kelebek kozası olduğunu tahmin ediyordu, “Bu fırsat insanın eline her zaman geçmez, fırsat bu fırsat!” diyerek beklemeye başladı. Bir kelebeğin dünya yüzü gördüğü ilk dakikalara şahit olmak istiyordu.

Dakikalar dakikaları kovaladı, saatler geçti. Adam sabırla kelebeği beklemeye devam etti ve en sonunda kozada bir kıpırtı oluştu. Kelebek, kozayı delmeye var gücüyle uğraşıyordu.

Adam beklemeye devam etti, fakat kelebek bir süre sonra hareket etmeyi, kozayı zorlamayı bıraktı. Adam, kelebeğin vazgeçmiş olabileceğini düşünerek ona yardım etmek istedi. Her zaman yanında taşıdığı çakısını çıkarıp bir cerrah titizliğiyle kozada minik bir delik açtı, sonrasında yine aynı özenle deliği büyüttü.

Böylece kelebek, birkaç dakika içinde zorlanmadan kozanın dışına çıkıverdi. Fakat bedeni kuru ve küçücük, kanatları ise buruş buruştu. Adam kelebeği izlemeye devam etti çünkü kanatlarının her an açılıp genişleyeceğini ve narin bedenini taşıyabilecek kadar güçleneceğini umuyordu. Ne yazık ki umduğuyla kaldı.

Kelebeğin kanatları asla açılıp güçlenmedi. Kısacık ömrünün hiçbir anında hemcinsleri gibi otların arasında süzülemedi, ağaçların dallarına konamadı. Kalan hayatını kurumuş narin bir beden ve buruşuk kanatlarla yerde sürünerek geçirdi. Ne kadar denediyse de, asla ama asla uçamadı.

Adamın bütün iyi niyetine ve yardımseverliğine rağmen anlayamadığı şey, kozanın kısıtlayıcılığının ve buna karşılık kelebeğin daracık bir delikten dışarı çıkmak için harcadığı çabanın kelebeğin bedenindeki sıvıyı onun kanatlarına göndermek olduğu ve bu sayede kelebek kozanın kısıtlayıcılığından kurtulduğu anda kanatlarının açılıp onu kaldıracak kadar takate sahip olacağıydı.

Bu gerçeği öğrendiğinde hayat boyu unutmaması gereken bir şeyi daha öğrenmişti: Bazen hayatta tam olarak ihtiyaç duyduğumuz şey çabalarımızdır. Kişi için en iyisi onun önüne en iyi fırsatları sunmak, ona hazır bir yoldan ilerlemesini söylemek değildir. Akışına bırakmak; yapacağı işte özgürce seçimler yapmasına, kendi yolundan kendi başına ilerlemesine izin vermek gerekir. Kısa bir ömrü uçamadan, keder içinde yaşayan kelebeğimiz o gün uçabilir, ilkbahar sabahının güzelliklerini doya doya izleyebilirdi. Onu kısıtlayan koza değil, yersiz ve zararlı iyi niyetti.

BOYA

“Konuşma sırasında öğrenebildiniz mi, niçin takınıyormuş bu tuhaf tavırları; neden huzurlu günlerini bu taşkın ve tehlikeli çılgınlıkla zehir ediyormuş kendine?”

Bilmiyordum. Daha tiyatronun başından belliydi zaten aklımdakini aydınlatmadan kendimi tiyatroya veremeyeceğim. Hep inat. İnat ve tabii bir meselenin hiçbir şey yapmadan, zamanla çözülebileceğine dair sebepsizce duyulan inanç. Beni anahtar ve telefonumu yanıma aldığımdan emin olduktan ve hatta “oyalanırsam belki hatırlarım” felsefesiyle atkı ve beremi de kontrol ettikten sonra, tiyatroya gecikmek üzere olduğuma ikna eden de; bileti bulmakta ne kadar zorlandığımı hatırlatan da bu iki unsurdu – ki haksız da sayılmazlardı. Özellikle bileti almakta ne kadar zorlandığımı hatırladıkça; başka herhangi bir sebebin, beni şu an oturduğum köşede oturtamayacağını bir kez daha düşünüyorum. Geçmişte kitabını okuduğum bir tiyatro olmasa, biletini almaya bu kadar uğraşmayacağımdan düşüncesi de diğerinin ardı sıra aklımdan geçiyor.

Hamlet... Şu ana kadar okuduklarım arasında Shakespeare’in en beğendiğim oyunu... Bir de daha iyi bir koltukta, zihnimi kurcalayan şu fazlalık, şu aptal sinek başımın etrafında gezinmezken izleme şansım olsaydı...

Salonun ta köşesinde konumlanan mütevazı yerimden; sahnedeki bir figürün, bir diğerine yaklaşmakta olduğunu kestiriyorum. Bir numaralı figür, muhtemelen ancak sahneye bendenizden daha yakın seyircilerin mimiklerle desteklenenmiş haliyle görebileceği düşünceli bir sesle söylenmeye başlıyor:

“Olmak ya da olmamak, bütün mesele bu.”

Hamlet’in ünlü tiradını dinlemeye çalışırken her zamankinden daha güçlü duyuluyor unutulmuş “şey”in en az uslanmaz bir sineğin vızıltısı kadar azimli çılgılığı, beynimin içinde yankılanıyor unutulmuşluğun sesi. İster istemez tereddüte düşerek kulak veriyor, dikkatle zihnimi yoklamaya başlıyorum.

“İşte bunları düşündükçe, birer ödlekle olup çıkıyoruz hepimiz.”

Çabamın hiçbir yere varmadığını görmek, kaybediyor yıldırıncılığını. Tiyatrodan koptuğumu hissediyorum. Düşünememenin, zihnin boşlukta kalmasının verdiği o sefil zevki duyuyorum. Hayır, şu anda zihnimde tiyatroya ayıracak yerim yok. Tüm hislerden ve algımdan uzaklaşmış halde tanık oluyorum Hamlet ve Ophelia’nın buluşmasına.

“Sayın lordum nasıllar bu günlerde?”

“Görmüyor musun?” diye söylenmek geçiyor içimden, tutuyorum kendimi. Ne var ki söylemediğim (Bir emin olabilsem!) bu söz, zihnimde hiç beklemediğim şekilde yankı yapıyor. Hastalıklı derecede net (Çünkü aksi takdirde pek net olmazdı.) ve çatallı çıkan sesimi kafamın içinde tekrar tekrar duyuyorum. Her şey anlamını kaybediyor. Evet; ne koltuklarda sıralanmış bunca insanın, ne de sahnedekilerin varlığı mantıklı geliyor. Bununla birlikte tuhaf bir biçimde karşı çaprazımdaki adama odaklanıyor zihnim. Her yönüyle ilkokul öğretmenimi anımsatıyor bana: aynı kel, aynı kulaklar, kafasının yanlarına taşan aynı sakal... Bu görüntünün diğer tarafında da ideal ilkokul öğretmenininkinden çok daha sert ve ifadeli duran aynı yüzün Hamlet izleyecek kadar entelektüel olduğu için sırtıttığından eminim. Bir yay gibi gerildiğimi hissediyorum. Arkadan hafifçe vurması gereken hava, keskin soğuğuyla ürpertiyor bedenimi. Vücudum üzerindeki kontrolümü ölçmek için sağ elimi hafifçe yukarı kaldırmayı denememle, bu konudaki şüphemin yersiz olmadığını anlıyorum. Titrek bir hareketle kaldırabildiğim elim, isyankâr bir tembellikle kucağıma düşüyor. Sesimi kontrol etme ihtiyacı hissediyorum. Temkinli bir tonla, alakasız bir konuyla alakalı söylenmeye başlıyorum.

-Beyefendi, sessiz olur musunuz?

Özür dilemek yerine gayriihtiyari sırtıyorum. Demek sesim bana henüz ihanet etmedi. Benden beklediği özrü duyamayan orta yaşlı, balıketli kadın sert, huysuz bir hareketle yüzünü sahneye dönüyor.

“Ey göksel güçler, aklını verin ona!”

“Boyalarını da duymadım sanma. Tanrı size yüz vermiş, bir başkasını yapıyorsunuz kendinize.”

Önce bir sessizlik (Ortamı gözlemleyerek bunun yalnızca benim duymamamdan kaynaklanan tuhaf bir sessizlik olduğunu fark ediyorum. Aksi takdirde tiyatrodaki konuşulanları duymam gerekirdi.), ardından hatırlamaktan kaynaklanan heyecanla karışık endişe... Aniden hızlanan soluğumu kontrol altına almaya çalışırken, bütün bedensel kabiliyetlerimin – çok değil, belki kafası kopmuş bir koyununki kadar – yerine geldiğini hissediyorum. Onu unutup unutmadığımı kontrol etmek için tek yol var. Derhal ceketimin kolunu sıvıyorum. Bir çılgılık yükseliyor boğazımdan. Aynı anda boğazımın ölümcül dereceye ulaşmış kuruluşunu fark ediyorum. Dört bir yanımızı saran hiçlikte kayboluyor çılgılığım. İrademin son kırıntısını da kaybederken tek tapabildiğim dehşetle inlemek oluyor: “Boya... Boyamı unuttum!”

Sağımdaki orta yaşlı kadının bana döndüğünü görüyorum. Diğer yanımdaki fotr şapkalı, yaşlı adam ise buna lütfetmemesine rağmen inlemiş varlığıma göz ucuyla bakmaktan kendini alıkoyamıyor. Fakat asıl dikkatim, çaprazımda oturan “ilkokul öğretmeni” üzerine toplanmış durumda. Evet, ne yapmak istediğimden eminim. Ellerimin kasılmaya başladığını hissediyorum. Buna ihtiyacım olacak. Bir an sonra yerimden fırlamış olduğumu ve yumruğumun ilkokul öğretmeni benzemenin bedelini gayet ağır bir şekilde ödemek üzere olan zavallının saçsız kafasına doğru yol aldığını fark ediyorum. Hayır; geri dönüş yolum yeni kapanmadı, evden çıktığımdan beri kapalıydı. “İlkokul öğretmeni”, bu hiç beklemediği yumruk karşısında şaşkınlığa uğrayarak anlık bir çılgılık atıyor. İki elini kafasına doğru yaklaştırdığını, ardından ikinci ve zor duyulabilir bir inlemeyle (Evet, duyduğumdan eminim.) Öne doğru serbest kaldığını görüyorum. İlk çılgılıkla birlikte kabaca salonun büyük bir kısmının buraya baktığının farkındayım. Zihnim, derin bir uykudan uyanmışçasına tüm işlevleriyle çalışmaya başlayarak kalabalığı kabaca görmemi engelliyor. Onun yerine kalabalığın orta tarafından biraz daha uzakta ayağa kalkmış genç bir delikanlının ceketinin – muhtemelen yedek olsun diye konulmuş ve aynı zamanda ceketin eteğinin dikkatimi çekmesine sebep olan parlak – fazladan bir düğme bulunduran katlanmış eteğine odaklanıyor. Bu yalnızca Hamlet izlemek için buraya gelmiş gencin – ya da onun ceketinin metal bir düğme bulunduran eteğinin -, böylesine beklenmedik bir olaya tanık olmalarının bile tuhaf olduğunu düşünüyorum. “Fakat bunlara yanındaki genç kızın tanık olması kadar tuhaf değil.” Bir anda tüm dikkatimi üzerine çeken beyaz tenli; uzun, kumral saçlı; küçük burunlu ve yüzü en ulvi sayılan varlıklara meydan okurcasına masum bir ifadeyle parıldayan genç kızın o denli uzaktan bana bakan renkli gözlerindeki dehşeti görüyorum. Onun bu hali beni etkiliyor. “Onun kesinlikle bu sahneye tanık olmaması gerekiyordu. Zavallı yavrucağım benim!” Gözlerimin dolduğunu, boğazımda beni boğmaya ant içmiş – hem de bunu yalnızca bu ilahi varlığın böylesine çirkin bir olaya tanık olmasından dolayı duyduğu öfkeyle yapmış - bir yumrunun oluştuğunu hissediyorum. Yanına gitmek, yanına gidip yalvar yakar özür dilemek ya da – onu mutlu edecekse – boğazımdaki yumruya teslim olarak cezamı çekmek, son nefesimi vermek için derin bir istek duyuyorum. Ani bir kararla ona doğru koşmaya başlıyorum. Kalabalığın bakışları ardım sıra takip ediyor beni. Ne yaptığımı ne de gözyaşlarımı görmeleri dokunuyor bana. Yalnızca onun bakışı, ilerledikçe daha net seçtiğim o dehşetli bakış... Boğazımdaki yumrunun büyüyerek nefes almamı zorlaştırmaya başladığını hissediyorum. İlk kez olarak ondan özür dileyemeden ölmek geliyor aklıma. Tüm kazancımı kaybetmek üzere olan Pahom’un korkusu, daha büyük bir şiddetle alevleniyor içimde. Daha hızlı koşmak için zorluyorum kendimi. Nefesim tükenmek üzere. Neyse ki onun koltuğunun yer aldığı sıraya varıp yeniden bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bakışlardaki dehşet hafiflemiş, sanki yerini kısmen merhamete bırakmış. Merhamet... Kararla ona doğru yürümeyi sürdürüyorum. Biraz daha

yaklaşınca, onlarcası arasından bir kişi daha çekiyor dikkatimi, beni görünce yumruğunu sıktığını fark ediyorum. Zavallı kızın yanındaki “ceketinin eteği katlanmış gence” dikkat ediyorum. Boğazımdaki yumrunun artık nefes almama müsaade etmeyecek bir boyuta ulaştığını fark ediyorum. Tek isteğim, ölmeden önce ondan özür dilemek. Genç kıza yaklaştıkça, genç adamın beni ondan uzak tutmak üzere yumruğunu kaldırdığını görüyorum. Son gücümle ileri atılırken kızın gözlerine tesadüf ediyorum. Dehşetle bakmıyorlar artık, yalnızca beni affettiğini gösteren merhamet parıltısı okuyabiliyorum onlardan. Beni bu olay zincirinden ayıranın son anda sarıldığım el mi, nefesimi kesen yumru mu yoksa kafama yediğim yumruk mu olduğunu bilemiyorum.

Tiyatro salonundaki mütevazı yerimde tek başıma uyanıyorum. Sol elimde Hamlet için aldığım bilet, sağ bileğime gevşekçe – sanki yalnızca orada durması için - bağlanmış bir bandaj, yavaşça doğruluyorum. Aniden hatırlıyorum onu. Müthiş bir ürperti gelip geçiyor vücudumdan. Büyük bir endişeyle nereden geldiğini bilmememe rağmen tuhaf şekilde kanıksadığım bandajı çıkarıp atıyorum bileğimden. Tamam, neyse ki orada. Derin bir rahatlama duyarak iyice yaslanıyorum koltuğuma. Artık rahatça uyuyabilirim. Esnememi elimle örterken, etrafı bir kez daha gözden geçiriyorum. Sahne boyunca dolaşan gözlerim, birden sol elimdeki bilete odaklanıyor. Tuhaf, sağ bileğimdeki boya ona da bulaşmış. Sonsuz bir yorgunluk hissediyorum. Gözlerim, herhangi bir direktife ihtiyaç duymadıklarını kanıtlamak için kendiliğinden kapanıyor. Sakince nefes alarak, bana derin bir merhametle bakan uykunun elini tutuyorum.

“Sonrası, sessizlik...”

Kerem BAKAÇ 10/A

BOYNUMUN ÖLÇÜSÜ

Zincirin şingirtlarıyla uyandım. Kollarımdan süzülen kırmızı-sarı sıvı midemi ve zihnimi bulandırdı. Doğrusal olarak günüşiği alan odamda bekliyordum. Ellerim ve kollarım zincirliydi. Ağzım bir tülbentle sarılıydı. Sembolikti tüm bunlar. Ellerim yazmasın, ağzım laf yapmasındı. Kral karşısına çıkacaktım. Tüm bu zincirlerden kurtulup daha büyük bir kafese girmem için son şansımı(!)Onun huzurunda ve halkın karşısında af dileyecek, siyaha beyaz diyecek, düşüncelerimden ödün verecektim. Bunun sonunda bana bahşedilen hayatım mı olacaktı? Yoksa özgürce ölme hakkım elimden mi alınacaktı? Kukla ipleriyle yaşamaktansa cansız ama ölümsüz bir sembol olmaktı benim için hayat. İplere bağlı olduğum elli sene miydi bana bahşedilen, yoksa bedensiz bir yaşam mıydı hayat?

Kararımı çoktan vermişim. Kral karşısına çıktım. Kralın kafasını karıştıracak ama halkı ayaklandırmaya yetecek konuşmamı zihnimde kurguladım. Mimplendiğim edebiyat camiasını çoktan aşmışım. İnsanların psikolojisine, hayata bakışlarına, hislerine dokunmak istiyordum. Düşünmeye ve düşündürtmeye dudak büken krala son bir hamlem vardı. İnsanlar düşünmeliydi ve bunları dile getirmeliydi ki bazı kavramlar netleşsindi. Yoksa asıl saygı ortamı ana rahmine nasıl düşebilirdi ki?

Kraldan son sözlerim olduğu ve ortalıktan çekileceğim, sonsuz sessizliğe mahkûm edileceğim için konuşma süresi istedim. Beni geçiştirecek birkaç hareket yaptı. Ne söylersem söyleyeyim umursamayacaktı çünkü meydanda benim için özel hazırlattığı bir alan vardı. O an tüm vücudum aynı hisle sarsıldı: Öfke ve hırs. Hıncımı alamamış bir çocuk hırsıyla tüm mantığımı yitirdim. Ölçüp tartma yeteneğimi bir kenara koydum ve kararımı kesin olarak verdim. Odadan çıkmalı beş dakika bile olmamıştı ve ben akıl terazisini çoktan unutmuşum.

“Kapağı beğenilen ancak içeriği eleştiri yağmurlarına tutulan kitabım ben. Yasaklanan, yayından kaldırılan, durdurulan kitabım ben! Koyun sürüsünü dağıtmak uğrunda ölüme gidenim ben! Ben bu halka olan borcumu kralın eteklerini öperek değil tükürerek ödedim. Düşünün dostlarım düşünün! Siz açlık ve sefalet içinde kıvrılırken akşam hangi şarabı içeceğine karar veren kralı sorgulayın. Korkmayın, korkmayın!

-Bırakın beni

Muhafızlar kollarımdan çekiştirmeye başladılar. Muazzam bir alkış kopmuştu. Yuhalamalar, destekleyici çığlıklar, alaycı alkışlar yükseliyordu.

Bu müthiş gürültü kulaklarımın işittiği son sessizlikti. Kral ağzından köpükler saçarak muhafızlara beni işaret etti. İte kaka ellerimi arkadan kelepçelediler. Son gördüğüm insanlar oldukları için üzüldüm. Havayı son kez soludum. Baskı ve itaatkârlık kokuyordu. Henüz rüzgâr çıkmamıştı, daha zaman vardı. Koskoca meydanın ortasında benim için bir alan kurulmuştu. Ne kadar “düşünceli” bir hareketti bu. Kimsenin yüzüne bakmadım, bakamadım. Bana boş bakan gözler görmekten korktum. Son hissedeceğim duygunun hayal kırıklığı olmasını istemedim. Anlaşılmamış olmak ölümümü anlamsız kılar gibi hissettim. Gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Son ezberlediğim şey mavinin o tonu oldu.

Kaç ruhun bedenine veda ettiği o meşhur, eski ahşap tabureye bastım. Boynuma geçirilen kalın ipin gıcirtısını bastıran bağırışlar... Bana mı yoksa krala mı olduğunu anlamadığım tepkiler gittikçe artıyordu. Şiddetli alkışların sonu gelmiyordu. Gözlerimi açmaya yeltendim, vazgeçtim. Tabure, büyük bir gümbürtüyle altımdan yere savruldu. Bedenim birkaç tahta parçası arasında, bir ipe bağlı asılı duruyordu. Hapsolmuş bir bedenden kurtulan düşüncelerim artık özgürdü?

Kral ve ondan sonrakiler otoritelerini sürdürdüler. Aydınlığa boğulmak için zaman gerekliydi. Zihinler henüz pişmemişti, hamdı. Yazarak ulaşamadığım anlamıma, ölümümle ulaştım. Boynumun ölçüsü bu kadardı işte.

Ecemsu BABAĞLU 10/B

BÖĞÜRTLEN

Olukbaşı'nda böğürtlenler yabanidir. Pek bir ekşidir, sevilmez. Kıymetini Olukbaşı yerlileri de bilmez. Daha çok eriğe ve incire rağbet vardır. Böğürtlenler kışa değin tatlılaşmaz. Sonbaharın son demlerinde bile ekşidir, illaki kışı ister. Gerçi eskisi gibi bereketli büyümez. Eskiden dallar yeni böğürtlenlerin ağırlığıyla yavaş yavaş aşağı iner kışın ilk karında da toprakla buluşurdu.

Her kış bahçeyle tarlayı ayıran metal, uçları sivri çitlerde biter. Böğürtlenler hayatım boyunca hep oradaydılar. Babaanne çok sever onları.

Belki bolca yetiştiği belki de yabani ve ilgi istediği için zamanla unutuldu. Yine de böğürtlenleri hala seviyorum.

Babaanne sadece o istediğinde sizi dinler. Uzun bir süre, böğürtlenlerin birkaç kez büyüüp büzüştüğünü görebilecek kadar, benden ne beklediğini ya da bir şey bekleyip beklemediğini fark edip anlayabilecek kadar uzun bir süre ancak anlamadım.

Son zamanlarda melodilere renkler uydurmak renklere duygular uydurmak popüler. Mavi birçok duyguya ev sahipliği yapıyordu. Notalar üzülürken oradaydı, orta tempo bir havada oradaydı, bazen de hiçbir neden olmadan sadece oradaydı.

Onun sesine mavi bile yakışmıyordu. Kalın mı ince mi, öylesine mi eşsiz mi? Karanlıkta korkuyu, aydınlıkta iyiliği düşünürsünüz. Hiçbir şey düşünemeyeceğim kadar boştu. Bazen hiçbir şey olmaması, kötü olması gerekenden daha korkutucudur.

O sabah uzun zamandır merak ettiğim bir şey oldu. Üşümüştüm, yaz akşamları bile dondurucu soğuk, yorgansız gecelere izin vermezdi. Olukbaşı yaylası son on yılın en soğuk kışını yaşıyordu. Camiye giden yolun taşları arası donmuştu. İnsanlar sobanın bulunduğu odada toplaşmış herkes kendi işiyle uğraşıyordu ve tüm yaylada derin bir sessizlik vardı. Rüzgârın hafif uğultusu ve çürümüş, iyice kahverengi olan yaprakların hışırtısı-hoş onlardan da her ağaç başına bir iki tane kaldı ya- ahşap evin içinde volta atıyordu.

Ahşap ev çok güzel bir beyazla aydınlanmış, ahşap parkelerin soğuğu ayaklarımı iğneliyordu.

Ahşap kapıdan damla damla çam balı süzülüyordu. Onlara ellememeye özen göstererek kapıyı yavaşça açtım. Bu sefer mavi çok uçuk bir maviydi. Kirpiksiz gözlerini yummuş tek seferde kopardığı böğürtlenlerle konuşuyor, onlara şarkı söylüyordu. Belirsizliğin aydınlığa tamamlandığı yer.

BİLGE ASMATÜLÜ 10/B

DÜĞME

Çok uzaklardayım. Beni kalbimin yakınlarına çeken tek şey beni boğan, sonsuz girdaplara sürükleyen bu ağrı, bu sızı, bu acı. Ancak yıllar önce tanıdığım bir adamın sözü bu perişanlığıma çare, bu yakarışlarıma cevap olabilir. “Sizi acıdan kurtaracak iki yol vardır: ‘Hızlı bir ölüm ve uzun bir sevgi.’”

Anlayamıyorum hiçbir şeyi. Ağlayıp ağlamadığımı bile bilmiyorum. Gözümünden yaş akıyor mu hissedemiyorum. Damlalar yere düşüyor mu göremiyorum. Elimi gözüme götürüyorum, korkarak gözümün etrafına değdiriyorum. İrkilerek çekiyorum sonra elimi. Ve parmaklarımın ucunda bir ıslaklık, bir nemlilik hissediyorum. Aslında ağlıyorum ama sanki yerçekimi mahvolmuş gibi. İşlemiyor artık bu dünyaya. Dünyanın acımasız, katı kuralları dağılmış her bir yana düğmeler gibi. Tıkırtılar çıkararak saçılmışlar etrafa. Düğmeleri bile yerinden oynanmış dünyanın. Benim aklım nasıl yerinden oynamasın?

Başım dönüyor. Neyden bahsettiğimi bilmiyorum. Dönüyor, dönüyor, dönüyor... Zaman kamçılıyor aciz makine saati. Saat ilerliyor tik tak, tik tak, tik tik... Ama bir düzensizlik var. Tak gelmedi. Neden tik oldu? Tik tik! Bu yanlış, bu çok yanlış. Hayır, hayır. Olmamalı. Düzensiz. Düzensiz. Düzensiz.

Kendime gelmeliyim. Kendime geri dönmeliyim. Düşün. Düşün. Düşün. Tek bir şeyi, sabit bir şeyi düşün. Odaklan. Nefes al, sonra ver. Derin bir hava çek ciğerlerine, sanki daha önce hiç nefes almamışsın gibi. Hala yapabiliyorken, çektiğin acılarda boğulduğun halde çek içine bu ruhsuz havayı. Kendi ruhsuzluğunla birleştirip solursun nasıl olsa tekrar.

Tamam, şimdi iyileşiyorum. Gözlerimi kapattım. Sadece kalbimin atış sesine odaklandım. Küt, küt, küt... Sadece nefes alıp veriyorum. Sanki burada değilmişim gibi hissediyorum. Ayrılıyor hücrelerim, sanki dünyaya karışıyorum. Nefes alıyorum ve ciğerlerim yanıyor. Ama bu hoşuma gidiyor. Beni yaşatanın beni yakması gülümsetiyor beni. Bana eski günlerimi hatırlatıyor. Oysa şimdi hepsi varlığından şüphe duyduğum anılardan ibaretler. Odaklanacağım şeyi buldum. Sakinleşiyorum, sakinleşiyorum.

Başım hala dönüyor ama bunu dünyayla eşit şartlarda yarışmak için yaptığımı biliyorum. Kafamı toparlıyorum, toparlıyorum, toparlıyorum. Ama yine de eksikler var, düğmelerimin hepsi tam değil. Dünya bile kurallarına aykırı hareket ediyor düğmeleri dağılınca. Ama olsun. Birkaç eksik düğmeyle de odaklanabilirim.

Odaklanmalıyım ve odaklanıyorum. Hızlı bir ölümü mü tercih ederim, uzun bir sevgiyi mi?

Bilmiyorum. Eskiden bir şeyleri bilmemek canımı yakardı. Şimdiyse bilmenin yangını başlatan kıvılcım olduğunun farkındayım. Hızlı bir ölüm koparır mı beni hayattan? Bilmiyorum ki, ben hiç ölmedim. Ama hiç de sevilmedim. Hangisi daha kötü bilmiyorum. Yaşamak mı, sevilmemek mi?

Kahkahalarla gülüyorum şimdi. Bir sağa, bir sola başımı sallayarak gülüyorum. Zıplıyorum hatta bir ileri bir geri. Çünkü benim de çivilerim çıktı artık.

Sevilmeden hızlı bir ölüm mü; onu tatmadan, yaşamadan, yaşamda olmadan uzun bir sevgi mi? Gazetelerdeki labirent bulmacalarına benziyor. Ama bu sefer çıkış yolunu görüp hile yapamıyorum. O bulmacaları çözerken çıkıştan girişe doğru giderdim. Hilekâr, küçük bir serseriydim işte. Şimdi bu labirente nereden girdiğimi bile bilmezken çıkış yolunu görüp nasıl hile yapacağım ki?

Dünyanın düğmeleri gürültüyle dağılılı çok olmuş da aslında, insanlar sadece birkaç çivisi oynamış deyip kendilerini kandırmışlar. Ve sanki onları yerlerine oturabilecekmiş gibi bir de çekic olmaya çalışmışlar. Ah insanlar! Ne zaman akıllanacaklar? Sürekli hilelerle, kandırmacalarla,

adaletsizliklerle labirentten çıktığını sananlar; aslında labirentin giriş kapısında olduğunu bilmiyorlar. Sonra ilerliyorlar. Bir adım, iki adım, üç adım... Kırk ikinci adımlarında kucaklıyorlar hızlı bir ölümü. Sevgisizlikle dolu hayatlarını, aldatmacalarla, lanetlerle dolu hayatlarını hızlı ve kesin bir yolla bitiriyorlar işte. Aşağılık bayağaların yaptıkları iğrenç işleri durdurmanın yolu onları öldürmek değil ki ama. İşleri düzene koymak, düğmeleri toplamak önemli olan.

İğrençliklerle dolu işlerin düğmelerini nasıl toplarsınız, biliyor musunuz? O iğrençliklerin başladığını herkese duyurarak. Duyurduğunuz herkes otlayan çiftlik hayvanlarından ibaretse bile, o çiftlikte mutlaka kendi iğrençliğinden sıyrılmış bir domuz vardır. Tavsiyem, domuzla olun ama domuz olmayın. Orwell'in aksine ben yine de umudun kaldığını ama sadece bize uğramadığını düşünüyorum çünkü.

Yaşamda olmadan uzun bir sevgi tatmak ne demek bilmiyorum. Açıp öğrenebileceğim bir kitap da yok ki. Dostlarım yok etrafımda. Yok, yok, kimsem yok. Benim neden kimsem yok? Bak işte yine oluyor. Başım ters yöne dönmeye başladı. Gerçi, ters olduğunu nereden biliyorum? Benim bir düzüm mü var ki? Var mı? Yok mu? Düzlük iyi midir? Düz bir çizgi olsam şimdi, gitsem kâğıdımın sonuna kadar, hızlı ve keskin bir kalem darbesiyle. Hiç silinmeden, dürüstçe, çekilebildiği kadar düz bir çizgi olsam şimdi... Ama hayır, olamıyorum. Ben bükülmek zorundayım. Bükülüyorum, bükülüyorum, bükülüyorum... Başımla sonum birleşiyor ve bir çember oluyorum. Çıkış noktasıyla girişi birleşen ve birbirini yok eden, girişini de çıkışını da kapatıp kendi kendini hapseden bir labirent oluyorum.

Ben bir kalem darbesiyim; eksigi değilim, fazlası da olamadım şu düğmesizliğimde.

Savruluyorum rüzgâr estikçe. Tutamıyorum ki kendimi. Çünkü tutunamıyorum hiçbir yere. Tutunacak bir dalım mı yok, yoksa tutunulabilecek bir dal bile bırakmamışlar mı gürültü çıkaran motorlu testere kılıklılar? İnsan kalıcı mıdır ki bu dünyada ateş gibi, geçip gitmezler mi yağmurlar gibi? Nasıl bir zulümdür kendini yakan görülüp yakılan olmak su gibi, hayat gibi, can gibi?

Zulümlerin en kötüsü kendini başkası mı sanmaktır, yoksa sandığın değil de başkası olmak mı?

Bak yine rüzgâr esiyor ama bu seferki çok şiddetli. Nereye tutunacağım şimdi ben? Savruluyorum, ayaklarım kayıyor, düşüyorum, yuvarlanıyorum. Canımı acıtacağımı bile bile saplıyorum tırnaklarımı toprağa. Ama yine de lanetler yağıdırıyorum soyumdan, insanlık soyundan gelen bu pis bencillige. Rüzgâr acımasız, rüzgâr beni kendisine doğru çekmeye devam ediyor. Direniyorum. Pençelenmiş, yara almış, canı çok yanıyormuş gibi görünen toprağı gördüğümde direkt hızlı bir ölümü tercih ediyorum soyumu bir hamlede yok sayıp silerek benliğimden. Böylesine masum, pençelendiği halde sesini çıkarmayan, bir ah bile demeyen toprağı gördüğümde; hızlı bir ölüm ve uzun bir sevgi arasında seçim yapacak durumda olacak kadar masum olmadığımı fark ediyorum. Bırakıyorum işte şimdi kendimi, rüzgâra doğru. Alsın götürsün beni, yavaş yavaş öldürsün, ayırsın parçalarımı. Müstahak bana! Bırakıyorum şimdi sol elimi de. Avuç içlerimi toprağa bastırarak son bir kez onu sevip çekiyorum elimi ve kapatıyorum gözlerimi...

Ama bir dakika, şu an hiç de savrulmuş gibi hissetmiyorum. Korkarak ama hak ettiğim bir cezayı çekmenin de gururuyla açıyorum gözlerimi. Çünkü insanım ve insan olmanın lanet kibrine sahibim. Ne görüyorum biliyor musunuz gözlerimi açınca? Yaraladığım toprağın bana uzattığı kollarını. Karşılık verip dokunuyorum uzuvlarına. Sarmaşıklar kaplıyor şimdi bütün bedenimi. Sarıyorlar beni ama boğmuyorlar. Sanki kucaklaşıyoruz birbirimizle. Daha önce hiç bu kadar sıcak bir kucaklaşma hissetmemiştim. Ve yeryüzünde bu kadar sıcak bir kucaklaşmaya şahit olan tek bir varlık da yoktur, var olmaları süresince. Bundan da eminim hem de hiç kucaklaşmadığım halde.

Hissettiğim bu güzel duygular sayesinde, bana bunları armağan eden toprak sayesinde, odaklandığım tek şeyin cevabını alıyorum şimdi.

Öyle bir zamanı yakalayacaksın ki toprak seni istesin. Masumluğunu çeksin içeriye, kusmasın bütün iğrençliğini dışarı. Öyle bir seveceksin ki, sevdiğini acıtmamak için hızlı bir ölümü tercih edeceksin. İşte o zaman sonsuz ve uzun bir sevgiyle kucaklaşabilirsin ancak. Çünkü yeryüzünde sevgiden kutsal ve yüce ne barındırabilir ki damarlarında bu rezil, aşağılık insanlık? Bu bayağılıklarla dolu insan yaşamına bile sevgi kadar kudretli bir armağan biçiliyorsa, ancak onu kalplerinde koruyabilenler ulaşabilir sonsuzluğuna.

Evet, işte, sarmaşıklar götürüyorlar beni toprağın kalbine doğru. Kalbine gittiğimi biliyorum çünkü kalbim bir başka atıyor. Küt, küt, küt sesleri delmiyorlar kulağımı. Daha önce hiç bu kadar nahif atmamıştı kalbim. Daha önce hiç bu kadar kırılmaya yakın ama bir o kadar da üzülmeye uzak hissetmemiştim.

Artık kendimi sonsuz bir sevgiye teslim etmeliyim. Zamanı geldi. Gözlerimi kapatmadan önce son bir kez etrafıma bakıyorum ve eksik düğmelerimi görüyorum. Artık tastamamım. Ne bir çizgiyim ne de kendini kaybetmiş bir çember.

Varlığımın tek şahidinin içinde saklıyım. Ben artık sadece toprağım. Eksiği değilim, fazlası da olamam nihayet bütün düğmelerimle.

Aycan YAFİZ 10 /B

DÜN DEN KALANLAR

Masmavi gözlerini meydan okurcasına gözlerime dikti. "Ona nasıl güvenebiliriz ki?" "Belki" dedim söyleyeceklerimin hiçbir şey ifade etmeyeceğini bilerek "O da haklının yanında olmak istiyordur." Cümlemi bitirmemle "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dercesine başını çevirdi. "İnsanları masum olduğumuza inandırırım derken sen de kapıldın sanırım." Küçümseyerek bakıyordu, bakışlarındaki kızgınlık yerini şüpheye bıraktı. Yoksa benden mi şüphelenecekti şimdi de? "bak" ciddileşmişti, kafasının karışık olduğunu anlamamam için süratle sürdürdü sözlerini "Vicdanımıza ayıracak zamanımız yok, bu oyunda bizler de sadece birer piyonuz, çok kolay harcanabiliriz ve seçim yapma yetkimiz de yok."

Resmen beni aptal yerine koyuyordu. Tabii ki de istese savaşları bitirebilecek güçte olduğunu biliyordum fakat o ancak onlara yön vermekle yetiniyordu, gerçi bu benim de işime gelmezdi. Konuyu değiştirmiş gibi tehditkâr bir şekilde sordu "Sahi senin durumlar nasıl? Geçen ay çok güzel bir ev almışsın. Hayırlı olsun" "Geldik" dedim şoföre ve ondan korkmadığımı belli ederek yavaşça arabadan indim. "Tamam, buradan sonrasını ben hallederim." "Hayır, ben de merak ettim şu kadını, bakalım kendimizi riske atmaya değecek kadar var mı?"

Biraz bekledikten sonra gözü kapalı on iki adayımızı taşıyan otobüs vardı. Yaklaşık otuz dakika süren yolculuğun ardından en az bir o kadar süre de ormanın içinden, uzun ve sık ağaçların arasından yürüyeceklerdi. Eski ve tarihi olan bu köşk en yakın yerleşim alanına bir saat kadar uzaklıktaydı. Ama yılların acımasızlığı görkeminden bir şey kaybettirememiş yıpranmışlığa dair hiçbir iz taşımadan dikiliyordu tüm ihtişamıyla karşımızda. Şu ana kadar seçtiğimiz en büyük köşk bu olmalıydı, gerçekten bana güvenmiyordu demek.

İçeri girdiğimizde herkesi teker teker odalara alıp gözlerini açtık, bahsettiğim kadına sıra gelince Deniz yanıma geldi ve "Hakkınızda çok şey duydum." derken yavaşça onu diğer odaya aldı, on saniye geçmeden de odadan çıkardı. Yaptığına anlam veremediğimi fark edince "Anlattığınız kadar var mı görelim" demekle yetindi yalnızca. Tekrar gözlerini bağlayarak sordu "İçeride gördüklerinizi sıralayabilir misiniz?" Kadın gayet soğukkanlı bir tavırla yanıtladı. "Rengi soluklaşmış kapıdan içeri girildiğinde rüzgâr pencerenin hafifçe aralanmış kısmından sertçe eserek perdelerle ahenkli bir şekilde dans ediyordu adeta. Mavi perde bu nedenle dikdörtgen şeklindeki tablonun üzerini örtüyordu. Fakat sol taraftaki büyük resim gayet net bir şekilde görünüyordu. Resimdeki yaşlı kadının ak saçlarıyla gizlenmiş gözleri kızgınlıkla bakıyor, yakınıyordu. Yanındaki kız onu güvende hissettiren ayıcığına sarılıyordu şaşkınlık ve korkuyla bu kadına bakmaktaydı. Masadaki lambanın aydınlattığı henüz bitmemiş resimde ise hastanede olduğunu tahmin ettiğim solunum cihazlarına bağlı bir çocuk kederli bir şekilde kitabını okuyordu.

Büyük bir zafer kazanmış gibi durdurdu kadını Deniz "Hangi kitabı okuyordu?" kadın duraksamadan, manidar bir şekilde gülümseyerek yanıt verdi "Bülbülü Öldürmek" "devam edin lütfen" "Pencerenin sol tarafındaki yuvarlak sehpanın üzerinde duran zambak motifleriyle süslenmiş kırık vazoda yapraklarının bir kısmı suya dökülmüş olan çiçekler suyu kirleterek özensiz bir görünüm oluşturuyordu. Kapının tam yanında ise metal bir çöp kutusu bulunuyordu. Odayı çevreleyen halının altında ise başka bir yere açıldığını tahmin ettiğim geçit vardı.

Şaşkınlıkla kadını süzdü Deniz "Peki bunu nasıl fark etmiş olabilirsiniz, hiçbir iz yok?" kadın kendinden emin bir tavırla "ton farkı" dedi "griye çalan zemin rengi bir ton kadar açılmış görünüyor, ardına açılan gizli bir yol oluşturması gayet makul." Sesi haklı çıkmış birinin özgüvenini barındırıyordu. Deniz her zamanki tehditkâr tavrıyla "Siz bizim tarafımızda ajan olacaksınız" dedi "Kendi ülkenizin değil" kadın onaylarcasına kafasını sallayıp geri adım atmayacağını bildiren bir şekilde gözlerini açtı. Deniz gittikten sonra hayranlıkla sordum. "Hafızanız nasıl bu kadar iyi olabiliyor?" yeşil gözlerini keder kapladı, hüznle yanıtladı sorumu "hafızanızın iyi olması önemli çünkü sevdiğinizizi kaybedince sarılacak bir şey kalmıyor, anılardan başka."

Güneş SAMANGÜL 10/D

ELPİS

Elpis, Yunan mitolojisinde umudun tecessümü, vücut bulmuş hali ve tanrıçası.

“Tamam, bir daha deneyelim.” Arte derin bir nefes aldı ve terapisti Gaea’nın isteği üzerine bir daha zihnini zorladı ve bir cevap aradı.

“Uff bilmiyorum. Bulamıyorum, cidden.” dedi bıkmış bir şekilde.

“Senin için zor olduğunu biliyorum ama aslında hiç de zor değil.” dedi her ne kadar uzun süredir bu konuda konuşuyor olsalar da sesi hiç bıkmış çıkmıyordu. “Arkadaşlarından birine senin iyi özelliklerini sorsak anında bir sürü cevap verirlerdi biliyorsun. Sadece senin de bunları görmeye başlaman lazım o kadar. O yüzden küçük şeylerle başlıyoruz. Az görünse de ilerleme ilerlemedir.” dedi Gaea.

“Tamam, az olsa da ilerleme... Sanırım gülüşümü seviyorum, yani cidden mutlu olduğum için güldüğüm zamanları.” dedi Arte utanmış bir şekilde. Tuttuğu nefesini bıraktı. Aslında küçük olsa da bunu söylemek iyi gelmişti. Gaea da çok mutlu görünüyordu.

“Bak, yaptın işte! Zamanla daha iyileşecek kendini başkalarının seni görebildiği gibi göreceksin.”

“Ne zaman ama?” dedi Arte umutsuz bir şekilde. “Yakında. Bebek adımları, hatırla.”

“Eski bir Çin inancı vardır sana ondan bahsetmek istiyorum, canım.” dedi Gaea koltuğunda ileri doğrularak. Arte başını evet anlamında salladı ve Gaea anlatmaya başladı:

“Eskiden Çinliler inanırdı ki, şu an sahip olduğun beden ve ruh, eski hayatında en sevdiğin kişinin bedeni ve ruhudur. İlk hayatımızda kendimizde olmayan- veya kendimizde olmadığını düşündüğümüz-özelliklere sahip olunca hayatımızı nasıl değiştirir, nasıl gelişiriz veya gelişebilir miyiz bunu test etmek için en sevdiğimiz kişinin bedeninde yeniden dünyaya geliriz. Bir tür sınavdır aslında. Hiç duymuş muydun?” “Hayır, hiç duymadım.” Arte bu inançtan çok etkilenmişti. Gerçek olamasa bile inanması çok güzel olurdu diye düşündü.

Gaea, Arte’nin düşüncelerini merak ederek “E, ne düşünüyorsun?”

“Güzeldi, ama inandırıcı değil.” dedi Arte küçük ve duygusuz bir kıkırdamayla.

“Neden olmasın? Düşünsene önceki hayatın şu anki sana hayrandı. O kadar ki sonraki bedeni sensin.”

“İşte bu yüzden inanmıyorum.” “Hayır, canım tam da bunu engellemeye çalışıyorum. Böyle düşünmeyeceğiz. Bence çok düşündürücü ve umut dolu bir inanış.”

“Bence de. İnananlar çok mutlu olmalılar.” dedi Arte daha çok kendisiyle konuşmuş gibi.

“Kesinlikle. E o zaman bizim de inanmamızı ne engelliyor? Ve sen karşı çıkmadan önce, önceki hayata veya öyle ayrıntılara inanman gerekmiyor. Senden inanışını değiştirmeni istemiyorum. Ama bence denemeliyiz ne dersin?”

Fikir Arte’ye zor gelse de deneyebileceğini düşündü. En azında Gaea için denemeliyim dedi içinden.

“Nasıl yapacağız peki?” dedi. Gaea, Arte’nin teklifi kabul etmesine çok sevindi. “Çok basit canım, önceki yaşamın sence seni neden bu kadar seviyordu onu düşün ve hayatına böyle devam et.”

“Belki gülüşüm yüzündendir.”

Gaea gülmeye başladı. “Eminim o ilk nedendir.”

“Tamam deneyeceğim, hayır, yapacağım.” dedi Arte umutlu bit gülümsemeye.

Belkıs FINDIKÇI 10 /A

E-MAIL

Uyandığımda güneş tüm odayı doldurmuştu. Uzanıp saate baktım tabii ki yine geç kalmıştım. Hızla yataktan kalktım, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım, elime geçen bir tişörtü ve kot pantolonu üstüme geçirdim. Kahvaltı etmeye zamanım yoktu o yüzden hemen evden çıktım. Eğer bu derse de yetişemezsem o dersten kalacaktım ve bu bir sene daha üniversitede okumam anlamına geliyordu ki bu en son isteyeceğim şeydi çünkü zaten okulu bir sene uzatmıştım. Otobüs bekleyemeyeceğim için oturduğum sitenin hemen yanındaki taksi durağına gittim. Neyse ki şans yüzüme güldü ve okula yetiştim. Sınıfa girdiğimde herkes çoktan yerleşmiş hocanın gelmesini bekliyordu. En arkaya oturdum ve çantamı yanımdaki boş sandalyeye yerleştirdim. Yaklaşık beş dakika sonra da hoca geldi. Ders çıkışı üniversitenin kütüphanesine gittim. Çok yeni bir yer değildi hatta yıkık dökük denebilirdi ama temiz ve ders çalışmak için birebirdi. Kenarda bir yer buldum, bilgisayarımı şarja taktım ve ödevlerimi yapmaya başladım. O gün normal olan son günümüdü çünkü birazdan konu başlığı 14.32 yani o anın saati olan bir e-mail alacak ve bu maili açıp içindeki arkamdaki camdan çekilmiş olan videoyu izleyecektim.

Bir dakikalık bu videoyu üçüncü izleyişimden sonra bunu arkadaşlarım tarafından yapılmış bir şaka olduğunu düşündüm çünkü arkamı döndüğümde kimse yoktu ve yapabildiğim tek mantıklı açıklama buydu. Arkadaşlarıma sorduğumda onlar böyle bir şey yapmadıklarını ve polise gitmem gerektiğini söylediler bense benimle dalga geçtiklerini düşünerek hiçbir şey yapmadım. Ama bu mailler üç dört gün boyunca devam etti. Son gelen mail evimde çekilmiş bir videoydu ve çıldırdım. Bu zamana kadar aklıma arkadaşlarımın yaptığı iğrenç bir şakadan fazlası gelmemişti ama bu son gönderilen video durumu fazlasıyla aşırıyordu. Bu konudan aileme bahsettim ve annem ile babam hemen yaşadıkları şehir olan İstanbul'dan üniversite okuduğum şehir olan Ankara'ya geldiler. Onlar geldikten sonra da videolar kesilmedi hatta durum daha da ciddileşti. En sonunda mailimi tamamen kapattım çünkü değiştirmek de buluyordu. Fakat bu da bir işe yaramadı çünkü telefonuma mesaj atmaya başladı. Mesaj gönderen numara her seferinde farklıydı ve aradığımda telesekreter böyle bir numaranın kullanımında olmadığını söylüyordu.

İki hafta bu böyle gitti. Artık paranoyak olmuştum. Okula yalnız gidemiyor, evde yalnız kalamıyordum. Babam işi dolayısıyla İstanbul'a geri dönmek zorundaydı ama annem benimle kalıyordu. Ben artık dayanamadım ve aslında ilk başta yapmam gereken şeyi yapıp polise gittim ancak bunun pek bir yararı olmadı. Sadece bu gönderilen mesajların ülkemizden gelmediğini öğrenebildik. Polis olayın peşini bir ay boyunca sürdürdü ama hiçbir sonuç çıkmadı. Benimse bu sürede değiştirmedim hesap, hat kalmadı ama nafile. Her nasılsa bana ulaşmanın bir yolunu buluyordu. Artık bu korkuyla yaşayamaz olmuştum. Tek isteğim bu sene okulun bitmesi ve İstanbul'a dönmektir.

Bir gün evimin dış kapısının fotoğrafını gönderdi ve "Tanışmak ister misin?" diye bir mesaj attı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ne yapacağımı bilmez halde donakaldım. Evde yalnızdım. Önce aklıma kapıyı kilitleyip polisi aramak geldi ama bundan vazgeçtim çünkü bana bunları yaşatan insanı, neden bana bunları yaşattığını, amacını merak ediyordum. Bana zarar vereceğini zannetmiyordum çünkü bunu yapmak istese bunu şimdiye kadar yapardı. Yavaşça kapıya doğru ilerledim. Kapı deliğinden baktığımda hiç kimse yoktu. Bir şey bulmayı bekleyerek kapıyı açtım ama hiçbir şey yoktu. O günden sonra bir daha mesaj almadım ve ona ulaşamadım. Kim neden bana böyle bir şey yaptı ve neden birden mesaj atmayı kesti hala bilmiyorum.

Seray ÖZTÜRK 10/E

ESKİ BİR EV

Meydana giden kavşağın köşesinde eski bir ev vardır. Zamanın akınlarına karşı koymuş, bütün dünya ona karşı olduğunda bile dik durmayı başarmış bir ev. Soğuk beyaz duvarları, belki bir zamanlar bahar kokmuş olan pencere pervazları ve geçmişte – zamanın unuttuğu, hiçbir şeyin ulaşamadığı, her şeyin silindiği ve düşüncelerin sonsuza dek hüküm sürdüğü bir geçmişte- belki de eskiden bir sürü çocuğun koşuşturduğu, gülüp eğlendiği bir bahçesi vardır.

Fakat bunu kim bilebilir ki? Sonuçta bu ev bitmeyen bir asrın, hatırlanmayan ve başkaları arasında kaybolup giden belki bir zamanlar güzel olan silik yüzlerin son anısıdır. Yavaş yavaş tarih kitaplarında detay olarak silinip gitmiş çocuk kahkahaları ve gülümseyen yüzlerin, evde ve sevdiklerinleyken hissettiğin o mutluluğun, huzurun son resmidir zamanın acımasız pençelerinde sararıp giden.

Bu ev ne olaylara tanıklık etmiştir. Bu ev bin farklı neslin sessiz fakat her zaman orada olan izleyicisidir – kimse bilmese de-. Bu ev farklı umutların doğup büyüdüğü, geliştiği, yıkıldığı ve tekrar geliştiği büyümlü bir yerdir. Yatak altındaki canavarların sadece pijama partisinde en çok gülen dostlar olduğu, üzüntü ve acının asla dokunamadığı ve sana, ne kadar çok şey yaşansa da her zaman zamandan kaçabilen, senin her zaman geri dönebileceğin ve ait olduğun bir yer olduğunu gösteren. Sonuçta canavarların en büyüğü yalnızlıktır – her şeyi atlattığında ve sessizlik bir kez daha çöktüğünde dönebileceğin bir yer olamaması-.

Ne de büyük bir canavardır o! Herkesin korktuğu o karanlık. Sonuçta herkesin bir ara korktuğu şeyin karanlık olmasının bir nedeni vardır. Karanlık yüzleşmek zorunda olduğun o canavarları temsil eder –geceden sonra gelen aydınlık ise yuvanı, aileni- yalnızdır çünkü. Bu ev ise pek çok yalnızlığın arkasındaki aydınlık olmuştur. Ne güzel bir aydınlıktır o!

Her aydınlığın içinde bir kaynak vardır. Bu evin kaynağı ise içinde yaşamış ve onunla birlikte- ondan çok önce – yaşanmış olan insanlarıdır. Bu insanlar ise farklıdır.

Eskiden, çok eskiden meydana giden kavşağın köşesinde bir ev varmış. Soğuk beyaz duvarları, bahar kokan pencere pervazları ve bir sürü çocuğun koşuşturduğu bir bahçesi varmış. Bu evde bir anne – ocağın ateşi, soğuk kış gecelerinde seni yakmadan ısıtan fakat her zaman seni küle dönüştürme gücüne sahip olan- , bir baba – evin desteği, sürekli yana ateşteki odun, sürekli kendinden parçaların yanıp gitmesine izin veren ki çocuklar ısınsın, ateşin yakmasını sağlayan kaynak- ve üç çocuk varmış –geleceğin büyük insanları, geleceği geçmişe göre şekillendirecek olanlar, hayal kuranlar, çocuksu kahkahalar ve gece karanlıkta birbirine fisıldanan *sonsuza dek, her zamanlar-*.

Bu aile çok mutluymuş. Anne iyi çalışmış, başarılı ve bilgili bilimi ve sanatı eşit seven bir insanmış. Olaylara sadece siyah beyazla değil bütün gri tonları ile birlikte bakmayı severmiş. Baba mutlu ve hayat doluymuş. Biraz filozof biraz yazar biraz da ressam. Hayattaki bütün yazılara bakar ve kâğıda renk katarmış. Çocuklar ise ikisinin en güzel karışımlarıymış. Yüksek umutlar, dolu gözler ve mutlu anlar. Fakat her güzel şey bir sona erer.

En büyük kardeş bir süre sonra yuvayı terk etmiş. Büyük bir insan olmuş. Herkes her şey için ona gidermiş. Sonra sıra gelmiş ortancaya. Harika bir sanatçı olmuş. Müzik, resim, roman, şiir... Dünyaca ünlenmiş. Her yerde resimleri sergilenir olmuş. Bunlar olmuş olmasına fakat boş vakit bulamaz olmuşlar. Bu dünyayı bilirsiniz. Acımasızdır. Sizden her şeyi ister ve içinde dayanacak güç kalmayınca kadar sizi ezer. Yorgun fakat bir şekilde ümitli, direten insanlar olarak kalırsınız. En kötüsü? Siz bunu fark etmezsiniz. Bunu o unutulmayan, saklı anlardan çalar. Evinizden, ailenizden, sevdiklerinizden... Bu yüzden hep üzgündür şimdinin insanı. Çalınmıştır onlara zevk veren her şey gözlerinin önünde. Fakat o bu günün konusu değildir. Başka hikâye, başka zaman anlatılmalı.

Sonunda olmuş bu iki kardeş o eski eve uğramaz. Bütün o mutlu anlar unutulmaya başlanmış. Zamanla anne ve baba yaşlanmış. Zaman geçmiş onlar yaşlanmışlar, zaman geçmiş iki kardeş hayatın akışına kapılmışlar. Unutmuşlar durup derin bir nefes almayı, o kayıp dakikalar arasındaki duraksamanın önemini, huzurunu. Böylelikle birbirlerini görmez olmuşlar. Fakat üzülmeysin. Her gecenin sonunda bir gündüz vardır.

Son kardeş asla evi terk etmemiş. Kardeşleri gittiğinde evde kalıp ocağı devam ettiren, arkada kalıp sizin gelişiniz için sizi bekleyen kişi olmuş. Tercih etmiş aileyi, kitapları ve çocuk kahkahaları duyulan o bahçeyi. Sen asla omzunun üstünden sırtını gözleme diye sessiz bekçisi olmuş. Anne babasına bakmış, onlarla büyümüş ve öğrenmiş ki bilgi ve büyük insan olmak sadece çalışarak ve kendini bu modern fakat çok ama çok yorucu dünyaya atarak öğrenilmez. Kendin olmak ve bazen geride, arka planda kalmak da büyüklüktür çünkü olayların ortasında merkezde olmak her ne kadar uğraştırıcı olsa da her şey olup bittiğinde ve savaşta kalkan toz tekrar toprakla dans ettiğinde parçalar halinde olan şeyi birleştirmeye çalışmak daha zordur.

Zaman geçmeye devam etmiş. Bir gün -soğuk bir kış günü, her yer bembeyaz, sanki dağlar yeryüzüne akmış ve üstlerindeki karlar güzel toprağa süs olmuş- bu meydana giden kavşağın köşesindeki evin kapısı çalınmış. Açmış küçük kardeş kapıyı. En büyük kardeş demiş:

-Yol biraz uzun sürdü ve engebeliydi fakat

Ortanca kardeş devam ettirmiş:

-Eve dönmeyi başardık.

Meydana giden kavşağın köşesinde eski bir ev vardır. Zamanın akınlarına karşı koymuş, bütün dünya ona karşı olduğunda bile dik durmayı başarmış bir ev. Soğuk beyaz duvarları, belki bir zamanlar bahar kokmuş olan pencere pervazları ve geçmişte – zamanın unuttuğu, hiçbir şeyin ulaşamadığı, her şeyin silindiği ve düşüncelerin sonsuza dek hüküm sürdüğü bir geçmişte- belki de eskiden bir sürü çocuğun koşuşturduğu, gülüp eğlendiği bir bahçesi vardır. Bu ev anıların yapıldığı yerdir.

Ve bu ev anılarla yaşamaya devam edecektir çünkü bu evin ocağını yanık tutacak biri her zaman olacaktır.

Melis TEKİNTAŞ 10/ D

FENER

Eğitim filosauna bağlı bir savaş gemisi, fırtınalı bir havada, gece karanlığında yol alıyordu. Yer yer sis de vardı ve g6r6ř alanı dardı. Bu nedenle geminin komutanı da k6pr6deydi, b6t6n faaliyetleri denetliyordu.

K6pr6n6n iskele tarafındaki g6zetleme yerinde n6bet6i haber verdi;

– Işık! Sancak tarafında.

Komutan seslendi:

– D6md6z bize doğru mu ilerliyor, yoksa kuzeye doğru mu gidiyor?

N6bet6i cevap verdi:

– D6md6z bize doğru ilerliyor Komutanım.

Bu, tehlikeli bir 6arpışma rotası 6zerinde olduğumuz anlamına geliyordu.

Komutan n6bet6iye emir verdi;

– Gemiye mesaj g6nder: 6arpışma rotasındayız. Rotanızı 20 derece değiştirmenizi 6neriyoruz.

Karşıdan şu sinyal geldi: ” Sizin rotanızı 20 derece değiştirmeniz 6nerilir.”

Komutan:

– Mesaj g6nder. Ben komutanım. Rotayı 20 derece değiştirin.

Karşıdaki ”Ben deniz onbaşıyım, sizin rotanızı 20 derece değiştirmeniz daha iyi olur.” diye yanıtladı.

Komutan iyice 6fkelenmişti. Hırsıyla emretti:

– Mesaj g6nder! Ben bir savaş gemisiyim. Rotanızı 20 derece değiştirin.

Karşıdaki ışıklarla ışaret verdi. ”Ben bir deniz feneriyim.”

Savaş gemisi rotasını değiştirdi.

Deniz fenerine d6md6z ilerleyen savaş gemisinin komutanı gibi bazen hayatta 6n yargılarımız, kibrimiz, sisler gibi dar g6r6ř a6ımız doğru kararlar almamızı engeller. Sonuna kadar deniz fenerine ilerleyen savaş gemisi gibi kafanızın dikine gitmek d6n6ř6 olmayan sonu6lara yol a6abilir. Ge6 olmadan bazen doğru olan hayatta da rotayı değiştirmektir.

Can KAYRAN

10/C

GÖRÜNMEZ KAZA

Soğuk bir kış günü. Akın kurduğu alarmin sesini duyup ağır ağır yatağından kalktı. Bir an durakladı, etraftan hiç ses gelmediğini fark etti. Evde kimsenin uyanmamasından dolayı evden ses gelmemesini normal karşıladı ama dışarıdan da ses gelmiyordu. Ağır adımlarla perdeyi araladı ve ne görsün, gecedeki beri yağın kar şehri istilasına altına almıştı! Akın o kadar mutlu oldu ki üstündeki ağırlık, yorgunluk, hepsi uçtu. Bu kadar mutlu olmasının sebebi, son 3 senedir karın yarattığı o sessizliğin verdiği huzuru, kartopu oynamanın verdiği o mutluluğu yaşayamamış olmasıydı. Ve Akın'ın 3 senedir beklediği o gün gelmişti, 3 sene sonra kar yağmıştı. Alelacele elini yüzünü yıkayıp mutfaka geçti. Kendine kahvaltılık bir şeyler ve birkaç dilim ekmek çıkardı. Kahvaltısına başlamadan önce televizyonu da açmayı ihmal etmedi. Normalde sabah haberlerini pek dinlemezdi ama o gün televizyondaki haberler Akın için önemliydi. Kahvaltısını yaparken hem telefonuna bakıyor hem de açtığı haberleri dinliyordu. Telefonunda gördükleri, haber bülteninde söylenenler Akın'ın kafasındaki tek soruya cevap verebilecek miydi? Okullar tatil olacak mıydı? Akın bu sorunun cevabını çoğu öğrenciden daha fazla merak ediyordu. Çünkü o 3 senedir beklediği gün gelip çatmıştı ve Akın bu günü bedeni okulda, ruhu dışarıda bir şekilde geçirmek istemiyordu. Pür dikkat bu soruya cevap ararken annesi ve babası uyandı. Bu, Akın için "Oyalanmayı bırakıp bir an önce hazırlan." demekti. Okulu evine uzak olduğu için Akın'ı okula babası bırakıyordu. Akın istemeyerek masadan kalktı ve dişlerini fırçalamaya gitti. İş bittikten sonra da okul üniformalarını giydi. Tam annesini öpüp evden çıkacaktı ki, çıkarken televizyonda o "son dakika" haberini gördü.

Evet, okullar o gün tatil edilmişti! Ailecek bir sevinç çığı attılar. Akın hemen üniformalarını çıkarıp tekrardan pijamalarını giydi. Yapmayı özlediği şeylerden biri de karın yağışını izlerken sıcak bir şeyler içmektir. Hemen kendine bir sıcak çikolata hazırladı ve camın önüne geçti. Sıcak çikolatasını yudumlarırken karın yağışını izlemek, Akın'ın en sevdiği aktivitelerden biriydi. İçeceği bitince hemen üstüne kalın bir şeyler giydi. Eldivenlerini, atkısını, beresini giydi. Ve Akın artık karla oynamaya çıkmak için hazır. O mutlulukla annesini sanki uzun bir yolculuğa çıkacakmış gibi öptü. Dışarı çıktığında ilk işi karların üstüne yatmak oldu. Kendi kendine doyuya eğlendikten sonra, gözleriyle arkadaşlarını aramaya başladı. Biraz sağa sola bakındıktan sonra onları fark etti. Arkadaşları karları ceplerine dolduruyor, sonra da kartopularını birbirlerine fırlatıyorlardı. Yanlarına gidip kartopu oynamanın verdiği zevki uzun bir süreden sonra yeniden tattı. Akın ve arkadaşları evlerine dönmeye karar verdiklerinde hava kararmaya başlamıştı bile. Akın, arkadaşının kendisine seslendiğini duydu ve tam döndüğü anda havadaki kartopunu gördü. Kartopu Akın'a isabet edince arkadaşları gülmeye başladılar. Her şey çok iyi gidiyordu, ta ki Akın o gülüşmelerin arasında yere yığılına kadar.

Arkadaşının cebinde beklettiği kartopu, buza dönüşüp bir taş kadar sertleşmişti ve Akın'ın da tam boynuna, şah damarının bulunduğu bölgeye gelmişti. Hemen ambulans aranıp Akın hastaneye kaldırıldı. Doktor, Akın'ın ailesine şah damarına talihsiz bir şekilde pıhtı attığını söyledi. Şah damarına pıhtı atması, diğer pıhtılardan çok daha önemliydi. Eğer pıhtı alınmazsa, Akın felç kalabilirdi. Ama pıhtının alınması da riskliydi. Çünkü Akın'ın beynine bir anda yoğun bir kan akışı gerçekleşecekti. Bunun da ölüme kadar yolu vardı. Doktor bunları Akın'ın ailesine söylediğinde ailesi yıkıldı. Ama bir karar vermeleri lazımdı. Oğulları felçli bir şekilde hayatına devam edebilirdi veya hiç etmeyebilirdi. Annesi ameliyatın yapılmamasını düşünüyordu. Babası da yapılmasını ve pıhtının alınmasını.

Hala tam bir karar alınamamışken hastanenin önemli cerrahlarından oluşan bir heyet ailenin yanına geldi ve eğer ameliyat kararı alınırsa, ameliyata bizzat kendilerinin gireceğini söylediler. Akın'ın annesi zor da olsa ikna edildi ve ameliyat kararı alındı. 3-4 saat sürecek olan ameliyatta, Akın'ın hayatı şekillenecekti. Ya sağlıklı bir şekilde hayatına devam edecekti, ya da o ameliyat masasından kalkamayacaktı. Ameliyat başladı. İçeride sessiz bir telaş, dışarıda ise perişan bir aile vardı. Ameliyat süresince cerrah heyeti çok dikkatli ve bir o kadar da titiz çalışmışlardı. Bunların

sonucu olarak da pıhtıyı almayı başarmışlardı. Heyet müjdeli haberi aileye verdi. Bu haber ailenin yüreğine az da olsa su serpti. Ama asıl önemli süreç bundan sonra başlıyordu. Beyne olan yoğun kan akışı, beyne bir zarar vermemeliydi ve Akın'ın hayatta kalması gerekiyordu. 48 saat uyutulacaktı Akın. Çünkü en ufak bir olay bile büyük sonuçlara neden olabilirdi. O 48 saat Akın'ın ailesi için geçmek bilmedi. Oğulları hareketsiz, ölümlü burun buruna bir şekilde yatıyordu ve onların elinden hiçbir şey gelmiyordu. Ve sonunda o 48 saat bitti. Akın'ın vücudunda ölüm riski taşıyan bir olay olmamıştı. Akın gözlerini açtı. Ailesi bunu görünce hemen doktorlarla birlikte odaya girdiler. Akın ilacın etkisinde olduğundan zor konuşuyordu ama konuşuyordu. Bu, ailesi ve doktorlar için yeterliydi. Artık Akın'ın hayati riski ortadan kalkmıştı. Ailesi sevinç gözyaşları döktü.

Akın 3 gün daha müşahede altında tutulduktan sonra taburcu edildi. 1 ay okula gitmemesi gerekiyordu ama zaten sınavlar bitmişti ve 1 hafta sonra sömestr tatili başlayacaktı. Hem derslerden geri kalmayacak hem de 2 hafta fazladan tatil yapmış olacaktı. Akın evdeyken kar yağmaya devam etti. Artık Akın için kartopu oynamak eskisi kadar zevkli olmayacaktı. Belki 1 ay boyunca, belki de ömrünün sonuna kadar. Ama hala karın yağışını izlerken sıcak çikolata içebilirdi. Bu durum Akın'ın aklına gelince yatağında doğruldu. Mutfığa doğru koşacaktı ama korktu, yine de hızlı adımlarla mutfığa yöneldi. İçeceğini hazırladı ve yine camın önüne geçti, sıcak çikolatasını yudumlamaya başladı. Dışarıda kartopu oynayan çocukları görünce yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Sıcak çikolatası bitmişti, ama bu sefer üstüne kalın bir şeyler giyip o çocukların arasına katılmadı.

Cenker YILMAZER 10/E

HAYATIN ANLAMI

Saat 5'teki konferansa yetişmek için çabalıyordum. Acelem olduğundan mıdır bilmem o gün her şey ters gidiyordu. Durağa kadar ağaçlardan düşen yapraklarla kaplı kaldırımında yürümüştüm. Otobüs geldiğinde o kadar doluydu ki binemedim. Sürekli saate bakıyor, yetişebilmek için resmen dua ediyordum. 10 dakika geçti, 20 dakika geçti otobüs hala yok... Mecburen üniversiteden arkadaşım Cemre'yi aramak zorunda kaldım.

- Alo neredesin? Önemli bir durum var.

-Ne oldu? Öyle bir girdin ki lafa.

- Beni evin oradaki duraktan alabilir misin? Saat 5'e kadar karşıda olmam lazım.

- Karşıya mı? Ne işin var orada. Zaten trafikte çoktur şimdi.

- Lütfen gel. Görkem Okan'ın konferansına yetişmeliyim.

- Çok mu önemli?

- Evet, lütfen gel.

- Tamam geliyorum.

Canım arkadaşım... Külüstür de olsa bir arabası ve ehliyeti olduğu için hepimizi bir yerlerden bir yerlere götürüyordu.

Bir tanesini beklerken yarım saat daha geçti. Sonunda rengi çıkmış bordo arabayı görünce rahatladım.

- Hava çok soğuk. Klimayı açtım demek isterdim fakat çalışmıyor.

- Olsun ya hadi belki yetişebiliriz.

Aslında hava o kadar da soğuk gelmemişi bana. Zaten sonbahar en sevdiğim mevsim olduğu için sık bu havalarda dışarı çıkardım. Galiba insan sevdiği her şeye alışıyor iyi veya kötü...

- Bakıyorum da sohbetine doyum olmuyor; senin için o kadar yol gidiyorum.

- Düşünüyordum sadece.

Arabadaki 10 saniye sinir bozucu sessizlikten sonra konuşmayı çok seven arkadaşım tekrar sesiyle kulaklarımı şenlendirdi:

- Peki, ne düşünüyorsun?

Gerçekten ne düşünüyordum ben?

- Görkem Okan'ı dinlemek için o kadar zaman bekledim ki. Ona soracağım soruları düşünüyordum.

- Cidden kim bu Görkem? Adı tanıdık ama çok bilemedim.

- Kendisi bir konuşmacı.

- Konuşan adam işte. Sen bir sürü konuşmacı dinlemeye gittin. Hatta tarihçilerin, yazarların... Bunun için niye bu kadar heyecanlısın?

- Kendisi hayatın anlamını bulduğunu ve bunu kendine saklamak yerine insanlara açıklamayı daha doğru gördüğü için çeşitli konferanslar düzenleyen biri. Hay-

Cemre sözümü kesti

- Sen hayatın anlamı gibi saçma klişelere inanıyor muydun ki?

- İşte inanmadığım için gidiyorum. Farklı bir bakış açısı görmeye, doğruluğunu yanlışlığını tartmaya, sorular sormaya ve kendi bakış açımı anlatmaya.

Cemre önce yüzüme baktı. Belli ki canı sıkılmıştı. Radyoda bir müzik kanalı açtı ve yolun geri kalanında sadece havadan sudan konuşup şarkı söyledik.

Konferans salonuna 15 dakika gecikmeyle yetişmiştik. Ama geciken sadece biz değildik; Görkem Bey de geç kalmıştı. Böylece açılışı da görebildik.

- Merhabalar düşünen ve arayan insanlar. Hepiniz hoş geldiniz.

Önce bir alkış fırtınası koptu rahat ama şık giyimli, yüzü gülen, sahne ışığı vurduğu için kızıl görünen kahverengi saçlı bu adama.

- Bugün konuşacağımız konu, hayatın anlamı var mıdır, varsa nedir? Ben hayatın bir anlamı olduğunu düşünenlerdenim. Çünkü bu hayata geliyoruz, yaşıyoruz ve ölüyoruz. Yaşadığımız süre içinde ne yapıyoruz?

Görkem Bey bir süre salonu gözleriyle taradı. Salondan az da olsa fısıltı sesleri geldi. İnsanların ilgisini çektiğine sevinip konuşmasına devam etti.

- Her hareketimizin, cümlemizin bir anlamı vardır. Elimi kaldırma amacım elma toplamaktır. Ayağımı öne atma amacım yürümektir. Özür dilerim deme amacım üzgün olmamdır. Bunların tamamı hayat değil midir? Bu hareketlerin konuşmaların olayların hepsinin bir anlamı varsa bunların bütününe de bir anlamı yok mudur? Açıkçası bu mantığa aykırı.

Yanımdaki Cemre'nin kolu bana deyince ona baktım. Gözleri sahneye kenetlenmiş adamın söylediği her cümleye şaşkınlıkla bakakalmıştı. Etkilendiği belliydi. Ben ona bakarken havada bir el gördüm. Görkem Bey de görmüş olmalı ki oraya doğru baktı.

- Normalde anlattıklarım bitmeden soru almam ama bugün bir istisna yapabiliriz. Buyurun lütfen ayağa kalkın.

Bir alkış daha yükseldi kalabalıktan. Bu küçük istisna herkese kendini özel hissettirmeye yetmişti.

- Adım Serpil ve size anlamak ile anlamlandırmanın farkını sorabilir miyim?

Aslında çok şirin bir kızdı. Cevap bekleyen kalabalık sahneye odaklanmıştı. Görkem Bey bir süre durdu, düşündü ve sakince konuşmaya başladı.

- Anlamak bir nesne durum gibi şeyleri çözümlenektir. Kalemin anlamı yazı yazmasıdır. Fakat anlamlandırmak senin o nesne ya da duruma bir anlam yüklemen yani onu kendine göre çözümlenektir. Sana göre kalemin anlamı bir yazarın en büyük silahıdır.

Kız mutlu bir şekilde yerine oturdu. O sırada Görkem Bey kendi konusunu anlatmaya devam etti.

- Bu örnekte de görüldüğü üzere hayatın bir anlamı vardır. Fakat yine de biz onu anlamlandırmaya devam ederiz. Çünkü olan bir şeyi öğrenmektense onu kendimiz bulmak veya uydurmak bize daha kolay gelir. Bu yüzden çocuklar okulu sevmez. Başkasının bulduğu bilgileri öğrenmek onlara zor gelir. Bunun yerine kendileri çeşitli formüllerle bunu ezberlerler. Sadece bazı çalışkan öğrenciler ezberlediklerini unutunca ona farklı bir çözüm yolu bulur ve ona daha kolay gelir. Umarım anlaşılabiliriyumdur. Dedğim gibi benim anlattıklarımı anlamaktansa anlamlandırmanın size daha kolay geleceğini biliyorum.

Salondan küçük mutluluk sesleri geldi. Mademki soru sormak için konferansın sonunu beklemeyecektik elimi kaldırdım. Görkem Bey bana baktı.

- Anlaşılan bir sorumuz daha var.

Ayağa kalktım. O kadar insanın bana bakması beni heyecanlandırmıştı.

- Öncelikle hayatın söylediğimiz sözlerden, yaptığımız olaylardan meydana geldiğini söylediniz. Bunlar hayatın içinde olan şeyler midir, yoksa bu söylediklerimiz bir araya gelerek hayatı mı oluşturur?

- Bence yaptığımız, yaşadığımız şeyler hayatı oluşturur.

- O zaman hayat sadece yaşadığımız şeyler ise hayatın amacı yaşamaktır, yaşamamanın amacı hayattır. Bu da bizi sonsuz bir döngüye sokar.

- Düşünce tarzınızı sevdim. Peki, siz söyleyin bu sonsuz döngüden nasıl çıkarız?

- Bunu söylemem için başka şeyler de söylemem gerek.

- Burada bu konuyu konuşmak için toplandık.

- Öncelikle anlama ve anlamlandırma tanımına katıldığımı söylemem lazım. Fakat benim bakış açım daha farklı; bence bir şeyi anlamlandırma ihtiyacı duyuyorsak o şeyin bir anlamı yoktur.

- Hayatımızı da anlamlandırıyoruz ama. Hayata bir şeyler katıyoruz, bir şeyler arıyoruz, boş boş ömrümüzü geçirmemek için bazı şeylerin peşinden gidiyoruz.

- Bence hayatın bir anlamı yok.

Salondan ve Görkem Beyin yüzünden anladığım kadarıyla herkes şaşırmıştı.

- Bunu depresif biri olarak mı, yoksa üzerinde kafa yorulmuş bir fikir olarak mı söylüyorsunuz?

- Bir bakış açısı olarak söylüyorum. Biz hayatımızı kariyer, ev, iş, çocuk, sanat gibi olaylarla anlamlandırıyoruz. Bunları hayatımızdan çıkarsak da hayatımız, nefes almamız devam ediyor. Şimdi düşünün bunlar şu an hayatınızda olmasa nefes almanın bir anlamı olur mu? Olmaz çünkü geriye saf, ham haliyle hayat kalır ve bu da bizim anlamlandırmamız olmadığı için anlamsızdır. Yani hayatın bir anlamı yoktur.

- Hayatımızda sadece bizim anlamlandırdığımız şeyler yok. Biz senin söylediğin şeyleri hayatımızdan çıkardığımızda da hayatta kalma içgüdümüz sayesinde yeme, içme gibi ihtiyaçlarımız hayatımıza anlam katar.

- Tanrı bize hayat vermiştir. Ve bize bu hayatta kalmak için yemek, içmek gibi temel oyalamalar ve bunları yapmaya devam edelim diye hayatta kalma içgüdüğü vermiştir. Tanrı da yaşıyorsa kendi yaşamının bir anlamı olmamalı ki bizi yarattı ve bizim yaşamamız için bize bunları verdi. Yemek ve içmek bize yeterli gelmeyince kendimiz daha fazla şey koymaya başladık. Önce giyinmeye başladık, sonra evlendik, çocuk sahibi olduk, işimiz oldu... Yemek ve içmek bile anlamı olmayan bu hayatı anlamlandırmak için yetmedi bize. Hep başka şeyler aradık.

- Yeterince anlattıysan ilk bana sorduğun sorunun cevabını duymak isterim.

- Aslında cevabını söyledim anlamı yokken anlamlandırmaya devam etmemiz bizi sonsuz bir döngüye sokuyor. Döngüden kurtulmanın tek yolu çarkları kırmak.

İçtiğim ilaçların etkisinden olacak bir anda gözüm karardı...

Ece Sude SÖZEN 10-C

HAZİRANIN SON GÜNÜ

June önündeki pakete kararsız bir şekilde baktı. Carl'ın, yapacağı sürprizi hiçbir şekilde unutamayacağına emindi ancak bu paketi alelade bir şekilde vermeyi hiç istemiyordu. "Acaba bir yere saklayıp Carl'ın bulmasını mı sağlasam?" diye düşündü. Aklına gelen tek fikir bu olduğu için hızlıca ayaklandı. Çıplak ayakları fayansa değince ilk başta soğğun onu ürpertmesini bekledi ama yaz ayıydı bu yüzden fayanslar tahmin ettiği kadar soğuk değildi. Hızlı davranmaya çalıştığı için elbisesinin etekleri bacaklarına dolandı, bir an düşeceğini sandı ama tam zamanında yanındaki duvardan destek alabilmişti fakat paket onun kadar şanslı değildi. Paketin içindeki şeyi düşününce beklediğinden daha yüksek bir ses çıkmıştı.

"Bu kadar aptallık yeter."

June kendi düşüncesine hak verircesine başını salladı ve elbisesini düzeltip yerdeki paketi geri aldı. Alt kata saklamak istemediğine karar verdiğinde üst kata yöneldi. Hissettiği saf mutluluk bazı basamakları ikişer ikişer çıkmasına neden oluyordu. Yukarı kata çıktığında ilk girdiği oda yatak odası oldu. Yatak odasına adım atmasıyla kendi çizmiş olduğu göl tablosu gözüne takıldı. Carl ile evlenmeden önce her hafta sonu bu göle gider ve iskelesinde piknik yaparlardı. Bu tabloyu da son gidişlerinde çizmişti. Carl neden çizdiğini sorduğunda "Gelecek hafta sonu buraya gelmek yerine evleniyor olacağız, bir hafta gelemeyeceksek burayı özleyebilirim." diyerek gülümsemişti. Daha sonraysa hiç gitmemişlerdi. O bir hafta aylara, aylar yıllara dönüşmüştü. June bunu daha yeni fark ediyordu, içinde hafif bir gölgelenme hissetti. Sanki o göl büyükannesiydi ve o da hiçbir zaman ziyarete gitmemiş olan kötü bir torundu. Kararını vermişti, eğer bu paketi verecekse orada vermeliydi. Carl'ın oraya gidene kadar paketi görmemesi için kendine ait olan küçük resim atölyesine saklayacaktı. Bu atölyeyi yapma fikri tamamen Carl'a aitti çünkü gardırobun içinde bile fırça bulmak onu deli etmeye başlamıştı. Carl'ın gardıropta neden bir fırça olduğuna dair kendisini sorgulaması aklına geldiğinde kıkırdamadan edemedi. June elindeki paketle alt kata geri döndü ve evlerine ek oda şeklinde yaptırdıkları atölyesine gitti. Atölyenin pencereleri arka bahçeye bakıyordu. June arka bahçelerini özellikle sonbahar aylarında seviyordu. Elindeki paketi atölyedeki tezgâhın altına ittirdikten sonra bir şeyler hazırlamak için mutfığa gitti.

Çok fazla şey yapmamıştı çünkü her şeyin evlenmeden önce yaptıkları gibi olmasını istiyordu. Sadece birkaç sandviç ve meyve suyu... Uzun süredir kullanmadıkları için biraz toz tutmuş olan piknik sepetini alıp güzelce sildi. Bunları yaparken kendini gülümsemekten ve şarkı söylemekten alıkoyamıyordu. Hazırladığı şeyleri özenle sepete yerleştirdi, en alt çekmecede tuttıkları piknik örtüsünü açıp tekrardan katladı ve sepetin en üstüne koydu. Tek eksik olan şey Carl'dı ve o da birazdan gelirdi. O gelmeden önce üstüne daha düzgün bir elbise giyse iyi olurdu. Yukarı çıkıp Carl'ın sürekli dalga geçerek "Piknik örtüsüne benziyorsun." dediği elbiseyi giydi. June, Carl bunu her söylediğinde "Piknik örtüsünden daha güzel elbise yapıyorlar öyleyse." diyerek cevap veriyordu. June kapının çaldığını fark edince hızlıca aşağı indi ve ilk olarak atölyeye koyduğu paketi aldı, piknik örtüsünü hafifçe kaldırıp onu da sepetin içine koydu. Kapıyı açtığı an Carl, June'un nereye gitmek için hazırlandığını anlamıştı. Sadece birbirlerine gülümseyip yola çıkmak için Carl'ın daha yeni inmiş olduğu arabaya bindiler.

Oraya vardıklarında June örtüyü serdi ve yiyecekleri şeyleri çıkardı. Bir yandan burası hakkındaki anılarını anlatıyorlar bir yandan da güldükleri için boğulmadan sandviçlerini yemeye çalışıyorlardı. June sonunda paketi çıkartıp Carl'a uzattı. Carl ilk başta pakete garipsercesine baktı sonraysa meraklı bir çocuk gibi hızlıca açtı. İçindeki ultrason fotoğraflarını aldığı anda eşinin dolmuş olan gözlerine baktı. Tedavi işe yaramıştı, çocukları oluyordu. Bugün hem haziranın son günü hem de çocuklarıyla paylaştıkları ilk özel andı.

KÖTÜ OLAN ÖLÜM DEĞİL

Gözlerimi açtığımda büyük bir hastane odasıydım. Koridordan geçen birçok doktor ve hemşire telaşlı bir şekilde koşuyorlardı. Kalkmaya hareketlendim ancak kalkar kalkmaz başım zonklamaya başlamıştı bile. Zaten koluma bağlı serum da pek izin verecek gibi değildi.

Peki, neden buradaydım ben, ne olmuştu da hastanedeydim? Vücudumdaki tüm bu ağrı nedendi? Hiçbir şey hatırlamıyordum. Bunları öğrenmek için hemşireye seslendim. Yanıma yirmili yaşlarda, kibar bir hemşire geldi. "Ne oldu bana?" diye sordum. Büyük bir kaza geçirdiğimizi söyledi. O an kalbimde büyük bir acı hissettim. Peki, ona ne olmuştu? Şu hayatta kendimden çok değer verdiğim kişiye, Turgut'a. En son arabada beraber olduğumuzu hatırlıyorum, sonrası karanlık.

Ben bunları düşünürken hemşiremiz çoktan gitmişti bile. Onu çok merak ediyordum. Birden başım dönmeye başladı. Görür gibi oldum, kazaya dair bir şeyler gördüm. Gülüp eğleniyorduk. Akşam ki düğünden dönüyorduk herhalde, bizim düğünümüzden... Her şey çok güzel geçmişti oysaki. Tüm akrabalarımız, arkadaşlarımız, dostlarımız. Hep beraberdik en mutlu günümüzde. Düğün bittiğinde salondan en son biz çıkmıştık. Evimize, yeni evimize gitmek için yola çıkmıştık. Yolda yağmur başladığını ve çok gülüp eğlendiğimizi hatırlıyorum, o kadar.

Kapıdan gelen gıcırdama sesi beni düşüncelerimden çekti çıkardı. Odaya giren, beni kontrol etmeye gelen doktorumdu. Nasıl olduğum hakkında birkaç soru sorduktan sonra direkt Turgut'un durumunu sordum. Hemşire hanımla biraz bakıştıktan sonra hastanede öyle bir hasta olmadığını söyledi bana. Duyduğuma inanamıyordum. Kesinlikle yalan söylüyorlardı. Bu mümkün olamazdı. Tekrar tekrar sormama karşın doktorumun yanıtı değişmedi. Değişmeyen tek şey yanıtı değil, aynı zamanda yüzünde oluşan o hüznü ve sakin ifadeydi.

Doktorum odadan çıktığında başım tekrar dönmeye başladı. Yeniden hatırlamaya başladım. Turgut'un arabadaki güler yüzünü gördüm, bana nasıl içtenlikle gülümsediğini. Turgut çok iyi bir insandı. Oldukça saf ve temiz bir kalbi, güldükçe içimi ısıtan bakışları vardı. Onu çok seviyordum. Anneler de çok severdi onu. Onlara hediyeler alırdı bu güzel insan. Birden kendimi Turgut'a sarılmaya çalışırken gördüm. Ne yapmıştım ben? Tutamamış mıydım kendimi? Düğün beni çok etkilemiş olmalıydı yoksa yağmurlu havada araba kullanan birine sarılmaya çalışmak hiç de mantıklı bir hareket değildi. Araba sarsılmaya başladı ve sonra tamamen kontrolden çıkmıştı. Taklalar attığımızı anımsadım. Eğer kaza hatırladığım gibiyse gerçekten de çok şanslı olmalıydım. Peki ya o? Kaza benim yüzümden olmuştu. Eğer o benim kadar şanslı olamamışsa, bunu kaldıramazdım. Ya öldüyse diye düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Doktorum hastanede öyle bir hasta olmadığını söylemişti. Belki başka hastanedeydi. Olamaz mıydı? Sonradan böyle düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştığımı fark ettim. Delirmek üzereydim.

Tüm bu düşünceler kafamın içinde dönerken serumumu değiştirmek için hemşire hanım tekrardan odaya girdi. Bir sorun olup olmadığını sordu. Büyük bir umutla tekrar sordum Turgut'un bu hastanede olup olmadığını sordum. Ne de olsa en son umutlar ölür. Hemşirenin suratındaki ifade, hemşire hanım belli etmemeye çalıştıysa da değişti ve doktor beyle aynı cevabı verdi bana. Suratındaki ifadeden belliydi kötü bir şeyler olduğu. Daha da korkmaya başladım. Zaten kafamdaki düşünceler bunalmıştı beni yeterince. Bir de hemşirenin suratındaki ifadeyi görünce iyice bunalmıştım. Tüm bu düşünceler kafamda dönerken kazanın verdiği o yorgunlukla uyuyakaldım.

Ne kadar uyudum bilmiyorum. Gözümü açtığımda annem ve babam yanımdaydı. Beni görünce hem annem hem babam ayaklanarak yanıma geldiler. Her hallerinden belliydi, benim için çok korkup telaşlanmışlardı. Onları gördüğüme çok sevinmiştim. Çok rahatlatmışlardı beni. Sonra aklım yine Turgut'a takıldı ve anneme ondan haber olup olmadığını sordum. Annem bir süre cevap veremedi. Durumu anlayınca babam yanıma geldi, saçımı okşadı ve onu kaybettiğimizi söyledi.

O an nefesim kesildi, boğazım düğümlendi. En sevdiğimi, en mutlu günümüzde ben öldürmüştüm resmen. Benim yüzümdendi. O an ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elimden sadece ağlamak ve bağırarak geliyordu. Ne yapsam boştu. Ne söylesem, ne kadar bağırırsam yine boştu. O geri gelmeyecekti. Onu ben öldürmüştüm.

O ana kadar ölümün gerçekten de çok kötü bir şey olduğunu sanırdım. Ancak asıl kötü olan şey en mutlu gününde, en çok sevdiğin, beraber hayaller kurduğun kişinin elinden ölmekmiş.

KENDİME YOLCULUK

Yoğun iş hayatından bıkmaya başlamıştım, ta ki bugüne kadar; patronum bir eğitim için beni Montreal`e yollamak istediğini, detayları konuşmak için, şirketin karşısındaki restoranda öğle yemeği ayarladığını söyledi. Bu seyahat, enerjimi yükselteceğe benziyordu.

Yemek sonrası kahvelerimizi yudumlarken, üç günlük bir eğitim olacağını, yoğun geçen sezon sonrası tatil olsun diye oradaki konaklamamı bir haftalık ayarladığını söyledi. Tek sürpriz; uçuşun yarın oluşuydu.

Eve geldim, asansördeki ayna yorgunluğumun izlerini açıkça belli etse de, yapacağım seyahatin iyi geleceğini şimdiden hissediyordum.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyanmak, devamında serin bir duş ve hafif kahvaltı beni kendime getirdi. Eğitimin ayrıntılarını ve uçak biletini çantama atıp, yola koyuldum.

Aracımı havalimanının otoparkına bırakıp, bavul teslimi için sıraya girdiğimde, hemen ardından gelen genç adam katlanır bisikletiyle dikkatimi çekti. Bisikletlere duyduğum ilgiyle başladı sohbetimiz. Sıramız geldiğinde ben bavulumu bıraktım, o bisikletini. Uçuş saatine kadar birlikte kahve içtik, oradaki mağazalarda dolaştık ve uçağa geçtik.

Tesadüf eseri koltuklarımız yan yanaydı, 10 saatlik bir yolculukta bundan daha güzel ne olabilirdi ki. Sohbeta kaldığımız yerden devam ettik.

Uçağımız Montreal`e indiğinde, birbirimizin telefon numaralarını aldık ve vedalaştık.

Araç kiralayıp, şehir merkezine doğru yola koyuldum. Otele giriş yapmadan, gözüme çalınan kafede, bir yudum kahveyle bir dilim pastanın keyfimi artıracığına karar verip, aracı müsait bir alana park ettim.

Mini kafenin adı Pikolo. Pikolo flüte benzeyen bir müzik aletiymiş. Kahvemı alıp, etrafi izlemeye koyduğumda, bir çocuğun babası ile bisiklet sürerek geçtiğini gördüm. İçlerindeki mutluluk yüzlerine yansyordu. Babamla çıktığım bisiklet turları geldi aklıma; sahi, ne ara büyümüştük bu kadar? Yoğun iş temposuyla, içimdeki çocuğu ne kadar da ihmal ettiğimi fark ettim ve üzüldüm kendime.

Kız arkadaşımı aradım, ikimiz için birer bisiklet almasını söyledim. ‘Acaba bu kez ne geldi aklına’ der gibi gülümsedi ve ‘oldu bil’ dedi. Mutlulukla yemeye devam ettim pastamı.

Bir haftalık Montreal tatilime sevinirken, bir an önce yaşadığım şehre, İstanbul’a dönüp, kız arkadaşım ile yapacağım bisiklet turlarının tadını çıkarmayı düşünüyorum.

Tolga ŞERBET 10/C

KUTSAL AMAÇ

Çocuklar... Çok güzel futbol oynuyorlardı. Aslında beş numaralı formayı taşıyan çocuk ile tanışmak isterdim. Nasıl rakip takımın yarısını otuz saniyede geçebildiğinin sırrını öğrenebilmek... Rakip elemek... Bunu bana biri öğretmişti. Abim... Çok merhametli, fedakâr, uzun boylu, esmer kahramanı. Hayatımdaki idolüm. Evet, belki şimdi yanımda olamıyordu ama kesinlikle idolüm olması için daha fazla beraber vakit geçirmemiz gerekmiyordu.

“Bilge, Bilge... Bilge orada mısın?”

Ani bir refleksle sesin geldiği yöne doğru döndüm. O kadar hızlı dönmüştüm ki az kalsın dengemi kaybedip düşüyordum. “Nerelere daldın sen yine?”

Televizyonda Sanal Gerçeklik Seti ile ayrı evlerden aynı oyunu oynayan çocukları izlerken aklıma abim gelmişti. Zaman, her şeyin ilacıdır diyorlar. Katılmıyorum. Zaman sadece bize acıyı gizlemeyi öğretiyor. Benim aynı abimin acısını kalbime gömmem gibi. Ama fazla etkili olmamış anlaşılabilir. Futbol maçını görünce aklıma takım kaptanı olarak okulu adına kazandığı kupayı kaldıran idolüm canlandı gözümde. Lena bunu anladı ve biraz kendimi iyi hissetmemi bekledikten sonra “Hadi gidelim.” diyerek çıkışa yöneldi.

Cumartesi sabahı eskilerin yaptığı gibi en sadık dostum ayrıca ev arkadaşım olan Lena ile tenis oynamayı çok seviyorum. Artık herkes sporlarını SGS yani Sanal Gerçeklik Seti ile yapmayı tercih ediyordu. Onlara göre tesislere gidip gelmekle zaman kaybediyordum, bunun yerine bir maç daha yapabiliyordum... Aslında tesis hiç uzak sayılmazdı. Böyle düşünenlere çıkınca alışveriş yaptığımı da söyleyince “Bilge sen de âlem kadınsın valla. E sipariş ediyorsun, beş dakika sonra istediklerin kapında.” diye çemkiriyorlar. Ben rakibimin gözlerinin içine bakıp gözdağı vermekten, elini sıkıp tebrik etmekten ya da sayı kazandığımda onun pişman ve hırslı yüzünü görmekten mahrum bırakan bir maçı neden yapayım? Benim için maçın skoru kadar maç anında yaşadığım duygu demeti de önemli. Bu derin düşüncelerden tesisten çıkıp güneşli havayı görmemle sıyrılıyorum.

Eve doğru yürümeye başladık. Lena'nın bugün boş günüydü ama benim hastaneye gitmem gerek. Dün başarılı olmaya yaklaştığımız, benim umut beslediğim denemeyi hatırlayınca heyecanlandım, adımlarımı sıklaştırdım. Bir ülkeyi karantinaya çeviren hastalığın tedavisini bulmak benim hayattaki en büyük amacımdı. Ben çok sevdiğim bir insanı bu hastalıkla kaybetmişim, başkalarının da bu acıyı yaşamamasını istemişim.

Hızlandığımı fark eden Lena “Yarışalım mı?” dedi sanki oyuncak bebekleriyle yaptığı çay partisine davet eden küçük kız çocuğu gibi. Bu heyecanlı bakışını görünce hiç tereddüt etmeden başımı salladım. Kaldırımın yan yana hizalandık ve üçten geriye doğru saymamla ikimizde anında fırladık. Kaldırımın boş olması dolayısıyla büyük bir cesaretle vücudumdaki bütün enerjiyi ayaklarıma yönlendirdim. Yaklaşık iki üç dakikalık koşuyu bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım ama rakibimin henüz gelmemesinin verdiği coşkuyla yüzümde büyük bir tebessüm vardı. Lena da nefes nefese geldiğinde “Ben yaşlandım artık.” dedi. Lena benden iki yaş büyüktü ve kaybettiğinde hep bu mazereti kullanırdı. Yetişmem gereken bir yer olduğunu hatırlayıp Lena'yı arkamda bırakarak eve yöneldim. Olabildiğince hızlı hazırlanıp evden çıktım.

Trafiğin olmamasıyla tam zamanında yetişmişim. Hızlı bir şekilde merdivenlerden çıktım. Önlüğümü ve eldivenimi giydikten sonra laboratuvara girdim. Alya ve Eymen çoktan gelmişlerdi.

“Bir gelişme var mı? Umarım bensiz başlamamışsınızdır.”

“En son sensiz bir şeye başladığımızda kıyameti koparmıştın hani.” dedi Alya.

“Başlamadık ama geldiğine göre vakit kaybetmeden başlayalım.” dedi Eymen, yaşadığı heyecan her halinden belli oluyordu. Anladığım kadarıyla bu denemeye tek umut besleyen kişi ben değildim.

“Ben de çok umutluyum bir an önce başlayalım.”

Bu lafımın üzerine hepimiz dün kaldığımız yerden dikkatlice devam ettik. Bu iş sabır istiyordu. Sonuca çok yaklaştığımızı hissederken her şey başa sarabiliyordu ama biz uzun zamandır bunun üzerinde çalışıyoruz. Sabırla ve özveriyle... Artık çabalarımızın karşılığını bulmak istiyorduk.

“Eymen, Bilge gelin, ilacı uygulamaya başlıyorum.”

Heyecanlı bir şekilde mikroskoba baktım. Vahşi mikropların arasına yavaşça enjekte ettik sıvıyı ve bir süre sonucu bekledik. Bu sırada ben de rapor etmek için not defterimi hazırlamıştım. Beklerken sohbet de etmiştik. En sonunda heyecanla mikroskoba eğilen Eymen gördükleri karşısında bir gül misali yüzü soldu.

“Deneme başarısız.”

Defterimi kapadım. Önlüğümü ve eldivenimi bir çırpıda çıkarıp biraz hava almaya karar verdim. Yine başarısızlıkla sonuçlanan bir deneme... Bir an neden bu işi yaptığımı düşünmeye başladım.

Abim ve takımı o kadar iyi oynuyorlardı ki Brezilya'nın gençler arasında yapılan bir futbol turnuvasına katılmaya hak kazandılar. Abimin yüzündeki sevinci anımsadım. Brezilya'ya gittiklerinde meğer önüne çıkan hiçbir insana merhamet etmeyen, hepsini acımadan öldüren bir salgın hastalık yayılmaya başlamış. Bundan on iki yıl önce ben on altı yaşımdayken kendime bir söz verdim. “Başka ülkelere yayılmasını ve daha çok insanın ölmesini engelleyeceğim.” Artık benim kutsal bir amacım vardı. Abim gibi pes etmeden çalıştım, çabaladım ve tıp fakültesini kazandım. Hastalığın yayılması kontrol altına alındı ama henüz tedavi bulunmuş değil. Çoğu insan tedavi bulmaktan vazgeçti sadece kendilerine ulaşmasını diye yayılmasına çözüm geliştirdiler. Ama herkes vazgeçerse kim bulacaktı tedaviyi? İki yıldan aşkın süredir neredeyse her gün bu amaçla geliyorum buraya, her gün aynı duayı ediyorum. “İnşallah bugün tedaviyi buluruz.”

Hayır, ben abimi örnek alıyordum ve abim asla yılmazdı. Belki bugün değil ama mutlaka bir gün tedaviyi bulacaktım. Bulamasam bile arkamdan bu çalışmayı devam ettirecek kişiler için bütün yaptıklarımızı not alıyordum. En azından onlara doğru yolu bulmaları için yanlış yolları eliyordum ki bu onlara yıllar kazandırırdı.

Bu düşünceler içimi ferahlattı ve yeni bir umutla laboratuvara yöneldim...

Ayça AYDIN 10/ A

MAHKÛM

Saat 2.00'yi gösteriyordu. Arkadaşlarımla geçirdiğim güzel bir günün ardından evime dönmek için can atıyordum. Birden neredeyse kulaklarımı sağır eden bir ses duydum. Patlayan bu silah sesinden sonra ne yapacağımı bilemedim. Sesin geldiği yöne kafamı çevirdiğimde yerde boylu boyunca yatan bir kız çocuğu ve ondan koşarak uzaklaşan bir adam gördüm. Yardım edebilirdim. Yanına vardığımda kendimi titremekten alıkoyamadım. Karnı kanlar içindeydi. Yardım istemek için etrafıma bakıyordum ki, bana doğru koşan orta yaşlarda bir kadın gördüm. “Melek! Melek!” Kadın yanıma vardığında yerde boylu boyunca yatan küçük bedeninin başını elleri arasına aldı. Nabzına baktım. Ölmüştü. “Ne yaptın sen? Yaşıyor mu? Yaşıyor mu? Sana diyorum! Ne alıp veremediğim vardı? Konuşsana!” Bana bağırان bu kadını sanki yavaşlatılmış şekilde duyuyordum. Sesi boğuk ve anlaşılmaz geliyordu. Yüzünde saf öfkeyi görebiliyordum. Ben yapmamıştım ki bir şey. Yardıma gelmiştim sadece. O yapmıştı, evet, evet o yapmıştı! Arkasına bakmadan kaçan o adam! “Ben yapmadım, o yaptı. Kaçarken gördüm.” Titreyen ses tonumdan dediğim şeyi ben bile zar zor anlamıştım. Tüm mahalle pencereden dışarı bakıyordu; bana, artık ölü bir beden olan Melek'e ve annesi olduğunu tahmin ettiğim kadına.

“Gereği düşünüldü. Melek Boz'un taammüden öldürme suçunu işlediği sabit olan sanık Arda Yakut'un müebbet hapis cezası ile tecziyesine karar verilmiştir.”

Ben suçsuzdum. Gözlerimden akan yaşlarla arkamı döndüm. Annem, o da ağlıyordu. Suçsuzluğumu anlatmak için saatlerce dil döktüysem de bana inandığından şüpheliydim. Ne yapacağımı ya da kendimi nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum. Yaptığım tek şey orada öylece durmak, titremek ve ağlamaktı.

İçinde bulunduğum araba, sanki her an etrafa ateş açabilecekmişim gibi korunaklıydı. Hep filmlerden gördüğüm o heybetli kapıdan geçiyordum. İki yanımda da infaz koruma memuru vardı. Yavaşladık, sanırım gelmiştik: Ümraniye Kapalı Cezaevi İnfaz Kurumu.

Buz gibi duvarları geride bırakarak yanımdaki diğer dört mahkûmla bir odaya girdik. Üstümüz arandı. Bize bakan 12 çift göz eşliğinde içeri girdik. Koğuşun ağası olarak nitelendirilen adam kendini tanıttı. Kemal'miş adı. Kemal, biz yeni gelen dört kişiye suçlarımızı sordu. Buna cevap veremezdim. Küçük bir kız çocuğunu öldürdüğüm düşünülürse burada yaşatmazlardı beni. Bana ayrılan kanepeden bozma yatağıma yerleşmek için Kemal'in yanından ayrıldım.

Herkes yataklarına kurulmuş, uyumak için ellerinden geleni yapıyordu. Kimisi tavanı izliyor, kimisi hayallere dalmış özlediği kişileri düşünüyordu. Burada olmak ne zor diye düşündüm. Dört duvar arasında, deniz görmeden, rüzgâr hissetmeden geçen onlarca yıl. Kaç saat oldu bilinmez ama herkes uykuya dalmıştı. Artık ben de uyumalıyım. tam gözlerimi kapatacakken bir ses duydum. Yattığım yere doğru yaklaşınca Kemal olduğunu fark ettim. Tuvalete gidiyordu. Bana en azından şimdilik bulaşmıyor oluşu iyiydi, herhangi bir olay yaşamadan ayrılmak istiyordum buradan. Bunlar aklımdan geçerken benimle aynı gün cezaevine giriş yapmış birini, sanırım adı Emir'di, tuvalete giderken gördüm, elinde bir bıçakla. Uyanık olduğumu fark etmemişti. Adımlarını hızlandırdı, ben de peşine düştüm. Kemal'e yaklaştı ve “Beni tanımazsın, Tolga gönderdi. Sen meseleyi biliyormuşsun.” dedi ve hiç vakit kaybetmeden bıçağı Kemal'e doğrulttu. Bunu görmemle Emir'in üstüne atlamam bir oldu. Ufak birkaç boğuşmadan sonra bıçağı uzaklaştırmayı başardım. Çevreme baktığımda bana minnetle bakan Kemal'i, sağ kolu Yasin'i ve koğuştaki diğer kişileri gördüm. İnfaz koruma memurları geldi ve Emir'i hücreye attılar.

Sabah kalktığımda Kemal bana çok iyi davranıyordu. Kahvaltıda benimle birlikte oturmuş ve sohbet etmeye çalışmıştı. Minnetini bana hiç bulaşmayarak göstermesini tercih ederdim ama olsun. Yasin'in senelerdir zar zor kazandığı “reisin sağ kolu” rütbesini, onu öldürmeye kalkan birinin üstüne atlayarak tek gecede kazanmıştım.

Görüş günü gelmişti. Güzelce giyinip ailemi karşıladım. Biraz hasret giderdikten sonra infaz memurlarının beni içeri sokması ile görüşmemizi bitirdik. Yatağıma kurulup dinlenecekken Yasin geldi. O da yatağıma oturdu ve “Kemal’e benden daha yakın olmak istiyorsun demek! Bravo, onun gözüne girdin, hatta belki bilerek sen tutmuştun Emir’i onun gözüne girebilmek için. Fakat kiminle dans ettiğini bilmiyorsun. Buraya geldiğinde neden buraya düştüğün sorulduğunda cevap vermeyip kaçmıştın. Boş durmadım ve suçunu öğrendim. Küçük, günahsız bir çocuğu öldürmüşsün. Bunu öğrenince Kemal ne yapacak acaba?” dedi. Tam bunların üstüne Kemal içeri girdi, Yasin de tüm bildiklerini anlattı. Kendimi savunmak ve suçsuzluğumu anlatmak için birkaç cümle kurmuştum ki, Kemal beni susturdu. Önce babacan bir gülüş attı, sonra bana sarıldı. “Ben kaç yıldır buradayım biliyor musun? 20. 20 yıl oldu, kimler geldi kimler geçti buradan. Artık kimin suçlu olduğunu kimin olmadığını gözünden anlarım. Sende katil kumaşı yok.” Yasin sinirden köpürüyordu. Kemal tekrar konuşmaya başladı. “Benim ablam avukattır. Çok da iyidir. Kimleri kimleri ipten aldı. Ben onunla görüşeyim, senin durumu anlatayım. Benim ona güvenim tam. Ben suçumu itiraf ettiğimden beni kurtaramadı fakat sana yardımı dokunur.” Çok rahatlamıştım. Olur da, gerçekten beni kurtarırsa buradan, ölene kadar minnettar kalırdım.

1 Ay Sonra

Kemal’in ablası Azra benim davama bakmayı kabul etmiş, cinayetin işlendiği yerde arama başlatmıştı. Maktule saplanan bıçak oradaki bir toprak yığınına gömülmüştü. Üzerindeki kurumuş kanın DNA’sı maktulün DNA’sı ile eşleşiyordu. Üstündeki parmak izlerinin benim olmadığı anlaşıldı, gerçek suçlu bulundu.

Sonunda o gün gelmişti. Kurtuluyordum buradan. Tüm koğuş arkadaşlarıma bir bir sarıldım ve bavulumu alıp bu cezaevini, yaşadığım tüm olaylarla birlikte arkamda bıraktım.

Zeynep KUZU 10/C

SERENDİPÇE

Soğuk. Oda çok soğuktu. Tıpkı o geceki gibi. Koridor çok soğuktu yürümek için. Ben de koşmuşum ama yetişememişim. Kan vardı. Yüzümde kan vardı. Yansımamda kan vardı. Aynada kan vardı. "Andaç'ın eşyaları nerede?" kirli mavi rengindeki sandalyede rahatsızca otururken o keskin bakışlardan gelen soruyla kafamı yavaşça kaldırdım. Bir anlığına alevlerin arasına gittim. Gözyaşlarım ile yanan alevlerin güzelliği korkutucuydu. "Bilmiyorum" dedim. Yalan söyledim. "Biz senin düşmanın değiliz Arin. Abini bulmamız için yardımın gerekiyor." dedi. Yalan söyledi. Odada iki yalancı vardı. Ve ikimiz de birbirimizin yalan söylediğini biliyorduk. Ve ikimiz de tarafımızı belli etmiştik. Benim bir şey söylemeyeceğimi anladı. Son bir kez daha anılarıma döndüm. Yansımama bir kez daha baktım. Kanla yazılmış notu gördüm. Ve aynayı paramparça edişimi... Tıpkı istenildiği gibi. Tıpkı abimin istediği gibi. O soğuk odadan çıktığımda biliyordum ki ben asla bu soğuktan ayrılamayacağım. Hep peşimde dondurucu bir soğuk olacak. Beni avlamak için uygun zamanı kollayacak ama göğsümde hala yanan bir alev var. Ve sönmeye niyeti yok.

Oradan çıktığımdan beri düşünüp duruyorum. Acaba onlara güvenmeyerek doğru mu yaptım? Sonuç olarak abimin bulunmasını istiyordum. Onlar da bunu istiyor. Abim onlarla çalışıyordu. Ama abim bulunmak istemiyor. Ve nedenini bildiklerine eminim. Abim kaçıyor. Kaçıyor çünkü kime güveneceğini bilmiyor. Keşke abimle daha yakın olsaydım diye düşündüm. O zaman sorunun ne olduğunu anlayabilirdim belki. Belki tüm bunlar yaşanmak zorunda olmazdı. Ama hiçbir zaman abimle iyi anlaşmamıştım. Ailem bizi hep ayrı tutmuştu. Soyumuzun tüm sorumluluğunu ona yüklemeye çalışmışlardı bunca sene. Beni ise buna layık görmemişlerdi. Beni hiçbir zaman kabullenemediler. Soyumuzdaki herkesin gölge kanı varken benim büyücü kanı taşıyor olmamı hep bir hakaret olarak gördüler. Ailemin bana verdiği tek şey soyadları ve onu bile hak etmediğimi söylediler. Ve bunca sene sonra bunu umursamıyorum bile. Ailemden uzak bir şehre gelmişim. Hayatımı, düzenimi burada kurmuşum ve şimdi her şey dağılmaya başlamıştı.

Kütüphaneye geldiğimde biraz durdum. Derin bir nefes aldım ve evime girdim. Yine kalabalık bir gündü. Bugün izinli olsam da yapacak başka bir şeyim yoktu. Belki biraz kafamı dağıtmam için iyi gelir diye düşündüm. Masanın arkasına geçip eşyalarımı bıraktım. Delfin daha gelmemişti. Rafların arasına girdim. Çok karışmış gibi durmuyordu. Geri masaların yanına döndüm. Masada bırakılan kitapları toplayıp ayırmaya başladım. Şimdiden sıkılmışım. Büyü Tarihi kitabı dördüncü rafa, Ruh Parçalayıcılar Tarihi yirmi dördüncü raf. Elime degen kitapla irkildim. Neden bilmiyorum. Normal bir kitaptı. Daha iyi bakabilmek için elime aldım. İsmi "Eski Soylar ve Varisçileri" idi. Daha önce bu kitabı görmemişim. Krem rengindeki kapağı oldukça sadeydi. Bir an ayırmayı düşünsem de hissettiğim bir bakışla duraksadım. Buraya gelene kadar kimsenin takip etmediğinden emindim. Ayağa kalkıp hafifçe etrafıma baktım. Herkes kendi işiyle uğraşıyordu. Beni fark ettiklerini bile düşünmüyorum. Yine de izlenme hissi gitmemişti.

Ayırdığım kitapları iki elime alıp yürümeye başladım. O sırada bir çift göz gördüm. Bana bakıyordu. Ve daha fazla bakamadan sertçe birine çarptığımdan dengemi kaybettim ve kitaplarla beraber yere düştüm. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken kafamı tekrar kaldırdım ama kimseyi göremedim. O sırada biri özür diliyordu. Doğru, çarptığım kişi. Onu tamamen unutmuşum. Ve kitapların halini gördüm. Tüm sayfalar dağılmış birbirine karışmıştı. Anlaşılan bir kitap oldukça yıpranmıştı. Ama bunu fark etmemişim. Kendime kızarak kalkarken uzatılan yardım elini geri çevirdim. Ve çarptığım kişiye ilk o an baktım. Uzun boylu sarışın biriydi. Ama etrafına yaydığı enerji çok tanıdıktı. Göz göze geldiğimizde ikimizin de yüzünde bir gülümseme belirmişti. Çarptığım kişi Azel'di. Eski bir arkadaşım. Oldukça şaşırmışım. Çünkü aylardır yaptığı araştırmadan dolayı başka bir şehirdeydi. Ve şimdi gelmişti. Duymuş olmalıydı. Azel ile abim eskiden iyi anlaşsalar da pek yakın değillerdi. Aralarında garip bir rekabet vardı. Lalin ve ben onları izlemekten zevk alırdık. Aklıma Lalin'in gelmesiyle duraksadım.

"Lalin'in haberi var mı?" diye sordum Azel'e. Sorduğum soru canını sıkmış olacak ki sustu. Cevap vermese olmayacağı için konuşmaya başladı. "Hayır, aslında Lalin'in haberi olmadan geri dönmek istiyorum." İşte şimdi şaşırmışım. "Ne zaman döneceksin ki?" dedim. Her an kaçıp gidecekmiş gibi duruyordu. "İki gün sonra." dedi. Duraksadım. "Neden bu kadar erken dönüyorsun ki? Hem de Lalin'e haber bile vermeden!" diye sordum. Tam ağzımı açmıştı ki düşürdüğüm kitapları hala toplamadığımı fark ettim. Bir anda hemen eğilip kitapları toplamaya başladım. Aklım neredeydi ki benim? Sohbeti sonra da devam edebilirdim. Önceliğim işimdi. Tüm kitapları toplamıştım. Ama bir kitabın sayfaları her tarafa saçılmıştı. Ben onları toplarken Azel de yardım etmişti. Şimdi onlarca sayfayı sıraya dizmem gerekiyordu. Bugün yapmak istediğim son şeydi. Azel de bunu fark etmiş olacak ki sayfaları elimden aldı ve boş bir masaya yaydı. Kitabın kapağını ise ortaya koydu. Tam olarak ne yaptığımı anlamamıştım. Masanın karşısına geçmemi işaret etti. Hemen geçip ne yapacağımı izlemeye başladım ki tek başına yapmayacağını anladım. Ellerimi uzattım. Nazikçe tuttu. O sırada elimde enerjisini hissetmeye başlamıştım bile. O büyüün sözlerini zihnimde tekrarlarlarken aramızdaki duvarı kaldırdım ve birbirimizin enerjilerinde yüzmeye başladık. Hafif bir mide bulantısı gibiydi. Alışmak zordu. Ama grup büyüleri her zaman daha çok işe yarar. Biz büyüü yaptığımızda kitap eski haline dönmüştü.

Tam o sırada üstümde bir gölge hissettim. Kafamı kaldırmamla kütüphanenin tavanındaki camları gördüm, hava kararmıştı. Yine de huzursuzdum. İki keskin gözü hissedebiliyordum. Ve açıkçası korkuyordum. Azel ise zaten beni yalnız bırakmak istemiyormuş gibiydi. Sormasına gerek yoktu. Eve beraber yürüdük. Tabi ev denirse. Eski bir modeldi. Bu şehirdeki tüm evlerin tekrar elden geçirilip modernleşmesine rağmen hala birkaç tane böyle ev bulmak mümkündü. Ve oldukça ucuzlar. Ancak benim gibiler dışında pek alıcısı olduğunu sanmıyorum.

Kapıyı açarken tek düşündüğüm havanın kanımı bile donduracak kadar soğuk olduğuydu. İçeriye girerken Azel'i de içeri davet ettim. O da beni pek yalnız bırakmak istemiyor gibi duruyordu. İçeri geçtiğimizde biraz dinlenip oturduk. "Belki bu konuda konuşmak istemezsin diye sormadım ama abin hakkında konuşmak istersen seni dinlemek için buradayım." dedi. Bense sadece ona baktım ve başımı salladım. Ona hiçbir şey diyemedim.

O gece pencereden bana bakan bir çift gözü gördüğümde ona hiçbir şey söylemedim. Bilmediğim sulara yüzüyordum ve bir başkasını da benimle beraber dibe sürüklemek istemiyordum. O gece soğuğu en derinden hissettiğim geceydi. Ve bu soğuk yalnızlığın soğukluğuydu. Hayatım boyunca yalnızdım ama şimdi sanki beni bu soğuktan koruyan bir parçam eksilmiş gibiydi. Abim hep yoktu. Ama şimdi gerçekten yok. O gece bunu anladım. O gece herkese kızdım, herkesi suçladım. Ta ki sıra bana gelene kadar. O gece sanki hiç bitmedi.

Salona geri döndüm ve koltukta uyuyan Azel'e baktım. Ona anlatmalı mıydım? Bilmiyorum. Derin bir nefes aldım ve geri odama yürüdüm. Sadece bu gecenin bitmesini istiyordum. Odama girdiğimde soluk ışığın vurduğu cisim dikkatimi çekmişti. Daha yakına gelince bir kitap olduğunu fark ettim. "Eski Soylar ve Varisçileri". Bu kütüphanedeki kitaptı.

Kitabı elimde tutarken gerçekten garip bir şeylerin döndüğünü anladım. O gecenin soğukluğunda ayakta dikilirken aklımda tek bir soru vardı: Şimdi ne yapacağım?

Kitabın kapağını çevirdim ve okumaya başladım. Belki zaman kaybediyordum ama belki de bu kitap abimi bulmam için yardım edecekti. Kitap tüm soylardan söz ediyordu. Büyücüler, Gölgeler, Taklitçiler, Kan Emiciler, Ölümsüzler ve Ruh Parçalayıcılar... Tabi ki büyücülere çok değinilmemişti. Ne de olsa insanların en önemsiz gördükleri soy. Çoğu yerde hoş karşılanmıyorduk. Çok az kişi ileri seviye büyü yapabiliyordu. Gölgeler ise asil bir soy olarak anlatılmış. Herkes bu soya mensup olamazmış. Bilinen önemli gölge soylarının arasında ailemin soyunu gördüm. Herkes tarafından saygı duyulan tüm aile üyeleri gölge kanı taşıyan asil soy. Tabi ben hariç. Ben bu aileye sürülmüş lekeydim taşıdığım büyücü kanıyla. Neyse. Gölgeler karanlıkta gizlenebilirler, genellikle gölgelerde

saklandıkları için gölge ismini almışlardır. Taklitçiler ise insanların ya da nesnelere şekline bürünebiliyordu. Tabii bu durum tehlikeli sonuçlar doğurabileceğinden yönetim bazı taklitçileri izliyordu. Tabii bu görevi üstlenenler de gölgelerdi. Ölümsüzler ise en önemli soydu. Yönetimde bu soy görev alırdı. Daha önce hiç tanışmamıştım bir ölümsüzle. Ruh Parçalayıcılar hakkında pek bir şey bildiğim söylenemezdi. Sadece soylarının yıllar önce tükendiğini biliyordum. Ve insanlara zarar verdiklerini. Ama bu kitap pek de öyle anlatmıyordu. Tam olarak anlamasam da sanki Ruh Parçalayıcıların düşünüldüğü gibi olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Ama cümleler o kadar belirsizdi ki. Son cümleyle ise duraksadım. Ruh Parçalayıcıların soyunun tükenmemiş olabileceğini söylüyordu. Bunu okumamla kitabı kapattım. Tam bir saçmalıktı. Yönetim asla böyle bir şeye izin vermezdi. Daha önceleri az sayıda kalan Ruh Parçalayıcıların yönetim tarafından öldürüldüğünü duymuştum. Yaşıyor olsalardı yönetim yine peşlerine düşerdi. Ya da belki de düşmüşlerdir.

Sabah olduğunda her yerim ağrıyordu. Uyuyakalmış olmalıydım. Yavaşça kalktım ve salona gittim. Azel yoktu ve masanın üstündeki notu gördüm. Notta bir işi çıktığı ve gitmesi gerektiği yazıyordu. Açıkçası çok garip davranıyordu ve ben bununla uğraşamayacaktım. Ettiğim hızlı bir kahvaltıdan sonra üstümü değiştirip çıktım. Bugün Lalin'i görmem gerekiyordu. Abim kaybolduğundan beri bana ulaşmaya çalışıyordu ve sanırım artık onunla konuşma vaktim gelmişti. Ona güvenebilirdim. O benim en yakın arkadaşım. Umarım pişman olacağım bir şey yapmıyorumdur.

Kütüphaneye geldiğimde beklemeden içeri girdim ve masada oturan Lalin'i gördüm. Beni görmesiyle yüzünde büyük bir gülümseme oluşmuştu. Yanına gelmemle sarılması bir oldu. Ben de ona sıkıca sarıldım. Sanırım ihtiyacım olan buymuş. Sarılacağım biri. Birbirimizden ayrıldık ve oturduk. Lalin her ne kadar ne anlatacağımı merak etse de beni zorlamamaya çalışıyordu. Etrafımızda pek kimsenin olmadığına karar verdikten sonra anlatmaya başladım.

“Abimin kaybolduğu gece abim beni aradı ve gelmemi istedi. Uzun süredir konuşmadıktan sonra aramasından endişelenmiştim. O gece oraya gittiğimde kapı açıktı. Ev çok soğuktu. İçeri girdim ama abimi bulamadım. Her odayı aradım ve en son banyoya geldiğimde ise kan vardı. Aynada kan vardı. Aynada benim için bırakılmış bir büyü vardı. Abim bana bir not bırakmıştı. O gece önce kanı sildim. Sonra da abimin kıyafetlerini yaktım. Çünkü abim diğerleri tarafından bulunmak istemiyor. Kaçtığı birileri var. Ve benim için bıraktığı büyüü araştırdım. Ancak hiçbir şey bulamadım. Neye bulaştığımı bilmediğim için kimseye de güvenemedim. Ama abimi bulmam gerekiyor. Bana yardım eder misin Lalin?”

Sözümü bitirdiğimde başından beri sessiz kalmış Lalin düşünüyordu. Kafasını kaldırdı.

“Neden yönetimden yardım istemiyoruz Arin?” diye sordu. “Çünkü abimin zaten yönetimden kaçtığını düşünüyorum. Kıyafetlerini bu yüzden yakmamı istedi. Onu bulmamaları için.” dedim. “Arin, sana tabii ki yardım ederim. Sadece nasıl edeceğimden emin değilim. İstersen önce şu büyüü göster.” dedi. Lalin'in bu sözleriyle biraz rahatladım ve cebimden o gece yazdığım büyüü çıkardım. Lalin'e uzatırken esen rüzgarla sıkı tutmadığım kağıt uçtu. Ne olduğunu anlamadan kağıt havada süzüldü ve birinin ayakkabılarının yanında durdu. Orta boylu esmer biriydi. Tanıdığımı sanmıyordum.

Eğildi ve yerden kağıdı aldı. Eline almasıyla kaşlarını çatması bir oldu. Daha fazla büyüye bakmasını engellemek için hızla yerimden kalktım ve o sırada baktı. Aynı keskin bakışlar. Aynı tanıdık gözler. Olduğum yerde kalakalmıştım. Lalin de ona bakıyordu. Elindeki büyüün bize ait olduğunu anlamış olacak ki bize doğru yürümeye başladı. Aramızdaki mesafe azaldıkça enerjisini daha çok hissediyordum. Enerjisi baş döndürücüydü.

“Oldukça zor bir büyü, yapabilecek misiniz?” dedi elindeki kağıdı uzatırken. Lalin'le kısa bir anlaşmaya bakıştık ve ikimizin de aklındaki soruyu sordum. “Bu büyüü biliyor musun?” “İleri seviye yer bulma büyüü bu. Yönetim tarafından yasaklanmış bir büyü. Her büyücünün yapabileceği kolay bir büyü değildir. Ve büyüü yapabilmek için çeşitli malzemelere ihtiyacın var.” dedi. Büyünün bir

yer bulma büyüğü olduğuna mı yoksa büyü hakkında bu kadar çok şey bilmesine mi şaşırıyım karar veremedim.

Eğer abim bir yer bulma büyüğü bırakmışsa onu bulmamı istiyordur. Ama ben bu büyüğü yapabilecek seviyede değilim. Büyü için gerekli malzemeler hakkında da bir bilgim yok. Ve adımı bile bilmediğim bu yabancıнын bu kadar çok şey biliyor olması şüphe uyandırıcıydı. Lalin'e baktım ve o da farkındaydı başka bir seçeneğimizin olmadığından. O bakışları tekrar üstümde hissettiğimde ben de bakışlarımı ona çevirdim. Ona şüpheyle bakarken o ise bundan rahatsız olmuş gibi durmuyordu. "Seni hala tanımıyoruz." dedim. "Ben Batın. Gölge ve büyüğü meleziyim. Melezdi. Bu daha da şaşırtıcıydı çünkü seçim şansını vardı ve o asil bir gölge olmak yerine büyüğü olmayı seçmişti. Neden diye sormak istesem de kendimi tuttum.

"Ben Arin büyüğüüm. Bu da arkadaşım Lalin. Kendisi taklitçi kanı taşıyor." dedim ve masaya oturması için işaret ettim. Kafasını sallamasıyla masaya oturduk. Düşüncelerimi toplamaya çalıştım. "Peki bu büyüğü için hangi malzemeler gerekiyor Batın?" diye sordum. Bu soruyu bekliyormuş gibi duruyordu. "Sadece birkaç malzemeye ihtiyaç var ama bunları bulması kolay olmayacak." Devam etmesi için başımı salladım. "İlk olarak Ponera Pegrına'ya yani kan çiçeğine ihtiyacınız olacak. Bu çiçek ise sadece yeraltında bulunuyor. İkinci olarak Yenabu çölünde bulunan yalnız ağacın iki damla gözyaşına ihtiyacınız var. Ve son olarak Kılıç Mezarlığı'ndan en eski topraktan bir avuç lazım."

Batın malzemeleri saymayı bitirdiğinde bu işin düşündüğümde de daha zor olacağını anladım. Sıkıntıyla oflarken Lalin'in bir fikri var gibi duruyordu. "Kan çiçeğini nasıl alacağımızı biliyorum sanırım. Merih hala yeraltında bir görevde. Ondan isteyebiliriz." dedi. Bu fikir benim de aklım yatmıştı. Merih Lalin'in kuzeniydi ve bu konuda yardım edeceğinden emindim.

"Bunu halletmiş olsak da hala iki malzeme daha var. Aslında Azel'den de yardım isteyebiliriz." Bunu dememle Lalin konuştu. "Azel şehir dışında değil mi?" diye sorunca pot kırdığının farkına vardım. "Aslında Azel döndü. Daha yeni gelmiş bu yüzden sana söyleme fırsatını bulamadı daha herhalde." dedim. Lalin pek inanmışa benzemiyordu ama uzatmadı.

Biz tüm bunları tartışırken araya girmemiş olan Batın konuştu en sonunda. "İsterseniz bu konuda yardım edebilirim." dedi. "Neden yardım etmek isteyesin ki?" diye sordu Lalin. "Bir zamanlar zor bir durumdayken biri yardım etmek istediğinde ben de bu soruyu sormuştum. Sadece yardım etmek istediğini söylemişti. Şimdi ben de sadece yardım etmek istiyorum. Tabi isterseniz?"

Lalin ne düşünüyordu bilmiyorum ama ben başka çaremizin olmadığı farkındaydım. Bu yüzden hafifi bir tebessümle "Teşekkürler." dedim. Başka çarem olmadığı için kabul etsem de yalan söylüyordu. Şimdilik sessiz kalacaktım ama işler daha da kötüye gidecek gibi duruyordu.

Konuşmanın devamında Azel de bize katılmıştı. Lalin ona kızgın olsa da çok bir şey söylememişti. Biraz surat atsa da umursamıyor gibi duruyordu. Azel ile Lalin Kılıç Mezarlığı'na gidecek, ben ve Batın ağacın gözyaşını ve Merih de kan çiçeğini alacak ve iki gün sonra tekrar buluşacaktık. Yollarımızı ayırdığımızda istediğim tek şey bunun işe yaramasıydı.

Batın ile çöle gitmek için yönetimin kontrolünde olan araçların birinde gidecektik. Normalde bu araçları kullanmak için gerçekten iyi bir sebebin olması gerekir ama bir araştırma bahanesine inanmaları da garipti. Tabi ne normaldi ki?

Bu kısa zamanda az da olsa Batın'ı tanımaya başlamıştım. Kendisine hala güvenmesem de ondaki bir şey aklımı çeliyordu. Gözlerine bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Gözleri öyle güzeldi ki... Ve öylesine tanıdık ki. Bu rahatsız ediciydi. Kendisi ileri seviye büyüğü yapabilecek kadar yetenekli bir büyüğüydü. Benim de eskiden olmak için çabaladığım şeydi. Ama bu hedefe oldukça

uzak olduğumu düşünmüştüm. Ama sanırım yapabiliyordum. Tüm bu olaylardan sonra çalışmaya devam edebiliyordum.

Çölün üzerinde ilerlerken artık bir şeyleri yoluna koyabileceğime inancım tamdı. Abimi bulacağıma inanıyordum. Ve artık ne yapacağımı biliyordum.

Durduğumuzda geldiğimizi anladım. Çöl tamamen ıssızdı. Anlaşılan çöller çoğu insanın ilgisini çekmiyordu. Yalnız ağacı bulmamamız ise zor olmadı. Koskocaman çölde kolayca göze çarpıyordu. Ağaca yaklaşmaya başladık. Ve daha önce düşünmediğim bir şeyi fark ettim. Ağacın gözyaşını nasıl alacağız?

Batın'a baktığımda sorumu sormama gerek yoktu. Cevaplayacağını sandım ama ilerlemeye devam etti. Ben ise geride kalıp izlemeye başladım. Kocaman dallarıyla muhteşem bir ağaçtı. Batın ağaçla arasında mesafe kalmayınca dek devam etti. Durdu. Bir damla gözyaşı akıttı ağacın köklerine ve gözlerini kapadı. Kendine geldiğinde yanıma geldi. "Yapman gereken şey ağaçla enerjini birleştirmek ve ona bir damla gözyaşı vermek. Seni duyabiliyor. Ona kalbini ağırlaştırıran bir olayı anlatmalısın." dedi.

Düşündüm. Benim kalbimi hangi üzüntüm ağırlaştırıyordu? Ağaca yaklaşmaya başladım. Kendimi bildim bileli kısacık kesilmiş saçlarımı düşündüm. Ne demişti, ağaç beni duyabiliyordu. O zaman anlatayım.

Tüm aile soyumuz kızıl. Herkesin gür parlak kızıl saçları var. Ve herkes zaten gölge kanı taşıyordu. Benim de uzun kızıl saçlarım vardı. Her gün onları tarar, büyüyünce kuzenlerimin saçları kadar güzel olsun isterdim. Büyü gücümü yeni keşfettiğim zamanlardı. Saçlarımın yeteri kadar güzel olmadığından yakınmış ve kendi başıma saçımı düzeltmeye çalışmışım. Ve o sırada büyü gücümü keşfetmişim. Saçımın bir tutamını siyaha boyayarak. Bu olduğunda ağlayarak annemin yanına gitmişim. Nasıl olduğunu bilmediğimi açıklamaya çalışıyordum. Hala annemin bakışı aklımda. Neler olduğunu anlayınca benden tiksindir gibi bakmıştı. O gün tüm saçımı kısacık kesmişti. Ve her uzadığında defalarca kesmişti. Her seferinde ağlayıp yalvarsam da her seferinde kesmişti. O bir tutam siyah saç hala duruyor kısacık saçlarımın arasında. Ailemden ayrı da olsam saçlarımı uzatmaya cesaretim olmadı hiç. Benim kalbimdeki ağırlık bu işte: O bir tutam siyah saç.

Bir damla gözyaşı ağacın köklerine karıştığında geri çekildim. Batın yanıma geldi. Hiç bana bakmadı. Yere eğildi ve bir şeyi aldı. Ağacın köklerinin arasından çıkan bir yaprak. Bizim verdiğimiz iki damla göz yaşına karşılık kendi gözyaşını bir yaprağın içinde vermişti. Yani burada işimiz bitmişti. Batın arkasına bakmadan yürümeye başlamıştı. Ben de arkasından yürümeye başladım. Açıkçası onun kalbini ağırlaştırıran üzüntüyü merak ediyordum ama sorsam söylemeyeceğine emindim.

Araca bindik ve geri dönmeye başladık. Az kalmıştı. Abimi bulmaya az kalmıştı. Ben bunları düşünürken Batın konuştu. "Eğer abini bulamazsak hayatına devam edebilir misin?" diye sordu. Sorduğu soruyla şaşırdım. Bunu beklemiyordum ve açıkçası bunu düşünmemek için çok çabalamışım. Sanırım sessiz kalacaktım bu sefer. Batın benim konuşmayacağımı anladığında tekrar konuşmaya başladı. "Simurg kuşu efsanesini duymuş muydun daha önce?" Başımı olumsuz anlamda salladım ve anlatmaya başladı.

"Efsaneye göre, kuşlar, sultanlarını bulmak üzere toplanıp yola çıkarlar bir gün... yol uzun, yolculuk zordur.

"Aşk denizi"nden geçerler önce..."

"Ayrılık vadisi"nden uçarlar..".

"Hırs ovası"nın aşp, "kıskançlık gölü"ne saparlar..".

Kuşların kimi aşk denizi'ne dalar, kimi ayrılık vadisi'nde kopar sürüden...

Kimi hırslanıp düşer ovaya, kimi kıskanıp batar göle...

Yolculuk bittiğinde, Kaf dağı'nın ardına sadece 30 kuş varabilmiştir.

Sultanları Simurg'u bulamazlar orada...
Sonunda sırrı, sözcükler çözer:
Farsça "si", "otuz" demektir.
"Murg" ise "kuş"...
"30 kuş", anlar ki, aradıkları sultan, kendileridir.
Ve gerçek yolculuk, kendine yapılan yolculuktur.”

Batın anlatmayı bitirdiğinde kafamı çevirdim ve düşünmeye başladım. Kalan yol boyunca kimse bir şey söylemedi. Bense Batın'ın ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalıştım. Abimi bulacaktık. Bulmak zorundaydık.

Batın'la kütüphaneye gelene kadar da konuşmadık. İçeri girdiğimizde Lalin, Azel ve Merih bir masada oturmuş bekliyorlardı. Yanlarına gittik ve herkesin yüzünden anlaşılacağı üzere herkes gergindi. Büyünün işe yarayacağı bile belli değildi. Herkes getirdiği malzemeleri masanın üzerine koydu ve geri çekildi. Bu malzemelere ek Batın cebinden bir de pusula çıktı. Ve derin bir nefes alıp işe koyuldu.

Önce bir kabın içine konulmuş toprağa kan çiçeğini ekti. Bunu yaparken ona verdiğim büyüü okuyordu. Sonra ağacın iki damla gözyaşıyla çiçeği suladı. Ve son sözleri söylediğinde çiçekten bir damla kan aktı pusulaya ve her tarafını kaplamaya başladı. Kan giderek azalıyordu. Tamamen bittiğinde ise Batın pusulayı gösterdi ve “Pusulayı eline al ve dokunurken abimi düşün. Pusula sana yolu gösterecektir.” dedi. Onu dikkatle dinledim ve dediklerini yaptım. Çalışıyordu. Pusula yolu gösterdiğinde gitme vaktimiz gelmişti. Tüm yolu giderken sadece abimi bulunca ne yapacağımı düşünüyordum. Merih arabayı sürüyor ve ben nereye gideceğini söylüyordum. Arkada oturan Batın ise oldukça sessizdi ve yaydığı enerji huzursuzluk vericiydi. Nedenini bilmesem de ona soramıyordum. Abimi bulduğumda her şey netleşecekti. Bu yüzden çok umursamadım Batın'ı.

En sonunda pusula dönmeye başlayınca gelmiş olduğumuzu anladım. Tam arabadan inecekken Batın'ın sesiyle duraksadım. “Kimse arabadan inmesin. Orada ne olduğunu bilmiyoruz. Önce ben gidip kontrol edeceğim.” dedi. Dediği mantıklı olsa da tek gitmesine izin verecek değildim. Merih de benimle aynı fikirde olmuş olacak ki arabadan Batın'la indi. Her ne kadar onlarla gitmek istesem de Merih izin vermemişti. Biz arabada beklerken içimde gerçekten kötü bir his vardı. Aradan geçen her saniyeyle daha da geriliyordum. Abim tam oradaydı ama ben gidemiyordum.

Bir anda elimdeki pusula yanmaya başladı. Ben bir anda dışarı çıkmamla beraber bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum. Bu yüzden eve koştum. Azel ile Lalin'in de arkamdan geldiğini hissediyordum. Kapıyı açtığımda hemen ileride yatan Merih'i gördüm. Hareketsizce yatıyordu. Ben olduğum yerde kalırken arkamdaki Lalin çığlığıyla Merih'in yanına koştu. Ben ise abimi düşünüyordum. Hemen koridorun sonuna koştum. Görmeyi beklediğim son şeyi gördüm. Abimin kanlı bedeni üzerindeki Batın'a baktım. Hayal kırıklığı yüzümün her parçasına işlemişti. Onda bir şeylerin yanlış olduğunu bilsem de bunu tahmin edememiştim. Batın'a neden dercesine baktım yüzüm yaşlarla dolarken. O sırada aklımda hiç dikkate almadığım bir söylenti vardı. Ölümsüzlerin aslında doğuştan gelen bir soy olmadığı, Ruh Parçalayıcıları öldürerek bu gücü kazandıkları söylentisi. O kadar saçma gelmişti ki hiç düşünmemiştim üzerine. Ama şimdi bu olayı açıklayabilecek tek açıklama buydu.

Abim aslında bir Ruh Parçalayıcıydı. Ve yönetim bunu fark ettiğinde peşine düşmüştü. Abim de kaçmış ama olanları bana anlatmak için arkasında not bırakmıştı. Batın ise başından beri beni izliyordu. Yardıma muhtaç olduğum anda gelmiş ve ona güvenmek zorunda kalmıştım. Sırf ölümsüzlük için abimi öldürmüştü.

Ben Kaf dağının tepesine kadar gelmiş ancak aradığımı bulamamıştım. Çünkü bulmam gereken bendim. Ve şimdi intikam tutkusuyla bu yolculukta kendimi bulmuştum. Batın kaçarken bense planlarımı yeni kuruyordum.

Bilge ARGUN 10-D

SIRADAN BİR GÜNÜN GECESİ

Uzun günün sonunda eve dönmüştü. Ceketini astı, ellerini yıkadı, kıyafetlerini değiştirdikten sonra bir bardak kahve için suyu ısıtmaya başladı ve o çok sevdiği kitabını almak için odasına döndü- iyi bir kahve güzel bir kitapsız gitmezdi ya- odasına girince yılların yorgunluğu göz halkalarında birikmiş, bitmek tükenmek bilmeyen çabasının gayesini monotonluk okyanusunda kaybetmiş bir adamla karşılaştı, evet gördüğü aynadaki yansımasından başkası değildi. Sahiden ne içindi bunca çırpınış?

Neden dün gece o hiç sevmediği patronunu memnun etmek için gece 3e kadar raporunu tamamlamıştı, neden bu uykusuz haline rağmen her gün topuk sürüyerek gittiği işi için kalkmıştı, peki neden o Karamsarlık yuvası otobüse yetişebilmek için koşmuştu ki çok mu istiyordu o içinde bir mutlu insanın bulunduğu bile muamma olan taşıta binmeyi, peki ya o buz gibi nezakete ne demeli? Her sabah günaydın diyenler veya hapsurunca çok yaşa diyenler sahiden de onun çok yaşamasını veyahut gününün aydın olmasını istiyor muydu ki? Yoksa bu sözcükler de diğer her şey gibi sahte miydi? beton ormanları kadar soğuk onlar kadar duygusuz muydu? Ya o doktora ne dese iyiydi? damarlarındaki tıkanma dolayısıyla o çok sevdiği piposunu içmesi yasaklanmıştı, neden kimse ona tatmin edici 5 yıl mı yoksa içindeki o tamamlanmamışlık hissiyle 30 yıl mı yaşamak istediğini sormamıştı? Bir de insan mutlu olmak için yaşar, der dururlar! diye söylendi huysuzca.

Toplumun ona dayattığı amaçlar da neydi öyle? Daha uzun yaşam mı istiyordu yoksa insanlar tarafından normal karşılanmayı mı? Belki de yalnızca daha fazla para istiyordur. Hayır! Bunların hiçbiri, onun hayatı boyunca tek ve yegâne bir arzusu olmuştu: mutlu olmak. Para mı onu mutlu edecekti oysa ne kadar evsiz görmüştü ki omzunda hiçbir sorumluluğun olmamasının verdiği özgürlükle huzuru bulan, kendi parasının köpeği olmuş bir CEO olmanın huzuru getirmeyeceği pek kesindi. Peki ya uzun sağlıklı bir ömür? Belki de buydu mutluluğun sırrı? Ne saçmalık mutlu olmak için mi yaşıyorduk yaşıyor olmak için mi? Eğer onun hayatındaki tek tük keyiflerinden birisini elinden alacaksa ne anlamı kalmıştı ki ölümle buluşmasını geciktirmenin? Sonuncusu ise belki de içlerinden en saçma olanı diye düşündü, ilk hangi aptal karşısındakinin umursamaz selamından gerçeği perdeleyen övgüsünden, iyi dileğinden mutlu olmuştu ki? İnsanı asıl mutlu eden şey kelimelerin nezaketi değil ardındaki kendi adına duyulmuş sevinç, kendisi için endişelenen bir sestti.

Bu düşünce kargaşasından sonra titreyen elleri kitabına uzandı ve mutfığa yöneldi oradan kahvesini ve üst rafa koymuş olduğu piposunu çıkardı, görünüşe göre ne o doktor ne de tıkanmış damarları artık umurunda değildi, keyifle piposunu yaktı, kahvesinden bir yudum aldı, o çok sevdiği kitabın ilk sayfasını açtı, derin bir nefes aldı ve okumaya başladı. Belki kitabın sürükleyiciliğinden belki de onlarca kez okumuş olmanın verdiği güvenden ötürü kitap göz açıp kapatıncaya kadar bitmiş gibiydi. Kalktı ve kitabı her zamanki yerine yerleştirdi ve saate baktı 23.49, sahi ya bugün onun doğum günüydü o bugün 51 yaşında olmuştu, gerçi artık bunun bir önemi yoktu, yatağının yanındaki çekmecedden eski silahını alıp içine bir mermi taktı.

Ayberk GÜRSES 10 / D

SON RESİM

Neydi bu derin keder duygusu? Neden hiç olmadığı kadar üzgün hissediyordu? Artık insanları anlamak bu kadar zor muydu yoksa zor olan kendini anlamak mıydı? Kafasında bin bir düşünce ile oturmuştu tuvalin karşısına. Elinde tuttuğu fırçayla tek bir darbe bile atamamıştı tuvale. Öylece etrafa bakıyordu. Köpeği de sahibinin duygularını hissetmişçesine sessizce yatıyordu. Sanki küçücük çocuğun elinden en sevdiği oyuncak alınmış gibi ne yapacağını şaşırılmıştı. Oyuncak değildi belki elinden alınan ama onun da değer verdiği bir şey alınmıştı. Duyguları... İnsanlarda yaşadığı izlenimleri tuvale yansıtmakta oldukça başarılıydı. Yaptığı resimleri sergileyecekti ama son resmi yapmak için deniyor, bir türlü olmuyordu. Yapmak istediği tablo karşısına çıkmıyordu.

Sıkıntıyla oturduğu yerden kalktı. Pencereyi açıp temiz havayı içine çekti. Soğuk yavaş yavaş içine işledi. İliklerine kadar titreyince pencereyi kapatıp odasına geri döndü. Önceden yaptığı tabloları tek tek incelemeye başladı. Her birini bir heyecan içinde yapmış, insanlarda keşfettiği gizemlerle kendinden geçmişti. İnsanlar onun için çözülmemiş bulmacadan farksızdı. Her insan yeni bir maceraya atılış... Belki bir yolda belki bir otobüste belki de oturduğu kafede gördüğü biriydi tablodakiler. İzinleri olmadan resimlerini yapmaması lazımdı ama eğer birisi ortaya çıkarmazsa insanlar çevresindeki güzelliklerin farkına varabilir miydi? Her biriyle tesadüfen karşılaşmıştı. Zaten her şeyin tesadüf olanı güzel değil miydi?

Daldığı düşüncelerden köpeğinin iniltisiyle sıyrıldı. Elindeki tabloyu kenara bırakıp köpeğinin yanına gitti. Köpeğini kaldırmaya çalıştığında bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Köpeğini kaptığı gibi evden çıkması bir oldu. Arabaya atlayıp en yakın veterinerine gitti. Veteriner köpeği muayene etti, üzgünce kafasını sallayarak odadan çıktı. Tekrar geri geldiğinde köpeğin uzun zamandır hasta olduğunu ve neden daha önce getirilmediğini sordu. Bir cevap gelmeyince köpeğin birkaç saati kaldığını söyleyip gitti. Köpeğinin hastalanması kendi suçuydu. Eğer daha önce fark etmiş olsaydı bunlar olmayacaktı. Köpeğinin yanına gidip kendini sandalyeye bıraktı. Herkes gibi köpeği de bırakıyordu onu. Sürekli kafasını okşayıp onu çok sevdiğini söyledi. Kalabildiği kadar yanında durdu. Gerekli işlemleri halledip ölen köpeğini alıp eve gitti. Bahçedeki bir yeri kazıp yavaşça köpeği oraya koydu. Üstünü toprakla örtüp bir süre daha orada kaldı. Gözyaşlarını silip evine girdi.

Dağınık olan yerleri topladı, her yeri düzenledi. Aylardır yazmadığı günlüğüne bugün her şeyi yazdı. Yatağına yatıp uyuyabildiği kadar uyudu. Kalktığında yemeğini yiyip oturdu. Sanki matem her yerdeydi. İçindeki keder yerini sessiz bir boşluğa bırakmıştı. Buruk bir berraklık zihninde yerleşti. Artık yapması gereken tabloyu biliyordu. Ayağa kalktı, paletine boyları koydu, fırçayı eline aldı, tuvalin karşısına oturdu. Yıllardır yanından en fazla bir saat ayırdığı köpeğin kendi yüzünden ölen insanın duygularını başarabildiği kadar tuvale yansıtmaya çalıştı. Köpeğinin son resmini büyük bir özenle yapmaya başladı bu aslında köpeğinin değil kendisinin yaptığı son resim olacaktı. Son resim en matem, en duygulu, en gerçekçi resmiydi.

Şevval ÇINAR 10-C

YALNIZLIĞIN GÜRÜLTÜSÜ

Soğuk... Yavaş yavaş vücudunu ele geçirmeye başladı. Uğuldayan sesler kendini saklamaya çalışsa da açık veriyor, çok uzaktan ama baş ağrıtıcı bir takım anlaşılmayan konuşmalar kulağına geliyordu. Bu sesler rahatsız etti onu, gitsinler istedi. Sessiz bir yerde olmak isterdi, kimsenin olmadığı, güneşli bir yer. Saçlarından yüzüne doğru tatlı ama orada yalnız olduğunu belirten ılık bir rüzgâr essin sonra şu yıllardan beri buranın yaşanmışlıklarıyla olgunlaşmış ama edindiği birikimlere göre daha genç duran ağacın altına otursun. Oturdu da... Bir süre etrafa baktı, elini uzatıp güneşin o can veren ışığını kolunda gezdirdi. Sonra ağaca yaslandı. Ağaç onu anladı, ona yardım etti. Ama ikisi de biliyorlardı, o ağacı da istemiyordu, büsbütün yalnızlık ruhunu sarsın istiyordu. Ağaç bunun üzerine onu saygıyla karşıladı ve ruhunu derinlere gömdü. Evet, artık yalnızdı. Bu çorak ama güneşli yerde, ağacın ruhsuz kabuğuna bir kez daha iyice yaslandı ve yalnızlığın hüküm sürdüğü bu yerde, düşünceleri onu ele geçirdi ve zamanın hiç ayak basmadığı topraklarda düşüncelerine dalıp gitti...

“Hanımefendi, hanımefendi; iyi misiniz? Bir şeyiniz yok ya?” Uğuldayan sesler normal cümlelere dönüştü. Başına bir ağrı dalgası saplandı. Gözlerini açması da biraz uzun sürdü. Her açmaya çalıştığında gözleri ona itaat etmiyor, sanki açılacakları zaman korkunç şeyler görmekten korkuyorlardı. Ama bir süre sonra nihayet kontrol ona geçti ve gözleri zorla iş yaptırılan iki köle gibi yavaş yavaş da olsa ona boyun eğdi ve etrafı görmeye başladı. İlk başta baktığında, renkler birbirine karışmıştı sanki. Daha sonra ayrılıp şekilleri oluşturdular, yüzleri... Birkaç insan ona merak ve endişe karışımı duygularla bakıyordu. En önde de orta yaşlı, giyiminden ve yeni tıraş edilmiş suratından da anlaşıldığı üzere memur olduğunu tahmin ettiği bir adam vardı. Hala kendine tam olarak gelememişti. Ama adamın biraz fazlaca yakın olduğunu fark etti. Yüzü ister istemez rahatsız olduğunu ifade eden bir şekil aldı. Adam bunu anladı ve biraz geri çekildi. Adamın bakışlarını kaçırmamasından da belli olduğu üzere verdiği rahatsızlık yüzünden utanmıştı. Ama yine de gözlerindeki merak, kaygı ve yardım etme isteği silinmemişti. Bir daha sordu ona bakarak. “Hanımefendi, iyi misiniz?”. Bu sefer de cevap veremedi ama en azından gözleriyle onayladı. Bunun üzerine adam biraz daha rahatladı, etrafındaki topluluğa da “Tamam, bir şeyi yok. Geri çekilin yahu!” gibi emirlerle onları dağıttı. O ise, o an vücudunu hareket etmeye zorluyordu. Yavaş yavaş doğruldu, ona yakın dükkânlardan birinden su istendi. En sonunda kalkmayı başarınca yanındaki herkese iyi olduğunu ve hastaneye gitmek istemediğini defalarca kez açıkladı. Ve en sonunda kendini boş bir yolda, yalnız başına yürürken buldu. Ne olmuştu? Nasıl olmuştu da sokağın ortasında pat diye bayılmıştı? Bu soruların hiçbirisine tek bir cevap dahi veremiyordu.

Dar sokaklardan yavaşça geçiyordu. Eski püskü binaları ve tenhalıklarıyla bu sokakları seviyordu. Evine gidecekti. Ev deyince güldü içinden. “Evmiş...” diye geçirdi içinden. Ev dediği yer küçük, normal evlerin tuvaletinden biraz daha büyük bir oda(bu oda hem salon hem yatak odası ve ek olarak küçük bir tezgâh ve ocak olduğu için mutfak yerine geçiyordu.) ve bir de odanın sonunda küçük bir banyo. Tek iyi tarafı sessiz olmasıydı. Zaten pansiyon tarzı bir yerde kaldığı için o kadar küçük bir odayı kiralayacak kadar yalnız ve maddi açıdan kötü genellikle tek başına kalmış, huzurevine yollanmamak için elindeki üç kuruş parayı da bu yıkık dökük yere veren, yaşlı insanlar vardı. Bir de ne olduğu belirsiz orta yaşlı ya da 30’larını geçmiş bir iki kişi vardı. Hepsisi de kendi hallerinde insanlar olduğu için bir sıkıntı yoktu. Ama şimdi o kasvetli ve rutubetli yere gitmek istemiyordu. Hava daha kararmamıştı da. Niye eve gitsindi ki? Zaten gidecekti her türlü, şimdise... Nereye gideceğini bilmiyordu ama yolda karar verecekti. Böylece eve giden yolu bırakıp rastgele bir kaldırımında yürümeye başladı. Sanki bütün insanlık bugün onun yalnız kalması için karar almış da evlerinden çıkmamışlardı. Bu yüzden bugün daha bir güzel gözüktü yüzüne. Dar sokaklardan caddelere geçti. Arabaları gördü ve canı sıkıldı. “Neyse yine de تنها normale göre.” diye düşündü. Caddeden geçerken bir park gördü. Gülümsedi. Uzun zamandır yeşillik görmüyordu. Park bütün o yeşillikleriyle gözlerine bir ziyafet çektiriyor ve onu cezbediyordu. Ayakları onu sürükledi, öyle ki; parkın içinde gezdiğinin bile yeni farkına vardı. Birkaç çocuklu anne ve spor kıyafetleriyle koşan bir çift gördükten sonra başka insan görmemeye başladı. Anladı ki park bir orman büyüklüğünde ve o parkın çok derinlerine gelmişti. Sadece üstünde yürüdüğü yol haline getirilmiş toprak ve yanında ağaçlar vardı. Bütün bu manzara ve ağaçlar onu çok mutlu ediyor, bir çocuk gibi bir o tarafa bir de diğer tarafa bakıyordu. Sanki sadece bir tarafa bakarsa diğer taraftaki ağaçların, kuşların küseceğini düşünüyordu. Böylelikle parkta, gözünde doğanın merkezi olan bu yerde, fark etmeden bolca zaman geçirdi.

Artık yavaşlamıştı. Yine eski haline dönmüştü. Yanında olan nesnelere umursamıyor, bir nevi görmüyor, sadece kendi kafasındaki düşüncelerle baş başa kalıp gözlerine bir perde çekiyordu. Bu istemsiz olan bir şeydi onda. Ama birden

durdu. Solundaki bir ağaca yanaştı ve tekrar durdu. Yavaşça ağacın soğuk kabuğuna elini değırdi. Aklına hayalindeki ağacı geldi. O çorak ve sıcak yerde tek olan ve sırtını ona yasladığı ağaç... Parktaki ağaca baktı, baktı ve şöyle düşündü: “ Benim hayalimdeki ağaç olsan ne olurdu sanki?”. Ağaçlar konuşamaz bilirsiniz. Yani en azından kendi kendilerine yapamazlar bunu. Genellikle bir rüzgâr aracılığıyla konuşurlar çoğu zaman. İşte o anda da belki tesadüf belki değil, bir rüzgâr esip geçti. Ama hayalindeki rüzgâr gibi ılık ve tatlı değildi bu, soğuk ve sertti. Sanki karşısındakine hayatın bütün acı gerçeklerini dökmek istermiş gibi. Ve bu rüzgârla beraber ağaç aklındakini dile döktü: “O hiç var olmadı ki...”. Bir an durdu. Sonra acı bir gülümseme yayıldı dudaklarından. “Biliyorum.” dedi. “Biliyorum, onu hiç göremeyeceğim. Kim başkası için ruhunu derinlere gömer? Geçici de olsa, ölümün kucağına atılır ki? Kim bunu yapar kim? Böyle bir fedakârlığı kime, hangi çıkarla yapar? Kim sırf yanındakiyle kalmak için ölümün sessizliğini kanun yapıp, ruhunun, geri almak üzere de olsa, zincirlerini kırıp bedenini hapishanesinden çıkarır ki? O ruhun geri geleceğı de meçhul, senin üzerindeki ölüm tozunun kalkacağına da... Hayır, öyle bir ağaç hiç var olmadı, olmayacak da. Kabullenmek bizi mutlu yapmaz...”.Durdu, derin bir nefes aldı. “Ama... Ama devam etmemizi sağlar. Yaşamda da tek gerekli olan budur.” Sözüünü bitirdiğinde ağaca baktı. Ağaç cevap vermedi. O da vermesini beklemiyordu zaten. Yola ağır adımlarla devam etti. Yürümeye devam edince bu parkta her şeyin birbirinin aynısı olduğunu fark etti, ya da o an ona öyle geldi. Doğanın bütün canlıları susmuştu, rüzgâr da esmiyordu. Yine düşünceli adımlarla yolda ilerledi. “İlginç...” diye düşündü. Bu koca yalnızlığın içinde kafasında ne çok gürültü vardı!

Gamze AYDOĞAN 10/B

YAPBOZ PARÇALARI

Sabah 08.45

Dedektif Arthur her sabahki gibi çok yorgun uyanmıştı. Geçen haftalarda babasının ölümü onu derinden etkilemişti. Kalan tek aile ferdini de kaybedince bu aşılamaz bir üzüntü çığı olmuştu. O zamandan beri böyle yorgun uyanıyordu. Uyuduğu onca saat günün yorgunluğunu bir türlü alamıyordu. Saate baktığında dokuza çeyrek kaldığını görünce bir hışımla yataktan kalktı. Üstünü giyindikten sonra bir dedektifi dedektif yapan paltosunu alıp kapıya yöneldi. Büroya vardığında herkesi selamlayıp odasına geçti. Herkes tarafından sevilen biriydi Arthur. Tek başına, müstakil bir evde, standart bir yaşam sürmekteydi. Odasına gider gitmez bir cinayet soruşturması gelmişti bile. Arkadaşlarıyla beraber olay yerine gidince kurbanın otuzlu yaşlarda bir doktor olduğunu öğrendi. Doktor vahşice katledilmişti. Cesedin göğüs kısmı kanla kaplıydı. Birden fazla kez kalbine darbe aldığını herkes rahatça söyleyebilirdi. Katil, cesedi çalıştığı hastanenin arkasındaki arsaya atmış ya da orda öldürmüş olmalıydı. Cinayet arsaya atılan çöpleri ayıklayan bir evsiz tarafından bildirilmişti. Dedektif kendi kendine adama acıdı. Çalıştığı hastaneyi öğrenince babası ve babasının ölümünden sorumlu doktor aklına gelmişti. Babasını risk taşımadığını söylediği bir kalp ameliyatı diyerek alıp hatası yüzünden ölüsünü geri getirmişti. Babası içinin huzursuz olduğunu ve ameliyata girmek istemediğini söylemesine rağmen Arthur'un -babasının iyi olmasını istediği için- ettiği ısrarları üzerine kabul etmişti. Bunları biraz düşündükten sonra olay yerinde gezinmeye başladı. Arsada yer yer çöpler olduğu için adli tıp neredeyse hepsini almak zorunda kalıyordu. Cesedin en yakınında bir sigara paketi vardı. Dedektif kendisinin de kullandığı sigara paketini görünce her ne kadar az içmeye çalışsa da nefesine engel olamayıp bir sigara yakmak için elini paltosunun geniş cebine attığında paketin yerinde olmadığını fark etti. Paltosunun cebinden düşmüş olduğunu düşündü. Çünkü ne koyarsa koysun cebinden kaynaklı olarak kolayca düşebiliyordu. Arabasına gidince arabaya düşmüş olma ihtimaline karşın arabayı kontrol etmesini kendine tembihledikten sonra adli tıpçılardan birinin yanına gidip bilgi almak istedi. Adli tıp uzmanı delil varsayılabilir her şeyi adli tıpa yolladıklarını söyledi. Geriye doktoru araştırmak ve sonuçları beklemek kalıyordu. Babasını kaybettiği için odaklanamayacağını bilen iş arkadaşları, doktoru kendileri araştırabileceklerini söyleyip isterse evine gidebileceğini de söylediler. Arthur yorgun ve hiç uyumamış gibi hissettiği için eve gitmeyi kabul etti. Eve gidip biraz kestirdikten sonra gelişmeleri almak için Dedektif Simon'ı aradı. Adli tıp, cinayet silahının sıradan bir bıçak olduğunu doğruladı. Yaklaşık on sekiz santimetre uzunluğunda olduğu varsayılıyormuş. Doktoru araştırdıklarında ise kimseyle problemi olmadığı ve kendi halinde bir adam olduğunu öğrenmişler. Böyle birini kim neden öldürür ki diye düşündü Arthur. Biraz kafa dağıtmak için film izledikten sonra uyumaya karar verdi.

Gece 03.42

Genç doktor habersiz bir şekilde uyuyordu. Sanki çok para kazanmıyormuş gibi evine kamera ve alarm takmaması büyük talihsizlik olacaktı onun için. Katilimiz camdan bıçağıyla beraber doktorun odasına girdi. Dünkü gece gibi karşısındaki doktora nefretle bakıp başkasının da kanına bulanmış bıçağı defalarca kadına sapladı. İşlediği ikinci cinayet değilmiş gibi yine ustalıklı delil bırakmadan gecenin karanlığına karıştı.

Ertesi sabah 08.00

Arthur alarmın sesiyle beraber küçük bir çocuk gibi oflayarak yataktan kalktı. Rutin işlerini hallederek evden çıkmak için ayakkabısını eline aldı. Ayakkabısı nemli gibiydi ya da ona öyle gelmişti. Dün dönerken yağmur yağmış mıydı ki? Sahi her zamanki unutkanlığım işte diyerek evden çıktı. Büroya vardığında bir kahve alıp masasına geçti. Masasına yeni dosya gelmesi on dakikayı

almamıştı. İşte biri çözülmeyen diğeri gelen cinayetler... Arkadaşlarıyla birlikte olay yerine gittiler. Kurban genç bir doktordu. Şaşırtıcı kısım dünkü cinayetteki doktorla hastaneden dolayı tanışık olmaları. İkisi de aynı hastanede çalışıyorlardı. Adli tıpa gerek kalmadan görülen tek şey ise yine kalbine defalarca kez bıçak saplanmış olması. Seri bir katil ortaya çıkıyor diye düşündü Arthur. Neler bulduklarına bakmak için adli tıp uzmanının yanına gidince paketlerden birinde çakmak gördü. Biraz daha yaklaşıncı üstünde yunan mitolojisindeki yedi başlı ejderha Hydra motifini gördü. Kendi çakmağını görünce ani bir refleksle ceplerini yokladı. Çakmağı yerinde göremeyince kendi kendine neden aynı çakmaktan başkasında da olmasın ki diyerek çakmağını evde bıraktığını düşündü. Adli tıp yarına kadar anca sonuçlanırdı. Olay yerinde yapılacak ekstra bir durum olmayınca eve gitmeye karar verdi. Eve gider gitmez babasının yadigârı çakmağı aramaya başladı. Evin altını üstüne getirdiğinde yine de çakmağı bulamayınca kendine kızıp üzüntüyle evden çıktı. En son babasıyla gittiği kulübeye, gitme kararı aldı. Torpido gözündeki kulübe anahtarını yoklayıp arabayı çalıştırdı. Kulübeye vardığında kapıyı açıp içeriye girdi. Paltosunu portmantoya asacakken portmantonun önünde yerdeki kanlı eldivenleri gördü. Olduğu yerde kalakaldı. Biraz kendine gelmek için su içmeye mutfağa girdiğinde ise tezgâhtaki kanlı bıçağı görmesi her şeyi anlamasına yetti.

Aslında Arthur babasının ölümünden kendini suçlu hissettiği için ikinci bir kişilik geliştirmişti. Vicdanını rahatlatmak için geliştirdiği bu kişilik doktorların babası gibi kalbinden dolayı ölmesini sağlayarak suçluluk duygusunu yenmeye çalıştı.

Arthur aradığı katilin kendisi olduğu gerçeğini algılayınca ne yapacağını bilemedi. Kafasında dolaşan bir sürü sorudan çalan telefonla sıyrıldı. Adli tıp uzmanı Lopez arıyordu. Telefonu korkarak açtığında Lopez dedektifi büroya gelişmelerle ilgili çağırıldığını söyledi. Asıl çağırma nedenini bilen Arthur yapacak bir şey olmadığı için büroya gitme kararı aldı.

Yol boyunca aslında neden uykusuz hissettiğini, sigara paketini, ıslak ayakkabısını ve çakmağı anlamıştı. Yapbozun parçaları yerine oturmuştu. Şimdi ise tüm bunların cezasını çekmeye hazır. Büroya varınca tutuklanmayı beklemesine rağmen Lopez, Arthur'u odasına çağırıp çakmaktaki parmak izinin ona ait olduğunu ve kadımla aralarında bir şey olup olmadığını sordu. Arthur anladığı kadarıyla olanları Lopez'e anlatınca Lopez, Arthur'un yeni bir kişilik geliştirdiğini anladı. Yapılacak tek şey Arthur'un destek alması ve geri kalan hayatını hapiste geçirecek olmasıydı.

İrem ÖZMERAL 10/E

YENİDEN DOĞUM

Tina karanlık bir yerde gözlerini açar. Hiçbir şey göremiyordur, etrafına bakınır. Aniden uzakta bir ışık belirir. Durumu garipsemeye başlar çünkü bu ışık, kaynağı olan bir ışığa benzemiyordur. Onun aslında bir ışık değil tanımlayamadığı bir cisim olduğunu anlar. Evet, orada bir cisim vardır. Belki bir ev, belki bir masa, belki de bir insan! Bunları düşünürken aynı zamanda cisme doğru yürümeye başlar. İlerledi, ilerledi ve bulduğu cisim bir kapıdır. Ardından kırmızı bir ışık saçılan bir kapı... İşte o kapının üstünde kanla yazılmış bir yazı vardır. Tina yazıyı okur, orada bir soru vardır. Yeniden doğmak için hazır mısın? Nihayetinde Tina kapıyı açar...

Tina bir hastanede gözlerini açar. Etrafına bakınır. Bir kişi görür. O kişi Tina'ya doğru sıcak bir gülümseme ile yaklaşır. Tina ayağa kalkar ve hafif kilolu olan kadına doğru yürümeye başlar. Kadın hafifçe eğilir ve Tina'ya bir soru yöneltir: "Yeniden doğmak için hazır mısın?", Tina cevap verir: "Evet.". Doktor onaylar ve onu bir odaya götürür. Elinde 3 serum ve bir iğne tutan doktor odaya girer ve Tina'ya rahatlamasını söyler. Biraz konuştuktan sonra elinde tuttuğu iğneyi Tina'ya vurur.

Tina kapıyı açar ve "Ne oldu? Neredeyim ben? Ben mi? Ben kimim?" Aniden bir fısıltı işitir. "Çok yazık. Daha dediğini yapmaktan aciz. Sana diyoruz, yeniden doğ!" Tina şaşırır. Aniden her yer kararmaya başlar ve üzerinde büyük bir ağırlık hisseder. Bağırmaya başlar. "Ne yapıyorsunuz? Acı çekiyorum. Amacınız beni öldürmek mi?" Doktorlar ses vermez. Tina bağırmaya devam eder. En sonunda doktorlar dayanamaz ve bağırmamasını söyler. Ardından bir doktorun ağzından şu sözler çıkar: "Yeniden doğmak için hazır mısın?" ardından hepsi tekrar eder. Yeniden doğmaya hazır mısın? Yeniden doğmaya hazır mısın? Yeniden doğmaya hazır mısın? Tina'nın göğsü sıkışır ve yaklaşık 1 saat sonra kusmaya başlar. Tüm bu yaşananlara rağmen doktorlar sadece bekler. 2,3,4,5 saat... En sonunda kalkarlar ve Tina'yı sardıkları örtüyü kaldırır.

Tina uyanır, karanlık yerededir, tanıdık bir karanlık... Etrafına bakar ve uzakta bir değirmen görür. Oraya girer. Ortada var olan bir yapı dikkatine çeker. Yaklaşır, önünde bir yazı vardır. "EŞYA" yazıyordur o yazıda. Eşya Tina'ya fısıldar: "Sor..." Tina şaşırır fakat aldırılmaz ve sormaya başlar:

- Ben neredeyim? Burası neresi?
- Olmak istediğin yerdesin.
- Ne demeye çalışıyorsun? Neden buradayım?
- Yeniden ve bizim için doğacaksın.
- Siz kimsiniz?
- Zamanı geldi...

Tina tam konuşacakken bir anda dili tutulur. Konuşmaya çalışır fakat nasıl konuşulacağını hatırlayamaz. Bildiği her şeyi bir bir unutmaya başlar. Unutmakla kalmaz. Hafızası yabancı anılarla dolmaya başlar. Bir süre sonra tüm benliğini kaybeder. Evet, artık o Tina değil bambaşka bir insandır. İnsan mıydı? İnsanın ne olduğunu hatırlıyor muydu? Ortam sessizken bir anda eşya konuşmaya başlar.

- Evet, artık hazırım.

"Deneyler işe yaradı mı?" der doktorun teki. Tüm doktorlar toplanmış, gözleri denekleri Tina'nın üzerindeydi. Tina'nın gözleri açılmaya başlar. Doktorlar Tina'ya sorular sorar. Aldıkları cevap ise sadece bebek ağlamasıdır. Doktorlardan birisi sırttır ve ağzından tek bir kelime çıkar: "Sıradaki..."

Emre DURSUN 10/E

YAZAR PSİKOLOG

Psikiyatr Kliniği Avcılarda güzel bir binaydı. Benden önce buraya kimlerin geldiğini neler anlattığını düşününce anlık bir ürperti geldi. Danışmadaki kadına rozet ve arama izni gibi gerekli şeyleri gösterdikten sonra sonunda işe koyulabilecektim. Odada genel olarak gri ve beyaz tonları hâkimdi. Hastaların uzanıp konuştukları yatak ve yanında kadının onları sabırla dinlediği koltuğu vardı. Sağ tarafta duvarla beraber bir kitaplık vardı. Herhâlde Melis Hanım'dan sonra buraya gelen psikiyatrist odada büyük şeyleri değiştirmemiş olacak ki iki sene önceki dava fotoğraflarına benziyordu. Ben gene de kitapların odanın ve birkaç şeyin fotoğrafını çekip odadan ayrıldım. Az daha unutuluyordum danışmadaki kadına yönelip Yusuf Özkan diye bir hastayı tanıyıp tanımadığımı sordum. Kadının bana karşı olan alaycı bakışları beni epey bir rahatsız ettikten sonra sonunda soruma cevap verdi. “E beyefendi az önce girdiğiniz odanın hastası olur kendisi.”

Kafam baya karışmıştı. Tesadüf deyip geçilmeyecek bir şeydi bu. Ya da bir şeyler bulmak istediğim için ben mi abartıyordum? Her neyse danışmadan adamın numarasını baya zor bir şekilde aldıktan sonra tekrar karakolun yolunu tuttum. Yoldayken Dilek Hanım'ı arayıp müsait bir zamanda konuşmamız gerektiğini söyleyip ertesi gün için onunla randevu ayarladım. Akşam ezanı okunurken karakola vardım. Yorucu gündü diye düşünürken beni en çok yaracak şeyi göz ardı ettiğimi fark ettim. Bugünkü nöbeti onunla tutacaktık. Yani elbette beraber oturup nöbet tutmayacaktık ama karakoldaki sayılı insanlardan birinin Buket olması beni germeye yetiyordu. Her zaman açık bıraktığı sarı saçlarını bu defa günün yorgunluğundan olsa gerek zarif bir topuzla toplamıştı. Elinde kahvesi ile gene dikkatleri üzerine çekmeyi başarıyordu. Kahveyi pek sevmezdi. İlk buluşmamızda "Çay insanıyım ben." demişti. Zaten evliliğimiz boyunca da ocakta çayımız hiç eksik olmazdı. Yine dikkatimi dağıtmıştı bu kadın. Gene beni benden almıştı daha fazla düşünmeyip yazar psikoloğumuzun defterini incelemeye devam ettim. Yüz hastasından sonra defterde neler olduğunu görmek için baya sabırsızlanıyordum. Tıpkı kitabın ilk kapağında olduğu gibi gene bir sayfa ve tek söz bu defa söz Tolstoy'a aitti. “İnsanları yalan söylediklerinde dinlemeyi severim. Çünkü olmak istedikleri ama olamadıkları insanları anlatırlar.” Tek sayfada yazan bu söz sanırım kadının neden psikoloji okumak istemesiyle ilgili bir şeydi. Bir sonraki sayfaya geçecek gücü kendimde bulamadım çünkü göz kapaklarım adeta kapanmak için çırpınıyordu. Saate baktığımda nöbetin bitmesine yarım saat kaldığını fark edince yavaş yavaş eşyalarımı alıp eve gitmek için koyuldum. Karakol ile ev yakın olduğu için yaklaşık on dakika sonra kendimi uykunun güzel kollarına teslim edebilmişim.

“Evet, hâkim bey bunun gibi daha bir sürü sayfa var. Hastamız şizofreninin yanı sıra disosiyatif kimlik bozukluğu da bulunduruyor yani biz buna bir sürü karaktere sahip olma da diyebiliriz. Bakınız günlüğünde görebileceğimiz üzere kendini kalıplandırdığı Komiser Ali ile adeta psikoloğu olan benim ölümüm üzerine kendi çapında dedektifçilik oynadığını görüyoruz. Aynısını daha önce de yapmıştı. Kendisini Buket adındaki hemşiresinin eşi olarak görüyordu. Hâkim bey adamın cidden çok büyük sorunları var ve bunlar deli raporunun heyetimiz tarafından verilmesine yeterli. Ama ne olursa olsun öldürdüğü insanların da cezasını çekip çekmeyeceği size kalmış.” Çok gerilmiştim. Bu adamı aylardır takip ediyor tedavilerini yapmaya çalışıyorduk. Tam düzeldi derken çok farklı bir karakterde ortaya çıkıyor başka bir sorunla beliriveriyordu. Hastanın psikiyatristi olarak ifademi verdikten sonra kliniğime geçmek için yola koyuldum. Adamın yüzü, hareketleri cidden beni en derinden etkileyen, en çok uğraştıran hastamdı ama bu defter de kapanmıştı. Adamı herhangi bir ruh ve sinir hastalıkları hastanesine yatıracaklar herkes yoluna devam edecekti. Şimdi ise benim yapmam gereken tek şey vardı. Hastanın kaydını tutmak.100:Yusuf ÖZKAN.

Nur Pelin YAKUT 10 / A

ZOR

Sadece gövdesiyle başladı şu yalan dünyaya. Geride kalmıştı elleri, ayakları. Onun ellerinin ayaklarının bittiği yerde muhtaçlığı, çaresizliği acizliği başlıyordu.

Her şeyim olan camekânda uyandım. Başlamıştı gene maratonum. Her günkü gibi günümü camekânda oturup köydekileri izleyecektim. Belki bugün beni ziyarete gelirdi. Fettah Benim köydeki tek arkadaşımdı. Ellerimin ve ayaklarımın olmayışından korkmayan tek çocuktu. Bunları düşünürken yengem içerden bağırdı " yoğurt mu, peynir mi? " hiç bekletmeden yapıştırdım cevabı " yoğurt " . Annem öldükten sonra yengem gelmeye başlamıştı. Her sabah gelir kahvaltımı verir, kirli çamaşırlarımı yıkar sonra kendi evine geri dönerdi. Kollar olmayınca yemek yemek çok heyecanlı oluyordu. Aslında her tarafa döktüğümden birazda yorucu oluyor. Her taraf bu sefer yoğurt olmuştu oysaki dün her yer peynirdi.

Çığlıklarla uyandım. Kahvaltı yaptıktan sonra uykuya dalmışım. Hava kararmıştı, ne kadar zamandır uyuyordum ben? İstemsizce dönmüştü kafa karşımdaki duvarda bulunan saate fakat ben okula gitmemiştim ve saatin nasıl okunduğunu saati bilmiyordum. Biraz sonra kapı yavaşça açıldı. Yengem gelmiştir diye düşündüm çünkü yengem gelince tepsiyle yemek getirdiğinden kapıyı yavaşça açardı ama bu seferki tahminim yanlış olmuştu. Bu sefer elinden gelen babamdı. . Tepsiyi önüme bıraktı ve bana yemek yedirmeye başladı. Babam daha önce sadece bir kez yemek vermişti bana ondada döktüğüm için dayak yemiştim o gün bugündür babam yedirmezdi. O gün bana yemek yedirmesini garipsemiştim. Bana yemek yedirirken konuşmaya başladı " Şehre gideceğiz " bana bunu söyledikten sonra geri kalanını dinlememiştim Şehre daha önce hiç gitmemiştim. Aslında köyden çıktığımda söylenemezdi.

Motor sesi böldü uykumu. Yemek yedikten sonra gene uykuya dalmışım. Kapı açıldı gelen Fettah'tı içeri, babamın yanına giriverdi. Babamla bir süre konuştuktan sora yüzüme bile bakmadan hızla kapıyı çarparak dışarı çıktı. Bu Fettah ' ıh yapacağı şey değildi. Çok sinirlenmiş olsa gerek. Fettah motoruna bindikten sonra hızla evin önünden ayrıldı!

Fettah evden ayrıldıktan sonra babam aceleci bir tasviri içine kıyafet bıraktığı çantayı kabinin yanına atıp beni arabamla evin önüne bıraktı. Kapının önünde babamı bekliliyordum. Babam hemen evden çıktı ve arabamı iterek yola kadar gittik. Köyden şehre ya özel bir araçla yâda işte bizim gibi yola çıkıp geçen minibüslere uzunca bir süre bekledikten sonra binerek gidilebilir. Minibüs bizi son durağa yani nokta denen yere kadar götürdü. Nokta aslında bir polis kontrol noktasıymış. Kimliklerimiz kontrol edildikten sonra belli bir süre yol boyu gidip araç değiştirdikten sonra babamın şehir dediği yere doğru yola koyulduk.

İki yataklı bir odada uyandım. Babamla kahvaltı yapmak için bir kaç tane masa olan yere gidip kahvaltımızı yaptıktan sonra tekrar aynı odaya çıktık. Babam giyindi. Babamla kaldığımız binadan çıkmak üzere bina içinde aşağı yukarı çıkmak için kullanılan araca bindik. Binadan çıktıktan sonra epey bir yürüdük Güneş tam da gözüme vuruyordu. Hayatımda ilk defa köyden çıktım, şehre geldim ama güneş yüzünden hiçbir şey görmüyordum.

Güneş artık tam tepeye gelmişti ama biz hala istediğimiz yere gidememiştik. Biz bir araçtan inip bir araca biniyorduk son bineceğimiz araca binmek üzere yürürken babam dönüp sanki susuzluktan ölecekmiş gibi " baba su " dedim babam da bana olduğum yerde kalmam gerektiğini söyleyip uzaklaştı. Sanki ne kadar hareket edebilirdim ki. İnsan selinin arasında biri beni arabamla) kenara bıraktı sonra biri itti. Her gelen beni eski yerimden biraz daha uzaklaştırıyordu. İyi niyetli olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. En son geldiğim yer hakkında hiçbir yoktu. Babamı olduğum yerde beklerken gelen geçen bazı insanlar üzerime para atıyordu Ben onlara bir şey söyleyemeden uzaklaşıyorlardı. Sonra zaten siz gelip beni aldınız.

Aylin çocuğun ifadesini aldıktan sonra içeri geçerken komiser Ramiz ' le karşılaşır. Aylin genç ve yeni polis olmasına karşın yaşından beklenmeyen bir başarı ve olgunluk gösterir. Bunu bilen komiser Ramiz, Aylin ' i yanına çağırarak " Bugüne kadar çok haber verdim ama bu kadar bana da fazla bunu sen söyle ona babasının onu ararken öldüğünü ben söyleyemem bunu benim yapmam çok zor " dedi. Bunu duyan Aylin de sayıklamaya başlar " ZOR, ZOR, ZOR. . . "

Emin Taha ERTUĞRUL 10-E

SİSTEMATİK SUİKAST

Kendisinin devasa çarkları çalıştırmak için kullanılan küçük bir dişli olduğunun farkındaydı. Bu düzen canına tak etmişti artık, her gün bu sistemde bir köle olmak ve patronuna itaat etmek istemiyordu, kendi emeğiyle kazandığı parayla banka kredilerini ödemekten, kendi emeğiyle başkalarının cebini doldurmaktan bıkmıştı. Bu zalim satrançtaki bir piyonda ve gözden çıkarılan ilk taşlardandı. Hep şanslı birisi olduğunu düşünmüştü ancak sistem şansa yer vermiyordu. Bilinç kavramından nefret ederdi, hiçbir şeyi bilmeden ve sorgulamadan yaşayan bir insan olmayı tercih ederdi. Ama iradesi yoktu, en azından kendi inancı bu yöneydi. Ona göre özgür irade bir yanılısma, herkesin çok düşkün olduğu şu “özgürlük” kavramı bir kandırmaca, insanları kontrol etmeyi kolaylaştıran bir düzmeceydi. Şu an olduğu yeri uzun uzun düşünmüştü. Mantık kendi tarafında gibi gözüküyordu, gerçi düşünme gibi bir seçeneği olduğunu düşünmüyordu ki. Lakin bu manipüle edilmiş beyinle karar vermek zorundaydı. Bu yüzden kendisine dayatılan sistemin sonucu olarak kendisini bu kararı verirken bulmuştu. Böyle bir yaşamdansa yaşamamayı tercih ederdi.

O yüzden bu kumarhanedeydi. O yüzden bu ölüm oyunundaki altılıdan biriydi, o yüzden bu Rus ruletinde ölümü ya da yaşamı bekliyordu. Sadece bir kişi çıkacaktı ve ilk turda son tetiği çekecek kişi o idi. Oyun başladı, ilk mermi yuvası boştu. Oyun başladığından beri içinde bir şüphe vardı. İkinci turda da mermi yuvası boş gelmişti. Şu an sefilde olsa bir yaşam yaşayabiliyor olacaktı. Üçüncü elde de patlamamıştı, mermiler tükeniyor sıra gittikçe ona yaklaşıyordu. İşin ucundaki parayı düşündü. Yüz bin dolar. Kesinlikle ölmeye değer bir para değildi, gerçi süreceği yaşamın da yaşamaya değer olduğunu düşünmüyordu ki. Dördüncü kişinin de beyni duvarda değildi. Artık şanslar yüzde elli yüzde elliydi. Bir patlama sesi duyuldu, yüzüne kan sıçradı ve derin bir nefes aldı. İşin garip yanı ölen kişi hakkında bir hüznün duymuyordu. Zaten zayıf olan empati yeteneği bu oyunda yok olmuş gibiydi. İnsanlara acımasız olmayı aşıyorlar diye düşündü adam. Güçlünün hayatta kaldığı zayıfınsa süründüğü bu sistemde merhametsizliği yüceltiyorlar.

Sıradaki tur başlamıştı, Bu tur hayatta kalma şansı daha yüksekti, ikinci kişiydi. Silah ilk kişide patladı, sayıları dörde inmişti, ölen kişi düşerken cüzdanı, yırtık ceketinden düşmüştü, adamın ailesiyle bir fotoğrafı vardı, adamın ne kadar aptal olduğunu düşünmeden edemedi, neden ailesi olan birisi bu oyuna katılırdı ki, Geriye üç kişi kalmıştı, mermi silaha sürüldü ve tur başladı. Bu turda ilk oydu, silahı kafasına dayadı, oyuna başladığından beri ilk kez silahın soğuk çeliğini kafasında hissediyordu, ne kadar kendi isteğiyle burada olsa da ölüm korkusu vücudunu sardı, beyin o tetiğe çekmemek için bahaneler arıyordu, terliyor ve teri üzerinde soğuyordu, gözlerini yumdu ve tetiği çekti. Birkaç saniye boyunca gözünü açmaya korktu, sonunda hayatta olduğundan emin olduğunda yavaşça gözlerini açtı, Silah tekrar eline gelmeden patlamasını istiyordu, hatta bunun için yalvarıyordu. İkinci kişinin beyninde patlamadı, üçüncü kişi silahı kafasına dayadı, kelime-i şehadet getirdiğini duyar gibi oldu, gördüğü sahne onun için oldukça komikti, ortam bu kadar gergin olmasa kahkahalar bile atabilirdi, Bir insanın katıldığı intihar oyununda kelimeye şehadet getirmesi, neye inandığını bilmemesine rağmen öleceğini düşündüğü son anına kadar körü körüne inanması ona göre trajikomedide olarak isimlendirilebilirdi. Silah onda patlasa sevineceğinden emindi ama patlamadı, geriye üç mermi kalmıştı. Silahın kendisine patlama olasılığı yüzde otuz üçtü. İçindeki ses ölecekse bunun hızlı olması gerektiğini fısıldadı ona, o da kulak verdi. Silahı aldığı gibi ateş etti, hayattaydı, sonraki kişide hiç tereddüt etmeden tetiği çekti, sıra “yobaz” olandaydı, umutsuzca silahı eline aldı, göz gezdirdi, silahtan kaçması için hiçbir yol yoktu, tekrar kelime-i şehadet getirdi ve beynini duvarda dağıttı. N bu sefer dayanamadığını hissetti ve ağzından bir kıkırdama sesi çıktı.

Rakibi ona dehşetle bakıyordu, benzi sararmıştı. Bu oyunu ikisi içinde bitirmenin zamanı gelmişti, başlamadan önce N ilk kez konuştu: “Bunu hızlıca bitirelim, insanın kendisine ve karşısındakine işkence etmesine gerek yok.” Adamın yüzü bembeyaz kesilmişti, N emin olmamakla beraber belli belirsiz bir kafa sallama gördüğünü düşündü. N başlayacaktı, silahı kafasına dayayıp tetiği çekmesi iki saniyeden az sürmüştü, N risk almaya karar verdi ve rakibinden izin alarak bir el

daha ateş etti, kanında gezen adrenalini hissedebiliyordu, silahı adama uzattı, adamın yüzündeki soğuk teri gördü, bu işi ikisi için de olabildiğince kolaylaştırmaya karar verdi ve silahı adam almadan hemen önce geri çekti, kendi kafasına dayadı, bir el ateş etti, bir klik sesi duyuldu, klik sesini diğer iki klik sesi takip etti, silahı adama uzattı, rahatlamıştı. Vücudunun yandığını hissediyordu ama artık bir zengin sayılırdı, silahı adam eline aldı, gözlerinde korku vardı, “ölmek istemiyorum” diye bağırdı ve koşmaya başladı. Kapıya adam değil, adamın delik deşik olmuş cesedi ulaştı.

N ayağa kalktı ve parasını almak için kumarhane işletmecisinin yanına gitti. “Demek sen kazandın.” Dedi, masanın altına uzandı, N mutluluktan havalara uçacağını hissediyordu, sonunda bu sefil hayattan kurtuluyordu. Zaten hep şanslı birisi olmuştu, N parayı beklerken adam masanın altından bir altıpatlar çıkardı, bu altıpatların tüm yuvalarında bir mermi vardı. “Kusura bakma N, ancak burada tek kazanan benim” diyerek sırttı, N bir çuval dolusu para kazanmışken bir ceset çuvalına dönüşmüştü.

Kayra KARABACAK 10/C

Sarsıntıyla birlikte kendime gelmişim. Aslında saniyeler süren bu yolculuk, kendime geldiğimde uzun bir uykudan uyanmışım gibi hissettirmişti. Sersemlemişim. Gözlerimi açınca odadaki mor ışık gözlerimi kamaştırdı. Etrafıma bakındım ve içinde bulunduğum odayı inceledim. Odada hiçbir şey yoktu. Sadece beyaz duvarlar ve köşelerden bir yerden gelen morumsu ışık vardı. Aslında bir parçası olduğum topraklar şimdi bir yabancıydı. Zamanda yolculuk yaparak geldiğim bu yerde zamanım kısıtlıydı. 4 gün; 96 saat; 5760 dakika...

Kendime geldiğim fark edilmiş olacak ki bulunduğum bu ürkütücü odaya beyaz önlüklü insanlar toplanmaya başlamıştı. Tahmin ettiğim gibi bu kişilerin bilim merkezinde görevli bilim insanları olduklarını kafalarının üstündeki hologramdaki yazılardan anladım. Tabii ki beni gördüklerine şaşırılmamışlardı. Oysaki ben daha ilk dakikalarda gördüğüm hologramlardan etkilenmişim. Geleceğimi bildiklerinden bu odada beni gördüklerine şaşırılmamışlardı belki ama bekledikleri insan profiline pek uymadığımdan tuhaf bakışlarını bir süre üstümde tuttular. Yüzümün yarısının yanık olması tuhaf gelmişti herhalde çünkü onların yüzlerine baktığımda altın orana uygun yüz hatları, birbirine son derece benzer simalar görüyordum. Hatta biraz daha incelediğimde bu kişilerin insan mı yoksa robot mu olduğunu bile düşünmeye başladım. Kafamdaki düşünceleri silip bu kişilerle tanışmalıydım artık. Kısıtlı süremde yapılacak bir sürü görev vardı. Profesörlerle tanıştım. Profesör Thomas 4 günlük görevimde bana eşlik edecekti. Duvarları beyaz odadan çıktıktan sonra karşılaştığım tuhaf teknolojik aletlerin haddi hesabı yoktu. Hepsini bir bir anlatırsam da bizim günümüz teknolojisinin el verdiği kadar kullanışlı bilim merkezimizde geliştirilmiş tablete kaydediyordum.

İlk gün yerine getirmem gereken prosedürlerle ilgilendim. Gelişimin resmiyete geçmesi için Galaksi Dışı Konsolosluğuna gittim. Bu adlandırma bana tuhaf gelse de 120 sene sonrasında yaşayan bu insanların uzaydaki diğer varlıklarla iletişime geçmiş olmasından ötürü böyle bir resmi daireye ihtiyaç duyulması şaşırtıcı olmamalıydı. İlk gün bazı resmi şeyleri halledip dinlenmem için izin verilmiş ve merkezdeki odama dönmüştüm. Önümdeki üç günde her şeyi inceleyecek, verileri kaydedecektim hatta gelecekteki gelişmiş teknolojiyle her ne kadar bu benim geliş amaçlarımdan biri olmasa da yüzümün yanık kısmı uygulanacak işlemle iyileştirilecekti. Her şey derken de gerçekten akla gelebilecek ne kadar şey varsa hepsini araştırıyordum sonuçta geleceğimiz söz konusuydu kötü şeylerin önünü alıp engellemek bizim elimizdeydi.

3 gün sonra...

Bugün 120 yıl sonraki gelecekteki son günümüdü. Zaman gelmişti. Artık kendi dönemime dönmeliydim. Duvarları beyaz odaya bir kez daha ve son kez olacak şekilde girdim. Geri dönmeyi beklerken aynı zamanda burada geçirdiğim dört günde yaşadığım ve gördüğüm eşsiz şeyleri düşünüyordum. O sırada profesörlerin telaşını fark ettim. Bir aksilik olduğu belliydi. Tüm hesaplamalara rağmen gelecekte geçmişe gelecek bir şeyin yaratacağı sonsuz paradoks yüzünden geri dönemişiyordum. Bana böyle bir ihtimalin olabileceği söylenmişti fakat aklımın ucundan bile geçmeyen bu olasılık şimdi gerçekleşiyordu. Ne olacaktı? Yüz yirmi yıl sonrasında tutsak mı kalacaktım?

Gelişimin üzerinden yirmi dört gün geçmişti. Buradaki insanların yaşam biçimine, beslenme şekillerine ayak uydurmaya başlamışken yaşam için gerekli olan oksijen her geçen gün beni öldürüyordu. Geçirdiğim kazadan ötürü hasara uğramış akciğerlerim daha fazla dayanamıyordu. Dünya'nın artmış oksijen oranı zaman içinde mutasyona uğramış bu nesli etkilemese de beni yavaş yavaş öldürüyordu. Her geçen gün burun kanamalarım artıyor, derim pul pul dökülüyordu. Sonum yaklaşıyordu. Normal hayatımda tek bir parçamın bile kalmayacağı üz yirmi yıl sonrası benim mezarım olacaktı.

Bahar Didem ŞAHİN 10/E

MAVİ GÖZLER

“Evet!” diye bağırdı kardeşim Simay. Belki de hayatının en mutlu günüydü. Annemden aldığı kahverengi gözleri ışılıyordu, sarı saçları usulca omuzlarına dökülüyordu. Stresli ve gergin olsam da kardeşimin düğününde mutlu görünmek zorundaydım. Zoraki gülümsememi yüzüme yerleştirip gelenlerin arasında dolanmaya başladım. O sırada diğer kardeşim Emir’i gördüm. Sinirli bir şekilde karşısında ezilip büzülmüş duran babamla konuşuyordu. Bir şeyler yolunda değildi. Konuşmayı kesip salondan çıktılar. Peşlerinden gitmeyi düşündüğüm sırada çalmaya başlayan hareketli müzikle insanlar dans etmek için ayaklandı. Kalabalığın arasında nefesimin kesildiğinin hissettim. Sürünürcesine kapıdan dışarı adımımı attım. Babam ve kardeşim ortalıkta görünmüyordu. Ocak ayının ortasındaydık. Yağan kar ince elbisemden içeri işliyordu. O esnada salonun karşısındaki açık otoparkta onları tekrar gördüm. Emir bağırıp çağırıyor ve babamın üzerine yürüyordu. Önlerinden geçen siyah bir araba onları kaybetmeme sebep oldu. Giderek korkmaya başlamıştım. Hızlı adımlarla otoparka ilerledim. Arabaların arasından geçiyor, kötü bir şey olmamasını umuyordum. Bembeyaz kar kar üzerindeki kan damlalarını görene kadar.

Her adımında daha çok ürpermeme sebep olan damlaları takip edere ilerledim. Artık damla değil büyük lekeler halinde ilerliyordu kan izleri. Kafamı biraz daha kaldırmamla ilerde kan içinde yatan bir şey gördüm. Takım elbise içinde orta boylu bir adamdı. Korktuğum olayın gerçekleşmemiş olmasını dileyerek adama doğru cansızca ilerledim. Yaklaştıkça yerde yatanın babam olduğunu fark ettim. Yavaşça dengemi kaybettiğimi hissediyordum. Kıpırmızı yüzünde şişmiş mavî gözleri gökyüzüne bakıyordu. Dudakları, burnu, yüzünün her tarafından akan kan beyaz sakallarını kirletiyordu. Farkında olmadan burnumun ucundan düşen gözyaşı sivri çenesine damladı. Omuzlarından tutup onu sarsmak, aksi, inatçı ruhunu yeniden uyandırmak istedim. Kendi hıçkırıklarımla boğuşurken kısık bir ses duydum. Sol tarafımda duran kardeşim sayıklıyordu. Ellerinin üstünde, gömleğinde, yüzünde... Her yerinde öldürünceye kadar dövdüğü babamın kanı vardı. Kahverengi gözleri donuk bakıyor, ince dudakları hala sayıklıyordu. Lekeli ellerini sarı saçlarından geçirdiği sırada ne dediğini anladım : “O yaptı.”. Neyi o yapmıştı? O babam mıydı? Bu kadar delirmesine sebep olmuş olan neydi? Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Duygularımı bir kenara bırakıp mantığımla hareket etmem gerekiyordu. Babam ölmüştü ve bunun sorumlusu kardeşimdi. İçimdeki öfkeye hâkim olmak zorundaydım. Ona bağırarak, vurmaya, neden yaptığını açıklamasını istiyordum. Hatta ceza almalı, yaptığının bedelini ödemeliydi. Şu anda arayıp polise haber verebilir, nazik ve sevgi dolu kardeşimin bir katil olduğunu söyleyebilirdim. Düşündükçe şu an karşımda titreyen değil parmağı kanadığı için ağlayıp yanıma gelen küçük Emir canlanıyordu gözümün önünde. Ona bunu yapamazdım. Babam için yapabileceğim bir şey yoktu. Ama kardeşimim kurtarabilirdim. Hızlıca ben farkında bile olmadan akmaya devam eden gözyaşlarımı sildim. Ayağa kalkıp Emir’i omuzlarından tutup sertçe sallayarak “emir bana bak!” diye bağırdım. Tam anlamıyla kendine geldiğini hissettiğimde “Şimdi sana söylediklerimi yapmalısın, bunu kimse görmeden düzeltmek zorundayız.” dedim. Anladığını belirten bir ifadeyle başını salladı. “Burada bekle.” diyerek düğünün olduğu yere doğru koşmaya başladım. Topuklu ayakkabılarım karın içine batarak işimi daha da zorlaştırıyordu. Salona girerken lacivert elbisemi kontrol ettim. Hiçbir yerime kan bulaşmadığına emin olduğumda içeri girdim. İnsanlar hala dans ediyordu. Yüzüme sahte gülümsememi yerleştirip fazla dikkat çekmemeye çalışarak ilerledim. Servis mutfağına girdim. Kimsenin görmemesini umarak büyük çöp poşetlerinden aramaya başladım. “Yardımcı olabilir miyim?” diye bir ses duyunca yerimden sıçradım. Karşımda genç bir garson kız vardı. ”Hayır, teşekkür ederim.” diyerek daha fazla soru sormasını engellemek için hızlıca kapıya yöneldim. O sırada tezgâhlardan birinin üzerinde aradığım şeyi gördüm. Hızlıca iki tane poşet alıp dışarı çıktım. Bir an önce Emir’in yanına varmak istiyordum. Koşar gibi otoparkta ilerledim. Yanına vardığımda babamın ayakucuna oturmuş ona bakıyordu. Hiçbir şey söylemedim. Durumu nasıl toparlayacağıma odaklanmalıydım. Yapmak üzere olduğum şeyi fark edince dudaklarımın arasından küçük bir hıçkırık çıktı. Ne tür bir insan babasının cesedini çöp poşetine koymayı düşünebilirdi. Biraz ileride olan arabama gidip bagajı açtım. Poşetlerden birini bagaja geniş bir şekilde serdim. Emir’in yanına geri dönüp “Kaldır babamı.” dedim. Önce bana sonra

ürpererek babama baktı. Hiç konuşmadan onu kendisinden olabildiğince uzak tutmaya çalışarak kaldırdı. Birlikte arabaya ilerledik. Bagajı açtım. Emir babamı içeriye doğru yatırırken ön koltuktaki içinde yedek kıyafetler ve malzemeler olan çantayı açtım. İçinden Emir'in göleğini çıkarttım. "Git üzerini değiştir." Diyerek gömleği ona doru fırlattım. Kirlenmesin diye hafifçe tuttuğu gömlekle uzaklaşırken içeride yatan babama baktım. Acımasız ve muhtemelen haksız bir cinayet karşısında böyle davrandığımı görse benden utanırdı. Soğukkanlılığım beni bile ürkütmüştü. Babamın mavi gözlerine son bir kez bakıp yavaşça ellerimle kapadım ve diğer poşeti her yeri kapatacak şekilde üzerine serdim. Bagajı kapatıp çevreyi kontrol ettim. Uzaktan gelen müzik sesleri dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Ortalıkta normal görünmeyen tek şey arabaların üstünü hafif bir örtü gibi kapatan karın üstündeki kan lekeleriydi. Lekeleri çevredeki temiz karlarla gömercesine kapatmaya başladım. İşim bittiğinde yavaşça salona ilerledim. Sessizce içeri girip, boş bulduğum bir sandalyeye oturup derin bir nefes aldım. İçimden çığlık atmak, etrafımdakileri kırıp dökmek geliyordu. Babam bu şekilde davranılmayı hak etmemişti. Annemin yokluğunda bütün aileyi o taşımıştı. Düşünceler kafamın içinde gezinirken karşıda korkuyla bakan Emir'i gördüm. Ama bu farklı bir korkuydu. O... Benden korkuyordu. Son yarım saatte yaptıklarım kendimi bile korkutmuştu. Ama onun böyle bakmasına katlanamazdım. Her şeyi onun için yapmıştım. Katil olmaktan kurtulması için, onu kurtarmak için. Sabrımın taşmasına ramak kalmışken öfkemi dizginleyip ayağa kalktım. Yanına gittim ve dışarı gelmesi için başımla işaret ettim. Konuşmadan peşimden geldi. İkisini ilk gördüğüm andan beri beynimi kurcalayan soruyu sormanın vakti gelmişti. Kapıdan adımımı atar atmaz "Ne konuşuyordunuz siz?" diye sordum. Beni ilk defa görüyormuş gibi şaşkın bir şekilde bakmaya başladı. "Bunu niye soruyorsun ki ?" diye tersledi. Normale fazlasıyla dolu olan yol şu an sakin olmasa yanlış duyduğumu düşünürdüm. Ağzımı bile açmama fırsat vermeden "Sana da anlattı. İplerin de orada koptu ya zaten.". Duyduğum şey karşısında söyleyecek tek bir söz bulamadım. En sonunda "Sen neden bahsediyorsun?" diyebildim. "Hatta tam burada söyledi. Gerçekten hatırlamıyor musun?" dedi. Düşündükçe beynimde şimşekler çakmaya başladı. Zihnimde Emir'in durduğu işlemeli kapının önünde bir anda babam belirdi. Parçalar silik silik gözümün önüne gelmeye başlıyordu. Zihnimde olaylar yavaşça ortaya çıkmıştı. Babam annemi anlatmıştı. En sonunda olaylar tamamen netleşti: "Annenizle alakalı bir şey anlatmam gerekiyor." dedi babam. Sesi yavaşça titremeye başlamıştı. "Sevim Alzheimer hastasıydı ve öfke kontrol problemi vardı çocuklar. Otobüs durağında öldürülen kadının cinayetinde sorumlu olan kişinin anneniz olduğunu geç de olsa öğrenmişsiniz zaten." dedi. Evet, bunu biliyorduk zaten ama olayın olduğu yerde ne bir şahit ne de güvenlik kamerası vardı. Yıllardır içimizi kemiren tek şey onun nasıl suçlu bulunduğunu bilmiyor olmamızdı. "Yaptıklarımı gelip bana anlattı." diye devam etti babam. "Birkaç gün sessiz kaldım ama o bir katildi çocuklar, öyle biriyle büyürseniz olabilecek şeylerin riskini alamazdım." dedi. Sonunda gözyaşlarına hâkim olamayarak "Onu ben ihbar ettim." dedi. Hatırladığım olay karşısında dehşete uğramıştım. Zihnim hayatımdaki en önemli insanlardan biri olan annemin babam tarafından bizden alınmış olmasını kabul etmek istememişti. Eğer bunu bize söylediğini unuttuysam başka neler unutmuş olabilirdim?

Yalpalayarak babamın kanlar içinde yattığı yere doğru ilerlemeye başladım. Olan olayları tam ve doğru bir şekilde hatırlama gerekiyordu. Kendimi ne yaşadığıma ikna etmek istercesine "Onu sen öldürdün. Aynı annem gibi." Diyerek sayıklıyordum. Çünkü olan buydu öyle değil mi? Emir büyük bir hışımla arkamdan gelirken "Asıl sen annem gibisin!" diye bağırmağa başladı. Korkunç olayın olduğu yerin tam karşısına geldiğimde o an bir film şeridinden geçercesine gözlerimin önünde belirdi. Babamla Emir tartışırken otoparka doğru ilerlemiştik. Kendine hâkim olamayan kardeşim babama yumruk atmıştı. Yaşlı adam yere düşünce üstüne atlamış yüzü kanlar içinde kalana kadar vurmaya devam etmişti. Ne yaptığını fark edince kendinden iğrenircesine geri çekilmişti. Ayağa kalkmaya gücü kalmamış olan babam yerde yatıyordu. Önce ona sonra da kardeşime bakmış sakince babama doğru ilerlemiştim. Başucuna eğilip ellerimi yüzüne bastırdım. Geçmişimdeki tüm acıları ezercesine, annemi geri getirebilecekmişcesine zayıf burnu ve ağzını ellerimin arasına gömdüm. Ta ki bana karşı koyamayacak kadar zayıf ve yaşlı ruhu yavaşça süzülene dek. Anneme benzeyen bendim. Babamı öldüren bendim. Ben bir katildim.

Eylül Beyza GÜREL 10/ A

MENEKŞE

Gözünü rahatsız eden ışık onu uyandırdı. Saate bakınca uyuyakaldığını, okula geç kalacağını fark etti. Dakik bir insan olduğu için üç yıllık meslek hayatı boyunca hiç başına gelmeyen bu durum karşısında panikledi. Hızlıca hazırlandı. Evden çıkacağı zaman anahtarını bulamadı. “Bir bu eksikti” diye düşünüp bütün evi dolanarak anahtarı aramaya koyuldu. Bu sırada çoktan ders saati başlamıştı. En sonunda girişteki ayakkabılığın üstüne olduğunu gördü. Neden her zaman olduğu gibi eve geldikten sonra çantasına koymamıştı da buraya koymuştu ki? Kendine kızarken anahtarı almak için hızla hamle yaptığı sırada ayakkabılığın üstündeki kar küresine eli çarptı ve kar küresi yere düşüp kırıldı. Zaten küçük bir şey olduğundan ve gölgede kaldığı için onu görememişti. Temizliğe öne vermesine rağmen önündeki on dakikalık ol da hesaba katarak il dersin yarısına geç kaldığı için eve gelince halletmeye karar verdi ve hızlıca dışarı çıkıp okula gitti.

İlkokul öğretmeni idi. Sınıfa girdiğinde çocukların bağırıp çağırdıklarını, birbirlerine kâğıttan yaptıkları uçakları fırlattıklarını ve evden getirdikleri küçük oyuncak arabaları sınıfın ortasında yarıştırdıklarını görünce onların bu haline hem kızdı hem de bir oda içinde otuz mininin kendilerine kurdukları farklı farklı dünyaları görünce gülmeden edemedi. Çocukları ve öğretmen olmayı seviyordu.

Sınıfta ek sessiz duran e yerinde oturan çocuk bu sınıf yeni katılan Zeynep’ti. Herkesi yerine oturtup sınıfı sessizleştirdikten sonra ders işlemeye başladı. Sınıfı zeki çocuklardan oluşuyordu. Hepsinin algısı yüksekti ve birçoğu matematik dersini çok seviyordu. Ama Zeynep onara öre biraz daha farklıydı sanki. Üç yıldır aynı sınıfın öğretmeni olduğu için tüm öğrencilerinin huylarını biliyordu. Bu yüzden daha tanıma fırsatı bulamadığı Zeynep onun ilgisini çekiyordu.

Yorucu bir günün ardından eve döndü ve unuttuğu bir sürpriz onu karşıladı. İyi k suyu haliya gelmemişti. Eğilip cam kırıklarını toplamaya başladı. Bu kar küresi onun için değerliydi ve kırılmasına üzülmişti. Ayağa kalktığı anda ayakkabılığın üstünde, kar küresinin yerin alan boşluğa baktı. O anda gözleri eskiden kar küresinin yanında duran menekşesine takıldı. İki yıl önce ona hediye edilen u zavallı bitki, o zamandan beri çiçek açmamıştı. Haftada bir sulamasına ve araştırdığı kadarıyla ona gerekli koşulları sağlamasına rağmen bitkisinin neden çiçek açmadığını merak ediyordu. Şu an sadece yapraktan ibaret olan bitkisinin yerini değiştirmeye karar verdi. Ortalığı temizledikten sonra ilk iş onu evin en güneş alan penceresinin dibin koydu. Aslında biraz kararsızdı. Çünkü menekşelerin ışığı sevmediğini biliyordu. Zaten o yüzden eski yeri karanlıkta kalan bir yerdi. Ama “belki” diye geçirdi içinden ve tüm tereddütlerine rağmen bitkisini kodu oraya.

Günler akıp giderken sınav zamanı geldi. Çocuklar kendilerinden emin, öğretmenlerinin elindeki kâğıtları dağıtmasını beklerken Zeynep endişeli görünüyordu. Acaba bu sınavda nasıl bir sonuç alacaktı? Kâğıtları dağıttı ve sıraların arasında yavaşça dolamaya başladı. Arada ne yaptıklarını merak edip öğrencilerin kâğıtlarına şöyle bir göz gezdiriyordu. Zeynep’in kâğıdına baktığında karalamalar gördü.

Akşam kâğıtları kontrol ederken sıra onun kâğıdına geldi ve merakla kontrol etmeye başladı. Birkaç soruyu yapmaya uğraşmış, ama başarısız girişimleri sonucunda yanlış işlemlerini silmeye zahmet etmeden kâğıdın boş kalan tarafına resim çizmişti. Tüm çabalarına rağmen dikkatini bir türlü derse çekemiyordu. Derslerde kendisini dinlemeyip resim yapması yetmiyormuş gibi bunu yazılıda da yapması onu kızdırdı. Bunun üzerine yaklaşan toplantıda Zeynep’in velisiyle özel olarak konuşmaya karar verdi. Onlara kızlarının biraz daha dersle ilgilenmesi gerektiğini söyleyecekti.

Toplantı günü geldi. Sabah kalktı. Bu gün menekşesini sulaması gerekiyordu. Pencerenin önündeki çiçeğe baktı ve gözlerine inanmadı. Küçük çiçeği mor yapraklarıyla ona gülümsüyordu. Hangi ara büyüyip çiçek açtığını merak ederken içi sevinçle doldu. Onca söylemlere rağmen çiçeğinin yerini değiştirmeye cesaret ettiği için kendisiyle gurur duydu. Bunları düşünürken birden aklına Zeynep geldi. “Ya onun da olması gereken yer, olması gerektiği gibi duran yer değilse? Ya o

diğer menekşelerden farklıysa?” diye geçirdi içinden. O gün toplantıda Zeynep’in anne babasına kızlarının resme olan ilgisinden bahsetti ve bundan sonra Zeynep ile yakından ilgilenmeye başladı. Onun kursa gitmesini sağladı. Hocasının bu ilgisi karşısında Zeynep çok mutlu oluyordu ve daha istekli çalışıyordu. Artık dersleri de eskisi kadar kötü değildi.

Zaman su gibi akıp geçti. Zeynep öğretmeninin yaşına geldi. Öğretmeniyse çoktan emekli olmuştu. Zeynep’le çoktan iletişimini kesmesine rağmen gördüğü her tabloda aklına gelirdi küçük öğrencisi. Bir gün sokakta yürürken karşısına bir kadın çıkıverdi ve sarıldı. Bu kadın Zeynep’ti. Uzun bir sohbetin ardından öğrendi ki Zeynep başarılı bir ressam olmuştu. Hatta onu da bir sergisine davet etti. Merakla sergiye git. Gerçekten çok yetenekliydi Zeynep. Öğrencisiyle gurur duyuyordu. Sarı tonları kullanılarak yapılmış bir tablo dikkatini çekti. Onu incelerken imasının yanında yazan notu görünce gözleri yaşardı:

“Hayatımın güneşi olan öğretmenime...”

Elif KÖSE 10/E

NE KADAR DA GÜZEL BİR GÜN

"Ne kadar da güzel bir gün? Kuşlar cıvıldıyor, çiçekler açıyor. Senin gibi biri böyle bir günde..." Kanlanmış gözleri aniden açtı Mustafa. Ne olduğunu bile anlayamadan ellerindeki acı başına vurdu, "Neler oldu, neredeyim?" diye düşünürken başını alçak tavana vurdu ve uzun bir küfür savurdu ama konuşması ile sesler duyması da bir oldu. Daha arkasına dahi dönmeden -muhtemelen yabancı- ince bir kadın sesi "Uyandınız mı?" dedi, ne diyeceğini bilemeden arkadan başka bir ses "Tutsak ile konuşmayı kes!" diye gürlledi. Aniden irkilen kadın hemen elindeki tepsiyi parmaklıkların altından itip usulca uzaklaştı.

Yemeği alıp alçak tavanlı yatağına uzanmıştı evet şimdi hatırlamaya başlamıştı: 2057 yılında çıkan -ilk ama son olmayan- nükleer savaştan sonra nüfusun yalnızca %25'i hayatta kalabilmişti ve sıra gelen 2 ve 3. savaşlardan sonra böyle bir nüfustan dahi bahsedebilmek mümkün değildi, sağ kalan kaç kişi olduğu bilinmiyor. Dünya'nın hava şartları çıldırılmış durumda bir gün hava Sıcaklığı 65 derece olurken başka bir gün -20'yi görebiliyordu. İnsanlar yemek için birbirlerini yiyorlardı. Kendilerini korumak için cephane ve yiyecek aramak üzere eşini ve çocuklarını evde bırakıp dışarı çıkmıştı. Zorlu kışta kilometrelerce yürüdükten sonra bir su kuyusu ile karşılaşmıştı, içinde bulanık bakırimsı bir su vardı, ne kadar suya ihtiyaçları da olsa böyle bir suyu içtikleri gibi ölmeleri saniyeler sürerdi o yüzden bırakıp araştırmaya devam etti. Zorlu tipi görüşünü oldukça kısıtladığı ve hava karardığı halde 100-200 metre ilerdeki bir kulübeyi seçebilmişti. Koşar adımlar ile kulübeye girdi. İçeride birkaç mutasyona uğramış ama zararsız tarla faresi dışında kimse yoktu. Yorgunluktan bacakları titriyordu, içerideki dolaplara baktı ve dört tarihi geçmiş konserve ve sekiz şişe su bulabildi. Bulduklarına razı olup yırtık yer döşeginde birkaç saat uyumak amacı ile başını yastığa koydu ama uyandığında hava aydınlanmıştı. Ayağa kalkıp biraz esnedikten sonra dışarı çıktı. Dün geceki fırtınadan eser yoktu yalnızca bazı yerlerde 1-2 cm kar vardı onun dışında hava sıcak bir temmuz gününü andırıyordu ama o sırada dikkatini siyah-metal karışımı bir renk çekti, koşar adım o garip cismin yanına gelmişken silah patlama sesi ile irkilip aniden arkasını döndü ve kulağında bir sıcaklık hissetti. Kurşun kulağını adeta sıyırıp geçmişti, olayın şokunu atlatmasına fırsat vermeden bir kez daha patladı ama bu sefer neredeyse yaklaşmamıştı bile. Hızlıca ağacın arkasına koşup siper aldı ama farklı bir yönden bir silah daha patladı ve sol elini delip geçerek ağaca saplandı ve aynı yönden bir ses geldi "Kimsin yabancı?" ve acıdan cevap veremeyince silah bir kez daha patladı ama bu sefer hedef o değildi bilerek önüne sıklmıştı. Şoku ufak da olsa geçen Mustafa acının da verdiği öfke ile "Benden ne istiyorsunuz!" diye haykırıp 2 el ateş etti. Bir mermi yabancıнын sol bacağına, diğer mermi ise sağ göğsüne girdi ve acı bir haykırıyla yere yığıldı. Yabancıнын ağacın arkasındaki arkadaşı ise küplere binip Mustafa'nın üzerine atladı ve kolayca karşılık veremeyeceği bir duruma getirdi. Daha sonra ise yıkık dökük arabasına arkadaşının cansız bedenini ve Mustafa'yı attı ki aradan 5 dakika geçmeden araba durdu ve konuşma sesleri duydu. Dışarıdaki adam o kaba ses tonuyla birine hesap veriyor gibiydi, aralarından geçen yalnızca 3 dakikalık bir konuşmadan sonra kapı aniden açıldı ve yakasında tutulduğu gibi bir kuş gibi kafese kapatılıp ötmesi istendi ama tedavi etmeyi de ihmal etmediler -daha fazla acı çektirebilmek için-. Sorgularken hepsi arkadaşının yasında gibiydi ve en sonunda aralarından en iri olanı "Yalan söylüyor işte, bilerek vurdu" diyerek tüm gücü ile Mustafa'nın kafasına vurdu ve Mustafa bayıldı, onu orda acı çekmeye bırakıp uzaklaştılar.

Evet, yaşadığı şeyler tam olarak buydu ama hala aklına takılan son bir şey kalmıştı: Ailesi nasıldı? Bunları düşünüp dalmışken aniden kapı cızırtıyla açıldı ve iki kişi girdi. Mustafa'nın sinirli bağırışlarına rağmen onu tutup tekrardan başlamış olan dondurucu soğuğa çıkardılar ve arabanın bagajına sıkıştırıp 2 dakika sonra durup yere bıraktılar -fırlatsalar canı daha az acırdı- ve sanki yaptıkları oldukça gündelik bir işmiş gibi alçakça gülererek "Ne kadar da güzel bir gün? Kuşlar cıvıldıyor, çiçekler açıyor. Senin gibi biri böyle bir günde, cehennem dibini boylamalı!" diyerek arabalarına atlayıp kaçarcasına geri döndüler. Mustafa ise dondurucu soğuk olmasına karşın onca işkenceden sonra içini ısıtan hafif bir meltemmişçesine her şeyden, her düşünceden hatta ailesinden dahi uzaklaşıp gözlerini yavaşça kapattı ve kaçınılmaz sonu bekledi.

Umut TUNCER 10/E

SON BAHAR

Bir bahar sabahıydı. Her cumartesi olduğu gibi kütüphaneye gittim. Her zamanki yerimi aldım ve kitabımı okumaya başladım. Yanımdaki sandalyeler boştu. Saat daha erkendi, birkaç saat içinde iyice kalabalıklaşacaktı. Kitabıma dalmıştım. Gelen giden yoktu. Sonunda içeri birinin girdiğini fark ettim. Takım elbiseli bir beyefendi. Elinde siyah bir iş çantası vardı. Sessizce yürüyordu. Sonunda onu gördüğümü fark etmiş olacak ki yönünü değiştirip yanıma yaklaşmaya başladı. Upuzun bir masanın en sonunda otuyordum, duvara yaslanmıştım. Yanımdaki sandalyeye oturdu ve yüzüme baktı. Bana gülümsedi. Sanki tanıştırmışız gibi samimiydi. Sonra çantasından kitabımı çıkardı ve okumaya başladı. Yaklaşık iki saat yan yana oturup kitap okuduk.

Öğlen olduğunda eşyalarımı toplayıp kütüphaneden çıktım. Cumartesi günümün kalanını deniz kenarında geçirmek için arabaya binip gidecektim. Tam arabanın kapısını açtım ki bir el omzuma dokundu. Arkama baktım. İçerideki takım elbiseli adamdı. “Yeliz?” Adımı biliyordu. Ancak ben kim olduğumu anlayamamıştım. “Buyurun?” dedim. “Beni tanımadın mı?” “Tanıyamadım, kimsiniz?” “Fikret ben.” Şimdi anlamıştım. Lise arkadaşımı Fikret, ne kadar değişmişti böyle. O kadar yaşanmışlık vardı ki kim olduğumu anlayınca yüzümü çevirdim hemen utancımından. Şimdi yanıma güler yüzle gelmiş olması da onun kibar oluşundandı tabii ki. Zamanında çok hata yapmıştım ona karşı, unutmaması mümkün değildi. Affetmiş duruyordu, ancak yine de utanıyordum. Yüzümü aşağı indirdiğimi görünce çenemi tutup kafamı kaldırdı. Sonra sohbet etmeye başladı benimle. “Neler yapıyorsun? Uzun zamandır görüşemedik. Çok değişmişsin ama hala çok güzelsin.” Bunu duyunca yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim, ateş basmıştı o anda. “Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun. Çalışıyoruz işte. Senden ne haber?” “Çalışıyorum ben de. Bir yere mi gidiyordun?” “Deniz havası alacağım.” “Uzun zaman oldu görüşmeyeli, yemek yiyelim mi müsaitsen eğer?” Bunu beklemiyordum. Kabul ettim. Arabasıyla beni takip etti. Boğazda bir lokantaya oturduk. Sohbet çok akıcıydı. Hedeflediği gibi Ankara’yı kazanmış, üniversiteyi okuyup buraya geri dönmüştü. Ben de kendi yaptıklarımından bahsettim. Güzel vakit geçiriyordum. Onu özlemiştim.

Yemekten sonra telefon numaralarımızı aldık. Ertesi gün için de sözleştik. Ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Sürpriz olacağını söylemişti. Lise mezuniyetimizde onu sadece “Bitti.” diyerek terk etmiştim. Buna rağmen bana sürpriz yapacak olması hoşuma gidiyordu. Ertesi gün beni evimin önünden aldı. Lunaparka gittik, lise günlerimizde beraber hep yaptığımız gibi. Tüm gün eğlendik birlikte. Zaman çok güzel geçiyordu onunla. Akşama doğru birer sandviçle karnımızı doyurduk ve beni evime bıraktı. Arabadan inerken kapımı açtı ve indiğinde bana aniden sarıldı. Şaşkınlıktan elim ayağım titriyordu, karşılık veremiyordum. Ne kadar öyle kaldık bilmiyorum ama bir süre sonra geri çekilip “Özledim, görüşelim.” dedi ve hemen gitti. Mutluydum, şaşkıncım, heyecanlanmıştım da. Evime girdim. Sonraki bir haftada ne o aradı, ne ben aradım. Sonraki cumartesi yine kütüphaneye gitmek üzere evimden çıktım. Kapının önünde Fikret’in beni beklediğini gördüm. El salladım ve yanına yaklaştım. “Günaydın Yeliz. Kahvaltı yapalım mı, ne dersin?” Kabul ettim ve beraber yemeğe gittik. Yarım saat sonrasında da kütüphaneye geçtik. Arabadan indiğimizde dayanamadım, sordum. “Fikret, neden birdenbire benimle görüşmeye başladın? Her şeyi unutabildin mi? Nasıl buldun beni?” Soruları çok hızlı sıralamıştım. Elimi tuttu, “Sadece anı yaşayalım.” dedi. Bu söz içimi az da olsa rahatlatmıştı. Demek geçmişini unutmuştu ve karşılaşmamız da tesadüftü. İçeri geçtik ve yine birkaç saat durup çıktık. Daha öğlen olmamıştı. Kütüphaneden çıktıktan sonra arabaya bindiğimizde “Yeliz seninle bir şey konuşmak istiyorum. Akşam sekizde seni alsam ve sahilde biraz otursak olur mu?” dedi. Çok merak etmiştim. “Tamam.” dedim.

Evime geldiğimizde vedalaşıp ayrıldık. Buluşacağımız saat yaklaşınca hazırlanıp aşağı indim. O da geldiğinde sahile gittik ve bir banka oturduk. Uzun süre sessiz kaldık, sonra bu sessizliği ben bozdum. “Ne söyleyecektin?” Yüzüme baktı, yutkundu. Anlatmaya başladı. “Bak ben seni hiç unutmadım. Ankara’dan döneli de bir ay ya oldu ya olmadı. Senin için geldim. Ortak arkadaşlarımızı aradım yerini öğrenmek için. Bir süre gözledim seni sohbete başlayabilmek için. Her cumartesi

kütüphaneye gidiyordun. Sonunda cesaretimi toplayıp yanına geldim. Başta beni tanıyamadığımı öğrenince çok üzüldüm. Beni bir sebep söylemeden bırakıp gidişinde de böyle üzüldüm. Belki de bana hiç iyi gelmiyorsun. Ama son zamanlarımı da senden ayrı geçirmeyi göze alamam artık. Belki beni çoktan unutmuşsun, belki de başka biri vardır. Ama sana bunu söylemeden gidemem bu dünyadan. Seni her şeyden çok seviyorum.” Bu sözler karşısında dilim tutulmuştu. Deli olmalıydı, onu nasıl unutulabilirdim? Terk etmemin sebebi sadece kariyer yapmaya olan bağlılığımıydı. Kafamı karıştırmamıştı korkmuşum. Onu unuttuğum falan yoktu. Gençliğim, en güzel yıllarımdı o benim. Ancak şimdi neden böyle son günlerim dediğini anlayamamıştım. Önce ona sarıldım. Gözlerim dolmuştu. Beni unutmamıştı, benim onu unutmadığım gibi. Gözlerine baktım. “Ben de seni unutmadım. Fakat şimdi neden son günlerim diyorsun? Birlikte güzel günlerimiz olacak belki. Yoksa sen de beni mi bırakıp gideceksin?” “Maalesef yaşayacağım günler sınırlı. Kansere savaştım uzun süre. Fakat yeniliyorum artık. Hiç gücüm kalmadı. Seni son kez görmek, yanında olabilmek için geldim.” Bu sözler karşısında beynimden vurulmuş gibi hissettim. Kendimi tutamadım ve yanında hıçkırarak ağlamaya başladım. Bunun onu nasıl etkileyeceğini düşünememişim ancak kendimi tutamıyordum. Birbirimize sarıldık sıkıca. Sonra ellerimi tuttu ve “Beraber ağlayalım diye söylemedim. Son zamanlarımızı güzel geçirelim istiyorum sadece. Ne kadar vaktim var bilmiyorum.” dedi. Başımı salladım ve yüzümü peçeteyle sildim. Beraber yürüyüş yaptık önce, temiz hava aldık. Sonra güzel aktivitelerle geçirdik günümüzü. Akşam yine beni evime bıraktı ve yine sarılıp ayrıldık.

Günlerimiz güzel geçiyordu birlikte. Hafta içi çalıştığım ofise uğradı sık sık. Böyle bir iki haftamızı geçirdik. Her şey güzel gidiyordu. Fakat sonra beklediğimiz başımıza geldi. Onu 3 Mayıs akşamı kaybettim.

SENEM ÖZER 10-D

YÜZLEŞME

Meriç 24 yaşına henüz girmiş bir gençti. Meriç günümüzde insanların olmak istediği, istedikleri paraya sahip olabilecek bir meslek sahibiydi. Meriç 24 yaşına girdiği gece tek başına yaşadığı evinde yatağına gidip uyuyacaktı. Bundan sonrasını Meriç'ten dinleyelim.

Odam girdiğim zaman karşıma birden biri çıktı. Çok korktum. Ne yapacağımı bilemezken bana seslendi “Meriç, iyi ki doğdun.” dedi. Korkum git gide artıyordu. Hem adımları biliyor hem de doğum günümü kutluyordu. Sonra yüzünü bana döndü. Küçük bir çocuktuktu. Ama bir sorun vardı. O çocuk bendim. Evet bendim. Gözlerime inanmadım. Gülümseyerek “Nasılsın Meriç?” dedi. Kaba bir şekilde “Kimsin?” dedim. Sonra yüzü düştü ve bana dönüp “Keşke annemiz ve babamızın zorlaya zorlaya öğrettiği nezaketle konuşsaydın benimle.” dedi. Artık emindim, o bendi. Emindim çünkü annemin ve babamın bana nazik olmayı beni zorlaya zorlaya beni üze üze öğrettiklerini biliyor gibiydi. Sonra bir şey dikkatimi çekti. Kolunda bir yara vardı ve aynısı bende de vardı. Sonra sakince ona bakarak “Nasıl buraya geldin?” dedim. “Asıl sen nasıl buraya geldin?” dedi. Afallamıştım. Ne demek istediğini anlamamıştım. Sonra dönüp bana sordu “Cesaretin kırılmıştı çok eskiden. Ben o cesareti kırılmış çocuğum. İsteklerini, düşüncelerini, sevdiklerini veya sevmediklerini kısacası sahip olduğun her şeyin en saf en temiz haliyim. Yani çocukluğum.” dedi. Sakinleşmiştim ama aklımda bir soru vardı. Bu gerçek değil bunu ben yaratıyordum ama zihnimden geçenleri okuyordu “Bu beden benim, sen ne zamandan beri doktor olmak istiyorsun?” dedi ve duyduklarımın inanmadım. “Birazdan kapı çalacak Meriç üstüne bir şeyler al. Komşun doğum gününü kutlayacak.” Dedi ve hemen peşinden kapı çaldı. İçimi tekrar bir korku kaplamıştı. Kapıya bakmam gerekiyordu ve kapıyı açtığımda cidden karşımda komşum duruyordu. Döndüğümde korku dolu gözlerle ona nasıl bildiğini sordum. Gülümseyerek cevap verdi “Soru sorma hakkın yok. Sadece cevap verme hakkın var. Bana eskiden kendine verdiğin sözleri tutmayışın hesabını vermelisin Meriç.” dedi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kaçma fikrini düşündüm ama onu özlemiş gibi hissediyordum. “Gerçekten bu mesleğe sahip olmak istiyor muydun Meriç?” dedi. Dona kaldım. Başımı önüme eğip “Hayır, her zaman bir oyuncu olmak istemiştim.” dedim. Yaralanmış gibi bir ses çıkarttı. “Neden Meriç? Hani cesurdun, ne olursa olsun hayallerinin peşinden koşacaktın. Korkmayacaktın. Kendine verdiğin sözleri bile tutmamışsın. Utanç verici. Beni yok ediyorsun.” dedi. Kendimi kötü hissetmeye başlamıştım. “Peki, kız arkadaşınla aran nasıl? Lisede kendine verdiğin söz hani? Onu üzmeyecektin, onun sana ihtiyacı vardı. Evet, sen sormadan cevaplayayım. Sen orda 2 kişi değildin 3 kişiydin. Sen, diğer sen ve ben.” dediği anda yere düştüm. “Ayrıldık, başaramadım onu da üzdüm. Gitme demeye kal demeye cesaretim yetmedi.” dedim. Canı çok acımış olmalı ki çığlık attı ve dizlerinin üstüne çöktü. “En azından hayatında sevdiğin kişiler olduğunu söyle” dedi. Yalan söylemek istiyordum ama yapma dercesine bir bakış attı bana. Kendimi tutamadım “YOKLAR, HEPSİ GİTTİ!” dedim bağırarak. Ölüyor gibi can çekişiyordu. Gittim yanına ve sarıldım ona. Ben de ağlamaya başlamıştım. “Sen varken ben mutluydum. Her şeyi yapabiliyordum. Güçlüydüm. Ama korktum korkutuldum. Bana bir şey dayatıldı ses çıkartmadım. Cesaret edemedim. Sevdiklerimi kaybettim. Onlara gitme diyecek cesareti kendimde bulamadım. Hatta bana yardım etsin destek olsun diye yarattığım diğer ben ve en sonunda da sen. Kurtaramadım. Benden dolayı benden başka kimse yok hayatımda. Eskisi gibi yeni birini yaratacak ve onunla konuşacak kadar güçlü değilim. Özür dilerim. Herkesten ve herkese yaptıklarımın üzgünüm. Özür dilerim.” dedim. Ağlıyordum. “Üzülme senin hiçbir suçun yok. Sen de biliyorsun. Yapman gereken şey çok zor. Sistemin, ailenin, insanların senden çaldığı özgüvenini, inancını cesaretini geri kazanmak çok zordur. Senden çalınanları almak için senden çalınanlara ihtiyacın vardı. Sen dayanabildiğin kadar dayandın. Her şeye inat yaşamaya söz verdin ve hala hayattasın, yaşıyorsun. Öleceğim diye üzülme bana. Hayatında ilk ölen olmam. Tek farkı onları sen öldürdün, beni ise onlar öldürdü. Yaşama sözünü tutuyorsun ama sadece bedenle. Gülüyorsun, yalandan. Ağlıyorsun, yalandan. En önemlisi ise yaşıyorsun ama yalandan. Bugün doğum günün buna büyümek denirse tabi. Denemeyeceğini sen de biliyorsun. Şimdi gidiyorum bir daha gelmeyeceğim. Bana son kez bir söz vermeni istiyorum. Geçmişte yapmaktan korktuğun ne varsa son kez cesaret edip yapmaya çalışmanı istiyorum. Geçte olsa yapmanı istiyorum.” dedi ve birbirimize sarılıp ağlarken kollarımın arasından yok olup gitti.

Meriç bu olanları anlattıktan sonra ağlamaya başladı. Anlaşılan hiçbir Şey, hatırlamak istemiyordu. Meriç hiçbir ilaç kullanmadı çünkü eskiden sahip olduğu kişilik bölünmesini kendi başına yenebilmişti. Meriç eskiden istediği ne varsa yaptı. Oyuncu oldu. Arkadaşlarıyla ve kız arkadaşıyla barıştı. Ailesi halinden memnun olmadığından araları açıldı ama Meriç artık gerçekten gülüyor. Kendine inanıyor ve ne isterse yapıyor. Rahatça isteklerini dile getirebiliyor. Meriç bu yüzleşmeden karlı ıktı. Ancak birçok genç günümüzde cesaretini, özgüvenini kaybetmiş bir Şekilde ailesi ve sistemin isteklerini kabullenip ona göre yaşıyorlar. Artık günümüzde kimse içten gülmüyor. Gerçekten gülen birisini görürseniz bilin ki o kişi çok acılar çekmiş ve haline Őkretmeyi ğrenmiştir. Sizde en büyük yzleşmenizden karlı çıkmak için çalışın ve göğsünüzü gererek ben istediğimi yapıyorum ve bunla gurur duyuyorum deyin. Yzleşmeniz zaferiniz olsun.

Enes Batu ÖZTÜRK 10/E

ZİNDAN

Soğuk bir kış gecesi idi. Dışarıda savaşın umutsuzluğunu, yıllardır dökülen gözyaşlarımızın izlerini taşıyan sisli ve yağmurlu bir hava vardı. Gecenin karanlığında bir ses ile irkilerek uyandım yarı uyur yarı uyanık uykumdan.

Henüz birkaç saniye geçmişti ki bir ses daha yankılandı dört bir yanda. Patlayan bir bomba sesi ve onun ardından daha yüzlercesi. Savaş uçakları birer bulut gibi yağdırıyordu bombaları başımıza. Düşen her bir bomba umutlarıma bir darbe daha vuruyor, her bomba kalbime saplanmış bir hançer gibi yüreğimi dağlıyordu. O anlarda korkuyla etrafıma, korku ve panikle oluşmuş bu yürek karartan görüntülere, bakıyordum. O anda yerde hareketsiz yatarken gördüm Ali'yi. O benim sırdaşım, dostumdu. Ama artık bunların ne önemi vardı. Hayata gözlerini yummuştu çoktan. Bu sefer Ali'yi kurban olarak seçmişti bu yağmur. Az önce korkudan ve can kaygısından gelen bağırışlar, haykırışlar şimdi ağlamalara, ağıt ve feryatlara dönüşmüştü. Yağmur da ağlıyor gibi daha şiddetli yağmaya başlamıştı üzerimize. Orada bir hüznün, yas, matem havası vardı. Herkes gidişine, buralardan ayrılışına üzülüyordu. Üzülmemek elde miydi ki? Ancak biz de aynı şeyi istemiyor muyduk? Buradan, hapsoldüğümüz bu zindandan, kaçabilmek. Belki bir suçumuz da yoktu. Hiçbir şey de yapmamıştık ama yine de düşmüştük bu zindana. Ama bu zindan diğer zindanlardan farklıydı. Alışılması da mümkün değildi bu zindana. Bu zindan kan ve gözyaşı ile oluşmuştu. İçindekilerin hiç mutlu olamadığı dışındakilerin ise bunları elde edilmeyi bir zafer gibi görerek sevindiği bir zindan. Aylar geçmiş, yıllar gitmişti ama yine de aydınlanmamıştı bu zindan. Her gün yine yeni bir güneş ile uyanıyordu insanlar ama belki de bu yağmur engelliyordu bu güneşin tüm dünyaya yayılmasını. Artık savaşın biteceğine dair neredeyse kimsenin bir ümidi kalmamıştı. Artık normalleşmeye başlamıştı sanki her gün silah sesleriyle, bomba sesleriyle uyanmak, korkmak, irkilmek. Her gün ölenlerin ardından üzülme... Herkes bu savaştan acı çekiyordu birkaç kişi hariç. Her gün sözde çıkar diyerek insanları kandıranlar. Fakat artık nasıl bir çıkar, nasıl bir fayda olabilirdi? Her gün silah ve bomba sesleri... Düşen bombalardan sonra yanan yerler, yiten canlar. Onlarla birlikte benim de içim yanyor, sessizce yiten canlara ağlıyordu. Artık bıkmıştım. Daha ne kadar sürecekti bu zindandaki hayat. Bizler böyle olunca kim kazanıyordu kan ve gözyaşından başka. Artık yeterdi, bitsindi bu yangın bu kor. Her şey kalpte başlıyordu aslında. Kararmış ve siyahtan başka bir şey görmeyen bu kalpleri yeniden güneşle buluşturmak, onları aydınlatmak gerekiyordu. Yoksa dünyadaki en değerli şey bir bir gidiyordu elden. İnsanların canları ellerinden almıyordu. Hem de hiç sorulmadan. Sadece canları değil hayalleri, isimleri ve kimlikleri de bu amansız savaşta yok olup gidiyordu. Zaten savaşta kazanan olmazdı ki hiçbir zaman, sadece kaybederdi. Karşıdaki de insandı, hoşgörülü olmak gerekti. Yoksa savaş hiçbir zaman bitmezdi. Ali'nin cansız bedeninin yanından kalkıp yeniden güneşle yeni bir güne uyanmak için uykuya dalmıştım. Ancak o gece daldığım uykunun sabahı hiçbir zaman olmayacaktı.

Burak DAŞDÖNER 10-D

SIRADAN BİR SON

Sıradan bir gündü. Günlük rutinlerimden biri olarak eve gitmeden önce uzun zamandır vaktimi orada geçirdiğim kafeye uğradım. Bu kafeye gitmemin sebebi kendimi huzurlu hissettiğim yerlerden biri olmasıydı. Her akşam en az yarım saatliğine içeri girer bir kahve eşliğinde oturur kitap okurdum. Yalnız kalmak için ne kadar iyi bir yere birlikte olmak için de o kadar iyiydi. Zaten bir ailenindi. İçeriye girdiğinde aileden biri gibi hissetmemek imkânsızdı bence. Normalde tanımadığım insanlara abla abi diye hitap etmekten hoşlanmasam da Lale abla ve İbrahim abi bir başkalardı. Kafenin sahibi olabilirlerdi ama daha da fazlasıydılar. Ailemden göremediğim şefkati onlardan görmüştüm sanki. Bu durum bazen beni ailem konusunda incitse de ikinci bir ailem kadar değerliyidiler. Gerçek ailemin bendeki değeri ne kadar paha biçilemez(!) olsa da. Az kalsın unutuluyordum cadıyı. Duysa hemen küserdi bana. Mira ailenin neşe kaynağıydı resmen. İlkokula başlamıştı o sene. Öyle tatlı bir kızdı ki ama arada çokbilmiş, kendini beğenmiş veya huysuz olabiliyordu. Bu huysuzluğunun sebebini bilmesem de merak da etmemiştim hiç. Klasik küçük kız çocukları diye düşündüm. O gün de beni Mira karşıladı, geldi, sarıldı, öptüm. Lale abla içeri tarafta bir şeyler hazırlıyordu müşteriler için. İbrahim abinin olmamasına şaşırılmışım çünkü ne zaman gelsem buradaydı. Sanki bir kere bırakıp gitse kafe elinden gidecekmiş gibi bir hali vardı. Mira'ya soramadan edemedim:

-Babanı göremedim de. İbrahim abi ne tarafta ona da bir selam verseydim.

-Babam burada değilmiş, annem öyle dedi.

-Neredeymiş peki onu dedi mi?

-Dedi ama anlamadım. Şimdiye kadar halletmesi gereken bir problemi varmış ama en başında halletmediği için problem büyümüş büyümüş genç adam olmuş. Babam da problemi çözmek için iki haftalığına uzaklara gitmiş. Annem dedi ki problemi çözemeseymişiz çok kötü olurmuş hayatımıza etki edermiş üzülürmüştüz.

Dediklerinden pek bir şey anlamamıştım. Küçük bir kızdı sonuçta annesi ne kadar doğru anlayabilir ki. Sanırım finansal bir sorundur diyerek üstelemedim. Eve geçtim. Eve vardığımda gelen e-mail ise beni çok mutlu etti. Geçenlerde başvuru yaptığım eğitim merkezine kabul edilmişim. Bu da yurt dışında okuyacağım anlamına geliyordu. Gerekli işlemleri yaptım ve onayladım. Herkes gibi elime telefonumu alıp bu mutlu haberi aileme sevdiğilerime beni sevenlere iletmeyi istedim. Küçükken beni bırakıp gidenlere sevinçle bunu söyleseydim ne olurdu ki, tekrar mı beni aralarına alırlar, yeniden aile mi olurduk? Keşke...

Sonraki gün Lale ablayı gördüğümde biraz muhabbet ettik. Başvurumdan bahsettim. 2 hafta sonra yola çıkacaktım. Mira ile de konuştuk, oyun oynadık, vakit geçirdik. İki hafta öylece geçti. Sabah kalktım, evrakları valizi kontrol ettim, evi topladım, hazırlandım. Uçağım akşam kalkıyordu gitmeden önce uğramam gereken bazı yerler vardı. Kahvaltı yaptıktan sonra evden çıktım. Yolun karşısına geçip taksiye binecektim ki onu fark ettim. Bu Mira'nın arkadaşı değil miydi? Adını hatırlamaya çalıştım ama aklıma gelmedi, yanına gittim.

-Hey ufaklık iyi misin sen bakalım?

-Günaydın, sizi bir yerden tanıyor muydum acaba?

-Sanırım Mira'nın arkadaşısın. Anlat bakalım n'oldü neden ağlıyorsun?

-Mira yüzünden.

Şaşırılmışım. Tamam, bazen bencil bir kız olabilirdi ama en yakın arkadaşını ağlatacak ne yapmış olabilirdi ki? Benim sebepini merak ettiğimi anlamış olacak ki:

-Sanırım duymadınız. Ailesi Mira'yı başka okula gönderecekmiş ve artık bizimle oyun oynamasını, sokağa çıkmasını yasaklamış. Onu bir daha hiç göremeyeceğim.

Böyle bir şeyi ben de beklemiyordum doğrusu. Çocuğun yanından ayrılıp kafeye doğru yola çıktım. İşin aslını merak ediyordum. Kafeye vardığımda karşılaştığım manzara ise tahmin edilemezdi. Kafe kapalıydı. İçeriden sesler geliyordu. Yaklaştığımda ise içeriye net bir şekilde görebiliyordum. Mira annesinin kolundan çekip “Anne lütfen bırak n’olur lütfen yapma!” diye bağırp ağlıyordu. Karşıda İbrahim abi sessiz bir şekilde kafasını öne eğmiş elinde bir mektupla karısının ona karşı çıkışını dinliyordu. Lale ablayı gördüğümde ise gözlerime inanamadım. Bir yandan her şeyi yere fırlatıyor, kırıyor, parçalıyordu. Onu çekiştiren kızını ise tutup duvarın kenarına itti. Bir ailemin daha parçalanmasına şahit olmak umutlarımı yerle bir etmişti. Doğru mu görüyordum? İbrahim abinin elindeki bıçak mıydı yoksa makas mı? Kaskatı kesilmiştim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Böyle durumlarda soğukkanlılığımı koruyamıyordum. Yoksa bu bir bahane miydi? Korkuyordum, çok korkuyordum. Evet, hatalıydım. İbrahim abi yavaşça kızına doğru yaklaştı. Hayır ya yapmazdı bu İbrahim abi sonuçta sevecen yardımsever bir insan. Değil miydi? Tanıyamıyordum kimseyi sanırım. Sadece olanı biteni izledim. Demek ki kendimi bile tanıyamıyordum. Böyle bir durumda tek yapabildiğim bu muydu yani? Çekip gidebilirdim. Yetişmem gereken bir uçak vardı sonuçta. Aa uçak ona n’olmuştu? Yetişebilecek miydim? Yetişirim ya. Odaklanamıyordum. Tek önemli olan bir şey yapabilecek miydim yapamayacak mı? Eğer Mira’ya bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Karşımda dehşete düşmüş bir kız, bağıran çağırın kocasına sinirini kızından çıkarmış bir anne, elinde makas tutan sükûnet içindeki bir baba. Babası kızına doğru bir hamle yaptı. Annesi bir an neyle karşı karşıya olduğunu anladı ve öne atıldı. Ama hiçbir şey olmadı. Sessizlik çöktü. Göz göze geldiler. İbrahim abi ise elinde kızının bir tutam saçıyla kapıya doğru ilerledi. Gözükmemek için hemen geri atıldım. Kızının bir tutam saçı ve hatıralarıyla çıkıp gitti. Ne diyeceğimi bilemeden kafamdaki düşüncelerle baş başa kalarak uçağıma bindim. Yeni bir sayfa açtım. Diğer sayfayı ise koparttım. Bir ailemi daha kaybettim ve o günden sonra onları bir daha hiç görmedim. Sonradan öğrendim, babasının çözmesi gereken problem bir çocukmuş. Yalnız büyümüş ama yalnız ölmek istememiş. Ve babasına bir mektup yazmış. İbrahim abi mektubu alınca oğlunun yanına gitmiş. Lale ablanın bilmediği ise problemi çözmeye değil, problemi yanına almaya gitmesiymiş. Döndüğünde ise Lale abla kabul etmeyip tartışma çıkarmış, evinde istememiş. Sonucunda ise tanıklık ettiğim manzara yaşanmış. O günden sonra kızı ve annesiyle, oğlu ve babasının yolu bir daha kesişmemiş.

İlayda ÖNCÜ 10/B

ASLINDA HAYAT

Kentin gökyüzünü görmeyen bir semtinde gün ışıdı ve kent geceye veda etti. İşçiler yeni bir güne hazırlanmak için kalktı. Anneler masum uyuyuşlarına kıyamalar da evlatlarını uyandırmaya başladı. Çocuklar sıcacık yataklarını bırakıp uyandı bu serin sonbahar sabahında. Nereden geldiği belli olmayan martılar yine bilinmeyene doğru yol almaya devam etti. Kim bilir hangi çöplüğe ya da hangi vapurun peşine doğru... Kediler de yemek derdine düşmüşlerdi sokaklarda. Kahvaltılarını çıkarmak umuduyla insanlara sınaşıyorlardı. Köpeklerse çoktan peşinden koşacak, havlayacak arabalar bulmuşlardı kendilerine. Çocuk, yaşlı, genç, martı, kedi, köpek, herkes yola düştü; bir koşuşturmacadır başladı yine. Deniz, hareketliliği fark etmiş olacak ki ufak ufak dalgalar çarptırıyordu kıyıya. Gemiler, vapurlar, tekneler dalgalarla mücadeleye başlamışlardı. Balıkçılar oltalarına yem takmakla meşguldü. Çöpçüler için de mesai başlamıştı, hışırdayan yaprakları hızlı hareketlerle süpürüyorlardı. Dükkân sahipleri de kepenklerini açmışla, köşedeki fırından taze ekmek ve simit kokuları yayılmaya başlamıştı. Rüzgâr bu sıradan sabaha uyum sağlıyor, yavaşça esiyordu. Bakmayın yavaş olduğuna, insanın içini donduruyordu sabah sabah. Esen rüzgârı hissedip içleri ürperen çocuklar kabanlarına bir güzel sarıldı.

Onlardan biri de üzerinde yıpranmış bir palto – palto demeye bin şahit ister- ayaklarında eskiliğinden dikişleri sökülmüş çizmeler, sırtında kendinden büyük bir çantayla yalpalayarak ilerleyen bir gençti. İyi bir çocuktuktu, arkadaşları tarafından sevilirdi. Büyükleri, öğretmenleri de hiçbir kusurunu görmemişti şimdiye kadar. Çevresine karşı da ilgiliydi, kendi kendine mutlu olmasını bilirdi. Fakat içten içe onu rahatsız eden, üzen bir şey vardı. Hayatın hiç de adil olmadığını düşünürdü, insanlar da bencil ve kötü kalpliydiler çoğu zaman. O gün de yine bunlar vardı aklında.

Ağır ağır yol alıyordu. Artık kalabalıktan, insanlardan epey uzaktaydı. Taşlık ve çalılırların olduğu bir yoldan geçti önce. Yolun kenarında soğuktan üşüyen köpek yavrularını ceketiyile örten yaşlı bir adam gördü. Köpeklerin gözleri minnetle parlıyordu, yaşlı adamsa merhametle okşuyordu onları. İşte dedi genç 'şefkat'. Ardından sapsarı çiçeklerle kaplı bir yoldan geçti. Arıların çiçeklere konduğunu fark etti. Çiçek, arıya yılda bir kez açan değerli polenlerinden veriyordu; arıysa çiçeklere konarak çiçeklerin çoğalmasını sağlıyordu. Karşılıksız sevgi bu olsa gerekti. Yürümeye devam etti. Bu kez iki arkadaş grubu geliyordu karşıdan. Birinde, birbirlerine heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatan, mutluluklarını paylaşan gençler vardı. Diğerindeyse kızın biri ağlıyordu, arkadaşlarıysa koluna girmiş onu teselli ediyordu. Hâlâ dostluğun olduğunu gördü, insanların acılarını, sevinçlerini paylaştıklarını gördü.

Artık yolun sonuna gelmişti genç. Yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Başından beri yanlış düşündüğünü fark etti. Evet, dünyada kötüler, kötülükler, acılar, hüznler vardı. Ama buna karşılık çok fazla iyi şey de vardı bu dünyada. Merhamet vardı mesela, şefkat vardı, sevgi vardı, dostluk vardı. Aslında hayat; iyilikleriyle, kötülükleriyle, acısıyla, tatlısıyla hayattı.

Azra Meryem DÖLEK 9-B

ÇIK AKLIMDAN

Güneş ışınları gözlük camımda kırılarak belgelerimin üstünde küçük, dikkatli bakılmadığı takdirde fark edilemeyecek bir gökkuşağı oluşturulmuştu. Hava o kadar güneşli değildi fakat pencereden giren ışınlar enseme yavaş yavaş ısıtmış, hatta yakmaya başlamıştı. Bu sıcaklığın yarattığı duygu, gevşememe sebep oluyordu. Uyuyakalmak istemiyordum, önümdeki kupaya uzandım ve kahvemden bir yudum aldım. Güzel bir sonbahar günüydü. Son hastam da birazdan gelecekti ve ben de sonunda klinikten çıkıp güzel bir yürüyüş yapabilecektim. Yorucu bir gündü ama bu yürüyüşü ertelemek istemiyordum. Biraz daha kendime gelebilmek için camı açtım, serin havanın içeri dolmasına izin verdim. Sandalyeme tekrar oturduğumda dışarıdan gelen toprak kokusunu fark ettim. Bu güzel havada dört duvar arasında oturmak canımı sıkıyordu.

Kapının tıklatılmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. “Gel!” diye seslendim. Hamile bir kadını içeri giren. Gözlerinin altı çökük ve mosmor, teni soluk, saçlarıysa bakımsız ve dağınıktı. Bunca şeye rağmen yüz hatlarından onun güzel bir kadın olduğunu anlayabilirdiniz. En azından onu buraya getiren şeyleri yaşamadan önce güzel olduğunu varsayıyorum. Hızlıca bilgisayar ekranından kadının ismine baktım:

Merve Duman.

Yorgun görünümüne rağmen çevik adımlarla karşımdaki koltuğa ulaştı. Oturduğunda suçluymuş gibi gözlerime bakamıyordu. Gözleri önce karnına kaydı ama gözlerinde şefkat yoktu. Yüzünde rahatsız bir ifade vardı. Dizlerinin üzerine koyduğu ellerini tedirgince ovuşturuyor, sanki tırnaklarında bir kir varmış gibi kenarlarını kazıyordu. Onu incelemeyi bırakıp “Şikâyetiniz nedir?” diye sordum. “Çocuğum...” dedi. Yutkundü, devamını getirmekte zorlandı. Biraz toparlanması için zaman tanıdıktan sonra “Anlatabilecek durumda mısınız?” diye sordum. Derin bir nefes alıp kararlılıkla yüzüme baktı. Yorgun yüzü uzun süredir içinde tuttuğu bir sırrı söyleyip, kurtulacakmış izlenimi veriyordu. Anlatmaya başladı. “Hamile olduğumu öğrendiğim ilk gün bunu kutladık ama tek başıma kaldığımda içimde bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Bebeğimin sağlıklı olmadığını hissettiğimi düşündüm. Düşünmemeye çalıştım, bir sorun varsa bile görmek istemedim. Bebeğimle mutlu olmak istiyordum. Doktora gittiğimizde bebeğimin görünürde bir sorunu olmadığını öğrendim ama içimdeki olumsuz duygular kaybolmadı. Etrafımda herkes hamileliğimi kutlarken karnımın büyüdüğünü gördükçe tedirginliğim artıyordu. Hamileliğim başladığından beri tedirginliğimin yanında durduramadığım bir öfke de vardı. Ne zaman kaba insanlarla karşılaşsam karnımdan başlayan bir öfke ellerimde toplanıyor, avcumun içinde tırnak izleri kalana kadar yumruklarımı sıkıyordum. Bebeğim karnımda büyüdükçe bu hislerin bana ait olmadığını anladım. Bu hisler bebeğimdi, bunu biliyordum çünkü benimle konuşuyordu. Tıpkı iç sesim gibi fakat bana ait olmayan düşünceler kafamda yankılanıyordu. Bana ait olmayan iç sesim beni ürkütüyordu. “Bu insanlar ölmeyi hak ediyor anneciğim, bak bana bıraktıkları dünyaya, her yanını mahvediyorlar. Göklerdeki yıldızlar görünmez oldu kendi ışıklarından, aldılar elimden tek dilek hakkımı ve şimdi ben kendi adaletimi sağlayacağım. Bu insanlar ölmeyi hak ediyor. Beni daha güzel bir dünyaya getirmek istemez misim anneciğim? Burası onlarsız daha güzel olacak emin ol.” diyor, karşı karşıya gelip gözünün içine baktığım insanları öldürmeyi istediğini söylüyordu. Bense bir katilin annesi hatta onun bunca cinayeti için bir silah olmaktan korkuyor, bunun bana zihnimin oynadığı bir oyun olmasını umuyordum. Ama karnımdaki bebek, katil, ne dersiniz deyin...”

Kadın devamını getirmekte zorlanıyor gibiydi. Artık buraya ilk geldiğinden daha rahatsız ve yorgun duruyordu. Çantasından çıkardığı su şişesinden bir yudum aldı ve “Ben bunları anlatırken bile içimde büyüyor, bir sarmaşık gibi büyüdükçe kalbime dolanıyor, gittikçe bütünleşiyoruz ve ben onun gibi olmak istemiyorum. Onun bu yeryüzünde silahı olmak istemiyorum.” dedi. Sesi her cümlesinde biraz daha hiddetlenmişti fakat sonrasında sakinleşti ve kafasını hafifçe kaldırıp benden bir cevap bekler gibi yüzüme baktı.

“Anlıyorum, bebekle sadece bu şekilde iletişim kurdu değil mi?” diye sordum. Yavaş yavaş ne olduğunu anlıyordum. Birçok kadın hamilelik ve lohusa dönemlerinde çocuklarından nefret eder. Aslında bu kötü bir anne olmakla ilgili değildir, bu da tıpkı şizofreni gibi psikolojik bir rahatsızlıktır. Bu vaka da bunlardan biri olmalıydı. Kendine kötü bir anne olmayı yakıştıramadığı için beyni onu bebeği suçlamaya zorlamış hatta bu olay şizofreniye dönmüş olabilirdi. Kadın “Hayır, sadece bu değil.” diyerek biraz önce sorduğum soruyu yanıtladı. Bebekle daha farklı nasıl iletişime geçmiş olabilirdi. Sonra anlatmaya devam etti:

“O, adaleti kendisi sağlamaya başladı. Yani öyle olduğunu savunuyordu. Sadece benim zihnimde konuşmuyor, başkalarının zihnine de giriyordu artık. Bir gün yine bebeğimin durumunu kontrol etmek için hastaneye gitmişim, sırada bekliyordum. Bana bir sır vereceğini söyledi. Karşımdaki adamın intihar edeceğini fakat endişe etmemem gerektiğini çünkü adamın karısını öldürdüğünü söyledi. Sanki hiçbir şeymiş gibi, bir insanın canı değilmiş gibi söyledi. Daha o ses kulaklarımda çınlarken, birkaç saniye sonra, karşımdaki adam cebinden bir çakı çıkarıp bileklerini kestiğinde engel olamayacak kadar dehşet içindeydim. Saatler boyunca oturduğum yerden kalkamadım, hareket dahi edemiyordum. Sanki ölen benmişim gibi kaskatı ve buz gibiydim. Artık bebeğimi öldürmek istiyordum ama bu düşünce kendimden nefret etmeme sebep oluyordu. Bu yol açtığı son intihar değildi. Hemen öncesinde belki kakhaha atarken gördüğüm insanlar gözümün önünde ölüyordu. Bu yüzden istemsizce kendimi herkesten ve her şeyden uzaklaştırdım çünkü sanıyordum ki bu sadece gördüğüm insanların başına geliyor. Yanılmışım. Bu rahatsız edici sırların ardı arkası gelmiyordu. Haberleri açamıyor, yaptıklarının sonuçlarını görmek istemiyordum. Bu süre boyunca bebeğimden kurtulmam gerektiğine emin oldum ama son bir kez buraya geldim. Belki ilk cinayetim olmayacak bunca şeyden sonra ama bebeğimi öldürmeden önce delirip delirmedikten emin olmak istedim. Ya da delirmiş olmayı tercih ettiğimden buraya geldim. Aslına bakarsan ben de bilmiyorum. Cansız bedenlerin hiçbirine dokunmadım, dokunamadım. Şimdi hâlâ içimde bir umut var hiçbirinin gerçek olmadığına dair.”

Sözlerini bitirdiğinde ağlamaya başladı. Duyduklarından anladığım kadarıyla kadının durumu gittikçe kötüleşiyordu. Tedaviyi acilen başlatmam lazımdı. Birçok şizofreni hastası gördüklerinin gerçek olduğunu ölümüne savunurken bu hasta durumunu çok erken kabullenmişti. Pek rastlanan bir durum değildi fakat bunu kendimle tartışmak yerine tedaviyi başlatmam lazımdı. Hasta bakıcılardan birine Merve Hanım için oda ayarlanmasını ve acilen yerleştirilmesini söyledim. Gerekli ilaçların listesini ve zamanlarını hasta bakıcılara teslim ettikten sonra günün bittiğini fark ettim. Artık planladığım yürüyüşü yapabilecektim. Ofisimden montumu alıp çıktım. Dışarıda güneş yeni batmış, hava henüz tam olarak kararmamıştı. Böyle havalarda etrafı görmek iyice zorlaşır hatta bazı insanlar gözlerinin bozulduğunu sanarak endişeye kapılırlar. Bu yüzden böyle havalar yürüyüşlerde düşüncelere dalmak için birebirdir. Çok önemli bir şey olmadıkça etraftaki olaylara dikkat edilmez, düşünceleriniz dış dünyayla aranızda bir duvar oluşturur. Ben de yere çömelmiş, hareketsiz duran adamı görene kadar bu duvarın etkisindeydim. Boş sokağın ortasında öylece yerdeydi. Adama yavaş ve temkinli bir şekilde yaklaştım. Ne olduğumu merak edip yüzünü bana dönmesi için elimi omzuna dokundurdum. Bana çevrilen gözler yaşlıydı. Adam yerde bulunduğu bir cam parçasına bir şeyleri sonunda anlamış, yıllar boyunca uğraştığı bir denklemin son işlemini yapmış gibi hüzünlü bir rahatlamayla bakıyordu. Fakat dikkatini bana yöneltince birden tedirginleşti. Cam parçasını hızlıca eline almıştı. Bu cam parçasıyla bana saldırmayı mı planlıyordu? Doğrusunu isterseniz sezgilerim bana aksini söylüyordu. Yine de elimi çantama atıp biber gazıma uzandım. Tam biber gazını çantamdan çıkarmaya hazırlanırken adamın bir şeyler sayıkladığını fark ettim.

“Çık aklımdan... Çık... Suçsuzum ben... Ölmek istemiyorum... Çık aklımdan...”

Aklımdan mı? Bu adam ne hakkında konuşuyordu böyle? Bir anda endişelendim. Acaba kliniğin bir hastası mıydı? Şöyle bir süzdüm. Siması pek tanıdık gelmiyordu. Gerçi olsa da tanıyabileceğimi sanıyordum. Bir hastaya ve şu andaki durumuna göre düzgün bir görünümü vardı. Üstü başı düzenli ve temizdi. Elimdeki biber gazını daha sıkı kavradım ve gergin bir şekilde yüzüne baktım. Ne olmuş olabilirdi? Bir insanın aklımdan çıkması...”

Aklımdan çıkmak. Bir anda kanım donmuş gibi hissettim. Klinikteki son hastam ve bebek. O adamı orada öylece bırakıp adımlarımı hızlandırdım. Bunun gerçek olmadığını ummaya başladım fakat bu uyanabileceğim bir kâbus değildi ve bir sürü hasta bakıcı iş arkadaşlarım benim yüzümden tehlikede idi. Anlayamamıştım, benim yüzümden herkes tehlike altında kalmıştı. İşimi düzgün yapamamıştım. Ben bu suçluluk duygusuyla yaşayamazdım, İnsanların yüzüne bakamazdım. Bu hataya rağmen yaşamayı hak ediyordum mu? Ben yapmıştım. Benim yüzümdendi... Benim yüzümden

Düşüncelerim bana ait değil gibiydi. Belki de değildi. Şimdi o benim zihnimdeydi ve her şey için çok geçti.

DAĞ EVİ CİNAYETLERİ

Tarih 19 Ekim 1996, havada tatlı bir esinti vardı. San Jose şehrinin yakınlarındaki bir dağ evinde bulunan ceset yürekleri ağza getirdi. Ceset sol böbrek, sağ omuz, karın ve kalpten olmak üzere dört farklı yerinden defalarca bıçaklanmıştı. Ceset, ünlü cerrah Adrian'ın eski eşi Katarina'ya aitti.

Cerrah ve Katarina daha beş yıl önce, birbirlerine delice âşık olup evlenmişlerdi. Evlendikten dört yıl sonra da sessiz sedasız boşanmışlardı. Yakınları dâhil kimse neden boşandıklarını bir türlü anlayamamıştı. Bu davaya atanan dedektif Carl, ilk olarak Adrian'ı gözaltına aldı. Fakat Adrian'ı suçlu olduğuna inanmasına rağmen, bir kanıt bulamadığı için serbest bırakmak zorunda kaldı. Carl bu davayı çözemedi ve dava dosyası kapandı.

Aradan iki yıl geçmişti. Aynı dağ evinde iki ceset daha bulundu. Bu iki ceset ünlü cerrah Adrian ve yakın dostu ünlü iş adamı John'a aitti. John ve Adrian'ın tanışmaları yıllar önce John'un hastalanarak Adrian'a ameliyat olması ile başlamış ve zamanla ilerlemişti. Fakat böyle iki dost aynı evde neden ölü bulundu? Peki, bunu kim yaptı? Dedektif Carl hemen Katarina dosyasını geri açtı ve bu iki davaya birlikte odaklandı. Ama önceden şüphelendiği Adrian da ölü olduğuna göre; kim, neden yapmış olabilirdi? Dedektif, John'un annesi -babası John küçükken vefat etmişti- ile Adrian'ın anne babasını sorguya aldı. John'un annesinden, Adrian ve Katarina ile tanıştıktan sonra John'ın daha farklı biri olduğunu, önceleri çok daha neşeli, mutlu iken daha sonraları gergin ve telaşlı biri haline geldiğini öğrendi, özellikle o günden sonra.

Peki, o gün, dediği günde ne oldu. Hemen söyleyeyim. O gün Katarina ve Adrian'ın boşanmalarından yaklaşık üç ay öncesiydi. John, Adrian ve Katarina'yı evlerine yemeğe davet etmişti. Evde yalnızdı, annesi kardeşinin yanına gitmişti. O akşam evde yalnız üçü vardı ve her zamanki gibi iyi vakit geçirdiler. Yemek yedikten sonra film izlemeye karar verdiler. Gecenin sonlarına doğru Adrian uyuyakaldığını anladı, film bitmişti ve yanında kimse yoktu. Kalktı ve evi aramaya başladı. Üst kattan gelen sesleri duydu. John ve Katarina tartışıyorlardı. John'un dayanamadığını ve Katarina'nın artık boşanması gerektiğini ve bu şekilde gizli gizli görüşmek istemediğini duydu. Katarina ise ses çıkarmadı. Bunu duyan Adrian çok sinirlendi, fakat Adrian böyle bırakmayacaktı, ikisinden de intikam alacaktı. Ama dedektif Carl elbette tüm bu yaşananları bilmiyordu. Adrian'ın cesedini incelerken cebinde, tüm o gece yaşananları ve ikisini de öldürmek üzere yaptığı kusursuz plan kâğıdını buldu. Peki, katil Adrian, nasıl olmuş o da ölmüştü.

Dedektif Carl John'un cesedinin cebinde de bir kartvizit bulmuştu, John'un telefonunu incelediğinde bu kartvizitteki telefon ile sık sık görüşme yaptığını anladı. Kartvizitin sahibi olan kişiyi aradı fakat ulaşamadı. Yaptığı araştırmalar sonucu bu kişinin kiralık katil olduğunu öğrendi. Sonunda onu buldu ve sorguladı. Bütün gerçekleri anlatması için elinden geleni yaptı. Sonunda kiralık katil her şeyi anlattı. Adrian, John'u ve onu öldürmek için tuttuğu kiralık katili aynı dağ evine çağırmıştı. Fakat John Adrian'ın o geceden sonraki tavırlarından Katarina ile olan ilişkisini öğrendiğini anlamış, Katarina'nın katilinin Adrian olduğunu ve bir gün kendisine de zarar vereceğini, kendisinden intikam almayı isteyeceğini düşünmüştü. John, dağ evine geldikten sonra Adrian'ın yalnız olduğunu görünce ondan önce davranıp onu öldürmüştü. Ardından kiralık katil de, Katarina'nın bıçaklandığı yerlerden John'u bıçaklamıştı. Bu nedenle her ikisinin cesedi o dağ evinde bulunmuştu. Dedektif Carl bu karmaşık cinayeti çözmüştü, çok mutluysa.

Ali Eren BİR 9E

DÜNYANIN SON GÜNÜ

“Anneme birkaç malzeme eksikliğini gidermek üzere markete çıkacağımı haber verdim. Markete vardığımda benzin deposunun boşaldığını fark ettim, buradan sonra benzin istasyonuna uğramam gerek diye düşündüm. BMW marka gösterişli, bir o kadar da parlak kırmızı bir renge sahip olan arabam bana çok fazla masraf çıkartıyordu ama bütün bu masraflara değerdı. Arabamı çok seviyordum.

Bunları düşünürken ayaklarım beni gayriihtiyari buzdolaplarının olduğu bölüme getirmişti. O an dikkatimi bir şey çekti. Marketin içinde iş çıkışı saati olmasına rağmen kimsecikler yoktu. Böyle devasa bir süpermarketin bu kadar تنها olmasına ise şaşırılmışım doğrusu. Süt almam gerekiyordu. Yani ihtiyaç listemin başında süt vardı. Alışkanlığım olduğu üzere son kullanma tarihlerine baktım. Hepsi bugünü gösteriyordu. Almadan yumurtaların olduğu kısma yöneldim. Onların da son kullanma tarihi bugünü gösteriyordu. Etrafıma bakındım kimse yoktu. Herkes neredeydi böyle? Tüm bunlar belki de yorgunluklandı; üzerine fazlaca yoğunlaşmış olduğum felsefe projem yüzünden gecemle gündüzüm bir olmuştu. Yorgunluktan uyuyamaz hale gelmişim. Gerçekten dinlenmem gerekiyordu fakat kardeşimin en mutlu gününde ona, onu en mutlu edecek hediyeyi veremezsem bir doğum gününün ne anlamı kalırdı ki? Onun en sevdiği şey kendi ellerimle hazırladığım, çilekleri ise pastanın üstüne tek tek kendi elleriyle dizdiği çilekli ve kremalı abla pastasıydı. Biricik kardeşimi ve bu hediyeyle ne kadar mutlu olacağını hayal ettim. Sonra bir anda titredim, kırmızı lazer ışıklar gözümü alıyor, vıııı vıııı diye bağırın sirenler kulaklarımı tırmalıyordu. İçimdeki korku, stres ve geriye kalan tüm duygularımı çığlık atarak dışarı vurdum. Bu sırada bir şeyler yapmam gerektiğine karar verdim. Telefonumu elime aldığımda tüm Whatsapp gruplarına atılmış o korkutucu toplu mesajları gördüm. Mesajlarda evden dışarı çıkılmaması gerektiği yazıyordu. Aklıma takılan tüm bu sorularla baş başa kaldım: Neler oluyordu böyle, hükümet gerekeni yapıyor muydu peki ya ailem nasıldı? Hemen haber sitelerine girdim. Okuduklarıma inanmadım. Okudum ve tekrar okudum. “ Almanya’da istila alarmları!” Hükümet binası kim veya ne oldukları bilinmeyen insanımsı fakat insan olmayan bir grup tarafından istila altında! Aman Tanrım, yüce Tanrım! Bu da ne demek böyle? Bu haberler bana bir şeyi hatırlattı. Felsefe profesörümüz şöyle bir soru sormuştu: “Değerli arkadaşlar, sizce bu evrende insan beyninden daha kurnaz ve insan beynini himayesi altına alabilecek bir mekanizma ya da varlık bulunuyor mu?” Öğretmenimin bir gün önce bunları sorması aklıma bulandırmaya yetmişti.

Tam bu sırada sanki beni duymuş gibi davrandı evren. Işıkların hepsi kapandı ve sirenler sustu. Bunun artık buradan çıkmam gerektiğine dair bir işaret olduğuna kendimi inandırarak telefonumun ışığını açtım ve dev süpermarkette kaybolmamak dileği ile çıkış kapısını aradım. Zifiri karanlık ile adeta kavga ediyorduk. O baskın geldiğine inanıyordu belki de ama savaşı ben kazandım ve kapıya doğru koştum. Dışarıda yağmur yağmak üzereydi. Gökyüzünü kapkara bulutlar kaplamıştı. Büyük bir hırsıyla arabamın anahtarını arıyordum. Yağmurdan korkunç derecede tiksindirdim. Hemen kapüşonumu kapattım. Bu küçük hareketin hayatımı kurtaracağını henüz bilmiyordum. Bu arada anahtarımı cebimde bulup arabaya doğru koşmaya başlamıştım bile. Arabaya ulaştım, hemen kontağı çevirdim. Fakat yola odaklanamıyordum. Hem arabayı sürmeye hem de aileme ulaşmaya çalıştım. Bir süre sonra karşıma insanlar çıkmaya başladı. Çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Yağmurun üstlerine düşmesiyle birlikte vücutlarından duman çıkması bir oluyordu.

Gördüklerim beni dehşete düşürmüştü. Korkuyla gaza daha güçlü bastım ve araba fazla hızlandığından kavşağı kaçırdım! Araba içinde küfürler ediyor, korkudan ne yapacağımı bilemiyor, ayağımı da gaza basmaya devam ediyordum. İpissiz ormanın içinde ilerliyordum. Zaten başka çare de yoktu. Yolun iki yanında görkemli ağaçlar yükseliyordu. Normal şartlarda huzur verecek olan orman, beni bilinmezine içine sürüklüyor gibiydi. O sırada ormanın içinde tahta bir kulübe gördüm. Durmaya karar verdim. Arabayı durdurdum ve kulübeye doğru yürüdüm. Kapıyı yavaşça açtım. Kafamı usulca uzattım. Karşımda duran şey korkunçtu. Garip bir giyimli bu yaratığın vücudu gerçekten tuhaftı. Bacakları kısacık, kafası ise kocamandı- bir cüceyi andırıyordu fakat korkunçtu. Arkasındaysa bir insan topluluğu duruyordu. Yaklaşık yarısı çocuktu. Bu insanları tutsak mı almıştı yoksa onları koruyor muydu? Tam da bu anda arkasından bir yerden bir elini-el bile denmezdi ona, elastik ve upuzunlardı-çıkardı. Korkutucu bu eller sarmal şeklinde idi ve yumuşacık bir şekeri andırıyordu. Sarı yeşil arası bir renkti, doğrusu bu renk mide bulandırıcıydı. Bu tuhaf varlık bu korkunç elleriyle bir parmağını kaldırdı. Bunca tuhaflığa rağmen elinde beş parmağı vardı, bir parmağını kaldırarak-işaret

parmağıydı sanıyorum- kendilerini kulübeyi ve dışarıyı işaret ediyordu. Sanırım onlar da buraya sığınmışlardı. İnsan olmadıkları belliydi, bu yabancılık tüylerimi ürpertmişti ama dışarıda yağmur şiddetini arttırdığı için buradan da ayrılamıyordum. Güvende olduğunu anladım. Kulübe koruma altındaydı, yağmur suyuna karşı önlemler alınmıştı. Ailemi de buraya getirmeliydim!

Aradan bir saat kadar geçtikten sonra yağmur şiddetini biraz azalttı. Arabaya koştum. Eve vardığımda anneler dışarıdaydı yağmur da çiseliyordu. Onları var gücümle eve sürükledim. Evin çatısından dumanlar çıkıyordu. Aileme hemen markette olanlardan, yolda gördüğüm tuhaf kulübeden ve şu tuhaf varlıktan bahsettim. Hepsi bana inanamayan garip yüzlerle bakıyordu. Hatta babam “ Şaka yapıyorsun değil mi akıllı kızım benim, ne çatının yanması o da nereden çıktı öyle? ”diyerek güldü ve ben ısrar etmeye devam ettikçe hepsi gülmeye başladı. Ben kendimi çaresiz hissediyordum. Ailemi korumak istiyordum. Beni ciddiye almadılar ve felsefe projesi için çok çalıştığımı, biraz dinlenmemi önerdiler. Ben direttikçe gözleri korkuyla doluyordu. Annem yanıma gelip bana sarıldı. Adeta yanıyordu fakat sesleri neden çıkmıyordu? Acı çekmiyorlar mıydı? Arkadaşlarımı aramaya karar verdim. Çoğu aramalarıma kısa cevaplar vererek ders çalıştıklarını söylediler. Fakat Leo’ya ulaşamıyordum işte! Ona bir şey olmuş olmasından korkarak evin içinde koşturmaya başladım. Zavallı annem beni sakinleştirmeye çabalıyordu.

Berbat hissediyordum. Pencereye gidip dışarı baktım. Gökyüzünde kömür rengi bulutlar, çatının yanışı, kulübedeki varlık aklıma geliyor ve deliriyordum. Hemen tekrar Leo’yu aradım. Telefonu anneme vermeme söyledi. Annem bu sırada beni odama götürmüştü. Sayıklanıp duruyordum ve gitmemiz gerektiğini söylüyordum ve kimse beni umursamıyordu! Yatağıma uzanıp başımı pencereye dönünce çığlığı bastım. İğrenç bir zift tüm camımı kaplamıştı! Annem korkarak bana bir bakıyordu. Telefon konuşmasını dinlemeye çalıştım. Uzun, sarı, parlak ve sağlıklı saçlarımdan da zift akıyordu! Hiçkırıklara boğuldum. Kendimi durduramıyordum.

Son hatırladığım annemin saçlarını okşamasıydı, derin bir uykuya daldım. Uyandığımda daha önce hiç görmediğim bir odadaydım. Vücudumun her yerine bağlanmış bir sürü kablo vardı. Kıpırdadığımda canım acıyordu. Bu küçük, karanlık, soğuk odadan nefret etmişim. Canım kardeşim neredeydi? Ve deliler gibi sevdiğim canım Leo? Sabah tekrar uyuyakalmışım. Ertesi sabah uyandığımda masmavi, kocaman, boncuk gözleriyle küçük kardeşim bana bakıyordu. Sıkıca sarıldı bana sonra da yaşlı gözlerle odadan ayrıldı. Leo yanıma hiç gelmedi. İşte benim hikâyem. Ben o gün gördüğüm onca şeyin yaşandığına yemin edebilirim fakat kanıtlayamam” dedi. Hikâyesi burada bitmişti. Önündeki tuzsuz pirinç lapasından ağzına bir kaşık daha attı. Her şeyi unutmaya çalıştığı ama zorlandığı belliydi. Ailesine ve tüm arkadaşlarına çok kızgındı. Ona inanmadıkları içindi bütün öfkesi. O ise o gün yaşananların hâlâ gerçek olduğu iddiasındaydı. Küçük kardeşini çok özlüyordu. Lapasını bitirince yerinden kalktı ve ağır adımlarla koridorda kayboldu.

YALNIZLIK ORKESTRASI

Muhteşem bir akşamdı, güneşin tükenmiş sarılığının yerini kızıl bir hüzn almıştı. Ama manzaranın güzelliği İstanbul'un gürültülü ve dar sokaklarının arasında kayboluyordu. Akşam ezanının ardından sokak lambaları bir bir yanmaya ve güneşin yerini almaya başlamışlardı. Dükkânların kepenkleri iniyor ve her kesimden insan evlerine gitmek için koşuşturuyordu. İşte bu tarz günlük olaylar yüzünden kimse havayla suyla ilgilenemiyordu. Kimsenin geçip giden sonbaharın güzelliğini izleyecek vakti yoktu.

İstanbul'un gözde restoranlarından birinden dışarıya taşan müzik sesleri ve parıldayan ışıklar, restoranın önünden geçenleri etkiliyor ve kendine çekiyordu. Bu mekânın çekiciliği, buraya girebilmenin zor olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bu yüzden insanların çoğu restorandan yayılan insanın nefsinin sınayan kokularla yetinebiliyordu. İçerde yemek yiyen birçok insan, restorana bakmakla yetinenleri gördükçe yemekleri sanki dünyanın en lezzetli yemekleriymiş gibi yiyorlardı.

Bu restorandaki insanlar birbirinden farklı kişiliklerde olsalar da farklı yaşantılar yaşasalar da hepsinin konuştuğu konu aynıydı. Geçen hafta "Yalnızlık Orkestrası İstanbul'da" manşetiyle gazetelerde yayınlanan yazı hala tüm İstanbul'un dilindeydi. Dünyaca ünlü ve ünlü olduğu kadar gizemli bir orkestraydı Yalnızlık Orkestrası.

En köşedeki masada oturan çocuklu aile siparişlerini vermiş, yemeğin gelmesini bekliyordu. Genç kadın eşine Yalnızlık Orkestrası'nı dinlemeye gitmek için ısrar ediyor, adam ise nazikçe reddetmeye çalışıyordu. "Söylentileri duymadın mı?" benzeri sözlerle eşini ikna etmek için uğraşıyordu. Onların yanındaki masada da pek farklı bir durum yoktu. İki şık giyimli bey de orkestrayı dinlemeye gidip gitmemeye karar vermekle meşguldü. Ve arkalarındaki masada oturanlar da. Neredeyse tüm restoranda Yalnızlık Orkestrası konuşuluyordu.

Uzunca bir masada oturan birkaç arkadaş uzun bir süre sonra ilk defa buluşmuş hasret gideriyorlardı. Üniversite yılları beraber geçmiş olmasına rağmen mezun olalı ilk defa görüşüyorlardı. İki genç kadın karşılıklı oturmuş mekânın güzelliğinden bahsediyorlardı. Onların yanlarında oturan üç bey aralarında ekonomiden ve bunun gibi günlük konulardan konuşuyorlardı. En kenarda oturan ve diğerlerinden yaşça daha büyük görünen adam ise sıkıldığını her halinden belli ediyordu. Konu açmak için derin düşüncelere dalmıştı. Arkalarındaki masada konuşulan konuya kulak misafiri olmuştu. Onlar da diğer masalardakiler gibi Yalnızlık Orkestrası'nı konuşuyorlardı. O da bu orkestrayı merak ediyordu ve konuyu değiştirmek istiyordu. Yüksek sesle sordu:

-Yalnızlık Orkestrası İstanbul'a geliyormuş.

Masadakiler beklediği gibi sohbeti bırakıp ona dönmüşlerdi. Anlaşılan onlar da merak ediyorlardı bu orkestrayı. Genç kadınlardan biri:

-Bu orkestrayı önceden duymuştum. Birçok ülke gezmiş ve başarılı bir orkestraymış, dedi. Beylerden biri genç kadının söylediklerine şaşırarak:

-Söylentileri duymadın mı? Orkestra hakkında birçok söylenti var. Adının neden Yalnızlık Orkestrası olduğunu biliyor musunuz? dedi. Sonra genç kadına ve yanındakilere baktı. Gözlerindeki boş ifadeyi görünce anlatmasını istediklerini anladı ve başladı:

-İlk defa İtalya'ya seyahatlerimden birinde duymuştum Yalnızlık Orkestrası'nı. Akşam saatlerinde kaldığım otele ünlü bir sanatçı gelmişti ve sahne alıyordu. Ben de konseri izlemek için bütün otelle birlikte konserin verildiği salona inmiştim. Konserin başlamasına yarım saat olduğundan salonun en arkasındaki masaların birine oturmuş etrafı izliyordum. Herkes heyecanla konseri bekliyordu. Birkaç fotoğrafçı kenarda konuşuyor, salon da yavaş yavaş kalabalıklaşıyordu. Yan masada on kadar kişi bir beyin etrafına toplanmış dinliyorlardı. Beyin sakin konuşmasını neden bu kadar merakla dinlediklerini merak ettim ve yanına gidip dinlemekte bir sakınca görmedim. Yaklaştım ve dinlemeye başladım.

Genç adam bir an duraksadı. "Sanırım biraz sesli anlattım" diye düşündü çünkü restorandakiler etrafına toplanmaya başlamışlardı. Şaşırdı ama yanındakilerin "Devam et" sözlerini duyunca devam etmeye başladı:

-Hatırladığım kadarıyla yaşlı beyin tanıdıklarının arasında önceden Yalnızlık Orkestrası'nı dinlemiş biri varmış. Ve yaşlı beye hayatında bu kadar güzel bir müzik dinlemediğini söylüyormuş sürekli. Ama garip olan şey şu ki o orkestrayı dinledikten sonra hayatı altüst olmuş. Sevdiklerinden uzaklaşmaya başlamış, içinde bir boşluk olduğunu hissediyormuş. Eşini terk etmiş, Almanya'dan ayrılıp İtalya'ya yerleşmiş. Hep yalnız yaşamış ve yaşlı bey dışında sadece bir iki tane arkadaş

varmış. Yaşlı bey de sizin gibi başlangıçta inanmamış ve biraz daha araştırmaya karar vermiş. Birkaç arkadaşıyla konuşmuş. Bu orkestra otuz farklı ülkeden seçilmiş otuz kişiden oluşan bir orkestraymış. Her sene yalnızca bir ülkede konser veriyorlarmış ve konserden sonra nereye gittiklerini, ne yaptıklarını bilen kimse yokmuş. Yaşlı beyin merak bunu duyduktan sonra daha da artmış ve konsere gitmeye karar vermiş. Uzun bir arayış ve bekleyişten sonra bir sonraki konserin Fransa’da olduğunu öğrenmiş ve biletini alıp Fransa’ya gitmiş. İlk parça çalınmaya başladığı anda arkadaşının söyledikleri aynen gerçekleşmiş. Yaşlı adam hayatında hiç o kadar güzel bir müzik duymadığını söylemişti bize, onlar çaldıkça daha da heyecanlanıyorlarmış ve konseri dinleyen herkes bu dünyadan kopuyor gibiymiş. Bunları anlatırken bile sanki kendinden geçiyordu yaşlı bey. Özellikle son parçayı çok övmüştü. Dediğine göre son parçayı dinledikten sonra başlamış her şey. Konserden sonra ailesini terk etmiş. Hayatı sadece işinden ibaret olmuş. Sözlerinin sonunda bunun nedeninin Yalnızlık Orkestrası olduğunu söylemişti ve başka bir şey söylemeden gitmişti. Biz de arkasından bakakalmıştık.

Genç adam sözlerini bitirdiğinde akıllarında soru işareti olan bir yığın insan birkaç saniye duraksadıktan sonra yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Genç adam ve arkadaşları da bunları konuştuğundan sonra dağılmışlardı. Birkaç kişi dışında kimse yemek yiyememiş, neredeyse herkes kafaları karışmış bir şekilde evlerine gitmişti. Akıllarda tek soru vardı. “Bu hikâye gerçek mi?” Kimisi bu sorunun cevabını, genç adamın bu hikâyeyi uydurduğunu düşünerek geçiştirdi, kimisi bunları genç adama anlatan İtalyan yaşlı adamın bir yalancı olduğuna kanaat getirdi, kimisi de doğru olduğuna inandı. Bu insanların tek ortak yanı hiçbirinin inandıkları şeyin doğruluğundan emin olmamasıydı.

İşte bu olay ve söylentiler birkaç gün içinde yayıldı ve bir hafta sonraki konser herkes için bir korku haline geldi. Bu olayların yaşandığı gün konsere bilet bulmak için deliren insanlar bu olaydan sonra bir müddet ortalıkta görünmeme kararı aldılar bizce.

Ve konser günü geldi. Kısa bir süre öncesine kadar insanların bilet bulmak için uzun kuyruklar beklediği konser çok daha sakin olacağı benziyordu. Konser salonundaki on iki kişi ve koro dışında onlara eşlik eden derin bir sessizlik vardı. İşte bu, Yalnızlık Orkestrası’nın son konseriydi. Otuz kişi soğukkanlılığını bozmadı ve sahnedeki yerlerine geçti. Yavaşça oturdular ve beklenmedik bir şekilde çalacakları tüm parçaları atladılar ve son parçalarını çalmaya başladılar:” Yalnızlığın Son Şarkısı”. Ve o şarkıdan sonra sağanak bir yağmur başladı. Her yeri sel altında bırakan bir sağanak... Ve insanlar yağın yağmurun her bir tanesine bakarken bu son şarkıyı duyuyor gibiydiler. Öyle bir huzurla dinliyorlardı ki yağmurun sesini! Ve gizemli orkestra insanoğlunun bir güzelliği daha cehaleti ve çabuk inanması yüzünden bozduğunu düşünerek bitirdi konserini...

Elif Naz ÖLMEZ 9-D

GERÇEĞİ ARAMAK

Yeni uyanmıştı. Güneş doğmak üzereydi. Hava pembemsi, turuncu bir renkteydi. Normalde bu saatte uyansa geri uyurdu fakat son zamanlarda hayatına bir çekidüzen vermeye çalışıyordu. Belli bir yatma saati, yemek yeme saati ve uyanma saati vardı. Bir hafta önce yeni bir iş bulmuş ve çalışmaya başlamıştı.

Eşinden ve dört yaşındaki kızı Elif'ten ayrılmak onu darmaduman etmişti. Bundan tam iki ay önce, bir çarşamba günü, işten eve henüz dönmüştü. Kapıdan girdiği anda gördüğü ilk şey karısı oldu. Koridorda kanlar içerisinde sırtı duvara dayanmış, oturuyordu. Titriyordu, yanında kanlı bir bıçak vardı. Karnından bıçaklanmıştı. Eliyle karnını tutuyordu. Yüzünde gülümseme vardı. Gözleri fal taşı gibi açıktı ve gözleri bir yere odaklanmıştı. Elif'in odasına. Odanın kapısı kapalıydı ama kapının altından kan sızıyordu dışarıya. Hemen nabzını kontrol etti Samet. Karısı ölmüştü. Şaşkındı. Dili tutulmuştu sanki. Koridorun sonuna, kapıya doğru ilerledi. İlerledi, ilerledi. En son kapıyı açtığını hatırlıyordu. Sonrası yoktu.

Bu olaydan hiç kimseye bahsetmiyordu. Artık ne dışarı çıkıyor ne de doğru düzgün yemek yiyordu. Canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Hayatta hiçbir amacı kalmamıştı sanki. Öyle hissediyordu. O olayın yaşanmasından sonra küçük bir ev almıştı. Bir zamanlar eşi ve kızıyla mutlu günler geçirdiği eski evinde onlar olmadan yaşamaya devam edememişti.

Artık tek istediği şey, rüya görmektir. Çünkü rüyaları hep onun istediği gibiydi. Sanki rüyalarını kendi seçiyor, rüyadayken olacakları kendi yönlendiriyordu. Bu yüzden artık uyanmak onun sinirlerini bozmaktan hiçbir işe yaramıyordu. Hem rüyalarında eşi ve çocuğu da vardı. Hep aynı rüyayı görüyordu. Eve geliyor. Eşi ve çocuğu onu mutlulukla karşılıyorlardı. Her şey olması gerektiği gibi, normal ve güzeldi bu rüyalarda. Uyandığında hiç olmadığı kadar huzurlu hissediyordu kendini. Sırf bu yüzden de dışarıya çıkmak, işe gitmek, kalabalığa karışmak istemiyor, günün büyük bir bölümünü uyuyarak geçiriyordu.

Samet artık rüyalarında yaşadığını kabullenmeye başladı. Tabii ki aptalca ve anlamsız bir şey olduğunu biliyordu bunun ama artık o kadar inanmaya başlamıştı ki o rüyaların gerçek olduğuna... Uyanınca "Şu an rüyadayım diyordu". Günün herhangi bir saatinde uyuyakalıyordu ve uyuduğunu hatırlamıyordu. En son nerede, ne yaptığını, hiçbir şeyi hatırlamıyordu bazen. İşe başladığından beri bu durum yavaş yavaş daha sık gerçekleşmeye başlamıştı. Bu durum iş yerinde yaşanınca patronunun da dikkatini çekti. Kendisine bir sorunu veya hastalığı varsa bunun bir çözümünü bulmasını istedi. Yoksa onun yerine işe başkasını almak çok kolaydı. Bu sözleri duyunca kendisini tutamadı Samet ve gülmeye başladı. Elinde değildi ve kendine hâkim olamıyordu. Patronu ona bir deliye bakar gibi şaşkınlıkla bakıyordu. Samet bir anda bağırdı. Kovmana gerek yok, ben istifa ettim zaten, dedi. Hala gülüyor, kahkaha atıyordu. Kendini kontrol edemiyordu. Yaptığı hiçbir şeyi kasıtlı yapmıyordu. Kollarının ve bacaklarının titrediğini hisseder gibi oldu. Kısa bir süre sonra zangır zangır titremeye başladı. Bir ses duyar gibi oldu. Sanki dışarıdan değil de içinden gelen bir sestir bu. Gözleri yavaş yavaş kapandı. Sesin yankısı giderek azaldı, giderek netleşti, netleşti. Gözleri tamamen kapanmıştı artık. Kapkaranlıktı ortalık. Her tarafı karıncalanıyor, üşüdüğünü hissediyordu. Duyduğu seslerin erkek sesi olduğuna emin gibiydi. Ses çok azdı ama az da olsa netti. Bir adam hızlıca ve soluk soluğa konuşuyordu.

-Hanımefendi, ne olur sakın olun, abartılacak hiçbir şey yok. Lütfen, sakın!

-Elif, ağlama kızım. Bak doktor bey ne diyor. İyi olacakmış baban. Değil mi Doktor Bey?

Bu sesi kesinlikle tanıyordu. Neredendi bilmiyordu ama ses biraz boğuk olsa da bu sesi bir yerden anımsıyordu.

-Baban gayet iyi.

-Babama ne oldu ki ben hiç anlamadım şimdi. Tekrar ağlamaya başladı.

Bir sürü koşma sesi, ağlama sesleri, yanında adam -belli ki doktordu- etrafındakilere emir yağdırıyordu.

Samet gözlerini açtı. Bembeyaz ışık gözünü kamaştırmıştı. Hastanedeydi. Sedyeye bir yere götürülüyordu. Rüya değildi bu. Gerçektir. İşte eşi ve Elif yanındaydı. Rüyalarını gerçek sanmış ve gördüklerine inanmış. Zihninde yarattığı dünyaya öylesine inanmıştı ki gerçekliği yitirmişti. Bu haller öylesine dayanılmaz bir hale gelmişti ki eşi artık onu hastaneye yatırmaları gerektiğine karar vermişti. Artık uyanmalıydı...

Muhammet Faruk EFE 9-B

GÜZ VEDASI

Taksi durdu. Cebindeki buruşmuş parayla birkaç metelik uzattı adama. Kapıyı açtı, indi. Güzün getirdiği ılık bir meltem yüzünü okşayarak karşıladı onu. Durdu, gözlerini kapatarak buraya ilk kez geldiği günü anımsamaya çalıştı.

On yaşındayken henüz, babasının elini tutarak annesini görmek umuduyla gelmişti. Göremeyince hissettiği hayal kırıklığının izi kalbinde bir yerlerde duruyordu hâlâ. Çünkü ilk defa o zaman kavramıştı ölümü... Gözlerini açtı. Uzun zamandır görmediği birine kavuşacakmış gibi huzur doldu içine. Yüzünde keder, kalbinde yıllarca biriken hasret, bir daha sarılamayacağını bildiği annesine kavuşma mutluluğu ile yürüdü. Yürürken de annesiyle olan anıları, ondan bu zamana kalan şeyleri düşündü. Gitmeden önce her gün onu kucağına oturtup taradığı uzun - güz rengi yapraklarının sarısı vardır ya, o sarıdandı annesinin saçları- sarı saçlarını annesinden almıştı mesela; bazen yuvarlandıkları, bazen de üzerine yatıp hayal kurdukları kırları, onun yeşil gözlerini... Ona kitap okuduğunda her gün, annesine bakıp düşünürdü, “Acaba büyüyünce ona daha çok benzer miyim?” diye. O varken hep onu seyredirdi, onun gibi yürümeye, onun gibi konuşmaya, onun gibi sevmeye, onun gibi olmaya çabalar. Onun tıpkısı olmak isterdi hatta. Şimdiyse saçlarından, gözlerinden başka annesinden kalan bir şey yoktu onda. Onu her hatırladığında, “Keşke!” derdi, “Keşke biraz daha olsaydı yanımda, keşke bu kadar erken gitmeseydi.”...

Şimdiyse her şeye, ona olan çocuksu kızgınlığına, ona karşı hissettiği burukluğa rağmen on beş sene sonra yeniden, babası yanında olmadan annesine gelmişti. Bu sefer rüzgâr tuttu ellerinden babasının yerine, güz yaprakları düştü çınarların tepesinden. Sanki yıllardır onun gelmesini bekliyormuşçasına hareketlendi doğa. Son göç eden kuşlar, son şarkılarını söylediler bu göğe. Yine sessizleşip tenhalaşınca etraf, bir karıncanın iç çekişini duydu. O iç çekişte vefasızlığını gördü ilk önce, sonra gelmekte ne kadar geç kaldığını kavradı. Üzüldü, yanaklarına inciler düştü birer birer... Yüzündeki yaşlarını silerken, aklına bir şey geldi. Nasıl da unutmuştu ona çiçek getirmeyi? Bu kadar vefasız olamam, diye düşündü. Sitem etti kendine bir süre. Etrafına bakındı. Hemen yerdeki papatyaları toplamaya başladı. O yılın son papatyalarını...

Artık çiçekleri de hazırdı. Mahcup, içindeki heyecanı bastırarak yavaşça yaklaştı annesine. Oturdu, mermer buz kesmişti. Papatyalarını bıraktı annesinin kucağına. Sarıldı annesine, onun da ona sarılmasını bekledi, ama annesi ona sarılmadı. Tutamadı kendini, yine ağladı. Böyle durmadan, saatlerce ağlayabilirdi. Uzaktan gelen bir korna sesi bozdu anın büyüsünü. Sesin geldiği yöne çevirdi başını. Onu bekleyen taksiyi unutmuştu. Şoför camdan uzattı başını ve “Gitmiyor muyuz? Beş dakika demiştiniz.” dedi.

Sildi gözyaşlarını. Son bir kez baktı annesinin mezarına. Kalktı, üstünü temizledi. Göğe baktı; göç eden kuşlara, bulutlara, güneşe... Her ne kadar imkânsız olsa da annesini aradı gözleri. “Bir kez daha görseydim seni.” dedi içinden, “Son kez baksaydım gözlerine, son kez o cennet kokunu çekseydim içime ama yoksun anne, yoksun ve gelemezsin. Çünkü aramızda duvarlardan, şehirlerden, ülkelerden çok daha fazlası var. Aramızda ölüm var. Ama sana olan sevgime ne ölüm ne de başka bir şey engel olamaz. Ve seni çok seviyorum anne. Biliyorum çok geç kaldım ama geldim. Ve inan gelmesem de yatarken, kalkarken, yerken, konuşurken, kalbimin ve aklımın bir yerinde hep sen vardın. Ve hep orada olacaksın. Rahat uyu olur mu? Hoşça kal.” dedi. Üzerinden bir yük kalkmış, bir kuş gibi hafiflemişti. Hasreti bir nebze azalmış, yüzündeki keder kaybolmuştu sanki. Doğanın sesini, ağaçların vedasını dinledi ve arabaya bindi. Şoför nereye gideceklerini sorduğunda havalimanına gideceğini söyledi. Son vedasını yapmıştı annesine. Çantasını açtı ve aile fotoğrafını çıkardı. Annesine ve dikiz aynasından kendine baktı. Annesine ne kadar çok benzediğini asıl o zaman fark etti. Bir tebessüm oturdu yüzüne. Fotoğraftan annesini öptü ve yeni anılara yelken açtı...

HAYALİ ÇOCUK

2042 yılının soğuk bir sabahıydı. Kimse o günün tarihin en kötü gününe sebep olabileceğini tahmin edemezdi. Her şey Amerika'nın New Jersey eyaletindeki "OTG Genetik" şirketine adımını atan aileyle başladı. O aile sıradan bir aileydi veya öyle gözüküyordu. Her zaman olduğu gibi ailenin aklındaki çocuk, uygun bir şekilde tasarlanacak ve anne karnındaki fetüsün DNA'sına aktarılacaktı. 2042 yılındayız, basit bir işlem. Dünyaca ünlü profesörümüz aileden istekleri aldı ve bilgisayarın başına geçti.

DNA üzerinde gerekli oynamaları yaptı ve ekrandaki sinir bozucu "işleniyor" yazısıyla karşı karşıya kaldığında odadan çıktı. İşlem bittiğinde profesörümüzün asistanı anneyi çağırdı. Gen aktarımı işlemi başladıktan kısa süre sonra sona erdi. Aradan bir hafta geçmemişti ki korkunç bir hata yapıldığı fark edildi. Bu laboratuvarında zararsız hayvanların DNA'sına bazı canlıların özelliklerini ekleyerek çeşitli deneyler de yapıyordu. Hem devlet ekonomisine hem de doğaya oldukça faydalıydı bu deneyler sonucunda ortaya çıkan sonuçlar. İpek üretme geninin zararsız hayvanlara veya bitkilere verilmesi gibi. Böyle bir gen ile fetüse uygulanacak gen karışmıştı. Keşke bu gen de ipek üretmek kadar zararsız olsaydı. Eğer çocuk doğarsa, uygulanan bu genle çocuk normal bir insandan beş kat daha güçlü ve daha sinirli olacaktı ama en kötüsü vücudu insan etini rahatlıkla eritebilecek bir sıvıyı üretiyor olacaktı. Genetik mühendisleri güvenliklere kadını sordu. Kadının adresini öğrenen mühendisler eve gitti fakat evde kimse yoktu. Sosyal medya sayesinde öğrendiler ki aile Norveç'e gitmişti. Onları bulmaları gerekiyordu. Aileyi bilgilendirip çocuğu yok etmeleri gerekiyordu.

Günler haftalar aylar geçti. Neredeyse tüm şirket o aileyi arıyordu. Norveç'i karış karış aradılar ama yok hiçbir şey bulamadılar. Üç kişi gruptan ayrıldı ve dinlenmek için bir kafeye gittiler. Aralarından biri en arka masada oturan adamın aradıkları kadının kocası olduğunu gördü. Hemen yanına gittiler. Adam onları kaldıkları eve götürdü. Mühendisler olayı tüm şeffaflığıyla kadına anlattı. Kadın çok üzüldü, Mühendisleri evden kovdu ve düşünmek için süre istedi. Mühendislerden biri "peki iyi düşün yarın aynı saatte geleceğiz" dedi ve hepsi evden çıktı. Kadın düşünceli bir şekilde masanın etrafında dolanıyordu. Dolaşırken ilginç ilginç işaretler yapıyordu. Yaptığı işaretlerle masanın etrafında dolanması gittikçe hızlanıyordu ve en garibi, o dolaşma esnasında kendi iç sesiyle tartışıyordu. Bir tarafı bunun dünyaya zararlı olacağını söylerken diğer tarafı ise "ne zararı olacak sadece diğerlerinde daha güçlü olacak, bu iyi bir özellik bile" diye diretiyordu, en sonunda bir taraf kazandı. Kadın hızlı hareketleri bir anda kesip "o yaşayacak" diye bağırdı. Ertesi gün mühendisler eve geldi ama kadın evde değildi, kadın kaçmıştı. Çocuğu doğurmak istiyordu. Kadın bu şekilde birkaç ay daha geçirdi. Artık çocuğun doğma vakti çok yaklaşmıştı. Kadın sancısı tuttuğunda hastaneye gitme vaktinin geldiğini fark etti.

OTG Hastanesine girdi. Kadını hemen yatırdılar ve o gün çocuk doğdu. Çocuk çok sağlıklı görünüyordu. Hiç mutasyona uğramış gibi değildi. Kadın gerçekten mutluydu ya da öyle olması gerektiğini zannettiği için öyleydi. Kapıdan içeri baştaki üç mühendis ve birkaç FBI çalışanı girdi. Çocuğu öldüreceklerini hissetti kadın. Yeni doğum yapmış olmasına rağmen hiç acı hissetmiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı fakat sanki biri onu tutuyordu veya o öyle hissediyordu. Tekrar o ilginç işaretleri yapıyor ve bir şeyin etrafında dönüyormuş gibi ayaklarını hareket ettiriyordu. Gittikçe hızlanıyordu. Yataktan tekrar tekrar kalkmaya çalışıyor fakat yapamıyordu. Kendi kendine yine kavga etmeye başladı. Sürekli bir tarafı diğer tarafını rahatsız ediyordu. Doktorlar içeri girdi, OTG akıl hastanesi doktorları içeri girdi. Doktorlar kadının saçma sapan hareketlerini daha önce de görmüştü. Kadın önceki krizde o yaşayacak diye bağıırken şimdi yine aynı saçma hareketleri yapıyor fakat bu sefer onu öldürmeyin diye bağıyordu. Aralarından bir doktor hastanede yeniydi ve sordu "Bu kadın kim?" diye.

1977 yılında doğmuş 42 yaşında bir akıl hastası. 36 yaşında hava kirliliğinden dolayı karnındaki çocuk mutasyona uğramış ve ölü doğmuş bu acıya dayanamamış ve aklını kaybetmişti.

HAYAT FİLMİ

Evinde televizyon izlerken çalan telefon sesi ile irkildi. İzlediği şeye öyle çok odaklanmıştı ki telefonu açıp açmamakta karasız kaldı sonra da açtı. Akşamın bu saatinde kim arıyordu ki? Onu arayan pek olmazdı. Arayan en son lisedeyken görüştüğü bir arkadaşıydı. Biraz utanmıştı çünkü lisedeyken en iyi arkadaşlarından biriydi. Önce telefonda konuştular, bir nevi hasret giderdiler. Bir vakit daha konuştuktan sonra birbirlerinin durumunu, hayatlarını, merak ettiklerini söylediler. Birbirlerini liseden beri görmedikleri için doğal olarak bir yerde buluşmak istediler. Günü, mekânı ve saati kararlaştırdılar, sonunda telefonu kapadılar. Birkaç gün sonra belirledikleri restorana doğru yola çıktılar. Oraya sözleştikleri vakit gittiklerinde arkadaşının önceden rezerve ettiği masaya oturdu. Birlikte lise anılarından söz ederlerken konu filmlerden açıldı. En sevdiği filmleri birbirlerine anlattılar. Arkadaşının önerdiği film onun dikkatini çekti ve o filmi eve gittiği anda izlemeyi kafasına koydu. Biraz muhabbet ettikten sonra yemekleri geldi. İki de doyana kadar yedi. Memnunlardı. Vedalaşıp bir kez daha buluşmak üzere sözleştiler. Hesabı arkadaşları ödemişti.

Evine dönerken sağında sağır edici bir siren sesi duydu. Ambulans ve polis sirenleri birbirine karışmıştı. Nedenini öğrenmek için kalabalığın arasına karıştı. Çarpışan iki aracı gördü. Böyle bir manzarayla ilk defa karşılaşılıyordu ve gördüğü şey unutulacak gibi değildi. Olay yerinde biraz daha kaldıktan sonra evine döndü. Kafasını dağıtmak için arkadaşının önerdiği filmi izlemeye başladı. Filmin daha ilk dakikalarında uyku bastırmaya başladı. Saatine baktı. Geç olduğunu gördü. Hemen yattı. Sabah sıradan bir sabaha uyandı. İş yeri evine biraz uzaktı, bundan dolayı minibüsle gidip geliyordu. Minibüsteyken filmi izlemeye karar verdi. Zaten ya müzik dinlerdi ya da film izlerdi. Film yarılardan iş yerinin önüne vardı. Fakat filmdeki senaryo aklını çok fazla kurcalamıştı. Kendini işini bir türlü veremedi.

Filmin ilk sahnelerinden biri dün tanık olduğu kaza ile neredeyse aynıydı. Sanki film çekimleri orada daha dün o vakit yapılmış gibiydi. İrkildi ama düşünüp bunun sadece bir tesadüf olduğu kanaatine vardı. Bu bir tesadüften ibaretti. Yoksa değil miydi? Akşam filmi izlemeye devam etmeden önce haberlere göz attı ve dün tanık olduğu olayı gördü. Film yarılarda ana karakterin kendisine çok benzediğini fark etti. Film izlerken birkaç şey daha dikkatini çekti. Arkadaşıyla buluşması, geçen haftaki iş görüşmesi, toplantılar, annesini eve ziyarete gitmesi... İnanmadı veya inanmak istemedi çünkü filmin her dakikasında kendini görüyordu. Değişen tek şey tipiydi sanki. İçine korku doldu, filmi kapayıp yatmaya gitti. Belki de hepsi bir yanılgıydı.

Yeni bir sabaha uyandığında açık kalan bilgisayarını hemen masanın üstünde gördü, yavaşça kapadı. Üzerini giyindi ve minibüse bindi. Bir türlü işine odaklanamadı. Sebebiyse basitti. Düşündüğü tek şey 'Nasıl o film benim hayatıma bu kadar benziyor? Tesadüf mü?' sorularıydı. Eve vardığında filmi izlemek istemiyordu. Kendi geleceğini öğrenmek istemezdi. Ne yazık ki merak duygusu ağır bastı ve izlemeye koyuldu. Her dakika filmde kendisini daha çok buldu. Filmin sonunu görmek istemiyordu. Filmdeki ana karakter ölürse, o da mı ölecekti? Kaderi veya yaşantısı o filme mi bağlıydı? Daha da önemlisi arkadaşları o filmi nereden bulmuştu? Tüm bunları cevaplamak için arkadaşını aradı ve yeniden buluşmak istedi. Bütün bu yaşadıklarını daha önce yaşamış gibi geliyordu. Hayır! Daha önceden yaşamadı sadece izledi.

Arkadaşları ile buluşmak için aynı mekân doğru yol aldı. Artık iyice anlamıştı o filmin kendi hayatıyla birebir gerçek olduğunu. Filmin son sahnesini biliyordu. Kabullenmek istemiyordu ama elinden bir şey gelmeyeceğini biliyordu. Restorana vardığında arkadaşları oradaydı ve yüzünden sadece kendisinin anlam verebileceği bir tebessüm vardı. Arkadaşına doğru yürüdü, kendini toparladı fakat ağızından sözcükler dökülmeden yere yığıldı. Yavaşça gözlerini kapadı. Filmin son sahnesi buydu ve devamı gelmeyecekti.

Efe DEMİREL 9-E

İÇERİK HIRSIZLARI

Her zamanki gibi başlayan bir gündü. Sabah işlerimi bitirmiş yakındaki parka gitmiştim. Burada öylesine yoğun bir yeşillik var ki... Evim kutu gibi bir ev ama şehrin en büyük parkına yakın olması büyük şans benim için. Burada hep oturduğum bir bank vardır. Kahveni alır kitap okur, gelip geçenleri seyreder, bazen de bilgisayarımınla haşır neşir olurum. Yine böyle bir günde uzaktan telaşla gelen birini gördüm. Yanıma oturdu. Görkem olduğunu o sıra anladım. Karaciğerinden ameliyat olmuştu ve uzun zamandır görüşmüyorduk. Hastalığının onu yorduğu üç ayda yüzünde çıkan onca kırışıklıktan belli oluyordu. Onu özlemiştim. Halini, hatırını sordum. Biraz konuştuk ve burada, öğle yemeği molası zamanında, bilgisayarla ne yaptığımı sordu. Onunla uzun zamandır görüşmediğimiz için güvenip de doğruyu söyleme riskine giremedim. Oyun oynadığım yalanını söyledim. O da bırakıp bir şeyler yemem gerektiğini söyledi. Bir süre sohbet ettik, sonra da tekrar görüşmek istediğini söyleyip veda etti. Rahat bir nefes almıştım.

Son zamanlarda kendime bir şeyi görev edinmiştim. Bunu neredeyse herkesten saklamam gerekiyordu. Amacım sosyal medyada gereksiz yere ünlenip para kazanan niteliksiz insanların ya da Youtube gibi video platformlarında üretilen içerikleri başkalarından çalıp kendine uyarlayanların kazandıkları paraları alıp bu parayı ihtiyacı olanlara vermektir. Bunun için bir program yazıyordum ve bitince belirlediğim ilk kişi üzerinde uygulamayı deneyecektim. Elbette bu biraz zordu ama hallediyordum. Zaten Youtube firmasında çalıştığım için işim daha kolay olacaktı çünkü kaynak dosyaya sahiptim ve bunu yapmak için nelerle uğraşmam gerektiğini biliyordum. En zor yanı ise bu bir suçtu ve yakalanırsam kötü sonuçları olacaktı.

Parkta birkaç saat geçirip artık sonuna gelmiş sayıldığım bu işin devamını evde sürdürmek üzere oradan ayrıldım. Heyecanla bütün gece bununla uğraştım. Yemek yapmaya bile vakit ayırmak istemediğimden ne canım istiyorsa dışarıdan sipariş ettim. O gece bir hayli geç yattım ve tahmin edilebileceği gibi işe geç kaldım ve bu patronun hiç hoşuna gitmedi. Bana kızmıştı fakat onu tanıyordum. Ne kadar iyi kalpli olduğunu, böyle nadiren olan ufak şeyleri hoş görebilecek biri olduğunun farkındaydım. Bu yüzden çok sorun etmeyip normal mesaiye devam ettim. Öğle arasında programımı bitirmek üzereydim ve bugün deneyecektim.

Akşam olmuştu ve programımı bitirmiştim. İlk suçlumu belirledim. Adı Sadık Durmuş idi. Kendisi tombul, gününün her saatini bilgisayar oynayıp yemek yemekle geçiriyor, bilgisayar masasının karşısında uyuyup yine orada uyanıyordu. Onu suçlu saymamın nedeni bu değildi tabii. Asıl nedeni başka insanların çektiği eğlenceleri oyun içeriklerini ve fikirlerini çalıp kendi küfürlü yorumuyla birleştirip izleyiciye sunmasıydı. Üstelik videolarının daha kalitesiz olmasına rağmen bazı gençlerin onun samimi olduğuna inanıp Sadık'ı seviyor olmalarıydı. Yüz bine yakın takipçisi vardı. Yaptığım programı onun üzerine kurdum ve başlattım. İlk önce kolay fark edilmemek için %20 gibi bir kazanç oranıyla başlattım ve alınan paranın tamamını direk bağışlanacak üzere ayarladım. Bir süre sonra da başarılı olduğumu fark ettim. Başarmıştım. Ertesi gün normal bir güne başladım. Mesaiye gittim, işimi son derece titiz bir şekilde yaptım ve eve dönüp kaldığım yerden devam ettim. Bu şekilde bir yıl kadar her gün yeni bir suçlunun kazancını azaltacak şekilde devam ettim. Bu insanların sayısı o kadar fazlaydı ki bir türlü sonu gelmiyordu. Ancak ben suçluları daha yukarıdaki kişiler olarak seçmeye karar verdim ve takipçi sayısı bir milyona kadar ulaşan suçluların kazancını beş ay gibi bir sürede bir hayli azalttım. Gözümü daha büyük yerlere dikmemin ardından bu durum fark edilmeye başladı. Sosyal medya yetmiyormuş gibi bir de haberlere kadar taşındı ve gündem oldu. Beni destekleyenlerin sayısı oldukça fazlaydı ancak bunu bir suç olarak değerlendirip yapan kişinin bulunması ve ceza verilmesi için elinden geleni yapanlar da bir o kadar fazlaydı. Ben olanları pek umursamadım, yaptığım işlere dört ay daha devam ettim.

Bu işe başlamamın neredeyse üzerinden bir buçuk yıl geçmişti ki patronum beni odasına çağırdı. Yaptıklarımın farkında olduğunu ve yaklaşık bir yıldır takip ettiğini söyledi. Benim tarafımda olduğunu ancak buna artık bir son vermem gerektiğini yoksa büyük cezalar alacağımı belirtti. Ben de bir çözüm yolu aramaya başladım. Aradan iki gün geçti. Ne yapacağımı düşünmekten yorulmuştu. Öğle yemeği saatinde yine derin derin düşünürken Görkem geldi. İki gündür beni izlediğini, moralimi bozan şey her neyse ona anlatmamı istedi. Gerçekten de yardıma ihtiyacım vardı. Ona baştan sona her şeyi anlattım. Akşam bizim eve geldi. Her şeyi tekrar gözden geçirdik, çözüm yolu aradık ve bir yol bulduk. Küfürlü içerikler belli bir yaş sınırı için serbest olacaktı. Ancak yaşlarıyla ilgili yalan beyanda bulunmaları mümkün olmayacaktı. Devlet bütün medyalar için kullanılacak resmi bir numara

verecekti ve bilgileri bu numara ile görülebilecekti. Böylece sahte yaş sorunun da önüne geçilmiş olacaktı.

Görkem ile bu fikirlerimizi sosyal medyada sahte hesaplar üzerinden paylaşıp bu konuyu bizi takip eden sayfalara ilettik. Ardından bu fikirler gündem oldu ve Google'ın gündemine getirildi. Bu konu için aynı zamanda devlet ile de gerekli görüşmeler yapıldı. Konu meclise kadar gitti. Ardından çıkan sonuç olumluydu fakat bunları yaparken kendimi ele vermek zorunda kalmıştım. Her ne kadar artık suçlu olarak sayılmamam gerekse bile sonuçta hırsızlık yaptığım kanaatine varıldı ve beş milyon Türk lirasına yakın bir para cezası ve on yıl hapis cezasına çarptırıldım. Hapse girmeden önce yapılan son duruşmada kazandığım paraların hepsini direk olarak ihtiyacı olanlara aktardığım ve resmi kayıtları olduğu için para cezası hâkim tarafından on bin Türk lirasına indirildi. Hapis cezası da iki yıla düştü.

Mutluydum. Hapishanedeyken çok fazla kitap okuma şansım oldu. Gayet güzel bir kütüphane vardı ve zamanımın çoğunu orada geçirdim. Elbette daha iyi bir sonuç olabilirdi ama bence böyle önemli bir olayın sadece iki yıl hapis cezasıyla çözülmesi sorun değildi. Zaten on bin liradan bahsetmiyorum bile. İçerik hırsızlığının önüne geçmiştim. Daha önemlisi çocukların ve gençlerin gelişimini olumsuz etkileyecek bazı insanların önüne bir nebze de olsa geçebilmiştik. Ben mutluydum.

Emir Yakup KILIÇ 9/D

İSTENMEYEN HAYAT

“Hayır!” diye bağırarak uyanmıştı Alya. Yine aynı kâbusu görmüştü. Kendisine siyah renkte Colt 1873 Single Action Army tabancası doğrultulmuştu-silah eğitimi aldığı için tüm silahların adlarını, tiplerini neredeyse ezberlemişti- ölümden kaçamam diye düşünerek gözlerini kapadı ve bir silah sesi.

Gözlerini açtı ve karşısında ona tabanca doğrultan iri yapılı bir adamın yerde yattığını gördü ve hemen onun arkasında da küçüklüğünden beri en yakın arkadaşı olan Buse vardı. Eline bakınca onda da bir tabanca olduğunu gördü, hızlıca ona doğru geliyordu, ne yapacağını şaşırды. Buse aniden durdu ve bağırmağa başladı” Hepsi senin yüzünden oldu. O kumar denen bataklığa sürüklenmeseydin, canını tehlikeye atmış olmasaydın ben bu adama silahla vurmuş olmayacaktım. Hayallerim de ki mesleğe sahip olacaktım, doktor olacaktım doktor. Hepsi senin yüzünden bu yüzden bunu hak ediyorsun” dedi. Tabancanın tetiğini çekip Alya’ya ateş etmek için doğrulttu ve Alya ‘Hayır’ diyerek uyanmıştı. Artık gözlerini kapatmak ona acı veriyordu.

Dayanamayacağını anladı ve istemeyerek ona geçmiş olsun hediyesi olarak ailesinin aldığı bilgisayarı açtı. Psikolog aramaya başladı, dertlerini başkalarına anlatmayı sevmiyordu ama bunu anlatmak zorundaydı çünkü bunun üstesinden tek başına gelmesi imkânsızdı. Ailesinden yardım isteyemezdi çünkü Busenin birine ateş açıp onu ciddi yaralamadan hapse girdiğini bilmiyorlardı. Psikolog aramaya devam etti sonra birini buldu. Danışanları ondan gayet memnundu, güzel bir üniversite de okumuştı, onun gidebileceği bir psikologdu. Hemen sekreterini aradı cevap gelmedi tekrar arayayım dedi tekrar aradı yine cevap verilmedi. Sinirlendi telefonunu yatağa fırlattı. Kahvaltı etmesi gerekiyordu. Mutfaka doğru yürüdü, mutfak savaş alanına benziyordu duvarlarda yemek kalıntıları, bulaşıklar yıkanmamış, buzdolabında sadece iki tane beyaz yumurta vardı, çöp kovası dolmuş ama değiştirilmemiş bu yüzden çöpler yerlere kadar dökülmüş ve mutfakta kötü bir koku vardı. Yemek yiyemeyecekti bu yüzden evin içinde bağırmağa başladı:

-Aptal Alya, aptal. Hiçbir işi düzgün yapamıyorsun. Benim hayatım niye böyle ben ne yaptım da böyle bir hayatım oldu. Tamam, kumar kötü bir şey ama bana para kazandırdı. Ne diyorum ben ya. Kumar hevesim yüzünden en yakın arkadaşımı hapse attırdım bu da yetmezmiş gibi o iğrenç rüyaları görüyorum. Benim suçum değil o oraya gelmeseydi ben ölmüş olacaktım ve şu an da ki gibi tekrar beni bulurlar mı korkusuyla yaşamayacaktım. Tanrı’m neden bana yardım etmiyorsun. Lütfen bana bir çıkış yolu göster dedi. Sinirlendiği zaman yemek yemek isterdi ama o mutfakta yemek yiyemezdi bu yüzden evinin altındaki kafede yemek yemeğe karar verdi. Üstünü değiştirdi cüzdanına baktı, boştu. Kredi kartının limiti dolmuştu. Tek çaresi zor zamanlar için ayırdığı parayı almaktı. Nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı. Evin içinde bir oraya bir buraya dolaştı. En sonunda hatırladı. Gri ayakkabılığın yanındaki küçük süsün altındaydı. Hemen parasını aldı ve ayakkabısını giymek için evden çıktı. Ayakkabısını giyerken telefonu çaldı. Kaydedilmemiş bir numara. Önemli bir şeydir belki diyerek açtı.

-Merhaba ben Sena, Umut Bey’in sekreteri telefona bakamamıştım çok özür dilerim niçin aramıştınız acaba, diye sordu. Alya hemen cevap verdi:

-Merhaba ben Alya randevu almak istiyorum en erken ne zamana alabilirim, dedi boğuk bir sesle. Sekreter:

-Hemen bakıyorum bir dakika, dedi. Alya beklerken ayakkabısını giyip merdivene oturdu sekreter:
-En yakın zamana iki hafta sonraya verebilirim ama eğer danışanlarımızdan biri gelmezse ben sizi onun yerine alırım. Telefonumu bekleyin dedi. Alya ‘teşekkür ederim’ diyerek telefonu kapadı. Alya mavi renkte, eskimiş bir binanın ikinci katında oturuyordu. Asansör yoktu olsa da kullanmazdı çünkü asansöre binmekten korkuyordu. Merdivenlerden de hızlıca inerdi, yavaş inmeyi sevmeydi çünkü binadan biri çıkıp onunla ayaküstü muhabbet edecek diye sevmiyordu yavaş inmeyi. Merdivenlerden her zamanki gibi hızlıca inerken aniden siyah spor ayakkabısının bağcıkları açıldı ve üstüne basarak yuvarlandı. Durduramıyordu kendisini, bağırıyorlardı sanki dudaklarını birleştirip dikmişler gibiydi. Aniden durdu. Merdivenlerin bittiğini anladı. Ayağa kalkmak için kendini zorladı ama olmuyordu. Ne yapacağını bilemiyordu vücudundaki her yer acıyordu mecbur birinin gelmesini bekleyecekti. Gözlerini kapattığında gördüğü şeyleri sevmese de gözlerini kapamak zorundaydı. Kapadı. Her yer siyahtı hiçbir şey yoktu. Bir şey bulmak ya da birini bulmak için ilerledi karanlık yerleri sevmiyordu. Biraz daha ilerledi beyaz bir nokta gördü. Oraya doğru koşmaya başladı. Koşuyordu ama beyaz nokta büyümüyordu. Beyaz noktanın yanına gelince yukarıdan bir kâğıt düştü. Üstünde’ Gerçekten bu hayatı hak ediyor musun? Hala hayatta kalmak istiyor musun?’ yazıyordu. Bu sabah evde bağırarak söylediği şeyleri hatırladı ve ‘HAYIR’ diye bağırды. Aniden beyaz nokta kapandı. Ne olduğunu anlamadı. Etrafına baktı. Yatakta uzanmış kendisine baktı. Başına kadar beyaz bir örtüyle örtülmüştü, o an öldüğünü anladı...

KARA İNCİ

Kalkmak zordu o sabah. Çadırın içi soğuktu. Kafasının üstündeki keçi derisini bütün gece boyunca yalayan rüzgârı hâlâ hissediyordu, her an sökülüp uçurabilirdi çadırı. Birkaç kez, yanında olan annesine döndü ve onun da uyumadığını gördü. Kız kardeşi ise üstündeki incecik, yırtık pırtık örtünün içinde ruh gibi yatıyordu. Üçünün de kaygısı gitgide artıyordu. Bir yandan soğuk, bir yandan çile, bir yandan hastalık... Kim bilir babası ne haldeydi. Efendileri kim bilir ne yapacaktı babalarına. Bir hiç uğruna çile çekiyorlardı.

Bunları düşünmemeye karar verdi, yatması gerekiyordu biraz dahi olsa. Uyuyamadığı zaman yaptığı gibi uykuya dalmak için kız kardeşini pembe yanaklarından öptü ve ona sarılarak yatmayı denedi. Tam kafasını koymuştu ki, bir şey fark etti. Kardeşi nefes almıyordu. Önce kafasını kaldırdı dizinin üstünde durarak kardeşini sarstı, yaşam belirtisi göstermiyordu. Daha uyumamış olan annesine,

— Assibi, Assibi ölüyor! Anne, kardeşim ölüyor.

Annesi hemen ayağa kalktı,

— Yavrum, Assibi. Yavrum, kızım... Ses ver kızım! Annem! Uyan bir tanem.

Ses vermiyordu. Melek olup uçmuştu bu dünyadan, söylemesi çok zordu ama Assibi ölmüştü. Annesi yavrusunun üstüne yığılıp kalmıştı, içli içli ağlıyordu. Hem annesi için hem de onun için hayat durmuştu. Olduğu yere o da yığıldı, gözleri dolmuştu. Bir süre oturduktan sonra sersemlemiş bir şekilde ayağa kalktı. Derme çatma çadırdan dışarı çıktı; taşlı toprak yola baktı, gün doğmak üzereydi. Rüzgâr Assibi ile beraber sessizleşmişti. Gözyaşları damlıyordu kuru toprağa. Doğan güneşe doğru döndü. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. Uzun süre öylece yolun ortasında bekledi. İçi çok doluydu, her şeyi geçirdi içinden. Annesinin ve babasının yaşadıkları, kız kardeşinin çektiği çile... Çıplak ayaklarıyla güneşe doğru koşmaya başladı. Henüz on yaşındaki bir çocuğa göre taşıdığı yük çok fazlaydı. Gözyaşları dinmiyordu, her düşen damlayla kalbinden de bir şeyler sökülüyordu. Dünyaya küsmüştü o an. Gerçi dünyanın onun varlığından haberi bile yoktu ki.

Aniden durdu daha fazla ilerlememesi gerekiyordu. Çünkü bu yolun sonu efendisinin evine doğru gidiyordu. Ayakları taşlı toprak yoldan dolayı kan içindeydi. Nefes nefeseydi, olduğu yerde kalakaldı. Dünyadan kopmuştu. Aklına annesi geldi, onu bir başına bırakmıştı. Tam arkasını dönmüşken bir ses geldi, sese doğru döndü,

— Ali!

Babası harap halde geliyordu. Olanları hiçkırmadan anlatmaya çalıştı. Babası biraz duraksadı, içinden bir parça kopmuştu. Buralarda kız çocuklarına pek değer verilmez, küçük görülürdü. Buna rağmen Assibi bu konuda şanslıydı. Çünkü babası hiçbir zaman ona öyle davranmamıştı, hem eşini hem de kızını her zaman el üstünde tutmuştu. Hemen evladını görmek istiyordu. Çadıra doğru koşular birlikte. Vardıklarında gördüklerine inanmadılar. Efendisinin gönderdiği birkaç adam Assibi'yi yerde sürükleyerek götürüyordu. Babası bunu görünce:

— Götürmeyin yavrumu! Götürmeyin kara incimi! Dokunmayın o pis ellerinizle kara incime, kirletirsiniz siz benim incimi.

Eşine baktı, yere yığılmışlardı onu. Onun sadece evladının arkasından bakacak hali ancak kalmıştı. İkisi de yavrusunu son kez de olsa koklayamamıştı. Ali ise kardeşiyle vedalaşamamıştı. Ali, harap haldeki annesinin kucağına koştu. Üstelik hiçbir şey yaşanmamış gibi hayata devam etmek zorundalardı. Çünkü onlar köleydi, siyahydiler, efendilerinin malıydılar. Bir renk farklılığı yüzünden köleydiler, karın tokluğuna çalışıyorlardı, küçük görülüyorlardı, alınıp satılıyorlardı, kız çocukları henüz onlu yaşlardayken biriyle evlendiriliyordu. Bundan dolayı dünyaya küsmüşlerdi, peki dünyanın onlardan ve onların yaşadıklarından haberi var mıydı?

Esma Betül AKIN

9/B

KARANLIK ZİHİN

Yatağımdan kalktığımda saat sabahın altısıydı. Bugün yer yerinden oynayacak, belki de gazete manşetlerinde yarın şu yazı yazıyor olacak: Dünya'nın en büyük ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde kimliği bilinmeyen kişiler tarafından şizofreni hastası Cemal Yıldırım öldürüldü.

Bugün karım ve çocuklarımı öldüren şizofreni hastasını öldüreceğim. Ben ve arkadaşlarım tüm planı hazırladık. Ben bütün hastane haritasını avucumun içi gibi biliyorum artık. Tüm blokları ve katları, hangi odanın nerede olduğunu iyice öğrendim. Aramızda 'Bilgisayarın babası' olarak bilinen Ahmet kamera, güvenlik sistemleri ve elektrik tellerini devre dışı bırakacak. Murat ön kapıdaki, Ahmet ise arka kapıdaki polisleri oyalarken ben C bloğundaki üçüncü kata çıkıp bin yirmi dört numaralı odada kalan, karım ve çocuklarımı bıçaklayan adamı öldüreceğim. Her şeyin anlattığım kadar basit olacağını sanmıyorum çünkü hastane gerçekten çok iyi korunuyor.

Planın üstünden son kez geçmek için Murat'ın evinde buluşacaktık. Bu yüzden montumu aldım ve bir taksi çağırdım. Araba yolda giderken ben de Cemal'i nasıl öldüreceğimi hayal ediyordum. Sessiz ve karanlık bir ölüm olacaktı. Ben arabanın Murat'ın evinin önünde olduğunu taksicinin uyarısıyla anladım. Eve girdiğimde en son gelenin ben olduğumu gördüm. Ömer ve Murat hastaneye yiyecek taşıyan personel rolüyle polisleri oyalayacakları için personel kıyafetlerini giydiler. Sorasında kamyonu bindik ve hastanenin biraz gerisinde Ahmet ve ben indik. Murat ve Ömer polislerle konuşurken Ahmet elektrikli telleri devre dışı bıraktı. Ben tellerin üstünden atladığımda D bloğunun arkasında olduğumu fark ettim. C bloğuna doğru yürürken karşıma aniden bir polis çıktı. Bu yüzden neresi olduğunu bilmediğim bir kapıdan içeri girmek zorunda kaldım. Normalde hastanedeki her yeri bildiğimi zannediyordum oysa burası hiç tanıdık gelmemişti. Koridorlar çok karanlık ve boştu. Ara ara kulağıma gelen çığlık sesleri beni ürkütüyordu. Koridorda yürüdükçe anlamaya başladım. Galiba burası B bloktu. Yani buradan C bloğa bağlanan en alt katta bir kapı olmalı derken önüme aniden saçları dağılmış bir genç kız çıktı ve çığlık atmaya başladı. Bana durmadan "Baba vurma!" deyip yere yatıyor, ağlıyor ve yalvarıyordu. Önüme bakmadan koşmaya başladım. Sağa döndüğümde atletli, pijamalı bir adam önümü kesti. Normalde görsem deli olduğuna inanmazdım ama bana elimdeki oyuncak gösterdi ve "Oyun oynayalım mı baba?" dediğinde gerçekten çok korktum. Tek düşündüğüm şey Cemal'i vurup hastaneden çıkmak ve güneşi görmektir. Koridorlarda titreyerek yanan ışıklar bana korku filmlerini anımsatıyordu. Koridorun sonunda karşıma bir asansör çıktı ve asansöre bindim. Sonunda C bloğuna gelmeyi başarmıştım. Karşıma daha fazla insan çıkmadan üçüncü kata çıkmak isterken kel bir adam boğazıma yapıştı, beni yukarı kaldırdı. Nefes almak git gide zorlaşıyordu derken ayağımla korkutucu büyüklükte olan adamın karnına güçlü bir tekme savurdum. Yere düştü, hemen üstüne atladım. Kalan gücümle kafasına yumruk atmaya başladım. Burnundan ve kafasından gelen kanlar üstüme sıçradı. Adam bayılana kadar vurmaya devam ettim. Daha sonra ikinci kata kadar yürüdüm. Artık en tehlikeli olan şizofreni hastalarının olduğu kata girecektim. Görünüşte normal ama saatli bir bomba gibi her an tehlikeli olabilecek insanların olduğu kata yürüyordum. Arkamdan bir ses "Kaldır ellerini Ali!" diye bağırdı. Polislere yakalanmıştım. Koşmaya başladım ve sonrası karanlık...

Uyandığında ellerim ve ayaklarım kelepçeli bir şekilde yatıyordum. "Bırakın beni!" diye bağırmaya başladım. Ak saçlı polis ise "Ali artık yeter. Her hafta aynı şeyi yaşıyoruz." dedi. Yanımdaki doktora "Ali sen söylemeden ben anlatayım. Sen karını ve çocuklarını öldüren Cemal adlı şizofreni hastasını Ömer, Ahmet ve Murat ile beraber öldürme planı yaptın. Ali biz her hafta aynı şeyi yaşıyoruz. Sen hiç gelişme gösteremedin. Geldiğinden beri aynısın. Karın ve çocuklarını sen öldürdün. Gerçekte Cemal, Ömer, Murat ve Ahmet yok. Hepsi senin beyninde yaşıyor. Ben inanmadım. "Yalan!" diye bağırmaya başlayınca bedenimde hafif bir uyuşukluk hissettim. Galiba her zamanki sakinleştirici iğneden verdiler.

Sena Elif DÖNMEZ

9-A

KIRK ALTI GÜN

Yarın tam bir ay olacak. Neye mi? Dünyada birçok insanı katleden saldırının başladığı günden bu yana bir ay geçti. İletişim kesildiği için kaç kişinin öldüğünü bilmiyoruz. En iyisi baştan anlatmak.

Yıl 2032. Savaşlar artık yok denecek kadar azaldı. Barış antlaşmaları da imzalandı ama tahmin edebileceğiniz gibi Amerika ve Rusya bir konuda anlaşamadı. O da silah üretiminin nerede yapılacağıyla ilgili. Dünya üzerinde yapılmaması gerektiği konuşulmuştu. Rusya bu fikri destekliyordu ama Amerika bu öneriye hiç sıcak yaklaşmadı çünkü bu teklifin ardında bir şeyler olduğunu biliyordu. Aralarında tartışma başladı. Birbirlerine saldıramayacaklardı. Amerika da uzaya bir bomba gönderdi ve orada patlattı. Bu durum haberlerde çok ses getirdi ama sonrasında olanlara gazeteciler ne tepki verdi bilemiyorum. Haber alamıyoruz.

Uzaya atılan bu bombadan sonra dış dünyadan gelen bir cisim Atlas Okyanusu'na düştü. Ve Amerika üzerinde ne varsa etkiledi. Olaylar bununla da bitmedi. Çünkü okyanusa düşen şey bir cisim ya da bombadan fazlasıydı. Ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum ama söylentilere göre oradaki insanlar hem fiziksel hem de zihinsel olarak değişmiş. **Bu saldırıdan sonra insanların gözünden kan gelerek ve kan kusarak ölmelerine şahit oldum.** Peki, ben nerde miydim? Normalde filmlerde saldırı olduğu zaman Amerika'dakiler kurtulurdu. Ama gerçek hayatta böyle olmadı. İlk Amerika devrildi ya da bu saldırının bir ayağı oldu. Bunlar olurken ben İstanbul'da oyun fuarındaydım. Arkadaşlarımla iki saat sıra bekledikten sonra geldiğimiz bu cennetin tadını çıkarıyordum.

Yağız, İmge ve ben İlkim oyun delisiydik. Liseyi beraber tamamladık ama üniversite zamanında ayrıldık. Ama her cumartesi dört saat beraber oyun oynardık. "Oynardık" diyorum çünkü artık sadece sanal dünyada gerçekleşebileceğini düşündüğüm bir kaosun içindeydik. Bu şeyden etkilenen insanlar bir tür mutasyona uğramıştı. Sadece fiziksel de değildi mutasyon. Güdülerini de değişmişti zihin yapıları da. Söylenenlere göre sonradan gerçekleşen kanlı ölümlerin sebebi de onlardı. Çünkü multiplerin -aslında onlara multipeople diyorlardı biz kısaca onlara böyle diyorduk- bu insanlarla beslendiği duyulmuştu. Yani karşımızda The Walking Dead' teki gibi akılsız zombiler değil, bizden daha gelişmiş bir tür vardı.

Hayatta kalanlar grubumdan bahsetmem gerekirse biraz önceki üçlünün dışındakilerden Ufuk, Türk ama Amerika'da yaşıyormuş fuarı görmek için gelmiş. Affleck, İrlandalı ama Türkiye'de büyümüş, berbat bir İngilizcesi var. Anastasia, Rus ve adı aslında böyle yazılmıyor öbür halini asla yazamam ve Koreli ikizler Chaby ve Soo Bin var. Aralarında çok farklı bir bağ var. Bu sekiz kişilik grupla son bir aydır beraberiz.

İlk saldırı olduğunda yani bomba okyanusa düştüğünde deprem oldu sandık ama yanılmıştık. Fuar merkezini boşaltıldı. İnsanlar iletişim kuramadıklarından şikâyetçiydi. Bu gayet normaldi ama bu durum yaklaşık yirmi saat sürünce tedirgin olmaya başladık. Kimse evine gidemiyordu. Bienal'in oradaki gökdelenler devrilmişti ve ulaşım imkânsızlaşmıştı. O gecenin ilerleyen saatlerinde Metroport'un oradaki ekrandan haber yapıldığı söylendi. Yayın en fazla iki dakika sürdü ve tekrar kesildi. Felaket senaryoları yazılmaya başlandı ve biz de herkes gibi marketlere gidip bir şeyler almaya çalıştık. Bu yayının üzerinden üç gün geçtikten sonra anlam veremediğimiz bir şekilde bazı insanlar gözlerinden ve ağızlarından kan gelerek ölmeye başladı. Ölenlerden biri de Anastasia'nın arkadaşıydı. Arkadaşının başında hüüngür hüüngür ağlıyordu. Yanına gittik. Anlamadığımız bir dilde bir şeyler mırıldanıyordu. İngilizce bilip bilmediğini sorduk sormasına da bizim dil becerimiz de yabancı oyunlardan gördüğümüz bir iki kelimedenden ibaretti. O ara Ufuk geldi ve aralarında konuşmaya başladılar. Kızın Rus olduğunu ondan öğrendik. Bienal'de yaklaşık otuz kişi kalmıştık ve buradan ayrılmaya karar verdik.

Artık beş kişiydik ve grup halinde hareket etmenin ne kadar zor olduğunu o zaman anladım. Anastasia arkadaşının öldüğüne inanmıyor ve onu da getirmeye çalışıyordu. Zar zor olsa da onu ikna ettik ve ne yapacağımızı düşünmeye başladık. Bienal'de bizden başka geriye sadece üç kişi kalmıştı. Bunlar Koreli ikizler ve Affleck'ti. Onlarla iletişim kurmakta pek zorlanmadık çünkü Affleck zaten Türkiye'de büyümüşü ve sadece son üç yıldır İrlanda'daydı. Bu üç yılını da hep bilgisayar başında geçirdiği için sadece oyunlardaki komutları yapmaya yetecek kadar İngilizcesi vardı. Chaby ve Soo Bin'in ise anneleri Türk'tü ve buraya gezmeye gelmişlerdi. Artık sekiz kişiydik. Olduğumuz yerden çıkıp barınacak bir yer aramaya başladık.

Multipler Amerika'yı Rusya'ya bağlayan Bening Köprüsü üzerinden buraya gelmeye başladıkları söylendi. Peki, biz hayatta kalanlara ne olacaktı? Yeni bir hastalık çıkacak diye tedirgindik ama son üç haftadır multiplerin daha da yaklaşmasından başka bir şey olmamıştı. Dün akşama kadar. Saat gece ikiydi nöbet sırası da Ufuk'taydı. Ne olduğunu anlayamadığım bir gürültüyle uyandım. Camdan dışarı bakınca insanların kurt mu köpek mi ne olduğunu anlayamadığım bir şeyden kaçtığını gördüm. Diğerlerine haber

vermek için arkamı dönmüştüm ki ufuk bir eliyle ağzımı kapatıp diğer elini de dudaklarına götürerek “şşşş” dedi. Kimin olduğunu bilmediğimiz bir evde kalıyorduk. Yavaş yavaş dış kapıya yöneldik ve kapı deliğinden bakınca yaban domuzuna benzeyen ama pençeleri olan bir şeyin kat arasında gezindiğini gördüm. Hemen kapıdan uzaklaştım. Bu kadar yakında olması beni çok germişti. Diğerlerinin de bundan haberdar olması gerekiyordu. İmge’nin yanına gittim. Horul horul uyuyordu.

“İmge, İmge hadi kalk.”

“Lütfen beş dakika daha uyuyayım, benim nöbetime daha var.”

“Nöbet değil canım bakman gereken şeyler var.”

“Yine ne oluyor?”

“Kalk gel hadi.” Elinden tutup kaldırdım. Camın kenarına gelince o mavi gözlerini kocaman açarak dışarıyı izlemeye başladı. Arkadan Yağız’ın sesini duydum.

“Kızlar gecenin üçü, Ufuk’la nöbetleri değişecegiz şimdi. Hem bu ses ne böyle?”

“Gel de bak” dedi İmge.

“Bunlar da ne!”

“Şşşt! Ne bağıryorsun? Kapının önünde de bunlardan bir tane var.” dedim. O ara Ufuk da geldi “Uyanmışsınız.” dedi.

“Benim nöbet sıramdı ama herkes çoktan uyanmış. Ne yapacağız?” dedi dışarıyı göstererek.

“Daha fazla burada kalamayız. Artık burası güvenli değil.” İmge çok ciddi bir şekilde söylemişti.

“Sabaha kadar bekleyelim. Belki sadece geceleri çıkıyorlardır “I am Legend” filmindeki gibi. Öyle olursa ne yapmamız gerektiğini biliyoruz.” Ortamı yumuşatmaya çalıştım ama işe yaramadı.

“Olabilir. Ama hep dışarıda olurlarsa silah bulmamız gerekecek. “The Walking Dead” teki gibi.” dedi Ufuk ve bana bakıp gülümsedi. Yalnız değildim.

“Tamam, o zaman diğerlerini de kaldırıp haber verelim anlatmakla olmaz.” dedi Yağız.

Hepimiz bu fikri desteklemiştik. İlk ikizleri kaldırdık. İmge de Anastasia’yı kaldırdı. Affleck ise zaten kalkmıştı. Bense camdan dışarıya bakıp işlerin nasıl buraya kadar geldiğini düşünüyordum. Oyunlarda işler kolaydı ama konu kendi canın olunca her şeye farklı bir gözle bakıyordun. Ne kadar bu konu hakkında düşündüm bilemiyorum ama İmge beni sarsıp kendime getirdiğinde güneş yavaş yavaş doğuyordu. Hızlıca toparlandık ve ne yapacağımızı konuşmaya başladık. Her kafadan farklı bir ses çıkıyordu. Ufuk, Anastasia’yla konuşuyordu. İkizler ve Yağızın fikri aynıydı: Bugün dışarıyı gözlemleyip yarın harekete geçmek. Ben de telefonda yeni bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum ama nafileydi. Haberlerse en son bir ay önce güncellenmişti. Affleck ise evi karıştırıyordu. Sanırım bir şey arıyordu. Ne aradığını sordum.

“Duvarlara bak ev sahibi askermiş, silah falan varsa işe yarayabilir.”

“Haklısın eğer şu yaratıklardan biriyle karşılaşırız işimize yarayabilir.”

Kısa bir konuşma olmuştu. Zaten kendisini tanıtırken de böyleydi. Hayatını üç cümleyle özetlemişti. Belki dahası da vardı ama paylaşmaya hiç yanaşmadı.

Yağız ve ikizler fikirlerini kabul ettirmişti. Bu arada Affleck de haklı çıkmıştı. İki tane silah bulmuşlardı. Birini Ufuk birini de Yağız almıştı. Askere gitmiş oldukları için en uygun olan onların almasıymış. Saat bire geliyordu ve ses soluk kesilmişti. Ne o yaratıklardan ne de bağıran insanlardan eser vardı. Sanırım haklı çıkmıştım: sadece geceleri ortaya çıkıyorlardı. Bu çok büyük bir avantajdı çünkü ağustosun ortasındaydık ve gündüzler gayet uzundu. Yarın yola çıkacaktık ve İstanbul’un merkezine doğru gidecektik. Bir günde ulaşamayacağımız kesindi ama bir ulaşım aracı bulabilirsek işimiz kolaylaşacaktı. Aslında motosiklet bile iş görürdü. Yağız, Ufuk, Chaby ve benim ehliyetimiz vardı ve bu herkese yetecek kadar şoför demekti. Tek sıkıntımız yıkılan gökdelenleri nasıl geçeceğimizdi. Sahil tarafı daha güvenli diye düşünüyorduk. Bu herkese mantıklı geldi. Sabah yola çıkacaktık. Uyumalıydık. Ama uyku tutmuyordu. İlk nöbet İmge’nindi. Dolaplara bakıp kahve buldum. Fincanlarımızı alıp salona geçtik. Havlamalar ikimizi de tedirgin ediyordu. Sessiz olmaya çalışıyor, usul usul konuşuyorduk. Ensemizdeki hırıltıyı o an duyduk...

Zeynep Sude TUNÇ 9/C

NEFES

Saat altı. Gün ışığının daha bu ara sokağa ulaşmadığı bir zaman. Sabaha canlılık katacak herhangi bir unsur yok. Ne bir kuş cıvıltısı ne de bir araba. Aslına bakarsanız bu civarda sesini duyabileceğiniz sadece iki şey var: ilki yavaşıca çiseleyen yağmur, diğeri ise şurada koşuşturan yaşlıca bir adam. Keçeli, siyah şapkasıyla ve siyah fragıyla, kundurası yerdeki su birikintilerine gire çıka ilerliyor.

Sabahın köründe ve havanın da çok iç açıcı olmadığı bu vakitte bir yere yetişmesi gerek herhalde, diyor insan içinden. Bu arada dostumuz yaklaşık on beş dakikadır yoluna emin adımlarla devam etmekte idi. İşte yavaşlamaya başladı. Durdu sonunda. Burası heyecan verici bir mekan, görülmeye değer bir yer veya insanların acelesi olduğu vakit yetişmeleri gereken bir olaya sahip değil gibi. Sıradan bir fırına benziyor. Şanslıymış! Buraya yetişiyor olsa gerekti. Neyse ki tam zamanında geldi kapısına. Fırıncı kapıyı; yeni, taze bir güne ve çok yakında içeri doluşacak onlarca müşteriye açıyor.

Bekleyin biraz, ne yaptığına hiç anlam veremiyorum. Hayır, sabahın ilk saatlerinde burada olmasına değil. Burada hiçbir şey yapmadan çekip gitmesine. Doğrusunu söylemek gerekirse, uzunca bir süre bakakaldı fırına. Ancak yoksul birine benzemiyordu ya da en azından dışarıdan öyle gözükmüyordu. Kaybolmuş veya unutkanlığı tutmuş da değildi zira buraya düzenli olarak gelen biriydi. İşte, tekrar yola koyulmuştu.

Bu sefer farklıydı. Sanki yorgunluğu başına vurmuş, nefes alışını zorlaştıran bir düşünceyle mücadele eder durumdaydı. Heyecanlıydı ama bir o kadar da durgundu. Sanki üzgünlüğünü birinden saklıyor gibiydi ama kimdendi? Ağlamıyordu ancak ağlamaklı gözlerle gökyüzüne bakıyordu ve ardından önüne dönüyordu. Bir anda olduğu yerde kalıverdi. Eski bir yol ayrımının köşesindeki kaldırımında durmuştu. Usul adımlarıyla karşı tarafa geçti. Solunda kalan ağaçlık, yeşillik alana bir göz gezdirdi. Alacaklı bir edayla hem de. Satın değil ha! Öç...

Bir telaş anı içinde olan adam gitmiş de yerini sakin ve soğukkanlı biri almış gibiydi. Yüreğini aniden korku kapladı. Artık üzüntüsünü saklamaya çalışmıyordu, daha çok korkmuş gibiydi. Yağmur etkisini arttırmıştı ve o da her zamanki gibi şemsiyesini unutmuştu, şaşkın! Korku demişken, pek bir şeyden de korkmazdı. Cesur ve yufka yürekli bir adamdı. Yani eskiden çevresindekiler onu böyle anlatırlardı. Yaşlılıktan olsa gerek arada bir anda kalbi sıkışır, soluğu kesilir, beti benzi atardı. Böyle zamanlarda hemen köşe bucak bir yere oturur veya çömelirdi. İçinden üçe kadar sayardı ve derin derin nefes alırdı. Şaşırtıcı bir şekilde işe de yarardı.

Etrafa bir bakındı, bir şey arıyordu. Yıkık dökük bu kaldırımla orman arasında kalan bir patikada ilerlemeye başlayacaktı az sonra. Cidden burası kısa bir doğa yürüyüşü için en iyi yer değildi herhalde. Nedenini bilinmez, bu patikadan bir dönüş aldı ve tekrar evine doğru yöneldi, şaşkın! Cesur bir adam olduğunu söylemiş bulundum ancak duygusal da biriydi. Çok şey neşelendirmezdi onu lakin birçok şey kırardı kalbini. Tıpkı karşısında duran kalbi kırık, hüzünlü onlarca araba –araba hurdası demek daha doğru olur– gibi. Kapalı olduğu gerekçesiyle, içeriye girip çıkmanın kolay olduğu bu garip mekanda bir sağa bir sola bakarken gözüne bir külüstür çarptı. Sevdiği bir araba olsa gerek, belki hiçbir zaman almaya yetecek parası olmamıştır. Hatta hurdalıkta olmayan halini görecektir kadar bile. Lakin hayır, yoksul biri değildi ki. Nedenini anlamamıştım.

Ah işte, aklını başına toplamış olsa gerek ki etrafta boş boş dolaşmayı kesti ve evine doğru tekrar yola koyuldu. Saatler ilerlerken yağmur da etkisini yitirmeye, güneş açmaya başlamıştı. Evinin yanından geçip gitti. Şöyle bir çekidüzen vereyim diyedir ki elini yüzüne koydu ve gözlerini ovuşturdu. Şapkasını düzeltti. Düğmesini ilikleli ve topuğunu yere vurarak düzgünleştirdi. Sanki bir mülakata gidiyormuşçasına; boş bir arazinin paslı, tükenmiş bir halde olan demir kapısını itekleyerek açtı.

Terkedilmiş bir yerdedi, etraf suskun ve yavaş yavaş aydınlanan bir haldeydi. Çevrenin ambiyansı ile ne kadar çok ortak yönü olduğunu düşünürken, adımlarını sıklaştırdı. Çok sessiz olmaya çalışıyordu. Nedenini anlamamıştım. Ağaçların yoğunlaştığı, sabahın ilk ışıklarından, geceleyin güneşin batışına kadar karanlığın hakim olduğu bir bölgeye doğru ilerledi. Gözleri dönmeye başlamıştı, sanki tekrar bir şeyler arıyor gibiydi. Aradığını da bulmak üzereydi.

İşte, orada! Sönük kırmızı ve ucuz bir bisiklet ya da bisikletmiş. Ona biraz göz gezdirdi. Sanki son defa görecekmış gibi uzun uzun baktı. Yırtık sökülük oturağına ve patlak farlarına dokundu. Elektrik çarpacakmışçasına tedbirli davranmakta idi. Nedenini anlamamıştım.

Nabız ve heyecanı o yürümeyi bırakınca dek arttıça arttı. Bir anda kendini bir huzur kapladı. Sanki artık kederli ve solgun yaşamının bir anlamı varmış gibi hissetti. En azından yaşamının son birkaç yılının tasviriydi bu. Elini fragının cebine götürdü. Beyaz bir gül vardı orada. Sakince onu diğerlerinin yanına, mezarın üstüne bıraktı. Bir ağacın yanına oturdu. Başını yukarıya çevirdi. Sanki gün ışığının yan yana sıralanmış o kadar ağaç arasından sıyrılıp çehresini bir kez daha sarmasını bekliyordu. Derin bir nefes aldı:-1, 2...

Eser TUNA 9-D

ÖZEL

Okul başladı. Bu sene yeni bir okula geçtim. Eski okulumda insanlar beni anlamıyordu, annem de bunun farkına varıp beni yeni bir okula yazdırmıştı. Her zaman yaptığım gibi sırama geçtim, kulaklığı taktım ve düşüncelerimde kaybolmaya çalıştım. Sınıfimdaki diğer kişiler bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Belki ‘normal’ değildim ama bunun yapılmasına da gerek yoktu. Sadece müziğin melodisine odaklanmaya çalıştım. Öğretmen sınıfa girdi ve yeni öğrencilerin adlarına okumaya başladı, sıra bana gelince duraksadı ve bir anda “Evet, bir diğer yeni öğrencimiz ise Ali. Kendisine iyi davranmanızı istiyorum. Ali yanıma gel arkadaşlarında seni görsün,” dedi. Neden ayağa kalkmam gerekiyordu ya da neden sadece yeni gelenlerden ben ayağa kalkıyordum? Ayağa kalktım ve öğretmenin yanına gittim. Öğretmen “Ali bize kendini tanı” dedi. Sessizlik ve daha çok sessizlik... Konuşmadım, kendimi bile tanıtamıyordum ben. Fısıldaşmalar ve gülüşmeler artıyordu. Yapabilirdim, yapmalıydım. Ve en sonunda ağızdan çıkan tek şey “Ben... Ali” oldu. “Teşekkür ederiz Ali.” dedi öğretmen ve sessizce yerime geçtim. Gözyaşlarımı tutamayacak hale gelmişim ki evren beni anladı ve zil çaldı.

Bir grup insan aralarında sessiz ama benim duymamı istemiş gibi “Hasta galiba” ya da “İyyy hastaysa dokunmayalım bize de bulaşır” gibi cümleler söylüyorlardı. Bu cümlelere genel olarak alışmıştım. Gittiğim çoğu okulda ‘garip tip’ olarak anılıyordum. Koşarak sınıftan çıktım. Eskiden annemle babam benim özel olduğumu o yüzden böyle olduğumu falan söylerlerdi. Bu yüzden - hayatımın çoğunu geçirdiğim- doktorlar bile bana özel çocuk derlerdi. Evet, ben otizmliydim. Doktorlar ellerinden geleni yapıp beni tedavi ediyorlardı ama nafile. İnsanlar bana böyle davrandıkları sürece hiçbir zaman iyileşemezdim. Koridorda tuvalete doğru yürüdüğüm anda kolumdan birisi tuttu. Beni kendine çevirdi ve ‘Dur!’ dedi. Bir kızdı. Sarışın, mavi gözlü güzel bir kızdı. Konuşmaya başladı “Dur. İnsanların sana ne dediklerini asla umursama onlar bencil sadece kendilerini düşünen kişiler. Sen çok güzel ve özelsin. Sana gerçekten değer veren insanlar seni bütün renklerinle sever.” dedi. Demek ki hayatta iyi insanlarda varmış diye geçirdim içimden. Mutluydum. “Bu iltifatların için teşekkür ederim.” dedim. “Bunlar iltifat değil gerçekler.” dedi kız ve başını bana doğru biraz eğerek “Yemek vakti, sen de bizimle gelmek ister misin?” dedi ve bana birkaç arkadaşını gösterdi. Tamam anlamında başımı salladım ve peşlerine takıldım. Yemekhane okulun en alt katıydı ve bulması açıkçası biraz zordu.

Yemekhane katına indiğimizde kendimi pek iyi hissetmiyordum. Hafiften midem bulanıyordu ama buna pek aldırmış etmedim. Yemekhaneye geldik, hepimiz teker teker yemeklerimizi aldık ve bir yere oturduk. Sarı saçlı kız dışında ikisi kız biri erkek olmak üzere üç kişi daha vardı. İlk başta herkes teker teker isimlerini söyledi. Bu şekilde sarı saçlı kızın adını öğrendim. Adı Aylin’miş. Galiba aralarında en sevdiğim oydu. Herkes kendinden bahsediyordu. Bir anda konu ben oldum ve kumral kız “Eee Ali sen de biraz kendinden bahset.” dedi. Hasta olduğumu ve insanlarla uzun cümleler kurarak konuşmadığımı bilmeden bana kendini tanı demişti. “Adım Ali” diye söze başlamıştım ki...

Boş beyaz bir oda. Neredeydim veya buraya nasıl gelmişim? Buranın bir hastane odası olduğunu anlamam biraz uzun sürdü. Annem sağımda yatıyordu. “Anne?” dedim kısık bir sesle. Annem aniden yerinden fırladı ve bana döndü. “Oğlum, seni çok merak ettim. Ahh şükürler olsun uyandın. Sen uyanmasan ne yapardım ben.” derken gözyaşlarını tutamadı ve ağlamaya başladı. “Tamam, buradayım sakın ol, ağlama” derken onun yüzüne bile bakamıyordum. Buraya nasıl geldiğimi gerçekten hatırlayamıyordum. Hatırladığım son şey yemekhanede olduğum ve bir şey söylemeye başladığımdı. Anneme ne olduğunu sordum ve o bana her şeyi anlattı. Bir anda yemekhanede bayılmışım. Sonra da buraya getirilmişim. Hastanede gerekli işlemler yapıldıktan sonra iyi olduğum kanaatine varmışlar, eve gidebileceğimi söylemişlerdi. Eve vardığımızda daha iyiydim. Yemekhanede anlatılanları kadarıyla Aylin’in evi benim evimin tam yanımdaymış. Bundan dolayı olacak ki Aylin tam evimizin önünde duruyordu. Şaşırdım. Böyle bir şey beklemiyordum.

Yanıma yaklaştı ve bana “İyi misin?” diye sordu. Evet anlamında yine başımı salladım. Annem Aylin’i içeri çağırdı ve oturduk. Aylin’in yüzü kızarmıştı, bu yüzden koşmuş olduğunu tahmin etmem zor olmadı. “Neden geldin?” diye sordum. Cevap olarak ise “Seni merak ettim, yemekhanede yere düşüverdin sonra da hastaneye götürdüler.” dedi Aylin. “Peki” cevabını verdim. Memnun olmamıştı sanki. Soğuk mu davranıyordum? Belki. İnsanlara alışmam zaman alırdı çoğu zaman. Günün sonunda ise Aylin’le konuşabildiğimiz kadar konuştuk ve benim yiyebileceğim kadar yemek yedik. Yani kısacası arkadaş olmuştuk. İyi bir arkadaş gibi gözüküyordu. Sonrasında dışarı çıktık, yürüdük ve biraz parkta saçma sapan hareketler yaptık. Kendimce parkta yaptığım çok güzel oyunlarım vardı ama bunları

hiç kimseye göstermiyordum. Beni garip bulmaması için bu oyunları ona da göstermedim. Güzel ve komik bir gündü. Hep Aylin’le takılıyordum ve bundan keyif alıyordum. Tek arkadaşım oydu ama asla bundan şikâyetçi değildim. Onu gerçekten seviyordum. Beni anlayabilen tek insan oydu.

Zaman böyle akıp giderken ikinci dönem başlamıştı bile. Okulda hasta çocuk olarak biliniyordum. Hiç hoş olmamasına rağmen bazı şeylerin önüne geçemiyordum. Aylin bana bir şey söylediklerinde bazılarını uyarmıştı ama akıllanmamışlardı. Bizde artık bunu yapmayı bırakmıştık. Hayat böyle devam ederken bir bayılma daha yaşanmıştı okulda. Hastane odasında açtım gözümü. Biraz bitkindim. Doktor kapıdan içeri girdi ve anneme “Neval hanım iki dakika özel konuşabilir miyiz acaba?” dedi. Doktorlar böyle söylediklerinde ne kadar hasta bir çocuk olsam da her insan gibi kötü bir şey olduğunu anlamam zor olmuyordu. Yine doktor bir şey saklıyordu. Annem gözleri şişmiş bir şekilde geri gelince kötü bir şey olduğunu anladım. Kısık sesim ile ‘Anne?’ dedim. Annem benim yanıma oturdu ve bana “Oğlum, doktor bana bir şeyler anlattı.” diye söze başladı ama daha sözün başında ağlamaya başladı. Kötü bir şey vardı ve bana söylemekten çekiniyordu. Başımda bir tümör vardı ve alınamıyordu. “Ama üzülme hayatının geri kalanında hep beraber olacağız.” dedi. Ölecek miydim? Eğer tümör alınamıyor ve kötü huylu ise evet ölecektim. Bir an duraksadım. Ne diyeceğimi ne yapacağımı bilmiyordum. Öleceğim gerçeğini yediremiyordum. Herkes ölecekti bir gün elbette ama ben yaşamak istiyordum. Gözümde yaşlar istemsizce akmaya başlamıştı. Annem yüzüme baktı ve baktı... Söyleyecek söz bulamıyordu. Sonra ölmek değil ama onun yalnız kalacağı fikri geldi aklıma. Babamı tanımamıştım pek. Ben küçükken evi terk etmişti. Şimdi ben de olmayınca ne yapacaktı? Bir zaman sonra annem ve ben hastaneden çıktık. Anneme ne kadar zamanım olduğunu her sorduğumda bana kaçamak cevaplar veriyordu. Galiba bu düşünceyi kendinden de benden de uzaklaştırmak istiyordu.

Bunu Aylin’e anlatmamıştım çünkü benim için kimsenin üzülmesini istemiyordum. Aynı şekilde derslere benimle giren özel öğretmenime de anlatmamıştım ama annem sayesinde neler dönüp bittiğini öğrenmişti. Sonunda Aylin bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti. Ben de ona anlatmak zorunda kalmıştım. Aylin çok fazla ağlamıştı. Hatta benim ağlamadığım kadar bile denebilir. Beni çok sevdiği belliydi. Görünüşüme, bazı davranışlarıma rağmen çoğu insanın aksine benim yanımda durmaktan zevk alıyor gibi görünüyordu. O dönem ise yine hep onunla vakit geçirdim. Diğer insanlara pek aldırış etmiyordum ve bu gerçekten en iyi çözümdü. Psikolojim ise biraz garipleşmiş hatta kötüleşmişti. Bazen sadece ölümü düşünüyor ve saatlerce ne zaman öleceğimin tahminlerini yapıyordum. Belki de ölmem en iyisidir diye de düşünüyordum. Annem bu yüzden beni defalarca psikoloğa götürdü ama en sonunda o da bunun bir çözüm yolu olmadığını anladı. Dönem sonuna doğru artık bunu kabullenmiştim. Hayatımı akışına bırakıyordum. Bu şekilde oluş biten hiçbir şeye aldırış etmemeyi öğrenmiştim ve hiçbir şeye üzülmiyordum.

Annem bu yaz beni bir kampa götürmeyi düşünüyordu. Tek başıma başka bir ülke mi? Fena fikir gibi gözüküyordu ama bu işin altından kalkabilir miydim bilmiyordum. Yaz başladı ve ben yaz kampına gidiyordum. Ama benle birlikte bir kişi daha geliyordu. AYLİN. Aylin’in gelmesine çok sevinmişim. Annem tek gitmemem gerektiğini düşünüp Aylin’in anne babasıyla tanışmış ve sonrasında onları buna ikna etmişti. Yani kısacası yaklaşık bir ay tatile Malta’ya gidiyordum. Yaz kampı çok güzel geçti. Tek ve en mükemmel arkadaşım olan Aylin yanımdaydı. Bazen başka arkadaşlarıyla takılıyordu. Bazen bende onlara eşlik ediyordum ya da kitap okuyordum. Yaz bu şekilde bitti.

İki sene sonra

Aylin

İlk gelenlerdendim. Hayatta insanın bazı dönüm noktaları vardır ya şu an yaşadığım an onlardandı. Ağlamak istiyordum ama olmuyordu. Midemde ekşi elma tadı vardı. Neden böyle oldu? Neden, neden? Onunla 21 yıldır arkadaşlık ve şu an yanımda olmaması çok koyuyordu. Hayatımdaki yeri çok büyüktü. Yol arkadaşımı o benim. Bir an Neval teyze gözüme çarptı. Gözlerinden üç gündür uyumadığımı anlayabiliyordum. Benim de ondan pek farkım yoktu. Bir haftadır hiçbir şey yemiyor tek içtiğim şey ise kahveydi. Hayatım da pek iyi gitmiyordu. Eşimden üç hafta önce ayrılmıştım. Etrafıma bakındım sonra. Çok fazla kişi gelmemişti ama onun sevdiği hemen hemen herkes gelmişti. Bazıları ağlıyordu. İlk tanıştığımız zaman bir anda gözümde canlandı. Ve tabii ki ondan sonraki her şey. Eğilip okşadım toprağını. Onun bana daha ilk tanıştığımız zamanlarda Malta’da verdiği bir kartpostalı vardı cebimde. Üstünde ben ve onun çekildiği ilk fotoğraf vardı. Akşamın bir yarısı kapıma gelip uyuyamadığımı söylemişti ve bana bunu vermişti. Belki de ondan bana kalan tek şeydi. Onu her şeyiyle seven tek arkadaşı bendim. Belki de orada daha mutlu olurdu. Kim bilir? Birazcık Neval teyzenin yanına gittim. Ağlıyordu. Sıkıca sarıldık birbirimize. Gözyaşlarımı durduramıyordum.

Nehir GÜNDOĞAN 9-B

SOKAK LAMBASI

Rüzgâr karanlık sokağın içinden yavaş ve huzur verici bir şekilde geçiyordu. Her ne kadar gece yarısı olsa da arada sırada insanlar sokaktan geçiyorlardı. Ben de oradaydım tepeden izliyordum olanları. Sokakta yürüyen insanlar ve gezen hayvanlara ışık sağlıyordum. Belki de kim olduğumu veya ne yapmaya çalıştığımı anlamamış olabilirsiniz hatta “Bir sokağı yukarıdan izleyen ve daha da garibi sokağı aydınlatan nasıl bir delidir ki bu kişi?” diye sorabilirsiniz. Ben bir lambayım, bir sokak lambası.

Her akşam nedense bu saatte gelen ve benim olduğum yerden birkaç metre öteye park eden bir araba gelir ve şoförü arabadan iner. Şimdiye dek o şoförün yüzünü hiç görmedim. Bunun nedeniyse düşünebileceğiniz üzere başımı döndürüp etrafa bakamıyorum. Ama yüzünü görsem de bir şey olacağını pek sanmıyorum çünkü bu şoförle ilgili asıl garip olan her zaman sokağa gece yarısı gelmesi. Elbette her akşam geliyor değil, arada sırada gelmediği oluyor sonuçta o da bir insan. En azından insan olduğunu düşünüyorum. Neden mi öyle söyledim? Çünkü bence o bir uzaylı olabilir. Evet, kulağa saçma geldiğini biliyorum ama bir sokak lambası olunca yapacak fazla bir şey olmuyor. Bu nedenle ben de o gizemli şoför hakkında ilginç senaryolar kurmayı çok seviyorum. Bunun bu kadar eğlenceli olma sebebiyse onun hakkında bu kadar az şey bilmek. Ne de olsa bir şey hakkında ne kadar az bilirsen o kadar atıp tutabilirsin! İşte o akşam da şoför geldi ve biraz öteye park etti. Arabadan indi ve arkasını dönüp kapıyı kapattı. Yine sadece ayakkabılarını görebiliyordum. Ayakkabıları bu gece spordu ama markasını göremiyordum. Demek ki bu gün spor salonuna gitmişti veya resmi bir yere gitmemişti. Acaba büyük bir ayakkabı şirketinin patronu muydu, ya da bir sporcuydu belki?

Ben bunları düşünürken arabanın kilitlenme sesi duyuldu ve arka farları yanıp söndü. Şoför gitmişti. Yine yalnız kalmıştım ama pek de umurumda değildi çünkü ne kimseyle konuşabiliyor ne de başka bir şekilde iletişime geçebiliyordum. Alışkınım yani. Ben de biraz daha şoför hakkında hikâyeler kurgulayayım dedim ama o sırada bir kedi görüş açımaya girdi, yavaşça ilerleyerek hemen altıma kıvrıldı ve bir kere miyavladı. Çok tatlıydı ve beyaz renkliydi, gözlerine fazla bakamamıştım o yüzden mavi gözlüdür diye salladım. Ona bakarken bir kedi daha geldi bu seferki ise siyah benekliydi. Biraz yaklaştı ve beyaz kediyeye hırladı. Acaba ne olmuştu? Belki de benim altımda o yatmak istiyordu veya önceden beyaz kediyeye kızgındı ve şimdi görünce tanıyıp kızmıştı... Ben bunları düşünürken benekli olan kedi beyaz kediyeye tırmalamaya çalıştı ama beyaz kedi kaçtı ve hırladı. Ben ne olduğunu anlamadan birbirlerine saldırdılar ve dövüşmeye başladılar. İşte sokak lambası olmanın bir kötü yanı daha. İstesem bile kimseye iyiliğim dokunamıyor ve orada olup biteni izleyebiliyorum sadece. Orada olup biteni izlemek istemiyordum ama benim elimde olan bir şey de değildi. Biraz sonra uzaklaştılar ve çok şükür daha fazla izlemek zorunda kalmadım. Acaba insan olsam ne olurdu? Belki de o kedileri durdurabilirdim veya o sırada uyuyor olacağımdan bundan habersiz hayatıma devam edebilirdim. Şimdiye kadar başka kötü olaylar da görmüştüm, bu ilk değildi ve gördüğüm olayların hiçbirinde kimselere yardımcı olamamış ve olanları engelleyememişim.

Sokağa bakmaya devam ettim bunları düşünürken. Acaba bir insan olsam bunları engelleyebilecek cesareti kendimde bulabilir miydim, diğer canlılara yardım edebilecek kadar iyi olabilir miydim? Bu düşüncelerden sıyrdım kendimi. Zaten canım sıkılıyordu böyle kötü düşüncelerle daha fazla sıkılmamalıydım. Sokağa bakmaya devam ettim. Aydınlattığım yerden birisi geçti, elinde bir poşet vardı, acaba içinde ne vardı? Belki de uyku tutmamış ve yarın gerekecek şeyleri şimdiden almıştı. Belki arkadaşlarıyla film izleyip sabahlayacaktı ve atıştırmalık bir şeyler almıştı. Belki de evde hasta annesi vardı ve hastalanmıştı, poşetli kişi de ona geceleyin ilaç almaya gitmişti. Eğer insan olsam onun annesine yardım edebilir miydim? Yine aklım kötü düşüncelere gitmişti. Ben bunları düşünürken de elinde poşeti olan kişi çoktan gitmişti. Birkaç saat sonra polis sirenlerinin sesleri gelmeye başladı. Arada sırada böyle sesler oluyordu. Belki polis, evi soyulmuş birilerine yardıma gidiyordu veya belki bir cinayet olmuştu. Bu kurgu aklıma gelince çok heyecanlandım. Siren seslerinden sonra araba sesleri gelmeye başladı. İyice heyecanlanmaya başladım belki de suçlular önümden geçirdi. Araba sesleri de benim heyecanımla beraber yükseliyordu. Sesler iyice artmıştı. Ama kendini durduramadım ve yine kötü bir şey düşündüm: Acaba ben insan olsam o suçlular gibi suç işler miydim?

Bunlar sokak lambasının düşündüğü son şeyler oldu. Suçlular arabayı çok hızlı sürüyordu ve polisten kaçmaya çalışırken sokak lambasına çarptılar. Arabanın önü göçtü, suçlular yaralansalar da hâlâ hayattaydılar ama sokak lambası çarpışmanın etkisiyle kırılmıştı. Çıkan gürültüyle herkes evlerinden sokağa indi. Gizemli şoför de inmişti, eve poşetiyle giden kişi de. Tüm sokak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu uykulu uykulu. Tüm bu yaygara bitip de sabah olunca beyaz kedi sokak lambasının yanına geldi. Miyavladı ve oraya kıvrıldı. Gözleri maviydi.

Ömer ASLAN

9-E

TAKASHI'NİN HİKÂYESİ

Üniversiteyi daha yeni bitirmiştım ve hastanelerde iş arıyordum. Ailem, Tokyo'ya gitmemi çok istiyordu çünkü dayımın oğlu da Tokyo'daki bir inşaat şirketinde çalışıyordu. Ailem onun bana yol gösterebileceğini söyledi. Tabii ki ben de razı oldum. Neticede orada daha çok para kazanıp geleceğimi daha iyi yönlendirebilecektim. O gece başkente gidecek olmanın mutluluğuyla hemen uykuya daldım.

Uyandığında saat henüz yediydi. Uçağın kalkmasına saatler vardı. Tüm aile kahvaltı masasına oturduk ve annemin hazırladığı nefis sofrada kahvaltımızı ettik. Babam yemek esnasında omzuma iki kez vurdu ve gülümsedi. Artık benim de büyüme vaktim gelmişti. Kahvaltıdan sonra masanın toplanmasına yardım ettim ve odama çekildim. Valizimi açıp tekrar kontrol ettim. Eksik yoktu. Odamda asılı olan takvimin dünden kalmış yaprağını yırtıp attım. Yeni sayfada 6 Ağustos 1945 Pazartesi yazıyordu. Bu sayfayı da yırttım, kenarına “ Tokyo'ya gitmeye hazırlanıyorum.” yazdım, cebime tıktırdım. Dışarı çıkıp bisikletime atladım ve bütün Nakajima Mahallesi'ni turladım. Avucumun içi gibi bildiğim canım mahallemi turlamam yaklaşık yarım saat sürdü. Eve döndüğümde herkes beni yolcu etmek için hazırlanmıştı. Ailemle ve komşularımızla vedalaştım. Artık yola koyulma vaktim gelmişti. Saat 8.10'da beni havaalanına götürecek olan taksi geldi. İçimde hem bir hüznün hem de garip bir heyecan vardı. Arabaya bindim. Taksi yavaş yavaş giderken radyodan çeşitli cızırtılar duyuldu. Ordunun basın sözcüsü hava sahamızda kimliği belirsiz bir yük uçağı olduğunu söylüyordu. Açıkçası çok endişelenmedim. Sonuçta bir yük uçağı, en fazla ne yapabilir ki? Büyük bir yanılığa düştüğümü sonradan anlayacaktım.

Sonra sağır edici bir ses duydum. Hemen arkamı dönüp baktım. Büyük bir toz bulutu gördüm. Hızla yaklaşıyordu. Bir şeyler yapmam gerektiğini sezip hiç düşünmeden arabadan dışarı atladım. Ben bunları yaparken toz çoktan yetişmişti. Bizi aldığı gibi yolun kenarına fırlattı ve taksinin tüm camlarını patlattı. Korkuyordum çünkü ilk kez böylesine garip bir şeye şahit oluyordum. Toz yavaş yavaş dağılırken ayağa kalktım ve mantar şekilli bulutu ilk defa orada gördüm. Birkaç saniye öylece buluta baktım. Bakışlarım buluttan yere doğru kayınca anladım benim mahallem de o civarda olduğunun. Aman Allah'ım! Şimdi ne yapacaktım ben? Çok hızlı düşünmeliydim. Bir patlama gerçekleşmişti ve birkaç kilometre içindeki tüm binaları anında yok etmişti. Ben patlamanın merkezinden onlarca kilometre uzaklıktaki bir köy yolundaydım. Ailem patlamanın yıktığı yer ile benim bulunduğum yer arasında bir yerdedi. Tam saptayamıyordum çünkü her yer darma duman olmuştu ve ne yapacağımı bilemiyordum. Onlara destek olmaya gitmeliydim. Vücudumu kontrol ettim, kırığı yoktu. Başım ve kulağım biraz ağrıyordu, patlamaya sırtım dönük olduğu için ense ve sırtımda ufak yanıklar vardı. Hareket eden arabadan atladığım için dizlerim ve ellerim zedelenmişti. Ciğerlerimde bir yanma hissediyordum -tozdan olsa gerek- sık sık öksürüyordum. Ciddi bir problemim yoktu sonuç olarak. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde taksiye doğru yürüdüm. Taksi şoförünün suratu cam kırıkları yüzünden tanınmayacak haldeydi. Nabzımı kontrol ettim. Nabzı yoktu, ölmüştü. Onu köşeye taşıdım ve taksiye bindim. Konağı açıp gaza bastım. Araba bana zorluk çıkarmadı. Evimi bulmaya çalışmalıydim. Patlama alanına yaklaştıkça havadaki toz bulutu ve çığlık sesleri yükseliyordu. Yolda yer yer ciltleri kapkara olmuş insanlar gördüm. Aldırmadım bencilceydi belki önceliğin ailemde olduğuna karar vermiştim. Tam mahalleme yaklaştığı zannederken arabanın benzini bitti. Bundan sonrasını yürümek zorundaydım. Yolda giderken bir nehir gördüm. Bu kadar değişmiş olmasına rağmen hatırlamak zor olmadı. Bu bizim evin yanından akan nehirdi. Kırmızı akıyordu. Dehşet dolu bir manzarayı izliyordum. Adımlarımı hızlandırıp evi buldum. Çatı ve odalar yoktu. Her şey yerle bir olmuştu. Yaşayan varsa belki seslerini duyabilirim ümidiyle dinledim etrafımı. Eskiden mutfağın olduğu taraftan bazı sesler duydum. Koştu. Birkaç tuğlayı kıpırdattıktan sonra annemin kolunu gördüm. Üstüne çok fazla moloz yığılmıştı. Deli gibi kazmaya başladım. Annemi kendi başının çaresine bakabilecek kadar kurtardıktan sonra diğer aile üyelerimin yerini öğrendim. Sırasıyla büyük kardeşimi sonra babamı kurtardım. Hepsinde de ciddi yaralanmalar vardı. Durum vahimdi. Toz git gide yoğunlaşıyordu. Ailemi bir araya topladım ve aralarına yatıp dakikalarca ağladım. Onlar da beni teselli etmeye çalıştılar. Çok yorulmuştum, ayağa bile kalkmak istemiyordum. Sadece yatıp böyle kalmak istiyordum. Gözlerimi kapadım... O anda karşı komşunun garajında bir araba olduğunu hatırladım. Hemen o yöne doğru koştu. Araba oradaydı. Hemen bindim ve çalıştırmaya denedim. Ama çalışmadı. Tekrar tekrar denedim. Yine olmadı. Patlama arabaya çok hasar vermişti. Direksiyonu yumrukladım. Bilmem kaçınıc yumrukta sinirim geçti ve aklıma bir fikir geldi. Arabanın benzini! Bununı benim benzini bitmiş taksime koyabilirdim. Benzini boşaltıp nehri gerisin geri takip edip taksiyi buldum. Benzini koyup çalıştırdım. Dönüp ailemi arabaya taşıdım. Son hızla uzaklaştım ve gidebildiğim yere kadar gittim. Ne kadar gittik bilmiyorum ama artık daha sağlam yapılar görmeye başlamıştım. Belki ayakta kalan bir hastane de olabilirdi. Bir süre sonra hastaneyi görmüştüm. Bizi görünce bütün doktorlar şaşırdı çünkü patlamanın bu kadar yakınından gelen hastaları görebilmeyi hiç düşünmemişlerdi. Hemen ailemi yoğun bakıma alıp bana olan biteni anlattılar. Meğer atom bombasıymış bütün bunların sebebi. Bir ülkenin başka bir ülkede böylesine büyük bir katliam yapabileceğini aklım almıyordu. O birkaç gün ailemin iyileşmesini bekleyip radyo sürekli radyo dinledim. Sonra da Nagazaki'ye bir saldırı düzenlendi.

Benim hikâyem bu kadar, kalanını sen daha iyi biliyorsundur. Benimle paylaşır mısın Yoko?

UNUTMAK

Yatağından bugünün annesinin vefatının birinci yıldönümü olduğu gerçeğiyle uyandı. Lavaboya gidip elini yüzünü yıkadı ve aynaya baktı. Aynada acı kaybının üstesinden gelemeyen yorgun bir adam vardı. Bu günlük işinden izin almıştı. Köye gidip annesinin mezarını ziyaret edecekti. Evden çıktı ağır ağır istasyona doğru yürüdü. O kadar yavaş yürüyordu ki on beş dakikalık yolu bir saatte aldı. Bir yere oturdu.

Uzaktan bir müzik sesi geliyordu ve bu çok hoşuna gitmişti. Büyük ihtimalle bir sokak müzisyeninin sesiydi bu. Oturduğu yerden kalkıp müziğin geldiği yere doğru gitti. Yirmi, yirmi iki yaşlarında bir genç elinde klasik gitarı bülbül gibi şakıyordu. Etrafındaki büyük kalabalık onu hayranlıkla dinliyordu. Gitarın kılıfı açık şekilde gencin önünde duruyordu. Kalabalıktan insanlar teker teker gelip kılıfın içine para bırakıyordu. O da kılıfın içine bir miktar para bıraktı. Sonra da geldiği yere dönüp oturdu.

Paslanmış tren raylarına doğru daldı. Hafif soğuk bir rüzgâr vuruyordu yüzüne. İçi geçmiş olacak ki uyuyakaldı. Rüyasında annesini gördü. Annesi ona artık üzülmemesi, hayatına devam etmek zorunda olduğunu söylüyordu. O da pür dikkat annesini dinliyordu. Sonra bir anda yüksek bir siren sesi ile uyandı. Bir süre şaşkın şaşkın etrafına baktı. Sonra ayağa kalkıp kol saatine baktı. Saat 11.33'tü. Camı sıkıldı bu işe çünkü onun treni 11.20'de kalkacaktı. Ne yapacağını bilmiyordu. Kalktığı yere geri oturdu. Ne yapsam ne etsem diye düşündü. Sonraki tren üç saat sonraydı. Eve dönmeye değmezdi. Sonunda şehrin en büyük parkına gidip kafa dinlemeyi seçti. Belki uçan kuşları, oyun oynayan çocukları, etraftaki hareketliliği izlemek ona iyi gelirdi.

İstasyondan çıkıp bir taksi çevirdi. Arka koltuğa oturup taksiciye şehir parkına gitmek istediğini söyledi. Araç hareketlenince kafasını cama dayayıp düşüncelere daldı. Acaba treni kaçırması iyi bir şey miydi? Annesinin mezarını ziyarete gitmek belki de acısına tuz dökmek olurdu. Belki de hatırlamaktansa unutmak onun için daha iyi olurdu. Taksi parka varmıştı. Borcunu ödeyip taksiden indi. Önce parkın karşısındaki marketten biraz kuşyemi aldı. Sonra parkın iç taraflarında bir banka oturdu. Yere konan güvercinlere yemlerden attı. Biraz olsun içi huzurla dolmuştu. Gidip biraz yürüyüş yaptı. Parkta oynayan çocuklara katıldı. Annesini hiç düşünmedi ve gerçekten huzurluydu. Köye ertesi gün gitmeye karar verdi o an.

Evine gitti ve uyudu. Rüya görmedi. Sabah ise güzel bir kahvaltı hazırladı. Masaya iki bardak koydu ilkini kendine doldurdu diğerini doldurmadan önce ise 'Açık mı içersin kapalı mı anneciğim?' dedi. Ve gerçek yüzüne bir daha vurdu.

Alperen ERDİL 9-C

VEFA BORCU

Küçüğüm,
Kızım... Canım kızım...

Bu mektubu senden af dileyerek, o pamuk kalbinde yaşattığın derin şefkate sığınarak yazıyorum. Biliyorum, sana daha evvel bahsetmiş olmam gerekirdi. Ne var ki yapamadım. Beni eskisi gibi sevmemenden korktum. Yapmam gereken bu vazifeyi erteledim durdum; ta ki sen güzel, genç bir kız olana kadar. Ancak bu bahsi daha fazla saklarsam sana gerçeği söyleyemeden bu dünyadan göçüp gitmekten korkuyorum. Hastalığının nüksetmesi, beni bu halimle vazifemi yerine getirmeye mecbur etti. Müsaadenle küçüğüm, bundan yirmi sene kadar öncesine gideceğiz. Benim henüz genç bir delikanlı olduğum o yıllara...

Jandarma uzman erbaşı idim, otuzlu yaşlara gelmiş lakin bir türlü birini beğenip de evlenememiştim. En azından kimilerince bilinen buydu. Hakikat ise bir nebze farklı idi. Ben, bir kadını seviyordum ve bunu kadına karşı beslediğim aşk her geçen gün büyüyordu. Koyu renk gür saçları ve daima uzakları arıyormuş izlenimini veren manalı bakışları bende derin bir tesir uyandırıyor. İncecik vücuduyla süzülerek bir yürümesi vardı ki gözümün önünden gitmiyor. Dudaklarını hafif aralayarak gülümsemesi rüyalarımı süslüyordu. Her sabah kalkar uzun uzun saçlarını tarardı, aynada kendine bakarken mırıldandığı şarkılar kapısından duyulur, beni bir süreliğine dünyanın en mesut adamı haline getirirdi. Evet, küçüğüm. Bu naif kadınla aynı evde yaşıyorduk. Sabahları aynı sofraya oturuyorduk. Kimi zamansa o bir kitap ödünç almak için çalışma odama geliyordu. Delicesine sevdiğim bu kadın amcazadem Nazan'dan başkası değildi.

Bir gün evdeki hizmetçilerden biriyle konuşuyordum. Bana manalı gözlerle uzun uzun baktığını gördüm. Hayrola Gülizar, dedim. Cevap vermedi, öylece bakmayı sürdürdü. Sualimi daha haşin bir tonda tekerrür edince anlatmaya başladı. Nazan Hanım'ı ablası Hacer ile konuşurken duymuş, adımın geçtiğini anlayınca kulak verip dinlemeye başlamış. Meğer Nazan Hanım ağlıyormuş, ablasına birilerinin kendisini istemeye geleceklerini ancak buna razı olmadığını söylemiş. Sonrasında ise kısık bir sesle gönlünün bende olduğunu, beni sevdiğini anlatmış ablasına. Gülizar devam etti: "Sizi severim beyim, sizin ve bu melaike kızımız Nazan'ın mutluluğu beni çok memnun ederdi. Ne var ki işinize karışmak bana düşmez." Bunları söyleyip hızla yanımdan ayrıldı. Duyduklarım beni çok mutlu etti, küçüğüm. Demek, havadaki toz zerrelere dahi sakındığım Nazan'ım beni seviyordu.

İki gün sonra Nazan'ı istemeye geliyorlardı. Amcazademse onu vermeyi aklına koymuştu. Bir an evvel ne yapmam gerektiğine karar vermeliydim. Ne var ki kırk yıl da düşünsem bir asır da düşünsem akıbet yine aynı kalacaktı. Önünde sonunda Nazan'ım kaçırmam icap ediyordu. Nazan, günün belli vakitlerinde hava almak gayesi ile dışarı çıkardı. Bahçeye çıktığımda, yanılmadığımı gördüm. Bir ağacın altında melekler misali oturuyordu. Başını ağaca yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Yanına oturdum, fark dahi etmedi. Ona ilk defa bu kadar yakın olmuştum. Bu vaziyette onu saatlerce seyredebilirdim. Ellerine uzandım, ürkererek geri çekti. Gözlerini açıp bana baktığında zamanın bir süre için durduğunu hissettim. Yaptığı hatanın farkına varınca telafi gayesi ile titreyen elini bana uzattı. Narin elini tuttum ve yavaş hareketlerle dudaklarıma götürdüm. Avucumdaki ele birkaç küçük buse kondurdum. Ah, küçüğüm! Bir bilsen ne mesut olmuştum o dakika!..

Nazan'ım hiç düşünmeden benimle kaçmayı kabul etti. Sonrası ise çok hızlı gelişti. Nazan'ımla uzak bir köye yerleştik. Onun için küçük ama huzurlu bir yuva hazırlamıştım. Evet, küçüğüm. Evet, evlenmiştik. Birkaç ay sonra ise Nazan'ım bana dört gözle beklediğim o müjdeyi vermişti. Bir çocuğumuz olacaktı. Dünyalar benim olmuştu! Mutlulukla geçen ayların ardından nihayet çocuğumuzu kucağımıza almıştık lakin Nazan hiç iyi değildi. Doğumdan sonra durumu her geçen gün kötüleşmeye başladı. Çocuğumuz, küçüğüm, sen henüz altı aylık iken Nazan'ım aramızdan ayrıldı. Ah, küçüğüm, ah! Keşke onu tanıyabilseydin. Annen ne de muhteşem bir kadın idi!

Vefatı beni çok sarsmıştı. Evdeki yardımcımız bu hazin günlerimin kurtarıcısı olmuş, seni kendi çocuğu gibi sevimişti. Sen de onu anne bilmiştin. Sen biraz daha büyüyünce onu benden daha çok sevdiğini fark ettim, kızım. İşte o an anne bildiğin yardımcımı karşıma aldım ve ondan kızıma gerçek bir anne olmasını istedim. Senin gerçek annen aklımdan ve yüreğimden hiçbir zaman çıkaramadığım Nazan'dır.

Küçüğüm! Bu zamana kadar ne yaptıysam senin saadetin için yaptım. Bunu hiç unutma ve beni sevmeyi bir vefa borcu bil. Hoşça kal...

Baban

Derin Berfin MÜJDECİOĞLU 9/E

YAMAN BİR SIR

Yağmurlu bir gün olmasına rağmen Yaman arabasına binmiş, dağa doğru yol alıyordu. Bir saat süren yolculuğun ardından ormanlık alana varmıştı. Birçok ağacın arasından göze çarpan koca çınarın bulunduğu yere gitti. Yavaşça eğilip etrafı taşla örülmüş eski bir kuyunun içine para attıktan sonra ceketinin iç cebinde bulunan not defterini çıkardı. Defterin üzerine üç dört satırdan oluşan birkaç cümle yazdı. Sonra yazdığı kâğıdı koparıp katlayarak uçak yaptı. Uçağı da para gibi kuyunun içine attı. Bu Yaman'ın her zaman yaptığı bir hareketti. Hafta sonları buraya gelir, kâğıttan yaptığı uçağı ve parayı atar, arabasına binip geri dönerdi. Yaman, eski kuyunun kapağını kapattı. Arabaya doğru dönerken arkasında bulunan çalılıklardan bir ses işitti. Çalılığa doğru gittiğinde orada küçük bir bekçi feneri gördü. Yaman bekçi fenerini yerden alırken izlendiği hissine kapıldı. Etrafına bakındı. Ancak bir şey görmediğinden arabasına binip ormandan uzaklaştı.

Ertesi gün ormana diğer günlerden daha erken gelmişti. Arabasından indi, çınara doğru gitmesi gerekirken o, bir ağacın arkasına saklandı. Biraz bekledikten sonra ayak sesleri duydu. Bu arada Yaman kendisini izleyen kim olduğunu görmek için saklandığı ağacın arkasından başını çıkardı. Bu, çalılıkların arkasına saklanmış orta yaşlı, zayıf, omuzları düşük bir bekçiydi. Yaman ses çıkarmamak için ayakucunda ilerleyerek bekçiye doğru gitti. Bekçiyi ensesinden tutacağı sırada, bekçi Yaman'ı fark edip koşarak kaçmaya çalıştı. Ama kısa süren bir kovalamacanın ardından Yaman bekçiyi yakaladı. Bekçi hâlâ Yaman'ın ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Yaman bekçiye bir yumruk attı. Sinirlenmişti artık. Çünkü bekçinin, kendi yazdığı kâğıttan uçakları okuduğunu düşünüyordu. Bekçi geriye doğru sendeleyerek yere düştü. “Yemin ederim paraları sadece ihtiyacım olduğu için aldım. İhtiyacım olmasaydı almazdım.” Bekçi, hızlı hızlı konuşuyordu. Derin bir nefes alıp konuşmasına biraz daha yavaşlayarak devam etti. “Ben bir bekçiydim ama işimden atıldım. Bir aydır çalışmıyorum. Buralarda geziniyordum ki seni gördüm. Kuyunun başında bir şeyler yapıyordun. Ben de merakıma engel olamayıp bir ağacın arkasına saklandım ve seni izledim. Senin kuyunun içine para ve kâğıt uçak attığını ardından geri dönüp gittiğini gördüm. Sen gittiğinde kuyuyu açtım. Derin olduğu için kuyuya uzun bir merdivenle indim. Karşımda bir sürü para ve bir o kadar da kâğıt uçak vardı. Paraya çok ihtiyacım olduğu için kuyudaki paraları topladım. Buna devam etmek zorunda kaldım. Çünkü eşim ve çocuklarım benden ekmek beklerken, elim boş eve gitmek beni çok üzüyordu. Bundan dolayı paraları almayı sürdürdüm. Ama iş bulunca almayı bırakacaktım. “Bekçinin bakışlarında pişmanlık vardı. Yaman “Peki kâğıt uçaklardan bir tanesini bile okudun mu?” diye sordu. Bekçi “Ha-hayır, kâğıt uçakların işime yarayacağını hiç düşünmedim.” dedi. Yaman, bekçinin kâğıt uçakların içinde yazanlardan haberdar olmadığını anladı. Bekçiye “Bu seferlik seni affediyorum. Ama bir daha seni buralarda görürsem affetmem.” Bekçi minnettar bir sesle teşekkür edip uzaklaştı.

Yaman kuyunun yanına geldi. Sırrının açığa çıkmasını istemediği için cebinden kibrit çıkardı ve kuyunun içini ateşe verdi. Kuyunun içindeki kâğıtların yanma sesi gelirken Yaman, ceketinin iç cebinde bulunan not defterini çıkarıp son kez yazdı. “Sevgili oğlum! Sen bu kuyuya düşüp öldüğünden beri sana kâğıt uçakla yolladığım mektupların sonuncusu bu. Çünkü kimsenin seninle benim aramdaki bu bağı bilmesini istemiyorum. Bu bir sır olarak kalacak. Ama ölmeden önce doldurmayı çok istediğin kumbarayı doldurabilmen için sana para vermeye devam edeceğim. Seni seviyorum.” yazdığı mektubu uçak şeklinde katladıktan sonra kuyudaki ateşe doğru attı. Böylece onun bu hastalıklı bağı kimse öğrenemeyecekti.

Havvanur DEMİR 9-E